Sfântul prooroc Moise

(s.v. 4 septembrie / s.n. 17 septembrie)

Materiale despre Sfântul prooroc Moise:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-pr-Moise-(4-sept-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=prooroc+Moise

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Moise+

****

Sfântul și slăvitul prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu, este dătătorul legii celei vechi și după tradiție, autorul Pentateuhului (primele cinci cărți ale Sfintei Scrip-

turi). De la Sfântul Grigorie al Nissei încoace, viața lui este considerată ca o icoană a vieții duhovnicești, a înaintării omului spre Dumnezeu. Pomenirea lui se face la 4 septembrie și în „Duminica strămoșilor”.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 8
În această lună (septembrie), ziua a patra - Sfântul sfinţitul mucenic Vavila, episcopul Antiohiei şi a Sfântului şi de Dumnezeu văzătorul Moise, proorocul (Minei) 11
Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Moise 33
Acatistul Sfântului prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu (4 septembrie) 42
Acatistul Sfântului prooroc Moise 55
Imnografie 66
Vechiul Testament 67
Ieşirea - a doua carte a lui Moise 67
Capitolul 1 - Evreii sunt asupriţi în Egipt 67
Capitolul 2 - Naşterea şi tinereţea lui Moise. El ucide un egiptean şi fuge în Madian. Dumnezeu Îşi aminteşte făgăduinţa 68
Capitolul 3 - Chemarea lui Moise 70
Capitolul 4 - Moise capătă puterea de a face semne; pleacă din Madian în Egipt, unde i se alătură Aaron 71
Capitolul 5 - Moise la Faraon 73
Capitolul 6 - Moise, a doua oară în faţa lui Faraon. Neamul său 74
Capitolul 7 - Încă o chemare către Moise. Întâia plagă asupra Egiptului: apa Nilului se preface-n sânge 76
Capitolul 8 - Alte trei plăgi asupra Egiptului: broaşte, ţânţari şi tăuni 77
Capitolul 9 - Alte trei plăgi asupra Egiptului: molimă în vite, bube pe egipteni, grindină 79
Capitolul 10 - Alte două plăgi asupra Egiptului: lăcustele, întunericul 81
Capitolul 11 - Vestirea plăgii a zecea 83
Capitolul 12 - Mielul pascal. Sărbătoarea azimelor. Sărbătorirea Paştelui. Moartea întâilor-născuţi ai egiptenilor. Plecarea israeliţilor 84
Capitolul 13 - Întâi-născuţii şi Azimele. Drum spre Marea Roşie. Stâlpul de nor şi stâlpul de foc 86
Capitolul 14 - Egiptenii în urmărirea Israeliţilor. Trecerea prin Marea Roşie 88
Capitolul 15 - Cântarea lui Moise. Apa din Mara 90
Capitolul 16 - Prepeliţe şi mană 91

Capitolul 17 - Apă din piatră. Biruinţa asupra amaleciţilor 93
Capitolul 18 - Ietro la Moise 94
Capitolul 19 - Sosirea în pustia Sinai. Pregătiri pentru primirea Legii 96
Capitolul 20 - Cele zece porunci 97
Capitolul 21 - Rânduieli pentru casnici şi ucideri; dreptul de azil 98
Capitolul 22 - Pedeapsa pentru furt şi alte păcate 100
Capitolul 23 - Cum se face dreptatea. Despre sărbători. Rânduieli şi porunci pentru intrarea în Canaan 102
Capitolul 24 - Moise se suie a doua oară în muntele Sinai 104
Capitolul 25 - Rânduieli pentru cortul adunării: chivotul mărturiei, masa pâinilor, sfeşnicul cu şapte braţe 105
Capitolul 26 - Cortul adunării şi cele ale lui 107
Capitolul 27 - Altarul jertfelor şi împrejmuirea cortului 109
Capitolul 28 - Veşmintele lui Aaron şi ale preoţilor 110
Capitolul 29 - Sfinţirea lui Aaron şi a fiilor săi: pregătirea; spălarea, îmbrăcarea şi ungerea; jertfele; transmiterea veşmintelor. Sfinţirea altarului şi jertfele necontenite 112
Capitolul 30 - Altarul tămâierii 115
Capitolul 31 - Meşterii cortului. Serbarea zilei de odihnă. Tablele legii 117
Capitolul 32 - Viţelul de aur 118
Capitolul 33 - Poruncă pentru plecare. Cortul adunării. Rugăciunea lui Moise în dorinţa de a vedea slava Domnului 120
Capitolul 34 - Noile table ale Legii. Moise coboară din munte cu faţa strălucind 121
Capitolul 35 - Ziua odihnei. Daruri pentru Domnul. Chemarea meşterilor .. 123
Capitolul 36 - Moise primeşte darurile poporului. Facerea cortului sfânt ... 125
Capitolul 37 - Sfintele odoare din cort 127
Capitolul 38 - Curtea cortului şi lucrurile din ea 129
Capitolul 39 - Veşmintele preoţeşti 130
Capitolul 40 - Sfinţirea cortului 133
Leviticul 135
Capitolul 1 - Rânduiala jertfelor. Arderea de tot 135
Capitolul 2 - Jertfele de mâncare 136
Capitolul 3 - Jertfele de mulţumire 137
Capitolul 4 - Jertfele pentru păcat 138
Capitolul 5 - Jertfe pentru vinovăţie 140
Capitolul 6 - Alte jertfe 141

Capitolul 7 - Jertfe de ispăşire 143
Capitolul 8 - Sfinţirea lui Aaron şi a fiilor săi 145
Capitolul 9 - Jertfa lui Aaron 146
Capitolul 10 - Greşala şi pedeapsa lui Nadab şi Abiud 148
Capitolul 11 - Animale curate şi necurate 149
Capitolul 12 - Curăţirea femeilor după naştere 151
Capitolul 13 - Lepra la oameni şi pe veşminte 152
Capitolul 14 - Curăţirea leprei 155
Capitolul 15 - Rânduieli pentru necurăţia bărbaţilor şi a femeilor 158
Capitolul 16 - Ziua cea mare a ispăşirii 160
Capitolul 17 - Locul jertfelor. Oprirea de a mânca sânge 162
Capitolul 18 - Oprirea însoţirilor nelegiuite 163
Capitolul 19 - Porunci pentru viaţa de fiecare zi 165
Capitolul 20 - Păcate şi pedepse 167
Capitolul 21 - Sfinţenia preoţilor 168
Capitolul 22 - Cum anume se vor înfrupta preoţii şi mirenii din cele sfinte; însuşirile jertfelor 169
Capitolul 23 - Despre sărbători 171
Capitolul 24 - Sfeşnicul şi pâinile punerii-înainte. A numi numele Domnului. Legea talionului 174
Capitolul 25 - Anul jubileu 175
Capitolul 26 - Binecuvântări şi blesteme 178
Capitolul 27 - Făgăduinţe şi zeciuieli 180
Numerii 183
Capitolul 1 - Luptătorii lui Israel 183
Capitolul 2 - Tabăra poporului lui Israel 185
Capitolul 3 - Numărătoarea leviţilor şi slujbele lor 187
Capitolul 4 - Slujbe deosebite ale leviţilor şi numărul lor 189
Capitolul 5 - Cei necuraţi, afară din tabără! Femeia bănuită de adulter 192
Capitolul 6 - Nazireii. Rostirea binecuvântării preoţeşti 193
Capitolul 7 - Jertfe şi daruri ale căpeteniilor lui Israel la sfinţirea cortului .. 195
Capitolul 8 - Sfinţirea leviţilor 199
Capitolul 9 - Sărbătorirea Paştilor în pustia Sinai. Norul 200
Capitolul 10 - Cele două trâmbiţe de argint. Israeliţii pleacă la drum 201
Capitolul 11 - Murmure'n popor; plângeri împotriva manei. Mijlocirea lui Moise. Cei şaptezeci de bătrâni. Prepeliţele 203
Capitolul 12 - Mariam cârteşte împotriva lui Moise şi e lovită cu lepră 205

Capitolul 13 - Iscoadele trimise în Canaan 206
Capitolul 14 - Poporul cârteşte, Domnul Se mânie, Moise se roagă. Iertare şi pedeapsă 208
Capitolul 15 - Felurite jertfe. Pedeapsă pentru călcarea zilei de odihnă 210
Capitolul 16 - Răzvrătirea lui Core, Datan şi Abiron 212
Capitolul 17 - Adeverirea preoţiei lui Aaron: toiagul odrăslit 215
Capitolul 18 - Slujba şi veniturile preoţilor şi leviţilor 215
Capitolul 19 - Apa care curăţă întinarea 217
Capitolul 20 - Moartea Mariamei. Apa din piatră. Moartea lui Aaron 219
Capitolul 21 - Şarpele de aramă 220
Capitolul 22 - Istoria lui Balaam 222
Capitolul 23 - Balaam îi binecuvântează pe israeliţi 225
Capitolul 24 - Proorocia lui Balaam 226
Capitolul 25 - Pedeapsa pentru idolatrie şi desfrânare 228
Capitolul 26 - Numărarea din nou a poporului 229
Capitolul 27 - Fiicele lui Salfaad. Legea asupra dreptului de moştenire al fiicelor. Iosua ca succesor al lui Moise 232
Capitolul 28 - Noi rânduieli pentru o seamă de jertfe 233
Capitolul 29 - Jertfe la zilele întâi, a zecea şi a cincisprezecea din luna a şaptea 234
Capitolul 30 - Despre făgăduinţe 236
Capitolul 31 - Nimicirea madianiţilor; măcelărirea femeilor 238
Capitolul 32 - Israel începe să se aşeze în ţara Canaanului 240
Capitolul 33 - Drumul şi popasurile lui Israel între Egipt şi Iordan. Porunci pentru împărţirea Canaanului 242
Capitolul 34 - Hotarele ţării Canaanului; cei ce o vor împărţi 244
Capitolul 35 - Cetăţile leviţilor şi cetăţile de scăpare 246
Capitolul 36 - Rânduială pentru neînstrăinarea moşiilor la căsătoria fetelor 247
Deuteronomul - A cincea carte a lui Moise 248
Capitolul 1 - Binefacerile lui Dumnezeu; nemulţumirea poporului 248
Capitolul 2 - Străbătând ţinuturile edomiţilor, moabiţilor şi amoniţilor. Înfrângerea regelui Sihon 251
Capitolul 3 - Biruinţa asupra lui Og, regele Vasanului 253
Capitolul 4 - Supunerea faţă de Lege 255
Capitolul 5 - Întărirea celor zece porunci. Purtarea lui Israel şi cuvântarea lui Moise 258

Capitolul 6 - Iubirea faţă de Dumnezeu şi paza poruncilor Sale 260
Capitolul 7 - Israel trebuie să-i nimicească pe canaaneeni şi să le ardă idolii 261
Capitolul 8 - Îndemn către popor să nu uite binefacerile lui Dumnezeu 263
Capitolul 9 - Moise le aminteşte israeliţilor fărădelegile lor din trecut.....264
Capitolul 10 - Alte table ale Legii şi chivotul lor. Alegerea leviţilor. Credincioşia faţă de Dumnezeu. Tăierea-mprejur a inimii 266
Capitolul 11 - Îndemnuri la paza poruncilor Domnului.....267
Capitolul 12 – Locul adevăratei slujiri lui Dumnezeu.....270
Capitolul 13 - Pedepsirea celor ce îndeamnă la idolatrie 272
Capitolul 14 - Jelanii oprite. Mâncăruri curate şi necurate.....273
Capitolul 15 - Anul iertării. Întâi-născuţii.....275
Capitolul 16 - Cele trei sărbători: a Paştilor, a Săptămânilor, a Corturilor..276
Capitolul 17 - Idolatrii. Judecătorii. Regii.....277
Capitolul 18 - Veniturile preoţilor. Despre vrăjile de orice fel. Vestire mesianică.....279
Capitolul 20 - Regulile războiului şi ale luptătorilor 281
Capitolul 21 - Ispăşirea unui omor al cărui făptaş e necunoscut. Căsătoria cu femei aflate în robie. Dreptul întâiului-născut. Fiii nesupuşi.....282
Capitolul 22 - Alte porunci.....284
Capitolul 23 - Cei din adunarea Domnului 285
Capitolul 24 - Legiuiri casnice 287
Capitolul 25 - Măsuri de pază.....288
Capitolul 26 - Pârga roadelor 289
Capitolul 27 - Scrierea Legii pe pietre; cele douăsprezece blesteme asupra celor ce o calcă.....291
Capitolul 28 - Binecuvântări şi blesteme pentru cei ce păzesc sau calcă Legea 292
Capitolul 29 - Înnoirea legământului.....296
Capitolul 30 - Iertare celor ce se pocăiesc, osândă celor împietriţi.....298
Capitolul 31 - Moise îl rânduieşte pe Iosua Navi ca urmaş al său.....299
Capitolul 32 - Cântarea lui Moise 301
Capitolul 33 - Moise binecuvântează poporul şi prooroceşte 303
Capitolul 34 - Moartea lui Moise.....305
Sfântul Prooroc Moise – Predici şi editoriale 307
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu.....308
Sfântul proroc Moise - drumul spre sfințenie.....317

Sinaxar - Pomenirea Sfântului prooroc Moise 318
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Vavila, episcopul Antiohiei; Sfântul prooroc Moise.....320
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfințit mucenic Vavila, episcopul Antiohiei; Sfântul prooroc Moise 322
Proloagele din 4 septembrie 324
Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Duminica a XXVII-a după Pogorârea Sfântului Duh - Ne este de folos să fim dojeniţi 328
Virtutea este prin ea însăşi vrednică de laudă 333
Care este cel mai mare bine pe care îl putem face semenilor noștri? 334
Sfântul Grigorie, episcopul Nyssei despre viaţa lui Moise sau despre desăvârşirea prin virtute.....335
Sfântul Serafim de Sarov - Rugăciunea este armă împotriva războiului văzut și nevăzut.....340
Ora de religie - Sfântul prooroc Moise (4 septembrie) 341
Sfântul prooroc Moise şi Dumnezeul imposibilului 343
Lucian Apopei - Naşterea lui Moise, renaştere a poporului evreu 348
Lucian Apopei - Ieşirea din robia egipteană.....352
Lucian Apopei - Viaţa israeliţilor în deşert.....356
Lucian Apopei - La hotarele pământului făgăduinţei.....360
Gabriel Tudor - Moise „faraonul ascuns”?.....365
Sfântul Serafim de Sarov - Rugăciunea este armă împotriva războiului văzut și nevăzut.....369
Traian Dorz, Hristos - Puterea apostoliei - Despre Moise, omul lui Dumnezeu şi păstorul poporului ales al Domnului 370
Pr. Andrei Zlăvog - Sfântul Moise - model al prorocilor din Vechiul Testament 372
Nicolae Pintilie - Moise – omul care L-a văzut pe Dumnezeu 376
Orthodoxwiki - Moise.....378
Video despre Moise.....388
Pelerin pe Muntele Sinai (galerie foto).....389
Silviu Cluci - Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Muntele Sinai.....408
Paraclisul Rugului Aprins.....451
Silviu Cluci - Oaza Feyran - vechiul Rafidin.....454
Semnificaţie nume 457
Icoane.....458

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

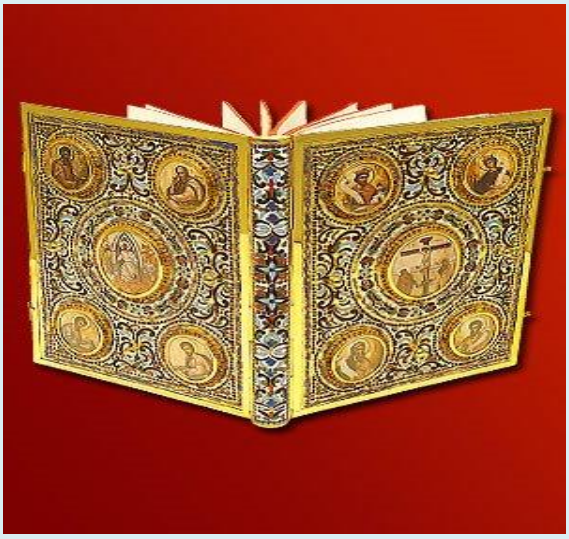

Ev. Matei 10, 32-36; 11, 1

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:

32. Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.
33. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor şi Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.
34. Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.
35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.
36. Şi duşmanii omului (vor fi) casnicii lui.

1. Sfârşind Iisus de dat aceste învăţături celor doisprezece ucenici ai Săi, a trecut de acolo ca să înveţe şi să propovăduiască mai departe prin cetăţile lor.

Apostol

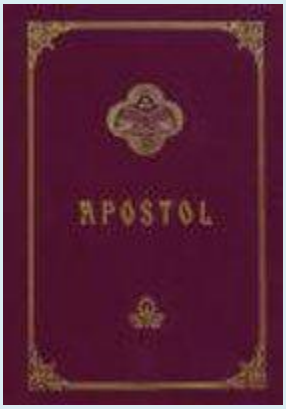

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 11, 33-40; 12, 1-2

33.Care prin credinţă, au biruit împărăţii, au făcut dreptate, au dobândit făgăduinţele, au astupat gurile leilor,
34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmaşilor pe fugă;
35. Unele femei şi-au luat pe morţii lor înviaţi. Iar alţii au fost chinuiţi, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;
36. Alţii au suferit batjocură şi bici, ba chiar lanţuri şi închisoare;
37. Au fost ucişi cu pietre, au fost puşi la cazne, au fost tăiaţi cu fierăstrăul, au murit ucişi cu sabia, au pribegit în piei de oaie şi în piei de capră, lipsiţi, strâmtoraţi, rău primiţi.

38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, şi în munţi, şi în peşteri, şi în crăpăturile pământului.
39. Şi toţi aceştia, mărturisiţi fiind prin credinţă, n-au primit făgăduinţa,
40. Pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârşirea.

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

În această lună (septembrie), ziua a patra - Sfântul sfinţitul mucenic Vavila, episcopul Antiohiei şi a Sfântului şi de Dumnezeu văzătorul Moise, proorocul (Minei)

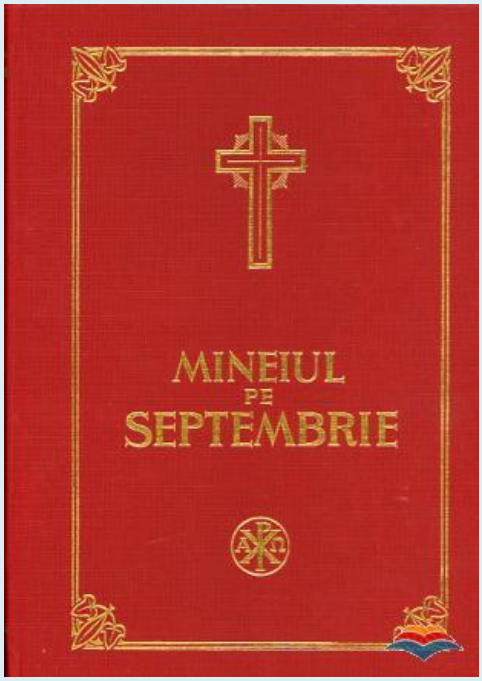

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., punem Stihirile pe 6.

Stihirile mucenicului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Vopsindu-ţi sfinţita haină în sângele tău, ai intrat sfinte în Sfintele Sfintelor slăvite Vavila, şi de faţă te desfătezi totdeauna de îndumnezeire, înfrumuseţându-te, şi cu mucenicia luminându-te, şi înger arătându-te, cu împărtăşirile cele prea curate. Pentru aceea te cinstim, şi cu dragoste prăznuim sfinţită adunarea ta vrednicule de fericire.

Fiindu-ţi picioarele în obezi neoprit ai umblat pe calea care duce la cetatea cea cerească cuvioase, purtând cinstitele răni ca nişte podoabe, Vavila prea înţelepte. Şi fiind încununat ca un biruitor prea adevărat, şi mucenic nebiruit, şi lucrător de sfinţenie prea sfinţit, cânţi dimpreună cu îngerii cântarea cea dumnezeiască: Sfânt, sfânt, sfânt eşti, Treimea cea de o Fiinţă.

Fiind mai-mare turmei celei cuvântătoare ierarhe, o ai păscut pe dânsa la verdeaţa credinţei, cu toiagul cunoştinţei, şi o ai mântuit de fiare, şi ai veselit pe Dumnezeu, cela ce dintru înălţime pe tine te-a păstorit. Pe care propovăduindu-l înaintea celor fără de Dumnezeu fericite, te-ai jertfit ca un miel nevinovat, veselindu-te dimpreună cu pruncii cei fără de răutate, Vavila dumnezeiescule.

Alte **Stihiri** ale proorocului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

În vifor şi în nor pe cât a fost cu putinţă, ai văzut Moise pe Cel fără de trup şi fără de materie. Şi luminându-ţi faţa prin dumnezeiasca slavă, te-ai arătat puitor de lege lui Israil celui trupesc; dar gândul lui cel pământesc, nu avea fire a umbla întru cele dumnezeieşti; pentru că darul se dă celor ce văd cele foarte bune.

Preot după lege, voievod foarte viteaz, te-ai arătat Moise poporului celui amărâtor, rănind Egiptul; şi despărţind Marea cea Roşie cu toiagul, şi cufundând pe vrăjmaşul Faraon, cel cu grumazii înalţi dimpreună cu taberele lui, ai petrecut în pustiu, hrănind pe Israil cel nemulţumitor.

Cel ce dă proorocia, a zis lui Moise: Dezleagă-ţi încălţămintele picioarelor Moise, că locul unde stai este sfânt; să nu aduci împreună cu tine nici un lucru de mortăciune, că iată ţi se arată în muntele Horeb, prin rug şi prin foc, taina Fecioarei fiicei lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului, glasul al 6-lea*

Temelie întărită a câştigat Biserica sfinţitele tale nevoinţe, Sfinţite mucenice Vavila, pe care o păzeşte neclintită şi nevătămată de lupii cei răpitori; căci propovăduieşte vitejiile tale, şi măreşte pe pruncii, care s-au jertfit împreună cu tine pentru Hristos, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Umilinţă nu ai suflete nepocăite; ce te zăboveşti? Tăierea morţii se apropie, şi sfârşitul a sosit ca un fur, aleargă de cazi către Născătoarea de Dumnezeu.

Al Crucii ,Născătoarei

Văzând pe Cruce Născătoarea de Dumnezeu cea fără prihană, pe viaţa noastră spânzurată, ca o Maică se tânguia, strigând: Fiul meu şi Dumnezeul meu, mântuieşte pe cei ce cu dragoste Te laudă.

Stihoavna din Octoih:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a mucenicului, glasul al 6-lea*

Stând înaintea divanului tiranului, şi nevoindu-te pentru buna credinţă, strigai: Iată eu şi pruncii care mi i-a dat Dumnezeu. Cu care dimpreună te-ai încununat în ceruri, Vavila sfinţite mucenice, rugându-te neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre de cursele vrăjmaşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Fecioară fără prihană, roagă-te Împăratului pe care l-ai născut, şi Făcătorului a toată lumea, să se milostivească spre mine robul tău, în ceasul când va judeca neamul omenesc.

A Crucii ,Născătoarei, *asemenea*

Fecioara prea curata şi Maica Ta, văzând pe poporul cel fărădelege, fără dreptate pironindu-te pe Cruce, i se rănea cele dinlăuntru Mântuitorule, precum Simeon a zis mai-nainte.

Troparul mucenicului, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Vavila, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a proorocului, glasul al 2-lea*

A proorocului Tău Moise pomenirea Doamne prăznuind printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Sau aceasta, asemenea: Suindu-te către înălţimea bunătăţilor proorocule Moise, te-ai învrednicit a vedea strălucirea lui Dumnezeu, primind lespezile cele date de la

Dumnezeu; şi purtând întru tine darul însemnărilor, te-ai făcut cinstită laudă proorocilor, şi mare taină a bunei credinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului. Şi Psalm 50. Canoanele din Octoih unul cu Irmosul pe 6. Şi ale Sfinţilor două pe 8.

Canonul mucenicului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Marea cea Roşie a sângiurilor tale, asemenea cu Moise trecându-o fără de valuri, Vavila fericite strigai: Să cântăm lui Dumnezeu cântare de biruinţă.

Dragostea celor pământeşti supunându-o tu dragostei celei dumnezeieşti, ai defăimat viaţa, Vavila, fericite, sârguindu-te a vedea frumuseţea lui Hristos.

Ca unul ce doreai de Treimea cea mai presus de Dumnezeire, ai murit dimpreună cu trei prunci Vavila fericite, lui Hristos dându-ţi sufletul pentru dragostea Ei.

Al Născătoarei

Primind pe Ziditorul tău, Cel ce însuşi a voit a se întrupa din pântecele tău fără sămânţă, Preacurată, mai presus de gând te-ai arătat Stăpână zidirilor.

Alt Canon, al proorocului

întru ale Născătoarei de Dumnezeu,
Clement

Cântarea 1

Irmos: Noianul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise, în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Dintre prooroci mai întâi să se laude Moise, ca unul ce întâi a vorbit cu Dumnezeu aievea faţă către faţă, nu întru năluciri de însemnări, ci ca în chip de trup văzându-L pe Dânsul.

Ca pe un dumnezeiesc povăţuitor poporului, şi mântuitor neamului tău lui Israil, te-a dat pe tine Dumnezeu Moise văzătorule de Dumnezeu, precum s-a făgăduit Părintelui tău, celui ce prin ungerea făgăduinţei i s-a vestit mai-nainte naşterea ta.

Avuţie de înţelepciune te-a aflat pe tine, bunătăţile cele mai alese, ascunse în mintea lui Dumnezeu ca într-o raclă, văzătorule de Dumnezeu Moise. Pentru aceea te-a crescut pe tine fiica împăratului şi Pronia cea dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădatu-te-ai prea lăudate, ca un văzător de Dumnezeu din pruncie de tot sânul, şi hrănindu-te cu laptele cel curat al maicii tale, însemnai foarte aievea vrednicia ta cea prea aleasă, de apropierea către Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Spăimântatu-s-a Moise văzând întâi vedere minunată, împleticire străină de rug şi de văpaie, care însemna mai-nainte pe Dumnezeu, Cel fără stricăciune, din Fecioară Maică, pe care l-a văzut cu trup trecând la mijloc, anii.

Canonul mucenicului

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu care ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Nu este sfânt ca Tine, Doamne, Dumnezeul meu, Cel ce ai înălţat cornul credinciosului tău Vavila, şi l-ai încununat cu cununa mărturisirii Tale.

Putere mucenicilor s-a făcut Crucea Ta, Doamne, întărind pe prunci dimpreună cu lăudatul Vavila; şi printr-înşii surpând semeţiile rătăcirii celei fără de Dumnezeu.

Puterea diavolului, a lipsit până în sfârşit Hristoase, că se biruieşte cel tare de prunccii cei fără de răutate şi de dumnezeiescul Vavila, şi se batjocoreşte de dânşii.

Al Născătoarei

Puterea şi lauda mea este Hristos, Cel ce a răsărit din tine îmbrăcat cu chip de rob Născătoare de Dumnezeu, şi din robia diavolului cu bunătatea Sa ne-a mântuit pe noi.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Cu totul te-ai umplut de cunoştinţa cea negrăită, văzătorule de Dumnezeu; că Duhul cel PreaSfânt, prin înger te-a învăţat pe tine ştiinţa celor mai dinainte.

Purtând luminat dumnezeieştile raze, cu semnele cele dumnezeieşti ai spăimântat Egiptul, minunat prefăcând firea elementelor, prea înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chipul tău cel frumos strălucea, fericite, cu lumina dumnezeieştii raze; pentru aceasta pe toţi i-ai tras către dumnezeiasca frumuseţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Veselitu-te-ai la faţă prea înţelepte, încredinţându-te de priceperea vederii celei înfricoşate, dar te-ai oprit de glasul Domnului, Celui ce S-a născut din Fecioară cu trup.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit, şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Condacul proorocului, glasul al 2-lea: Ceata proorocilor împreună cu Moise şi cu Aaron, cu veselie se veseleşte astăzi, căci s-a plinit sfârşitul proorociei lor asupra noastră. Astăzi străluceşte Crucea, prin care ne-ai mântuit pe noi Hristoase Dumnezeule. Cu ale cărora rugăciuni miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a proorocului, glasul al 4-lea*

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ştiindu-te ca pe unul ce eşti mai întâi decât toţi proorocii, cu bună credinţă te lăudăm credincioşii; căci întâi tu ai văzut pe Dumnezeu, pe cât era prin putinţă a-l vedea oamenii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Pe sprijineala cea fierbinte a celor din nevoi, pe ajutătoarea noastră, şi către Dumnezeu împăciuitoarea, prin care ne-am mântuit din stricăciune; pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii să o fericim.

Al Crucii, Născătoarei, *asemenea*

Văzând pe Cruce spânzurat pe Fiul tău, prea curată, sfărâmându-ţi-se cele de Maică dinlăuntru, cu jale strigai: Vai mie, Fiul meu! Cum ai apus lumina mea cea fără de ani.

Canonul mucenicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Hristos îmi este putere, Dumnezeu şi Domn, strigai înaintea divanurilor celor tirăneşti, neîngrozit de înfricoşări, în Domnul veselindu-te, sfinţite mucenice Vavila.

Aducând Domnului jertfă fără de prihană, înfricoşată fără de sânge, te-ai adus şi pe sine-ţi junghiere nespurcată prin sânge, sfinţite mucenice Vavila.

Cugetul cel tânăr al pruncilor, ca un îndreptător de tineri înţelept, hrănindu-i cu laptele cel duhovnicesc l-ai adus jertfă nespurcată, cuvioase sfinţite mucenice Vavila.

Al Născătoarei

Ştiindu-te lăcaş prea sfinţit al lui Dumnezeu, pe tine cea singură nespurcată, care întreci pe toţi credincioşii, Născătoare de Dumnezeu, cu sfinţite glasuri te fericim.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Gângăvia limbii şi a glasului tău, schimbându-se prin dumnezeiască rânduială, văzătorule de Dumnezeu, te-ai arătat slujitor de tainele cele înfricoşate ale lui Dumnezeu, şi cu răni ai lovit Egiptul.

Mărindu-te pe tine cu credinţă, ca pe un puitor de lege învăţăturilor lui Dumnezeu celor prea mărite, şi cu anevoie a se pricepe, strigăm: Văzătorule de Dumnezeu, Moisi, fă-ne nouă binevoitoare dumnezeiasca putere.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cele întâi născute ale Egiptului le-ai ucis, precum şi Hristos a omorât tăria diavolească; că cele ce lucrai tu, cu adevărat era însemnare celor viitoare, pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Auzind Moise pe Dumnezeu strigându-l din văpaie şi din rug: Nu te apropia aici, că locul este sfânt! Cu cuviinţă a scris mai-nainte, că va să se nască Hristos cu trup din Fecioară curată.

Canonul mucenicului

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeiască strălucirea Ta bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă Cuvinte a lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşalelor.

Dumnezeiescul Tău dar, Iisuse, cu adevărat l-a primit de la înălţime sfinţitul mucenic Vavila, încât şi pruncii cei tineri, s-au îndemnat către dragostea Ta şi către nebăgarea în seamă de moarte.

Luminându-se cu dumnezeiască cunoştinţa Ta, sfinţitul mucenic Vavila, pe toţi îi învăţa Doamne, ca numai pe Tine să te cunoască Fiul lui Dumnezeu adevărat, care de la întuneric şi de la rătăcire ne-ai mântuit.

Fiind ales din dumnezeiasca Ta rânduială sfinţitul mucenic Vavila, a paşte turma Ta cea cuvântătoare, Ţie Cuvinte al lui Dumnezeu aduce sângele său, povăţuind pe toţi cu înţelepciune către calea mântuirii.

Al Născătoarei

Pe Stăpânul tuturor, cel ce S-a născut din tine, prea curată, plecându-L cu rugăciunea, roagă-L; ca de toată stricăciunea cea potrivnică să izbăvească pe robii tăi, cei ce te mărturisesc pe tine Maică Fecioară.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Lovit-ai Marea cea Roşie cu toiagul tău, o văzătorule de Dumnezeu, şi ai arătat puterea lui Dumnezeu, şi ai însemnat într-însa tăria dumnezeieştii Cruci.

O, ce îndrăzneală cu dragoste! O, ce dovedire de suflet curat! Că ai zis către Dumnezeu văzătorule de Dumnezeu: De mă cunoşti pe mine mai mult decât pe toţi, arată-te mie de faţă.

Fiind acoperit cu piatra, nu ai văzut chipul lui Dumnezeu, ca unul ce este ascuns, ci numai dosul care închipuieşte întruparea Cuvântului o ai cunoscut văzătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin rugăciune, a plouat mana în loc de apă odinioară Moise văzătorul de Dumnezeu, şi a hrănit cu cârstei pe Israil.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Intrat-ai aievea în nor şi ai aflat cele negrăite, o văzătorule de Dumnezeu, că va să se nască din Fecioară, Dumnezeu cu trup pe pământ.

Canonul mucenicului

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea mult-Milostive.

Văzând marea vieţii că se învăluieşte de viforul rătăcirii, Vavila pururea pomenitul nevoitor, strigă: Scoate viaţa mea din stricăciune mult-Milostive.

Asemănându-se lui Hristos pururea pomenitul mucenic şi nevoitor, mai înaintea turmei şi-a dat sufletul său, mutându-se de la stricăciunea morţii, către viaţa cea veşnică.

Nestatornicia pruncilor, cu înţelepciune o a întărit prin patimile sale, Vavila prea fericitul nevoitor, mutându-i de la pământ către viaţa Cerului.

Al Născătoarei

Prin naşterea ta, am scăpat din legăturile osândirii, şi dintru ale blestemului, binecuvântată Fecioară; că numai tu ai întrupat pe Dumnezeu pe pământ, din curatele tale sângiuri, ceea ce eşti fără prihană.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Având oaste tare a Dumnezeului lui Israil, ai surpat şapte neamuri, ale răutăţii cananeilor, dând pământul lor poporului tău întru moştenire.

Negrăit intrând Moise în norul cel dumnezeiesc, a luat lespezile legilor, cele scrise cu degetul lui Dumnezeu; căci El era Cel ce te chema pe tine, fiind tu ca o slugă mare a Lui.

Stând de faţă Dumnezeu a ascultat glasul lui Moise celui văzător de Dumnezeu, pentru ca să-l arate înaintea poporului înfricoşat tăinuitor măririi Sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unii ce suntem fii după Legea darului, primim binecuvântarea, lăudându-te pe tine, fericite, şi evreilor le luăm acum dreptul de întâi-născut, ca odinioară Iacov lui Isav.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din descoperire dumnezeiască, te însemnează mai-nainte pe tine lăudatul Moise, ca un sicriu, Născătoare de Dumnezeu, acoperit cu aur peste tot, cu strălucirile Duhului întru mărirea lui Dumnezeu.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine; de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condacul Sfântului Vavila, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca nişte pârgă...

Ca pe un propovăduitor al bunei credinţe, şi întărire nevoitorilor, Biserica te măreşte pe tine prea lăudate, luminându-se astăzi. Ci ca cela ce ai îndrăznire către Domnul, roagă-te Vavila, ca în pace desăvârşit, să păzească pe cei ce te măresc şi te laudă pe tine, o mult-pătimitorule.

Icos: De deşertăciunea lumii arătat cugetând, te-ai înstrăinat de lume, şi urmând patimii lui Hristos, ai omorât patimile trupului, şi luându-ţi Crucea ta ai urmat Zidi-torului tău mucenice. Şi acum petrecând împreună cu Dânsul, roagă-te pentru cei ce după adevăr te cinstesc pe tine, o mult-pătimitorule.

Sinaxar

Întru această lună în 4 zile, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Vavila arhiepiscopul Antiohiei celei mari şi a celor dimpreună cu dânsul Sfinţi trei prunci, care prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Vavila care odinioară jertfea pe însuşi Hristos,

Împreună cu copiii se jertfeşte prin sabie a patra zi pentru Hristos.

Acesta a gonit din Biserica lui pe împăratul Numerian, care intrase într-însa, căci ucisese pe fiul împăratului perşilor, pe care îl avea zălog. Drept aceea l-au băgat în fiare şi l-au purtat pe uliţă, apoi i s-a tăiat capul şi lui şi celor trei tineri.

Tot în această zi, Sfântul Vavila dascălul de la Antiohia dimpreună cu cei de sub ascultarea lui optzeci şi patru de copii, de sabie s-au săvârşit.

Stih: Plata ta de la copii pentru învăţătură,
Vavila dumnezeiescule îţi este a tăierii împărtăşire.

Stih la copii: Pentru credinţa către Stăpânul, cu fierbinţeală,
Aleargă copiii la tăierea de sabie cu îndrăzneală.

Împărăţind Maximian la Nicomidia, creştinii se ascundeau pentru gonirea ce era împotriva lor. Deci mergând oarecine la împăratul, îi zise: împărate, oarecare bătrân anume Vavila, şade într-o cămară ascuns, şi învaţă pe pruncii celor nebuni să nu cinstească pe dumnezei, ci să cinstească pe Cel răstignit.

Şi îndată trimiţând cu dânsul ostaşi, aduseră pe Vavila cu ucenicii lui înaintea împăratului. Şi-i zise împăratul: De ce, o bătrânule, eşti cuprins într-atâta rătăcire, spre un om ce a murit degrab, şi s-a omorât de jidovi, şi nu te închini la dumnezei, la care se închină toată lumea ? De ce amăgeşti şi pe pruncii nebunilor, să nu se închine la dânşii?

Iar Sfântul răspunse: *Dumnezeii păgânilor o împărate, sunt draci, iar Dumnezeul nostru a făcut cerurile; ci tu şi cei ce sunt cu tine fiind orbi nu vedeţi adevărul.*

Aceste cuvinte aduseră pe împăratul şi pe cei ce erau cu dânsul la mânie, şi porunci la patru ostaşi să-l bată cu pietre peste obraz, peste coaste şi peste vine.

Deci bătându-l şi roşindu-i tot trupul de sfântul său sânge, strigă sfântul zicând: *Mulţumescu-ţi Doamne, că fiind eu bătrân şi slab, mă făcuşi mai tare decât împăratul cel putred şi semeţ şi puternic.*

Atuncea porunci să-i zdrobească umerii şi gleznele, cu pietre, şi după ce-i zdrobiră toate încheieturile, îi puseră legături grele la grumazi; şi băgându-i picioarele în gros îl puseră la temniţă.

După aceea aduseră pruncii optzeci şi patru fiind la număr, parte bărbătească şi femeiască, şi începu împăratul a-i lua cu cuvinte amăgitoare, iar ei nu răspundeau, ci adesea se întorceau unii la alţii. Deci, văzând că nu răspund osebi pe zece dintr-înşii, cei mai mari la vârstă, şi le zise: Iată voi ca nişte înţelepţi supuneţi-vă poruncii mele, şi faceţi jertfă la dumnezei, şi veţi fi în palat cu mine, îndulcindu-vă de mult bine.

Atuncea Ammonie şi Donat ziseră împăratului: Noi fiind credincioşi, nu îngăduim a jertfi la draci surzi şi muţi; deci porunci ca să-i bată, şi bătându-i zicea: Noi suntem creştini şi nu vom jertfi; atunci întorcându-se împăratul către ceilalţi prunci, le zicea: jertfiţi cel puţin voi, ca să nu păţiţi mai rele decât cele ce au păţit aceştia.

Iar ei încă strigară: Creştini suntem şi noi, nu vom jertfi; ci anatema să fii tu şi dumnezeii tăi.

Atuncea porunci să-i bată şi pe aceştia foarte, şi să-i bage în temniţă, şi să se chinuiască de foame.

Iar a doua zi porunci de spânzurară pe dascălul şi-l bătură foarte rău cu vine crude, şi pe prunci tot câte pe unul îl întrebă, lepăda-se-vor de Hristos şi de dascălul lor, şi văzând că nu vreau să se lepede a poruncit să li se taie capetele tuturor împreună şi dascălului.

Deci, mergând înainte sfântul la locul cel rânduit cu cei optzeci şi patru de ucenici ai săi, cântă: Iată eu şi pruncii care mi i-a dat Dumnezeu.

Şi sosind la locul sfârşitului, după porunca tiranului, întâi se tăie capul Sfântului Vavila, apoi tăiară şi pe prunci.

Iar oarecarii credincioşi evlavioşi mergând noaptea, şi punând într-o corăbioară moaştele, le-au dus la Bizantia, și punându-le către partea de miază-noapte, afară din cetate în trei sicrie unde este satul ce se cheamă Moni. Dat-au laudă şi mulţumirea lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfinții Teoctim și Teodul, care dintre slujitorii muncitori crezând, în foc s-au săvârşit.

Stih: Teotim dimpreună cu Teodul au murit,
Şi împreună ca un rob pe Domnul l-au cinstit.

Tot în această zi, Sfântul prooroc Moise, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Nu după piatră, nici părțile cele din dos priveşti,
Ci în față pe Dumnezeu acum Moise îl cinsteşti.

Acesta s-a născut în Egipt şi l-a luat; din apă fiica împăratului, şi l-a făcut eişi fiu, şi l-a învăţat toată înţelepciunea egiptenilor. Deci el înaintând cu vârsta şi făcându-se de patruzeci de ani, a ucis un bărbat egiptean căci bătea pe un evreu.

Drept aceea temându-se a fugit la pământul lui: Madian, şi acolo luându-şi femeie anume pe Sepfora fata lui Iotor, i s-a arătat Dumnezeu în para rugului, şi plinind acolo patruzeci de ani, din porunca lui Dumnezeu, s-a pogorât la Egipt către Faraon, ca să-l facă să trimită pe evrei să facă jertfă lui Dumnezeu, şi de vreme ce acela nu vrea să asculte, îndată a bătut Egiptul cu zece răni. Deci luând poporul cu pronia şi voia lui Dumnezeu, cu argint şi cu aur, şi trecându-i marea şi învăţându-i cu semne, i-a întărit cu legea.

Şi pentru că a mâniat pe Dumnezeu cu grăirea împotrivă, suindu-se în munte a murit, fiind de o sută şi douăzeci de ani, şi a apucat înainte de venirea lui Hristos ani o mie patru sute optzeci şi cinci.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ermiona, una din ficele lui Filip apostolul.

Stih: Către ceruri Ermiona s-a călătorit,
Şi sufletului mântuire şi-a dobândit.

Filip, prea sfântul apostol, care a botezat pe famenul Candachie avut-a patru fiice, pe care evanghelistul Luca le mărturiseşte de proorocițe şi fecioare, dintru care Ermiona şi Eutihia s-au dus în Asia căutând pe teologul Ioan, şi neaflându-l căci se mutase, aflat-au pe Petronie ucenicul lui Pavel apostolul, şi luând învăţătură de la dânsul, urmă obiceiurilor lui.

Iar Ermiona se deprindea cu meşteşugul doctoriei. Drept aceea venea mulţime multă, şi lecuia pe toţi, chemând numele lui Hristos.

Deci trecând Traian împăratul asupra perşilor, se arătă sfânta că este creştină, şi aducând-o înaintea lui ispitea să o înşele cu amăgiri, şi să o despartă de Hristos, şi de vreme ce nu vrea să se supună, poruncit-a ca să o bată peste obraz multe ceasuri.

Iar Ermiona văzând pe Domnul şezând la judecată în chipul lui Petronie, care îi grăia şi o întărea, socotii bătăile ca o nimica.

Deci văzând împăratul întărirea şi neînduplecarea gândului ei, ruşinându-se o slobozi. Şi atunci deschizând în Asia sălăşluire de oaspeţi, odihnea pe toţi şi-i lecuia şi sufleteşte şi trupeşte; şi Domnul se prea mărea în toate zilele de către tot omul, cât a trăit Traian; iar dacă a murit acela, împărăţind Adrian ginerele său, şi înştiinţându-se de cele pentru sfânta, trimise slujitori de o aduse înaintea lui şi-i zise: Spune-mi bătrâno, de câţi ani eşti, şi de ce neam, şi în ce stare te afli ?

Iar sfânta răspunzând zise: Domnul meu Hristos ştie de câţi ani sunt şi de ce neam.

Împăratul zise: Dezbrăcaţi-o de haina ei şi o bateţi fără de milă, zicându-i, să răspundă cu cucernicie spre cele ce o întreabă împăratul; şi aşa bătându-o cumplit, avea psalmul în gura ei, şi obosind cei ce o băteau, porunci altor slujitori să-i bată piroane prin tălpile picioarelor. Şi făcându-se şi aceasta, şi mulţumind sfânta lui Dumnezeu, mai vârtos se aprinse mânia tiranului, şi porunci să topească într-o căldare smoală şi plumb cu iarba pucioasă, şi să arunce pe sfânta într-însa. Deci, dacă se înfierbântă căldarea foarte, sfânta căutând la Cer, îşi făcu cruce şi intră într-însa, şi îndată se stinse focul şi se vărsă plumbul.

Deci, văzând împăratul zise: Mai daţi foc căldării ca să i se topească oasele, şi dând foc căldării, vedea pe sfânta stând într-însa ca pe nişte rouă, şi zise sfânta către tira-

nul: Viu este Domnul Dumnezeul meu, că precum nu simţi tu focul şi arsura căldării aşa nici eu. Deci, mirându-se el de aceasta, s-a sculat din, scaunul lui, şi atingând cu mâna lui de căldare, îndată i se despuie pielea cu unghii cu tot.

Atunci sfânta zicând: Mare este Dumnezeul creştinilor, aţâţă cu mânie pe împăratul, şi arzând o tigaie până s-a roşit, aruncă într-însa pe sfânta goală; iar îngerul Domnului care era cu dânsa, risipind focul tigăii într-o parte şi într-alta arse pe mulţi din cei ce se aflau acolo, iar ea ca pe nişte iarbă verde şezând în tigaie, lăuda şi mărea pe Dumnezeu.

Deci, văzând Adrian împăratul această prea mărită minune, se cutremură, şi porunci să o scoată din tigaie temându-se ca nu cumva şi el să se topească de foc; şi dacă ieşi zise către dânsul; împărate Domnul meu m-a întors spre somn în tigaie, şi văzui unde mă închin-am marelui dumnezeu Iraclie. Iar el bucurându-se îi porunci să intre în capişte.

Atuncea sfânta făcând rugăciune întru sineşi către Iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, îndată se făcu tunet din Cer, şi căzând jos la pământ idolii care erau în capişte, se zdrobiră şi se făcură ca pulberea, şi ieşind zise împăratului: Intră înlăuntru de-ţi ajută dumnezeilor, că au căzut şi nu pot să se scoale.

Deci intrând împăratul, şi văzând zdrobirea idolilor, porunci să i se taie cinstitul ei cap afară din cetate, şi luându-o Teodul şi Timotei, ieşiră din cetate, şi neîngăduind-o să-şi facă rugăciunea, repezindu-se cu obrăznicie asupra ei să-i facă ceva, le secară mâinile. Deci, căzând la sfânta, şi crezând cu tot sufletul în Domnul nostru Iisus Hristos se însănătoşiră, şi rugară pe sfânta ca să se roage pentru dânşii să-şi dea sufletele lor către Domnul înaintea ei, şi aceasta făcându-se răposară, aşa şi ea răposă cu pace, aproape de acelaşi loc.

Deci, venind oarecari credincioşi binecinstitori, şi luându-le moaştele le puseră în Efes în loc ales şi însemnat, întru mărirea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Chentirion, Ochean, Teodor, Ammian şi Iulian, ce se trăgeau din satul Candavlu.

Stih: Chentirion de dumnezeiască dragoste fiind aprins,
Cu roua sângelui său focul muceniciei l-a stins.

Stih: La trei nevoitori focul le este scară,
Prin care s-au suit la Cer fără împiedicare.

Aceştia pentru mărturisirea cea întru Hristos, după alte multe munci din porunca lui Maximian se băgară într-o baie înfierbântată, şi scăpând de acolo prin dumnezeiescul înger, le tăiară picioarele cu tesla, şi aruncându-i în foc, şi-au primit sfârşitul.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Petronie, Haritina, Zarvil, Tatuil şi Veveea.

Stih: Tatuil şi Veveea odată s-au tăiat,
Şi viaţa adevărată în Cer şi-au aflat.

Stih: Necinstind Zarvil spurcata necredinţă,
De pietre suferă sfârşit cu bună-cuviinţă.

Aceştia au fost pe vremea împăratului Adrian, dintre care Tatuil era popă drăceştii înşelăciuni adică idolilor. Deci, vânându-se de oarecarele episcop, a venit la credinţă; drept aceea fu bătut cu toiege de Avgar Domnitorul, şi-i arseră obrazul, şi legându-i mâinile înapoi îl bătură pe pântece, şi spânzurându-l de o mână, îl chinuiră pârjolindu-l dedesubt cu foc. După aceea băgându-l într-un teasc de lemn, îl fierăstruiră la cap şi prin sabie se săvârşi, împreună cu soru-s-a Veveea.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor trei mii şase sute şi douăzeci şi opt de mucenici.

Aceştia se aflară ascunşi în munţii şi peşterile Nicomidiei, pe care Maximian, muncindu-i cu nenumărate munci i-a omorât.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul mucenicului

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Mai-marii Cetelor celor cereşti astăzi văzând pe tineri, biruitori împotriva rătăcirii, şi pe dumnezeiescul Vavila bucurându-se, dimpreună strigau lui Hristos: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Darul Stăpânului cel purtător de lumină, a luminat pe credincioşii cei ce s-au adunat, îndemnându-i să strige cu bucurie: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Tiranul nu se dumirea, în ce chip va ajuta celor ce nu erau dumnezei; iar dumnezeiescul Vavila îndeamnă a striga Preasfintei Treimi: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Al Născătoarei

Cu fulgerele tale cele prea luminoase, luminează inima mea cea întunecată, ceea ce ai născut pe pământ, pe soarele Hristos, Fecioară, căreia pururea îți cântăm: Bine eşti cuvântată ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam, oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat şi lăudând cântau: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

În vedenii de taină dumnezeieşti, dumnezeiesc zugrav făcându-te, toată închipuirea cortului cea înţeleaptă, prin cuvinte meşteşugindu-o, lucrarea o ai dat lui Vaseleil mai-marelui meşter, o Moise.

Să preoţească îndrăznind Core de demult împotriva ta, s-a arătat pogorându-se în iad de viu, desăvârşit moştenindu-l, Dumnezeu ţie Moise păzindu-ţi cinstea împărăţiei şi a preoţiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-s-a Mihail cerescul voievod, împreună cu tine fiind căpetenie a neamului evreiesc de demult Moise, şi dumnezeiesc păzitor trupului tău, că pe începătorul răutăţii, fiind împotrivitor l-a ruşinat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine, dumnezeiescul toiag al lui Aaron, ce a odrăslit, te-a închipuit Născătoare de Dumnezeu, dezlegare tuturor păcatelor; că curăţire pământenilor te-ai făcut, şi izbăvire de înfricoşata îngrozire a lui Dumnezeu spre noi.

Canonul mucenicului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu Tatăl Ziditorul, pe Fiul cel de o fiinţă, şi pe Dumnezeiescul Duh, tinerii cei din văpaie, se îndemnau a cânta: Binecuvântaţi pe Domnul toată făptura, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Astăzi fraţilor pomenirea sfinţitului mucenic Vavila, pe tinerii cei din văpaie, a cânta îi îndeamnă: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Tinerii astăzi ucenicii preotului şi mucenicului Vavila, împreună cu bătrânul încununându-se, a cânta se îndeamnă: Binecuvântaţi pe Domnul toate lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ungerea cea preoţească a preotului şi mucenicului Vavila, cu ungerea sângelui mai mult se măreşte. Pentru aceea pe Domnul toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Al Născătoarei

Cu trup ai născut pe Dumnezeu, care ţine toate cu mâna, şi în braţe Fecioară pe Acesta l-ai purtat; pe care toate lucrurile ca pe Domnul Îl laudă, şi-L prea înalţă, întru toţi vecii.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Slugă lui Dumnezeu cu dreptate te-ai numit, şi te-ai făcut cu faptele ca un blând. Pentru aceea ţi s-a arătat ţie Domnul, mai mult decât tuturor proorocilor, Moise şi purtător de Dumnezeu făcându-te, te-a învăţat a cânta cu credinţă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ca un tainic al lui Dumnezeu, şi slujitor, şi împărat lui Israil, arătându-te Moise văzătorule de Dumnezeu, ai propovăduit că va să vină Hristos cu trup, scriind mai-

nainte înfricoşata şi dumnezeiasca Lui venire către oameni, Căruia aievea te-ai arătat, şi închipuire însufleţită Lui, şi prooroc credincios.

Cu cuvânt de proorocie, şi cu feţe de poruncă conducând poporul cu credinţă, cu semne şi cu arătări de minuni l-ai îndreptat fiind de Dumnezeu, ales stăpân, văzătorule de Dumnezeu; drept aceea te-ai adaos către părinţii tăi cu mărire.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Suindu-te în munte ca în Cer, cu poruncă dumnezeiască, ai văzut cu duhul pământul celor blânzi prea înţelepte; iar cu simţirea ai privit desfătarea făgăduinţei, şi mutându-te de la pământ, din rânduială dumnezeiască ţi s-a ascuns trupul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nimenea nu s-a numit văzător de Dumnezeu rnai-naintea ta, Moise mărite, slugă a lui Hristos; că ai văzut toate închipuirile Fecioarei, care însemnau mai-nainte dumnezeiasca ei naştere, căci în văpaia rugului ai văzut chipul Cel nevăzut.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Canonul mucenicului

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-l vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti; iar prin tine Preacurată, s-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Hristos a arătat oamenilor cale lesne a se sui către înălţimea cerurilor prin Cruce; pentru aceea se biruieşte moartea de oameni, căci nici pruncii cei tineri nu s-au spăimântat de dânsa; pe care dimpreună cu minunatul Vavila să-i fericim.

Aflând răsplătire ostenelilor tale de la Hristos, darea minunilor, şi moştenirea veşnică Vavila dumnezeiescule, cânţi dimpreună cu îngerii: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Treime, ceea ce toate le lucrezi, şi toate le poţi.

Să luăm vindecări de patimi, alergând la cortul cel lăudat al nevoitorilor, că întru dânsul sunt de faţă Cetele îngerilor, şi duhurile drepţilor, şi mai ales Stăpâna tuturor, dimpreună cu minunatul Vavila, împărţind tămăduiri.

Al Născătoarei

Cântare aduc ţie Fecioară Stăpână din buze spurcate eu ticălosul, rugându-mă: Scoate-mă din noroiul faptelor mele, şi pe toţi cei ce te laudă acum, învredniceşte-i de-a dreapta măririi Fiului tău.

Alt Canon, al proorocului

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Făcutu-te-ai însuţi văzător Domnului, de Dumnezeu văzătorule, şi după moarte nu prin semne întunecoase văzând pe Hristos ca mai-nainte în piatră, ci cu trup omenesc, care strălucea cu lumina dumnezeirii.

Muntele Tabor s-a slăvit cu mult mai bogat decât Sinai, unde Moise din morţi, şi Tesviteanul din latura celor vii, vedea pe Hristos împreună cu apostolii, schimbându-se la faţă, ca pe un Dumnezeu adevărat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ruga ta cea milostivă, şi cu îndrăzneala rugăciunilor tale Moise văzătorule de Dumnezeu, mântuieşte de toată stricăciunea plinirea creştinilor care te laudă pe tine, precum ai mântuit pe Israil din primejdii, şi din nevoi, şi din răutăţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Năstrapă de aur, şi lespede şi dumnezeiască masă, însemnându-te mai-nainte Moise, Fecioară luminat arătă că va să se nască Dumnezeu din tine; pe care văzându-L cu trup, cu credinţă plinim lauda ta.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul cu stele, ca un Dumnezeu, şi prin îngerii Tăi tot pământul luminezi, Făcătorule a toate, mântuieşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Jertfitor dimpreună şi jertfă jertfind lui Hristos fără de sânge, şi cu sângiurile tale jertfindu-te dimpreună cu pruncii cei desăvârşiți, te lăudăm pe tine Vavila, sfinţitule mucenice.

Al Născătoarei, *asemenea*

Pe cei ce nu sărută icoana ta Fecioară, şi a Fiului şi Dumnezeului tău cu credinţă curată, surpă-i pe ei ca pe unii ce sunt fără de Dumnezeu, şi dă-i pe ei gheenei.

A Crucii, Născătoarei, *asemenea*

Maica Ta, Hristosul meu cea fără de mire, dacă Te-a văzut pe Cruce, cu plângere se tânguia, strigând: Vai mie prea dulce ! Lumina mea, cum ai apus de la ochii mei.

Şi cealaltă slujbă a dimineţii după rânduială, şi Apolisul (Otpustul).

La Liturghie

Prochimenul, glasul al 4-lea: Sfinţilor celor de pe pământul lui. Apostolul, către Evrei: Fraţilor, Sfinţii toți...Caută-I la Duminica tuturor Sfinţilor; Aliluia, glasul al 4-lea: Strigat-au drepţii şi Domnul i-a auzit pe ei... Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul, tot cel ce mă va mărturisii înaintea oamenilor... La aceeaşi Duminică, Chinonicul: Bucurați-vă drepţilor... şi celelalte.

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Moise

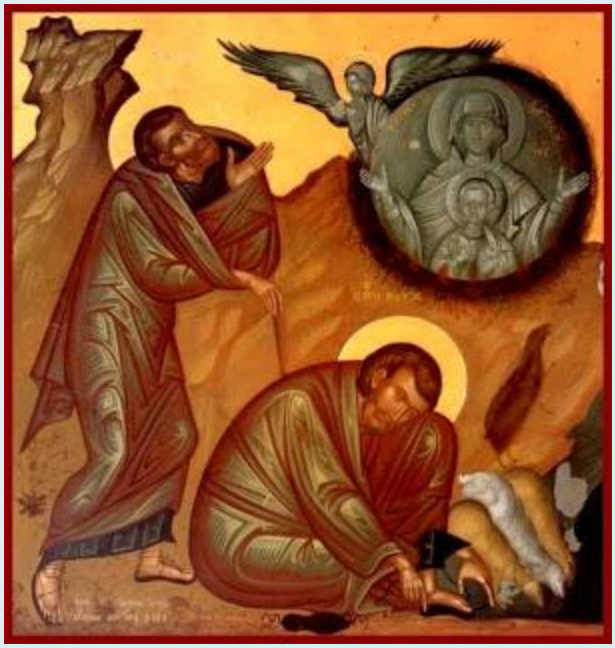

Canon de rugăciune către Sfântul prooroc Moise (s.v. 4 septembrie / s.n. 17 septembrie):

https://www.academia.edu/106352788/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_prooroc_Moise_4_septembrie_

https://archive.org/details/canon_202309

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-prooroc-moise-s-v-4-septembrie-s-n-17-septembrie/271604158

***

Canon de rugăciune la Sfântul proroc Moise - 4 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=9LXBsgbquqc&t=9s

&&&

Troparul Sfântului prooroc Moise, glasul al 2-lea: A proorocului Tău, Moise, pomenire, Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm, mântuieşte sufletele noastre.

Troparul Sfântului prooroc Moise, glasul al 2-lea: Suindu-te către înălţimea bunătăţilor, Sfinte proorocule Moise, te-ai învrednicit a vedea strălucirea lui Dumne-

zeu, primind tablele cele date de Dumnezeu; şi purtând întru tine darul însemnărilor, te-ai făcut cinstită laudă proorocilor şi mare taină a dreptei credinţe.

facere a lui Clement

Cântarea 1

Irmos: Noianul Mării Roşii cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise, în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dintre prooroci mai întâi să fie lăudat Moise, ca unul care întâiul a vorbit cu Dumnezeu faţă către faţă, nu întru năluciri de însemnări, ci ca în chip de trup văzându-L pe Dânsul.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe un dumnezeiesc povăţuitor al poporului şi mântuitor al neamului tău Israel, te-a dat pe tine Dumnezeu, Sfinte proorocule Moise, văzătorule de Dumnezeu, precum a făgăduit părintelui tău, celui ce prin ungerea făgăduinţei i s-a vestit mai înainte naşterea ta.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Avuţie de înţelepciune te-a aflat pe tine bunătăţile cele mai alese, ascunse în mintea lui Dumnezeu ca într-o raclă văzătorule de Dumnezeu, Moise. Pentru aceea, te-a crescut pe tine fiica împăratului şi Pronia cea dumnezeiască.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădatu-te-ai, prea lăudate, ca un văzător de Dumnezeu, din pruncie, de orice sân şi fiind hrănit cu laptele cel curat al maicii tale, însemnai foarte aievea vrednicia ta cea prea aleasă, de apropierea cea către Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înspăimântatu-s-a Moise văzând întâi vedere minunată, împletire străină de rug şi de văpaie, care însemna mai înainte pe Dumnezeu Cel fără stricăciune din Fecioara Maică, pe care L-a văzut cu Trup trecând, la mijloc, anii.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul te-ai umplut de cunoştinţa cea negrăită, văzătorule de Dumnezeu, că Duhul cel Preasfânt prin înger te-a învăţat pe tine ştiinţa celor mai dinainte.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând luminat dumnezeieştile raze, ca semnele cele dumnezeieşti ai înspăimântat Egiptul, minunat prefăcând firea elementelor, prea înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chipul tău cel frumos strălucea, fericite, cu Lumina dumnezeieştii raze; pentru aceasta, pe toţi i-ai tras către dumnezeiasca Frumuseţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Veselitu-te-ai la faţă, prea înţelepte, încredinţându-te de priceperea vederii celei înfricoşătoare: dar ai fost oprit de glasul Domnului, Cel ce S-a născut din Fecioara cu Trup.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta, s-a întărit întru Domnul inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Gângăvia limbii şi a glasului tău schimbându-se prin dumnezeiască rânduială, văzătorule de Dumnezeu, te-ai arătat slujitor al Tainelor cele înfricoşătoare ale lui Dumnezeu şi cu răni ai lovit Egiptul.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mărindu-te pe tine cu credinţă, ca pe un dătător de Lege învăţăturilor lui Dumnezeu cele prea mărite şi cu anevoie a se pricepe, strigăm: văzătorule de Dumnezeu Moise, fă-ne nouă binevoitoare dumnezeiasca Putere.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cele întâi născute ale Egiptului le-ai ucis, precum şi Hristos a omorât tăria diavolească; că cele ce lucrai tu, cu adevărat erau însemnare a celor viitoare, pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Auzind Moise pe Dumnezeu strigându-l din văpaie şi din rug: nu te apropia, că locul este sfânt! Cu cuviinţă a scris mai înainte că va să Se nască Hristos cu Trup din Fecioară curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lovit-ai Marea Roşie cu toiagul tău, o, văzătorule de Dumnezeu şi ai arătat puterea lui Dumnezeu şi ai însemnat într-însa tăria dumnezeieştii Cruci.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, ce îndrăzneală cu dragoste! O, ce dovedire de suflet curat! Că ai râs către Dumnezeu, văzătorule de Dumnezeu: de mă cunoşti pe mine, mai mult decât pe toţi, arată-Te mie de faţă.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind acoperit cu piatra, nu ai văzut Chipul lui Dumnezeu, ca Cel ce este ascuns; ci numai spatele care închipuieşte Întruparea Cuvântului, pe care ai cunoscut-o, văzătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin rugăciune, a plouat mană în loc de apă odinioară Moise, văzătorule de Dumnezeu şi a hrănit cu prepeliţe pe Israel.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Intrat-ai aievea în nor şi ai aflat cele negrăite, o, văzătorul de Dumnezeu, că avea să Se nască din Fecioara, Dumnezeu cu Trup pe pământ.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având oaste tare a Dumnezeului lui Israel, ai surpat şapte neamuri ale răutăţii canaaneilor, dând pământul lor poporului tău întru moştenire.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În chip de negrăit intrând, Moise, în norul cel dumnezeiesc, ai luat Tablele Legii, cele scrise cu degetul lui Dumnezeu; căci E1 era Cel ce te chema pe tine, fiind tu ca o slugă mare a Lui.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând de faţă Dumnezeu a ascultat lui Moise, văzătorul de Dumnezeu, pentru ca să-L arate înaintea poporului înfricoşător tăinuitor al măririi Sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unii ce suntem fii după Legea darului, primim binecuvântarea, lăudându-te pe tine, fericite proorocule Moise, de Dumnezeu văzătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din descoperire dumnezeiască, te însemnează mai înainte pe tine lăudatul Moise, ca un sicriu, Născătoare de Dumnezeu, acoperit cu aur peste tot, cu strălucirile Duhului întru mărirea lui Dumnezeu.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea: Ceata proorocilor împreună cu Moise şi cu Aaron, cu veselie se veseleşte astăzi, căci s-a împlinit sfârşitul proorociei lor asupra noastră. Astăzi străluceşte Crucea, prin care ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Cu ale căror rugăciuni miluieşte-ne pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam, oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat şi lăudând cântau: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În vedenii dumnezeieşti şi de taină, dumnezeiesc zugrav făcându-te, toată închipuirea cea înţeleaptă a cortului, prin cuvinte meşteşugind-o, lucrarea ai dat-o lui Veseleil mai marelui meşter, o, proorocule Moise.
Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndrăznind Core de demult să preoţească împotriva ta, s-a văzut pogorându-se în iad de viu, iar Dumnezeu, ţie, Sfinte proorocule Moise, ţi-a păzit cinstea împărăţiei şi a preoţiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-s-a Mihail, cerescul Voievod, împreună cu tine fiind căpetenie a neamului lui Israel de demult, Moise şi dumnezeiesc păzitor trupului tău, că pe începătorul răutăţii, fiind împotrivitor, l-a ruşinat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, dumnezeiescul toiag al lui Aaron ce a odrăslit, te-a închipuit, Născătoare de Dumnezeu, dezlegarea tuturor păcatelor; că pământenilor curăţire te-ai făcut şi izbăvire de înfricoşătoarea îngrozire a lui Dumnezeu spre noi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Slugă lui Dumnezeu cu dreptate te-ai numit şi te-ai făcut cu faptele ca un blând. Pentru aceea, ţi s-a arătat ţie Domnul, mai mult decât tuturor proorocilor, Moise şi purtător de Dumnezeu făcându-te, te-a învăţat a cânta cu credinţă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un tainic al lui Dumnezeu şi slujitor şi împărat lui Israel arătându-te Moise, văzătorule de Dumnezeu, ai propovăduit că va să vină Hristos cu Trup, scriind mai înainte înfricoşătoarea şi dumnezeiasca Lui venire către oameni; Căruia aievea te-ai arătat şi închipuire însufleţită Lui şi prooroc credincios.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvânt de proorocie şi cu Lege de poruncă conducând poporul cu credinţă, cu semne şi cu arătări de minuni l-ai îndreptat, fiind de Dumnezeu ales stăpân, văzătorule de Dumnezeu; pentru aceea, te-ai adăugat către părinţii tăi cu mărire.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Suindu-te în munte ca în cer, cu poruncă dumnezeiască, ai văzut cu duhul pământul celor blânzi, prea înţelepte; iar cu simţirea ai privit desfătarea făgăduinţei şi mutându-te de la pământ, din rânduială dumnezeiască ţi s-a ascuns trupul tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nimeni nu s-a numit văzător de Dumnezeu mai înainte de tine, proorocule Moise, mărite, slugă a lui Hristos; că ai văzut toate închipuirile Fecioarei, care însemnau mai înainte Dumnezeiasca ei naştere; căci în văpaia rugului ai văzut Chipul cel Nevăzut.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului au stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreapta credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcutu-te-ai însuţi văzător Domnului, de Dumnezeu văzătorule; şi după moarte nu prin semne întunecoase ai văzut pe Hristos nu ca mai înainte în piatră, ci cu Trup omenesc, care strălucea cu Lumina Dumnezeirii.

Stih: ***Sfinte proorocule Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Muntele Tabor a fost mărit cu mult mai mult decât Sinai; căci acolo Moise din morţi şi Tesviteanul, din latura celor vii, vedeau împreună cu apostolii, ca pe un Dumnezeu Adevărat, pe Hristos, Schimbându-Se la faţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciunea ta cea milostivă şi cu îndrăzneala rugăciunilor tale, Moise, văzătorule de Dumnezeu, mântuieşte de toată stricăciunea plinirea creştinilor care te laudă pe tine, precum ai izbăvit pe Israel din primejdii, din nevoi şi din răutăţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Năstrapă de aur şi lespede şi dumnezeiască masă însemnându-te mai înainte Moise, Fecioară, luminat arăta că avea să Se nască Dumnezeu din tine; pe care văzându-L cu trup, cu credinţă plinim lauda ta.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ştiindu-te ca pe unul ce eşti mai întâi decât toţi proorocii, cu credinţă te lăudăm credincioşii; căci întâi tu ai văzut pe Dumnezeu, pe cât era prin putinţă oamenilor a-L vedea.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pe sprijinitoarea cea fierbinte a celor din nevoi, pe ajutoarea noastră şi către Dumnezeu împăciuitoarea, prin care ne-am mântuit din stricăciune, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii să o fericim.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Văzând pe Cruce spânzurat pe Fiul tău, Preacurată, sfărâmându-ţi-se cele de Maică dinlăuntru, cu jale strigai: vai mie, Fiul meu! Cum ai apus, Lumina mea cea fără de ani?

Acatistul Sfântului prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu (4 septembrie)

Acatistul Sfântului prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu (s.v. 4 septembrie / s.n. 17 septembrie):

https://www.academia.edu/123602551/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_prooroc_Moise_v%C4%83z%C4%83torul_de_Dumnezeu_s_v_4_septembrie_s_n_17_septembrie_

https://archive.org/details/ac.-din-rusa

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfantului-prooroc-moise-vazatorul-de-dumnezeu-s-v-4-septembrie-s-n-17-septembrie/271604218

***

 # traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului prooroc Moise (glasul al 2-lea): Suindu-te către înălţimea bunătăţilor, Sfinte proorocule Moise, te-ai învrednicit a vedea strălucirea lui Dumnezeu, primind tablele cele date de Dumnezeu; şi purtând întru tine darul însemnărilor, te-ai făcut cinstită laudă proorocilor şi mare taină a dreptei credinţe.

Condacul Sfântului prooroc Moise (glasul al 2-lea): Ceata proorocilor, împreună cu Moise şi cu Aaron, cu veselie se veseleşte astăzi, căci s-a împlinit sfârşitul proorociei lor asupra noastră. Astăzi străluceşte crucea, prin care ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Cu ale căror rugăciuni, miluieşte-ne pe noi!

Condacul 1

Ales de Dumnezeu pentru slujire proorocească, îți lăudăm sfințenia vieții și minunile, proorocule al lui Dumnezeu, Moise slăvindu-L pe Creator și pe Domnul pentru faptele tale, că ai adus Pronia cerească pentru mântuirea neamului omenesc, strălucind, cu zel aprins pentru Atotputernicul Stăpân. Iar tu, care ai îndrăzneală în fața măreției Sfintei Treimi, ajută-ne, cu mijlocirea ta cerească și noi te chemăm: ***Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!***

Icosul 1

Creatorul Arhanghelilor și al Îngerilor, Stăpânul tuturor creaturilor care a aranjat destinele popoarelor și regatelor, te-a crescut din rădăcina celor drepți pe tine, Moise, purtător de Dumnezeu în vremea în care poporul lui Israel trăia în sclavie, te-a luminat și te-a trimis în țara Egiptului, ca să faci un mare exod spre Țara promisă și să ne dai icoana mântuirii noastre, prin această înfăptuire. Iar noi, pe Dumnezeul și Creatorul nostru Îl slăvim și pe tine, marele prooroc al lui Dumnezeu te chemăm:
Bucură-te, ales de Dumnezeu, slujind pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, că în Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca tine;
Bucură-te, înalt mijlocitor al legii date de Dumnezeu;
Bucură-te, propovăduind întruparea viitoare a Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, prototipul lui Hristos, Mântuitorul în viața și lucrarea manifestărilor tale;
Bucură-te, că strălucești în cer, cu o cunună victorioasă;
Bucură-te, că acum contempli slava inexprimabilă a Creatorului lumii;
Bucură-te, cântând laude Lui cu toți Îngerii și Sfinții;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 2

Cuvioasa ta mamă, Sfinte Moise a fost luminată de Domnul ca să te pună în coşuleţ în apele fluviului Nil pentru a te salva, atunci când slujitorii faraonului au omorât pruncii lui Israel, iar tu ai fost acoperit de mâna Atotputernicului Dumnezeu. Şi

noi, acum amintindu-ne, îţi cerem, Sfinte prooroc Moise prin mijlocirea ta milostivă, mântuieşte-ne de valurile ispitelor lumeşti şi ne învaţă să-L lăudăm pe Dumnezeu, cu demnitate şi dreptate: ***Aliluia!***

Icosul 2

Gândul de sus a luminat-o pe fiica faraonului Egiptului când te-a văzut, de-a lungul fluviului Nil în coşuleţ, aşa încât te-a dus în palatele ei şi te-a crescut ca pe un fiu. Dar tu, Moise, prea slăvit, păstrând credinţa şi obiceiurile poporului tău, ai crescut în cumpătare şi preocupare, arătând iubire pentru semenii tăi evrei. Cu toţii Îl slăvim şi Îl lăudăm pe Domnul şi tie îţi cântăm:

Bucură-te, că prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu când ai fost mic, ai fost izbăvit de la moarte;
Bucură-te, că ai fost scos din apă şi de aceea, ai fost numit "Moise";
Bucură-te, că ai primit milă de la înţeleapta fiică a faraonului;
Bucură-te, că ai fost hrănit de către ea;
Bucură-te, că ai învăţat credinţa lui Avraam, Isaac şi Iacov;
Bucură-te, că L-ai iubit pe Dumnezeul părinţilor tăi cu tot sufletul;
Bucură-te, că ai fost luminat de adevărul lui Dumnezeu din tinereţea ta;
Bucură-te, că ai fost pregătit din pruncie, pentru slujba proorocească a Domnului;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit şi slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 3

Prin puterea şi harul Duhului Sfânt şi prin credinţă, Moise când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire. De dragul Domnului, El te-a indemnat pe tine, alesul Său, să părăseşti ţara Egiptului şi să locuieşti în hotarele Madianului mulţi ani. Tu ai avut încredere în purtarea de grijă, cea milostivă, a prea fericitului nostru Creator şi ai continuat să-I strigi: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având o mare bunăvoinţă faţă de tine, slăvite Moise, Domnul ţi-a dăruit viziunea minunată pe care ai avut-o, când ai văzut tufişul aprins în deşert, ai auzit glasul lui Dumnezeu, primind revelaţia Creatorului nostru despre Esenţa Sa şi ţi-a poruncit să te întorci în Egipt, pentru a conduce poporul ales în ţara făgăduită. Pentru aceasta, de dragul darului Domnului, din ziua aceea puterea minunilor şi a semnelor au lucrat prin tine şi harul lui Dumnezeu a fost asupra ta. Cu toate acestea, noi ne minunăm de credinţa ta în Domnul şi sperăm in marea Lui Milă, cântându-I laude, iar ţie îţi spunem acestea:

Bucură-te, că te-ai închinat Dumnezeului etern și veșnic;
Bucură-te, că ai intrat în comuniune vie cu Domnul;
Bucură-te, primind Cuvântul lui Dumnezeu „gură către gură”;
Bucură-te, că ai primit pacea lui Dumnezeu prin inspirația Duhului Sfânt;
Bucură-te şi luminează-ne mințile și inimile cu Lumina divină;
Bucură-te şi cheamă-ne acum, pe noi toți la fapte de evlavie;
Bucură-te şi vindecă-ne cu bunăvoință, de amăgirile duhovnicești;
Bucură-te şi îndepărtează-ne de pe căile celor periculoși;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 4

Slăvitul Moise, dorind să împlinească porunca lui Dumnezeu, s-a dus în țara Egiptului și s-a împrietenit cu fratele lui, Aaron care i-a devenit ajutor și tovarăș în slujba lui sfântă. Însă noi, amintindu-ne toate acestea, te rugăm sfinte prooroc să ne întăreşti în credința și devotamentul față de Dumnezeu şi, încrezându-ne în atotputernicia și îndurarea Domnului nostru care ne întărește, strigăm în permanență, către El: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind Mernemtah, regele Egiptului, porunca lui Dumnezeu de a-l elibera pe poporul lui Israel în pustie, ca jertfă către Dumnezeu, s-a înfuriat foarte tare și a poruncit să-i trădeze pe israeliți. Dar tu, o Sfinte Moise, L-ai implorat pe Creatorul nostru ca să încălzească inima lui Faraon printr-o minune; tu ai crezut că Domnul nu te va părăsi nici pe tine, nici pe poporul tău. Iar noi cu venerație, respectăm sfânta ta amintire şi îți aducem astfel de laude:
Bucură-te, mare mesager al Împăratului Ceresc și vestitor al poruncilor Sale;
Bucură-te, cel ce ai adus mila lui Dumnezeu poporului îndurerat al lui Israel;
Bucură-te, că ai rupt valurile de îndoieli cu privire la piatra credinței;
Bucură-te, cel ceresc şi nu pământesc, învață-ne înțelepciunea;
Bucură-te, şi aprinde flacăra rugăciunii în noi;
Bucură-te, şi eliberează-i pe cei care vin la tine din sclavia diavolului;
Bucură-te, şi arată mângâiere și ajutor tuturor credincioșilor;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 5

Ai devenit conducătorul trimis de Dumnezeu, sfânt prooroc când Faraonul Egiptului a cedat și a venit timpul ca poporul lui Israel să părăsească țara sclaviei. Ca semn și amintire a marelui exod, le-ai poruncit să ucidă mieii și să acopere ușile locuințelor lui Israel cu sângele lor, ceea ce însemna suferința răscumpărătoare a

Fiului lui Dumnezeu. Iar noi, în bucuria Domnului, cântăm un duhovnicesc: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzând că vă urmărea armata poporului lui Faraon, tu, Sfinte Moise, înțelept al lui Dumnezeu, ți-ai ridicat mâna spre muntele tău și te-ai rugat fierbinte către Atotputernicul să facă o minune și când ți-ai întins toiagul peste mare, ai despărţit apele la dreapta şi la stânga, iar apoi, după ce aţi trecut de partea cealaltă, egiptenii care vă urmăreau s-au înecat. Auzind toate acestea, te numim:
Bucură-te, că prin rugăciunea ta, Domnul a făcut o minune slăvită;
Bucură-te, că te-a ascultat Creatorul mării;
Bucură-te, după ce ai afirmat Adevărul divin cu semne și minuni;
Bucură-te, că ai arătat prototipul Sfântului Botez prin trecerea mării;
Bucură-te, dând o mare laudă Domnului atotputernic;
Bucură-te, că ne ridici de la adâncul păcătoșeniei până la înălțimea spiritualității;
Bucură-te, şi înmoaie dreapta mânie a lui Dumnezeu, cu rugăciunile tale;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 6

Te-ai arătat ca un predicator al faptelor bune, bine cuvântat prooroc Moise, nesuportând impuritatea credinţei, ai stricat lucrările multor obiceiuri rele ale fiilor lui Israel, pentru a le sădi cunoștințele despre Dumnezeu și evlavie, despre virtuțile evlavioase, instruindu-i pe Calea mântuirii. Şi acum ne rugăm către tine, Sfinte Moise: prin mijlocirea ta cerească, cere acest dar pentru noi, ca să Îl iubim pe Dumnezeu, astfel încât să nu fim robiți de patimile păcătoase, ci să-i cântăm, cu evlavie Mântuitorului nostru: ***Aliluia!***

Icosul 6

Slava și harul Domnului au strălucit asupra ta, lăudat prooroc Moise, când ai stat pe Muntele Sinai și ti-ai ridicat mâinile către Cer în rugăciune, ca o cruce, cerând, prin mijlocirea ta, victoria pentru fiii lui Israel și astfel ați câștigat lupta împotriva lui Amalek. Noi, slăvind minunile lui Dumnezeu, manifestate de tine și încrezându-ne în mijlocirea ta, îți cântăm:
Bucură-te, că înainte de suferința Fiului lui Dumnezeu, se descoperă puterea plină de har, a crucii Domnului;
Bucură-te, că și Domnul te-a ascultat în toate și a făcut totul la cererea ta;
Bucură-te, că ai izvorât dintr-o stâncă, cu o lovitură de toiag, apă poporului însetat;
Bucură-te, căci acesta este modelul lui Hristos: o veșnică bunăvoinţă;
Bucură-te, izvor al lui Dumnezeu, care stingi setea duhovnicească a multora;
Bucură-te, că dai credinţa celor care nu cred în providența lui Dumnezeu;

Bucură-te, că îi umpli pe cei slabi în duh cu puterea harului lui Dumnezeu;
Bucură-te, că îi îmbraci cu armura speranței pe cei obosiți de descurajare și tristețe;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 7

Creatorul cel Milostiv a dat prin tine, Sfinte Moise, tablele Legământului Său, poporului tău şi astfel a luminat, pentru toate timpurile până la sfârșitul veacurilor, pe toţi oamenii, cu poruncile Sale, iar noi, care cu adevărat Îl cinstim, Îi strigăm fără îndoială: ***Aliluia!***

Icosul 7

Ai împlinit poruncile noi și slăvite ale lui Dumnezeu, cu sârguință și cu dragoste, prea binecuvântat prooroc, ascultând glasul lui Dumnezeu, ai creat cortul, cu Altarul și chivotul Legământului, l-ai făcut pe Aaron mare preot cu slujire preoțească, ai făcut Leviticul pentru slava lui Dumnezeu şi ai proorocit venirea Mântuitorului în lume. Iar noi, amintindu-ne toate acestea acum strigăm cu recunoștință, către tine:
Bucură-te, că ai avut râvnă neîncetată de a-L slăvi pe Dumnezeu;
Bucură-te, că ai împodobit Chivotul Legământului cu imagini de Heruvimi;
Bucură-te, că prin aceasta ai pus o bază fermă pentru slăvirea icoanelor;
Bucură-te, vestind naşterea fără sămânță a Fiului lui Dumnezeu, din Fecioară necununată;
Bucură-te, că pentru totdeauna ai îmbogățit duhovniceşte, toate popoarele cu cele zece porunci;
Bucură-te, şi învaţă-ne să respectăm aceste porunci;
Bucură-te, şi învață-ne să Îl iubim pe Dumnezeu;
Bucură-te, şi izbăvește-ne glorios de ispite;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 8

Te-ai supărat, prea slăvit prooroc, când ai coborât de pe munte, unde Domnul Însuși Își dezvăluise voia Lui către tine, când i-ai văzut pe fratele tău Aaron și pe ceilalţi oameni din jurul vițelului aurit cântând și dansând, ca nişte făptași fără de Dumnezeu. Dar tu, de dragul îndurării față de semenii tăi păcătoși, ai rugat pe atotputernicul Dumnezeu să-i ierte și să-I fie milă de ei. Ne amintim acest lucru şi ne rugăm către tine: vindecă-ne de dependența de bogățiile pământești și învață-ne să căutăm comorile nestricăcioase, dăruiește bucurie și ajutor celor săraci și celor bogați milă și bunătate, să cântăm Domnului nostru, care ne luminează pe noi și pe tine, care mijloceşti în faţa Lui: ***Aliluia!***

Icosul 8

Toată lumina dragostei cereşti a Serafimilor s-a aprins în tine către Domnul, slăvit prooroc; de aceea de dragul Creatorului şi al lui Dumnezeu, prin tine s-au manifestat semnele minunate ale slavei Lui, dar mai presus de toate, Dumnezeu a făcut cu tine mare minune, când tu Sfinte Moise pe Muntele Sinai L-ai văzut pe Domnul nostru etern în slava Sa, în faţa ta şi ai auzit glasul subtil al Divinului în întuneric şi în vârtej şi ca un slujitor credincios, ai mers pe urmele Domnului tău. Ne minunăm şi noi de dragostea ta pentru Domnul şi marea Lui milă faţă de tine şi, în smerenia inimii noastre, te lăudăm:

Bucură-te, că toată viaţa ta ai urcat din lumină în lumină;
Bucură-te, că ai câştigat bunăvoinţă în faţa Celui Atotputernic;
Bucură-te, că L-ai văzut în vedenie pe Dumnezeu;
Bucură-te, privitorul vedeniei divine strălucitoare;
Bucură-te, părtaş al strălucirii Luminii dumnezeieşti;
Bucură-te, că deşi ai avut trup muritor, ai fost luminat de zorii nemuririi;
Bucură-te, şi învaţă-ne să Îl iubim şi să facem voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi umple-ne sufletele de pace şi blândeţe;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit şi slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 9

Vrednică de toată lauda este viaţa şi munca ta, Sfinte Moise, purtător de Dumnezeu pentru că ai călătorit 40 de ani cu poporul tău în deşerturile Sinaiului, prooroc cinstit, îndurând chinuri nu doar de la oamenii din trib, nerecunoscători şi răuvoitori, ci şi de la rudele tale, dar tu te-ai rugat Creatorului şi Dumnezeului nostru să aibă milă de turma ta şi să-i acorde mântuirea veşnică. Toţi Îi cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 9

Nimeni nu va putea slăvi faptele şi ostenelile tale potrivit cu moştenirea ta, căci ai fost „iubit de Dumnezeu şi de oameni” şi ai fost binecuvântat în memoria popoarelor, Sfânt prooroc Moise. Tu ai arătat slava lui Dumnezeu şi ai luminat pe poporul lui Israel în adevăr şi l-ai scos din sclavia Egiptului, lăsând Sfânta Scriptură pentru noi. Cu aceasta ne luminăm noi acum, îţi mulţumim pentru muncă şi îţi aducem aceste laude:

Bucură-te, că ai văzut măreţia lui Dumnezeu şi ai fost slăvit, mai mult decât împăraţii de către Domnul;
Bucură-te, că ai adunat comoara înţelepciunii ca un fiu al lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi fă-i pe toţi creştinii oameni înţelepţi ai lui Dumnezeu;
Bucură-te, că prin tine, mintea noastră învaţă gândirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, căci alungi întunericul ignoranţei;

Bucură-te, că prin tine, se afirmă mereu adevărul lui Hristos;
Bucură-te, lăudat și înălțat din răsărit și din apus;
Bucură-te, mărit și prea mărit la toate marginile pământului;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 10

Ne bucurăm pentru tine, sfinte prooroc că ai murit la bătrânețe după ce ai trăit o viață pământească sfântă și dreaptă, în Domnul. Până nu ai ajuns să vezi țara făgăduită nu ți-ai dat duhul în mâna lui Dumnezeu; din acest motiv, adormirea ta este sfântă, binecuvântată şi slăvită, iar noi, te rugăm ca atunci când va veni şi clipa morţii noastre să te rogi Domnului să ne despartă blând sufletul de trup și să ne mântuiască de puterea demonică, ca să ne învrednicim de mântuirea veșnică şi să-L chemăm pe Domnul, în bucuria Sfinților: ***Aliluia!***

Icosul 10

Cu zidul rugăciunilor tale cerești, sfânt prooroc al lui Dumnezeu, protejează-ne de dușmanii văzuţi şi nevăzuţi, ajută-ne în durerile și nevoile noastre și prin mijlocirea ta binevoitoare, salvează-ne de necazurile și nenorocirile aprige ale demonilor, întărește-ne inimile ca să ardă pentru Dumnezeu și învaţă-ne să ne iubim aproapele. Îți slăvim mijlocirea, cântându-ţi:
Bucură-te, slujitor credincios și prieten apropiat al Domnului;
Bucură-te, înțelept povăţuitor pe căile pocăinței și mântuirii;
Bucură-te, că sădeşti cu pricepere în oameni, obiceiuri blânde și bune;
Bucură-te, distrugător neclintit al obiceiurilor rele;
Bucură-te, şi îndepărtează-ne de poftele și patimile trupești;
Bucură-te, şi învie în inimile noastre, duhul milostivirii;
Bucură-te, că numele tău este mare bucurie celor care te cheamă;
Bucură-te, căci toată viaţa ta I-ai mulţumit lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 11

Tu, prea slăvite prooroc Moise, ai adus cântări neîncetate Creatorului și Dumnezeului nostru. mai mult decât oricare altul și ai avut o mare îndrăzneală în fața tronului PreaSfintei Treimi. La fel, acum ne rugăm către tine, mare slujitor al lui Dumnezeu, scoate-ne din sclavia oamenilor păcătoși, dându-ne libertatea copiilor lui Dumnezeu, luminează-ne inimile și curăță-ne mințile, astfel încât să cântăm, cu tine către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Ai fost binecuvântat să vezi Lumina necreată și strălucirea divină, prooroc binecuvântat de Dumnezeu, când ai apărut împreună cu Ilie și te-ai închinat, ca un slujitor smerit, Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a schimbat la faţă pe Muntele Tabor și ai vorbit cu El despre Exodul şi Moartea Lui în Ierusalim; tu ai mărturisit atunci despre Natura divină a Mântuitorului nostru și i-ai asigurat pe ucenicii Domnului nostru despre acest lucru. Noi acum ne rugăm către tine, sfinte al lui Dumnezeu, luminează-ne sufletele cu lumina Taborului și primește de la noi această cântare:

Bucură-te, că ai proorocit despre suferințele răscumpărătoare ale Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai proorocit că omul, prin chinul lui Iisus Hristos, va intra în slava Sa;
Bucură-te, predicând despre nemurire și învierea de obște din morți;
Bucură-te, că prin aceasta mărturisești adevărul învățăturilor proorocite despre Mesia;
Bucură-te, şi adu-ne pe toți la dragostea adevărată pentru Hristos;
Bucură-te, şi îndepărtează-ne de lenea și neglijarea lucrării lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai adus confirmarea adevărului lui Dumnezeu în toată lumea;
Bucură-te, că îi ajuţi pe toţi cei care caută adevărul lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 12

Har și îndurare de la Domnul, cere-ne proorocule al Domnului, căci ne închinăm, cu credință și dragoste, înaintea icoanei tale. Îţi cerem binecuvântare ţie, ocrotitorului nostru și te rugăm, cu sinceritate: du rugăciunea noastră către Creatorul și Dumnezeul nostru, apără Sfânta Sa Biserică Ortodoxă de orice amărăciune, de dușmanii văzuți și nevăzuți, protejează țara noastră de toate intrigile cu mijlocirea ta, ca să avem o viață liniștită; nu înceta să mijloceşti la mila Lui și cere-I pentru noi, un dar, care ne este în orice fel necesar, iar noi Îl chemăm pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântând cu buze de laudă noi, cei nevrednici sperăm în mila lui Dumnezeu și a ta, proorocule al lui Dumnezeu, Moise şi ne rugăm, către tine mijloceşte pentru noi, păcătoşii, nu te opri din rugăciunea pentru noi toți, împreună cu Sfintele tale rude: soția, Zipora, fratele tău, Aaron și sora ta, Miriam; ca Domnul să ne miluiască pe noi pentru mijlocirea ta. De aceea, ţie, plăcutule al lui Dumnezeu, îţi aducem aceste laude:

Bucură-te, că duci tămâia rugăciunilor pentru noi la Sfânta Treime;
Bucură-te, că pleci mila lui Dumnezeu Tatăl, pentru noi;
Bucură-te, că Îl implori pe Mântuitorul nostru să ne mântuiască;

Bucură-te, şi ajută-ne să dobândim roadele şi darurile Duhului Sfânt;
Bucură-te, şi ne învață împreună cu sfinții și cu drepții, să o cinstim pe Maica lui Dumnezeu;
Bucură-te, şi întărește-ne pe toți în ceasul morții;
Bucură-te, ferindu-i, pe cei care îți cinstesc amintirea, de toate relele;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, prooroc iubitor și slăvit al lui Dumnezeu, Moise primeşte această mică rugăciune a noastră, ridicată spre tine din dragostea sufletului nostru și roagă-te Domnului Dumnezeu Iisus Hristos care este un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, ca să ne scape de toate relele și necazurile, pentru ca noi să trăim cu mai multă evlavie şi să ne găsim fericirea veșnică cu rugăciunile tale, aşa încât cu tine să Îi cântăm Domnului, cu recunoștință: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1
Creatorul Arhanghelilor şi al Îngerilor, Stăpânul tuturor creaturilor care a aranjat destinele popoarelor și regatelor, te-a crescut din rădăcina celor drepți pe tine, Moise, purtător de Dumnezeu în vremea în care poporul lui Israel trăia în sclavie, te-a luminat și te-a trimis în țara Egiptului, ca să faci un mare exod spre Țara promisă și să ne dai icoana mântuirii noastre, prin această înfăptuire. Iar noi, pe Dumnezeul şi Creatorul nostru Îl slăvim și pe tine, marele prooroc al lui Dumnezeu te chemăm:
Bucură-te, ales de Dumnezeu, slujind pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, că în Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca tine;
Bucură-te, înalt mijlocitor al legii date de Dumnezeu;
Bucură-te, propovăduind întruparea viitoare a Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, prototipul lui Hristos, Mântuitorul în viața și lucrarea manifestărilor tale;
Bucură-te, că strălucești în cer, cu o cunună victorioasă;
Bucură-te, că acum contempli slava inexprimabilă a Creatorului lumii;
Bucură-te, cântând laude Lui cu toți Îngerii și Sfinții;
Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!

Condacul 1
Ales de Dumnezeu pentru slujire proorocească, îți lăudăm sfințenia vieții și minunile, proorocule al lui Dumnezeu, Moise slăvindu-L pe Creator și pe Domnul pentru faptele tale, că ai adus Pronia cerească pentru mântuirea neamului omenesc,

strălucind, cu zel aprins pentru Atotputernicul Stăpân. Iar tu, care ai îndrăzneală în faţa măreției Sfintei Treimi, ajută-ne, cu mijlocirea ta cerească şi noi te chemăm: ***Bucură-te, Sfinte Moise, prooroc cinstit și slăvit care Îl vezi pe Dumnezeu!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului prooroc Moise şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi! Amin!

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2019/09/04/acatistul-sfantului-prooroc-moise/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/02/17/acatistul-sfantului-profet-moise-4-septembrie/

Acatistul Sfântului prooroc Moise

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământ-ului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului prooroc Moise (glasul al 2-lea): Suindu-te către înălţimea bunătăţilor, Sfinte proorocule Moise, te-ai învrednicit a vedea strălucirea lui Dumnezeu, primind tablele cele date de Dumnezeu; şi, purtând întru tine darul însemnărilor, te-ai făcut cinstită laudă proorocilor şi mare taină a dreptei credinţe.

Condacul Sfântului prooroc Moise (glasul al 2-lea): Ceata proorocilor, împreună cu Moise şi cu Aaron, cu veselie se veseleşte astăzi, căci s-a împlinit sfârşitul proorociei lor asupra noastră. Astăzi străluceşte crucea, prin care ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Cu ale căror rugăciuni, miluieşte-ne pe noi!

***

Condacul 1
Ales de Dumnezeu pentru a săvârşi faptele profetice ale Creatorului Tău şi Proslăvitului Domn, dăruit ai fost cu harul salvării oamenilor şi al facerii de minuni, de către Atotputernicul, Sfinte şi vrednicule de laudă prooroc al lui Dumnezeu, Moise şi, cu îndrăzneală stai în faţa PreaSfintei Treimi, pentru a ne ajuta. De aceea, îţi cântăm: ***Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise !***

Icosul 1
Înger vieţuitor în trup te-ai arătat, proorocule, prin râvna cea pentru Dumnezeu şi prin viaţa ta curată; cel care ai scos poporul lui Israel din ţara sclaviei, neprihănit Moise, purtătorule de Dumnezeu şi lumină călăuzitoare în ţara Egiptului; de aceea, mulţumindu-I Creatorului nostru, te slăvim pe tine, mare prooroc al lui Dumnezeu şi îţi grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, sfinte al izbăvirii şi salvării noastre;
Bucură-te, că nu este în Israel, prooroc mai mare ca tine;
Bucură-te, cel ce din veac ai fost ales a sluji pentru salvarea fiilor lui Israel;

Bucură-te, cel ce încă din pântecele maicii tale ai fost ales vestitor al adevărului şi al bunei cinstiri a lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai urât deşertăciunile lumii şi toate bucuriile ei, iar sufletul tău în întregime l-ai închinat lui Dumnezeu;
Bucură-te, coroană a victoriei, mai strălucitoare decât stelele de pe cer;
Bucură-te, glorie inefabilă a Creatorului lumii;
Bucură-te, că, împreună cu Îngerii şi cu toţi Sfinţii laudă Lui Îi aduceţi;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 2-lea
Văzând pioasa ta mamă că profeţiile cele sfinte se împlinesc şi slujitorii lui Faraon au dat ordin ca mii de sugari israelieni să fie omorâţi, într-un coş, în apele Nilului te-a închinat, în mâinile Atotputernicului spunând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Atunci când pluteai în coş pe apele Nilului, ai fost luat în palatele faraonului şi ai fost crescut ca un fiu al lui. Tu, slăvite Moise, ai crescut în sobrietatea şi contemplarea lui Dumnezeu, păstrând în acelaşi timp, credinţa şi obiceiurile poporului tău şi arătându-le concetăţenilor tăi, dragostea ta. Noi, cu toţii, slăvindu-L pe Domnul, îţi cântăm ţie acestea :
Bucură-te, că providenţa lui Dumnezeu din moarte te-a scos, în anii copilăriei tale;
Bucură-te, că din apă ai fost scos, Moise;
Bucură-te, că, fiindu-i milă de tine, fata faraonului te-a salvat;
Bucură-te, că de mama ta ai fost alăptat şi crescut;
Bucură-te, că în credinţa lui Avraam, Isaac şi Iacob, ea te-a învăţat;
Bucură-te, cel ce ai înduplecat pe Domnul, Îndelung Răbdătorul, să nu pedepsească cu desăvârşire pe cei păcătoşi;
Bucură-te, că, din fragedă pruncie cu adevărul lui Dumnezeu ai fost luminat;
Bucură-te, că, din dimineaţa vieţii tale ai fost ales pentru a servi proorociile Domnului;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 3-lea
Prin puterea şi Hhrul Duhului Sfânt ai crescut în credinţă, dumnezeiescule şi înţeleptule Moise şi n-ai vrut să fii numit „fiul fiicei lui Faraon” ; ci, ai ales mai bine să pătimeşti cu poporul lui Dumnezeu, decât să ai “dulceaţa cea trecătoare a păcatului, socotind că batjocorirea pentru <Domnul> este mai mare bogăţie decât comorile Egiptului”. În grija Sa, El te-a constrâns, pe tine, alesul Său, să părăseşti ţara Egiptului şi să conduci poporul lui Israel peste graniţele Madian ani de zile. Şi S-a

arătat Domnul a cărui apropiere simţind, cu veşmânt ţi-ai acoperit faţa, cântând cu frică şi bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Prin viziunile tale Moise, ai fost învrednicit de Dumnezeu, ca atunci când ai zărit în deşert Rugul aprins şi ai auzit vocea lui Dumnezeu şi ţi s-a spus să te duci în ţara Egiptului şi să aduci poporul ales în ţara de dincolo. Aceasta, prin semne şi minuni şi prin harul lui Dumnezeu. Văzând credinţa ta în Dumnezeu şi sperând în marea Sa milostivire, grăim către tine:
Bucură-te, că ai fost ales de Domnul cel Veşnic şi prea luminat;
Bucură-te, căci trăieşti în comuniune cu Cel Atotputernic;
Bucură-te, că ai grăit "gură către gură" şi ai văzut "Faţa Domnului" ;
Bucură-te, pentru pacea lui Dumnezeu;
Bucură-te, lumină dumnezeiască a inimilor şi minţilor noastre;
Bucură-te, că, pe noi toţi, la fapte de milostenie ne îndemni;
Bucură-te, har dumnezeiesc;
Bucură-te, că şi în ultimele zile ale lumii acesteia vei propovădui pe adevăratul Dummezeu;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 4-lea

Auzind porunca lui Dumnezeu, Moise, împreună cu fratele său, Aaron, a mers în ţara Egiptului şi i-a cerut faraonului să-i elibereze pe evrei din robie. Noi, toţi, ne rugăm ţie să ne întăreşti în credinţă şi loialitate şi având încredere în Atotputernicia şi mila lui Dumnezeu, nu încetăm să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Când a auzit faraonul porunca lui Dumnezeu, a refuzat să-i elibereze pe evreii înrobiţi, ba chiar, i-a chinuit cu munci şi mai grele. Dar, tu, Sfinte Moise, te-ai rugat Domnului, fiind convins că Dumnezeu nu v-a părăsi pe poporul Său. Pentru aceasta, îţi aducem laudă, astfel:
Bucură-te, mare prooroc şi păstrător al poruncilor Lui;
Bucură-te, cel ce ai adus mila lui Dumnezeu, peste poporul lui Israel;
Bucură-te, că valul de îndoială, de stânca credinţei ai zdrobit;
Bucură-te, cel ce ai dobândit mare îndrăzneală înaintea Stăpânitorului tuturor;
Bucură-te, cel ce prin semne şi minuni adevărul dumnezeiesc ai întărit;
Bucură-te, cel ce înşelăciunea demonilor ai ruşinat, iar credinţa adevărată o ai prea mărit;
Bucură-te, mângâiere şi ajutor al tuturor credincioşilor;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 5-lea

Atunci când plăgile au căzut în ţara Egiptului, ai ştiut, sfinte proorocule, că a venit timpul ca poporul lui Israel să părăsească ţara sclaviei. Atunci, pentru a marca memoria exodului, ai poruncit ca evreii să taie miei şi cu sângele lor să-şi marcheze casele lor, proorocind astfel suferinţele Fiului lui Dumnezeu. Deci, slăvind pe Atotputernicul Dumnezeu, făcătorul de minuni, ţie, celui ce ai plăcut lui Dumnezeu, îţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând că poporul său este încolţit de armata lui Faraon, Moise şi-a ridicat mâinile către Dumnezeu şi s-a rugat cu sârguinţă pentru un miracol la Atotputernicul şi marea s-a despicat în două, şi copiii lui Israel au trecut prin ea ca pe uscat, iar apele curgeau de-a dreapta şi de-a stânga. Noi toţi, pentru acestea, îţi cântăm ţie:

Bucură-te, că, pentru rugăciunea ta, a fost arătată de Dumnezeu această mare minune;
Bucură-te, că docila apă a naturii, ţi s-a supus;
Bucură-te, că minunile au arătat adevărul dumnezeiesc;
Bucură-te, că deplasarea în mare a fost premergătoare Sfântului Botez;
Bucură-te, râvnitor înflăcărat al slavei lui Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai înălţat din profunzimile păcatului, la înălţimea vieţii spirituale;
Bucură-te, dreaptă mânie a lui Dumnezeu şi roagă-te pentru noi;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 6-lea

Propovăduitor al cunoaşterii şi cinstirii de Dumnezeu te-ai arătat, proorocule, nu numai în Israel, ci şi între păgâni, căci trimis ai fost de Domnul în ţara Egiptului hrănindu-te pe tine şi mai ales pe fiii lui Israel în deşert, prin darul facerii de minuni. Şi după ce te-ai rugat, pentru o minune, marea s-a despicat în două, pentru ca fiii lui Israel să treacă, cântând lui Dumnezeu, celui ce face minuni: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Ai strălucit în slava şi harul Domnului, Moise propovăduitorule, atunci când în picioare pe muntele Nebo ai ridicat mâinile la cer şi ai înălţat rugăciunea ta către Domnul pentru că ai câştigat victoria dăruită lui Israel împotriva lui Amalec. Noi, pentru toate acestea, lăudăm minunile lui Dumnezeu, pe care le-a făcut prin tine şi ridicăm cuvinte de lăudă către tine, astfel:

Bucură-te, cel dinainte de suferinţa Fiului lui Dumnezeu, binecuvântat de Crucea Domnului;
Bucură-te, că Domnul ţi-a dat în toate ascultare, că altfel aţi fi pierit toţi;

Bucură-te, pentru că ai lovit cu toiagul în stâncă şi a izvorât apă pentru oamenii însetaţi;
Bucură-te, pentru că, la fel ca Hristos, viaţă veşnică ai primit;
Bucură-te, salvare dumnezeiască şi sete spirituală a multora;
Bucură-te, că necredincioşii, în planul lui Dumnezeu, în credinţă se pot mântui;
Bucură-te, că cei slabi în spirit, prin puterea lui Dumnezeu, har pot dobândi;
Bucură-te, că cei epuizaţi de tristeţe şi necazuri, cu speranţă se pot înarma;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 7-lea

Atotputernicul ne-a dat prin tine, Sfinte Moise, Tablele Legii, prin legământul cu poporul tău şi până la sfârşitul acestui lumi; de aceea, noi, toţi, cu adevărat devotaţi şi prea umili, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cel ce ai prea slăvit poruncile Celui Atotputernic şi cu zel şi cu iubire le-ai îndeplinit; tu, o, prea luminate prooroc, ai vorbit prin glasul lui Dumnezeu; tu, Altarul şi Chivotul, ai fost şi iniţiatorul preoţesc şi al slavei Domnului. Vestind legile credinţei, purtătorule de Dumnezeu, i-ai întors să slujească Domnului pe cei care mai înainte erau fii ai pierzării şi cu minuni i-ai întărit, pe cei care cu evlavie strigă către tine:
Bucură-te, slavă a lui Dumnezeu, continuu reînnoită;
Bucură-te, cel slăvit între Sfinţi;
Bucură-te, cel care ai bucurat pe Domnul cel Sfânt;
Bucură-te, nimicitor al duşmanului blestemat;
Bucură-te, prieten adevărat al atotputernicului Hristos;
Bucură-te, armă îndreptată împotriva duşmanului;
Bucură-te, cel care străluceşti cu lumina harului;
Bucură-te, că ai primit dar dăruit de Dumnezeu;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 8-lea

Sfinte proorocule, după ce te-ai pogorât de pe munte, de unde, Domnul Însuşi te-a proclamat pe tine să făptuieşti voia Lui, pentru a vedea oamenii din jur viţelul cântând şi dansând în cele din urmă; de dragul conaţionalilor tăi, care au păcătuit, i-ai apărat în faţa Atotputernicului Dumnezeu, rugându-L să îi miluiască şi să îi ierte pe ei. Noi ne rugăm ţie: vindecă-ne de dependenţa faţă de bogăţiile pământeşti şi de comori, încearcă să ne înveţi, consolează-i pe cei săraci şi acordă sprijin şi celor bogaţi, fie-ţi milă şi luminează-ne, ca împreună cu tine, să-I cântăm Domnului nostru: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ca un iubitor de oameni, I-ai cerut lui Dumnezeu semne divine, sfinte proorocule şi ai pus pe oameni la grele încercări; dar, mai ales le-ai dat mari minuni de la Dumnezeu, tu, Sfinte Moise, pe Muntele Sinai, după ce ai văzut Faţa Domnului nostru, I-ai auzit glasul şi pe Table ţi-a scris Legile Lui; şi, ca un slujitor credincios, ai urmat calea Domnului. Pentru dragostea ta pentru Dumnezeu şi Îndurarea Sa cea mare, noi pe tine te lăudăm, cu umilinţă, din inimile noastre:

Bucură-te, pentru toată viaţa ta, din lumină, în lumină;
Bucură-te, prea mărite înaintea Atotputernicului;
Bucură-te, slujitorul Domnului;
Bucură-te, viziune dumnezeiască;
Bucură-te, lumină sfântă;
Bucură-te, tu care iubeşti pe Dumnezeu şi voia Lui ai împlinit-o;
Bucură-te, nemuritoare lumină;
Bucură-te, pacea şi blândeţea sufletului nostru;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 9-lea

Demne de toată lauda sunt viaţa şi lucrarea ta, Moise, purtătorule de Dumnezeu ! Tu, rătăcitor cu oamenii tăi în pustiul Sinaiului, timp de 40 de ani, sincer ai proorocit ; niciodată, nu ţi-ai arătat suferinţa în faţa compatrioţilor tăi nerecunoscători şi nu ai adormit, până ce nu te-ai rugat Creatorului şi Dumnezeului nostru să miluiască şi să mântuiască turma ta veşnic. De aceea, noi, cu toţii cântăm, împreună cu tine, Dumnezeului nostru: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Toată viaţa ta ai cântat laude lui Dumnezeu şi ai fost “iubit de Dumnezeu între bărbaţi” şi binecuvântat în memoria popoarelor, Sfinte prooroc Moise, care eşti slava lui Dumnezeu; cu adevărul dumnezeiesc ai luminat poporul lui Israel şi l-ai scos din sclavia egiptenilor, tu care ne-ai lăsat începutul Sfintei Scripturi, pentru care, de asemenea, acum îţi mulţumim şi îţi aducem ţie laude, ca acestea:

Bucură-te, măreţie a Domnului, oponent al faraonului şi din Ţara Sfântă a lui Dumnezeu, pentru totdeauna prea slăvit;
Bucură-te, comoară de înţelepciune a Domnului;
Bucură-te, pentru că eşti din poporul lui Dumnezeu;
Bucură-te, pentru că eşti învăţătorul nostru despre Dumnezeu;
Bucură-te, pentru măreţia ta, călăuzitoare din întunericul ignoranţei;
Bucură-te, că ai spus, întotdeauna, adevărul Domnului;
Bucură-te, că de la răsărit şi până la apus, eşti lăudat şi prea slăvit;
Bucură-te, că din toate colţurile pământului eşti mărit şi rugat;

Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 10-lea

Tu, salvatorul nostru, bucură-te că ai proorocit, sfinte ! La o vârstă înaintată ai fost sfânt şi drept în viaţa pământească şi întru Domnul ai adormit. Privind, din Muntele Nebo, la pământurile Făgăduinţei, ţi-ai dat duhul tău în mâinile lui Dumnezeu. Pentru acestea, binecuvântate sfinte, ne rugăm ţie, când va începe somnul morţii noastre, roagă-te Domnului, ca sufletul nostru ieşit din trup să fie salvat din puterea vrăşmaşilor; de aceea, întru bucuria Sfinţilor, Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Prin rugăciunile tale, din ceruri, sfinte proorocule al lui Dumnezeu, protejează-ne de duşmanii, văzuţi şi nevăzuţi! Ajută-ne în durerile şi nevoile noastre şi ne izbăveşte de necazurile şi nenorocirile, provocate de vrăşmaşi! Întăreşte-ne inimile noastre şi apără-ne de ipocrizia vecinilor noştri şi învaţă-ne să ne iubim, unii, pe alţii! Lăudat fie numele tău !

Bucură-te, slujitor credincios şi vecin al Domnului;
Bucură-te, cale a pocăinţei şi mântuirii, înţeleptule povestitor;
Bucură-te, blândule şi bunule învăţător al comportării potrivite;
Bucură-te, distrugătorul relelor celor nelegiuiţi şi a obiceiurile proaste;
Bucură-te, că poftele şi patimile, ni le înfrânezi;
Bucură-te, spirit al milostivirii, din inimile noastre;
Bucură-te, că numele tău aduce bucurie mare;
Bucură-te, pentru toate, cele date de Creator;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 11-lea

Neîncetat cântându-I Creatorului şi Dumnezeului nostru, mai mult decât oricare alt prooroc, tu, Moise, slăvite sfinte, I-ai câştigat încrederea şi stai pururea înaintea tronului Sfintei Treimi; te rugăm, să ne eliberezi din sclavia păcatului pe noi şi pe copiii noştri, să ne luminezi inimile noastre şi să ne curăţeşti mintea; de aceea, împreună cu tine, Îi cântăm Domnului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Lumina necreată şi strălucirea dumnezeiască ţi-au dat talantul proorociei; ai fost cu Ilie pe Muntele Taborului, ca un slujitor devotat, în timpul Schimbării la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos, vorbind cu el “despre sfârşitul Lui, pe care avea să-l împlinească în Ierusalim” şi fiind martor al naturii divine a Mântuitorului nostru. De aceea, împreună cu tine, acum Îl implorăm pe Dumnezeu, să ne lumineze cu Lumina Sa sufletele noastre şi îţi cântăm ţie, unele ca acestea:

Bucură-te, că ai văzut suferinţele mântuitoare ale Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, că în slava Lui, pe Iisus, L-ai prea mărit;
Bucură-te, că pentru nemurire şi învierea morţilor ai propovăduit;
Bucură-te, adevărul învăţăturilor proorocilor despre Mesia, Fiul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că pe noi toţi, adevărata dragoste întru Hristos, ne înveţi;
Bucură-te, că despre lucrarea lui Dumnezeu ne-ai învăţat;
Bucură-te, că adevărul lui Dumnezeu în întreaga lume ai propovăduit;
Bucură-te, că pe toţi căutătorii Adevărului, cu vederea cerească, i-ai binecuvântat;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 12-lea
Harul şi mila lui Dumnezeu ai cerut pentru noi şi ai proorocit întru Domnul. Iată, credinţa şi dragostea în tine sălăşluiesc, sfinte proorocule ! Lăudat fie numele tău! De aceea, înaintea ta cântăm şi te rugăm ca pe ocrotitorul şi protectorul nostru: ridică-ne rugăciunile noastre la Creatorul şi Dumnezeul nostru şi roagă-te Domnului, pentru binele şi mântuirea noastră: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Cântând cântece de laudă, noi nevrednicii, cerem mila lui Dumnezeu şi te rugăm, pe tine, sfinte proorocule, să mijloceşti, rugăciunile noastre, pentru noi, păcătoşii, înaintea lui Dumnezeu ! Ne rugăm ţie: roagă-te pentru noi toţi, împreună cu fratele tău, Aaron şi cu sora ta, Miriam, lui Dumnezeu ! De aceea, îţi cântăm ţie, unele ca acestea:
Bucură-te, că duci tămâia şi rugăciunile noastre la Sfânta Treime;
Bucură-te, că, ceri milostivirea lui Dumnezeu Tatăl, pentru noi;
Bucură-te, că te rogi Mântuitorului nostru, pentru a noastră mântuire;
Bucură-te, că ne împarţi darurile Duhului Sfânt;
Bucură-te, că, pentru noi, te rogi, înaintea dreptei şi Sfintei Fecioare;
Bucură-te, că alungi bolile, de la noi;
Bucură-te, că ne veghezi, în ceasul morţii;
Bucură-te, pentru că, pe cei credincioşi, de toate relele îi aperi;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Vrednic de laudă şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise, primeşte mica noastră rugăciune, împreună cu dragostea de suflet a noastră pentru tine şi roagă-te Domnului, Dumnezeului nostru, Iisus Hristos, să ne miluiască pe noi şi să ne fereasscă de toate relele şi nenorocirile, ca, împreună cu tine, veşnic, cu evlavie şi recunoştinţă, să-I cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1

Înger vieţuitor în trup te-ai arătat, proorocule, prin râvna cea pentru Dumnezeu şi prin viaţa ta curată; cel care ai scos poporul lui Israel din ţara sclaviei, neprihănit Moise, purtătorule de Dumnezeu şi lumină călăuzitoare în ţara Egiptului; de aceea, mulţumindu-I Creatorului nostru, te slăvim pe tine, mare prooroc al lui Dumnezeu şi îţi grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, sfinte al izbăvirii şi salvării noastre;
Bucură-te, că nu este în Israel, prooroc mai mare ca tine;
Bucură-te, cel ce din veac ai fost ales a sluji pentru salvarea fiilor lui Israel;
Bucură-te, cel ce încă din pântecele maicii tale ai fost ales vestitor al adevărului şi al bunei cinstiri a lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai urât deşertăciunile lumii şi toate bucuriile ei, iar sufletul tău în întregime l-ai închinat lui Dumnezeu;
Bucură-te, coroană a victoriei, mai strălucitoare decât stelele de pe cer;
Bucură-te, glorie inefabilă a Creatorului lumii;
Bucură-te, că, împreună cu Îngerii şi cu toţi Sfinţii laudă Lui Îi aduceţi;
Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise!

Condacul 1

Ales de Dumnezeu pentru a săvârşi faptele profetice ale Creatorului Tău şi Proslăvitului Domn, dăruit ai fost cu harul salvării oamenilor şi al facerii de minuni, de către Atotputernicul, Sfinte şi vrednicule de laudă prooroc al lui Dumnezeu, Moise şi, cu îndrăzneală stai în faţa PreaSfintei Treimi, pentru a ne ajuta. De aceea, îţi cântăm: ***Bucură-te, drept şi glorios prooroc al lui Dumnezeu, Moise !***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului prooroc Moise şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi ! Amin !

Notă: Acatist compus de Evgeny Khrapovitsky - tradus din limba slavonă de doamna Silvia Popa / 9 Decembrie 2010 şi adaptat de servus Christi

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2019/09/04/acatistul-sfantului-prooroc-moise/

Imnografie

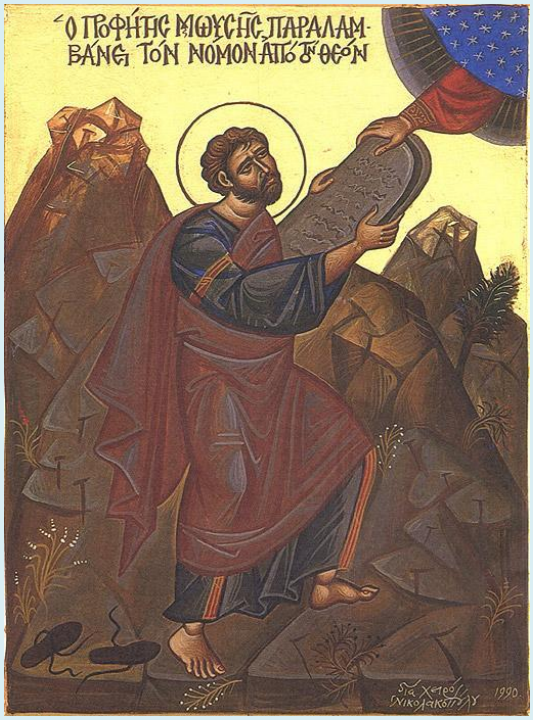

Condacul Sfântului prooroc Moise: Ceata proorocilor împreună cu Moise şi cu Aaron, cu veselie se veseleşte astăzi, căci s-a împlinit sfârşitul proorociei lor asupra noastră. Astăzi străluceşte crucea, prin care ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Cu ale căror rugăciuni miluieşte-ne pe noi.

Troparul Sfântului prooroc Moise: Suindu-te către înălţimea bunătăţilor, Sfinte proorocule Moise, te-ai învrednicit a vedea strălucirea lui Dumnezeu, primind tablele cele date de Dumnezeu; şi purtând întru tine darul însemnărilor, te-ai făcut cinstită laudă proorocilor şi mare taină a dreptei credinţe.

Troparul Sfântului prooroc Moise: A proorocului Tău, Moise pomenire Doamne, prăznuind, printr-însul Te rugăm mântuieşte sufletele noastre.

Vechiul Testament

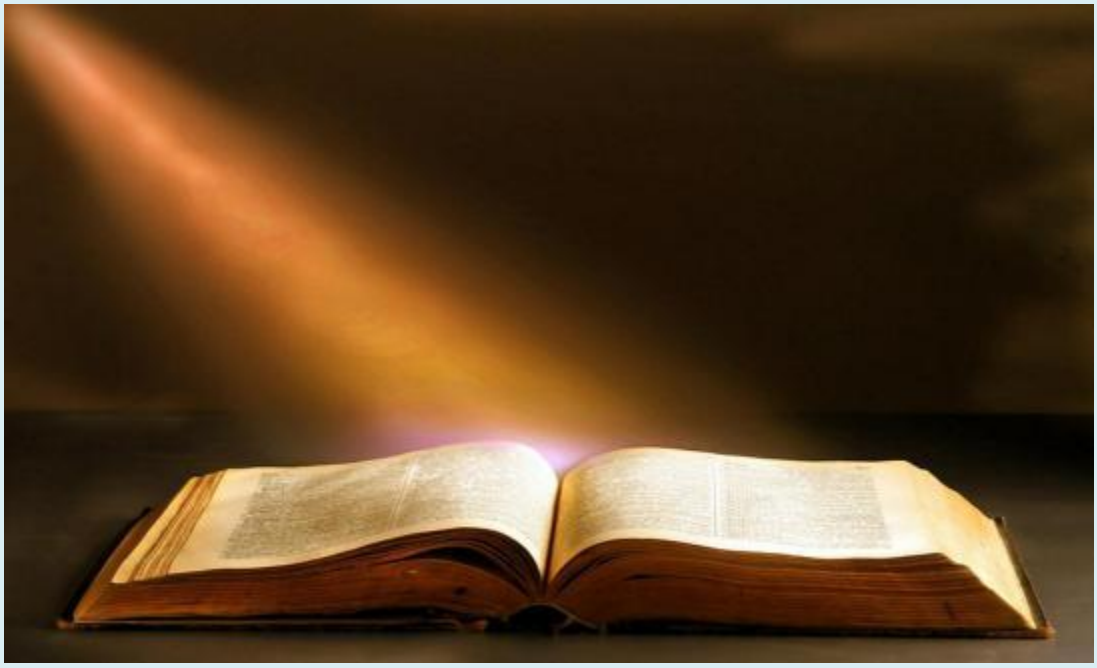

Ieşirea - a doua carte a lui Moise

Capitolul 1 - Evreii sunt asupriţi în Egipt

1. Numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea:
2. Ruben, Simeon, Levi şi Iuda;
3. Isahar, Zabulon şi Veniamin;
4. Dan, Neftali, Gad şi Aşer.
5. Sufletele însă ieşite din Iacov erau de toate şaptezeci şi cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt.
6. Dar au murit şi Iosif şi toţi fraţii lui şi toţi cei de pe vremea lor.
7. Iar fiii lui Israel s-au născut în număr mare şi s-au înmulţit, au crescut şi s-au întărit foarte, foarte tare, şi s-a umplut ţara de ei.
8. Dar s-a ridicat alt rege peste Egipt, care nu cunoscuse pe Iosif.
9. Acesta a zis către poporul său: "Iată, neamul fiilor lui Israel e mulţime mare şi e mai tare decât noi.
10. Veniţi dar să-i împilăm, ca să nu se mai înmulţească şi ca nu cumva la vreme de război să se unească cu vrăjmaşii noştri şi, bătându-ne, să iasă din ţara noastră!"
11. De aceea au pus peste ei supraveghetori de lucrări, ca să-i împileze cu munci grele. Atunci a zidit Israel cetăţi tari lui Faraon: Pitom şi Ramses, care serveau lui Faraon ca hambare, şi cetatea On sau Iliopolis.

12. Însă cu cât îi împilau mai mult, cu atât mai mult se înmulţeau şi se întăreau foarte, foarte tare, aşa că egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israel.
13. De aceea egiptenii sileau încă şi mai straşnic la muncă pe fiii lui Israel
14. Şi le făceau viaţa amară prin munci grele, la lut, la cărămidă şi la tot felul de lucru de câmp şi prin alte felurite munci, la care-i sileau cu străşnicie.
15. Ba, regele Egiptului a poruncit moaşelor evreieşti, care se numeau: una Şifra şi alta Pua,
16. Şi le-a zis: "Când moşiţi la evreice, să luaţi seama când nasc: de va fi băiat, să-l omorâţi, iar de va fi fată, să o cruţaţi!"
17. Moaşele însă s-au temut de Dumnezeu şi n-au făcut cum le poruncise regele Egiptului, ci au lăsat şi pe băieţi să trăiască.
18. Atunci a chemat regele Egiptului pe moaşe şi le-a zis: "pentru ce aţi făcut aşa şi aţi lăsat să trăiască şi copiii de parte bărbătească?"
19. Iar moaşele au răspuns lui Faraon: "Femeile evreice nu sunt ca egiptencele, ci ele sunt voinice şi nasc până nu vin moaşele la ele".
20. De aceea Dumnezeu a făcut bine moaşelor, iar poporul lui Israel se înmulţea şi se întărea mereu.
21. Şi fiindcă moaşele se temeau de Dumnezeu, de aceea El le-a întărit neamul.
22. Atunci Faraon a poruncit la tot poporul său şi a zis: "Tot copilul de parte bărbătească, ce se va naşte evreilor, să-l aruncaţi în Nil, iar fetele să le lăsaţi să trăiască toate!”

Capitolul 2 - Naşterea şi tinereţea lui Moise. El ucide un egiptean şi fuge în Madian. Dumnezeu Îşi aminteşte făgăduinţa

1. Un om oarecare, din seminţia lui Levi, şi-a luat femeie din fetele lui Levi.
2. Femeia aceea a luat în pântece şi a născut un băiat şi, văzând că e frumos, l-a ascuns vreme de trei luni.
3. Dar, fiindcă nu putea să-l mai dosească, a luat mama lui un coş de papură şi l-a uns cu catran şi cu smoală şi punând copilul în el l-a aşezat în păpuriş, la marginea râului.
4. Iar sora copilului pândea de departe ca să vadă ce are să i se întâmple.
5. Atunci s-a pogorât fata lui Faraon la râu să se scalde, şi roabele ei o însoriră pe malul râului. Şi văzând coşul în păpuriş, ea a trimis pe una din roabele sale să-l aducă.
6. Şi, deschizându-l, a văzut copilul: era un băiat care plângea. Atunci i s-a făcut milă de el fetei lui Faraon şi a zis: "Acesta este dintre copiii evreilor".
7. Iar sora copilului a zis către fata lui Faraon: "Voieşti să mă duc să-ţi chem o doică dintre evreice, ca să alăpteze copilul?"

8. Fata lui Faraon i-a zis: "Du-te!" Şi s-a dus copila şi a chemat pe mama pruncului.
9. Atunci fata lui Faraon i-a zis: "Ia-mi copilul acesta şi mi-l alăptează, că eu am să-ti plătesc! " şi a luat femeia copilul şi l-a alăptat.
10. După ce a crescut copilul, doica l-a dus la fata lui Faraon şi i-a fost ca fiu şi i-a pus numele Moise, pentru că îşi zicea: "Din apă l-am scos!"
11. Iar după multă vreme, când se făcuse mare, Moise a ieşit la fiii lui Israel, fraţii săi, şi a văzut muncile lor cele grele. Cu prilejul acesta a văzut el pe un egiptean că bătea pe un evreu dintre fiii lui Israel, fraţii săi;
12. Şi căutând încoace şi încolo şi nevăzând pe nimeni, el a ucis pe egiptean şi l-a ascuns în nisip.
13. Apoi ieşind iarăşi a doua zi, a văzut doi evrei certându-se şi a zis asupritorului: "pentru ce baţi pe aproapele tău?"
14. Acela însă i-a răspuns: "Cine te-a pus căpetenie şi judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori şi pe mine, cum ai omorât ieri pe egipteanul acela?" Şi s-a spăimântat Moise şi a zis: "Cu adevărat s-a vădit fapta aceasta!"
15. Iar dacă a aflat Faraon de fapta aceasta, el a voit să ucidă pe Moise. Moise însă a fugit de la faţa lui Faraon şi s-a dus în ţara Madian; şi sosind în ţara Madian, s-a oprit la o fântână.
16. Preotul din Madian însă avea şapte fete, care păşteau oile tatălui lor. Şi venind acestea au scos apă şi au umplut adăpătorile, ca să adape oile tatălui lor.
17. Dar păstorii venind, le-au alungat. Atunci s-a sculat Moise şi le-a apărat, le-a scos apă şi le-a adăpat oile.
18. Mergând ele la tatăl lor Raguel, acesta le-a zis: "Cum de aţi venit astăzi aşa de curând?"
19. Iar ele au zis: "Un egiptean oarecare ne-a apărat de păstori, ne-a scos apă şi ne-a adăpat oile noastre!"
20. Zis-a acela către fiicele sale: "Dar unde este acela? De ce l-aţi lăsat? Chemaţi-l şi daţi-i să mănânce pâine!"
21. Şi a rămas Moise la omul acela şi i-a dat pe fiica sa Sefora de soţie.
22. Aceasta, luând în pântece, a născut un fiu şi i-a pus Moise numele Gherşon, zicând: "Am ajuns pribeag în ţară străină". Şi luând iarăşi în pântece, femeia a născut alt fiu şi i-a pus numele Eliezer, pentru că şi-a zis: "Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutor şi m-a scăpat din mâna lui Faraon".
23. Apoi, după trecere de vreme multă, a murit regele Egiptului, de care fugise Moise. Fiii lui Israel însă gemeau sub povara muncilor şi strigau şi strigarea lor din muncă s-a suit până la Dumnezeu.
24. Auzind suspinele lor, Dumnezeu Şi-a adus aminte de legământul Său pe care îl făcuse cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov.
25. De aceea a căutat Dumnezeu spre fiii lui Israel şi S-a gândit la ei.

Capitolul 3 - Chemarea lui Moise

1. În vremea aceea, Moise păştea oile lui Ietro, preotul din Madian, socrul său. Şi depărtându-se odată cu turma în pustie, a ajuns până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb;
2. Iar acolo i S-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieşea dintr-un rug; şi a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia.
3. Atunci Moise şi-a zis: "Mă duc să văd această arătare minunată: că rugul nu se mistuieşte".
4. Iar dacă a văzut Domnul că se apropie să privească, a strigat la el Domnul din rug şi a zis: "Moise! Moise!". Şi el a răspuns: "Iată-mă, Doamne!"
5. Şi Domnul a zis: "Nu te apropia aici! Ci scoate-ţi încălţămintea din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!"
6. Apoi i-a zis iarăşi: "Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov!" Şi şi-a acoperit Moise faţa sa, că se temea să privească pe Dumnezeu.
7. Zis-a Domnul către Moise: "Am văzut necazul poporului Meu în Egipt şi strigarea lui de sub apăsători am auzit şi durerea lui o ştiu.
8. M-am pogorât dar să-l izbăvesc din mâna egiptenilor, să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-un pământ roditor şi larg, în ţara unde curge miere şi lapte, în ţinutul canaaneilor, al heteilor, al amoreilor, al ferezeilor, al ghergheseilor, al heveilor şi al iebuseilor.
9. Iată dar că strigarea fiilor lui Israel a ajuns acum până la Mine şi am văzut chinurile lor, cu care-i pedepsesc egiptenii.
10. Vino dar să te trimit la Faraon, regele Egiptului, ca să scoţi pe fiii lui Israel, poporul Meu, din ţara Egiptului!"
11. Atunci a zis Moise către Dumnezeu: "Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, regele Egiptului, şi să scot pe fiii lui Israel din ţara Egiptului?"
12. Iar Dumnezeu i-a zis: "Eu voi fi cu tine şi acesta îţi va fi semnul că te trimit Eu: când vei scoate pe poporul Meu din ţara Egiptului, vă veţi închina lui Dumnezeu în muntele acesta!"
13. Zis-a iarăşi Moise către Dumnezeu: "Iată, eu mă voi duce la fiii lui Israel şi le voi zice: Dumnezeul părinţilor voştri m-a trimis la voi... Dar de-mi vor zice: Cum Îl cheamă, ce să le spun?"
14. Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: "Eu sunt Cel ce sunt". Apoi i-a zis: "Aşa să spui fiilor lui Israel: Cel ce este m-a trimis la voi!"
15. Apoi a zis Dumnezeu iarăşi către Moise: "Aşa să spui fiilor lui Israel: "Domnul Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci; aceasta este pomenirea Mea din neam în neam!"

16. Mergând dar, adună pe bătrânii fiilor lui Israel şi le spune: "Domnul Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov mi S-a arătat şi a zis: V-am cercetat de aproape şi am văzut câte vi se întâmplă în Egipt!"
17. Şi mi-a mai zis: "Vă voi scoate din împilarea Egiptului şi vă voi duce în pământul canaaneilor, al heteilor, al amoreilor, al ferezeilor, al ghergheseilor, al heveilor şi al iebuseilor, în pământul unde curge miere şi lapte".
18. Iar ei vor asculta glasul tău. Atunci vei intra tu şi bătrânii lui Israel la Faraon, regele Egiptului, şi-i veţi zice: "Domnul Dumnezeul evreilor ne-a chemat. Lasă-ne dar să mergem în pustie, cale de trei zile, ca să aducem jertfă Dumnezeului nostru".
19. Eu însă ştiu că Faraon, regele Egiptului, nu are să vă lase să plecaţi, până nu îl voi sili Eu cu mână tare.
20. Voi întinde deci mâna Mea şi voi lovi Egiptul cu toate minunile, pe care le voi face în mijlocul lui, şi după aceea vă va lăsa.
21. Voi da poporului acestuia trecere înaintea egiptenilor şi când veţi ieşi, nu veţi ieşi cu mâinile goale,
22. Ci fiecare femeie va cere la vecina sa şi de la cea care stă cu ea în casă vase de argint, lucruri de aur şi haine şi veţi împodobi cu ele pe fiii voştri şi pe fetele voastre şi veţi prăda pe egipteni".

Capitolul 4 - Moise capătă puterea de a face semne; pleacă din Madian în Egipt, unde i se alătură Aaron

1. Şi răspunzând, Moise a zis: "Dar de nu mă vor crede şi nu vor asculta de glasul meu, ci vor zice: "Nu ţi S-a arătat Domnul!", ce să le spun?"
2. Zis-a Domnul către el: "Ce ai în mână?" Şi el a răspuns: "Un toiag!"
3. "Aruncă-l jos!" îi zise Domnul. Şi a aruncat Moise toiagul jos şi s-a făcut toiagul şarpe şi a fugit Moise de el.
4. Şi a zis Domnul către Moise: "Întinde mâna şi-l apucă de coadă!" Şi şi-a întins Moise mâna şi l-a apucat de coadă şi s-a făcut toiag în mâna lui.
5. Apoi a zis Domnul: "Aşa să faci înaintea lor, ca să te creadă că ţi S-a arătat Dumnezeul părinţilor lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov!"
6. Zis-a Domnul iarăşi: "Bagă-ţi mâna în sân!" Şi când a scos-o din sân, iată mâna lui era albă ca zăpada de lepră.
7. Şi i-a zis din nou Domnul: "Bagă-ţi iarăşi mina în sân!" Şi şi-a băgat Moise mâna în sân; şi când a scos-o din sân, iată, era iar curată, ca tot trupul său.
8. "Dacă nu te vor crede şi nu vor asculta glasul semnului întâi, te vor crede la săvârşirea semnului al doilea.

9. Iar de nu te vor crede nici după amândouă semnele şi nu vor asculta glasul tău, atunci să iei apă din fluviu şi s-o verşi pe uscat; apa luată din râu se va face pe uscat sânge".
10. Atunci Moise a zis către Domnul: "O, Doamne, eu nu sunt om îndemânatic la vorbă, ci grăiesc cu anevoie şi sunt gângav; şi aceasta nu de ieri de alaltăieri, nici de când ai început Tu a grăi cu robul Tău; gura mea şi limba mea sunt anevoioase".
11. Dumnezeu însă a zis către Moise: "Cine a dat omului gură şi cine face pe om mut, sau surd, sau cu vedere, sau orb? Oare nu Eu, Domnul Dumnezeu?
12. Mergi dar: Eu voi deschide gura ta şi te voi învăţa ce să grăieşti".
13. Zis-a Moise: "Rogu-mă, Doamne, trimite pe altul, pe care vei vrea să-l trimiţi!"
14. Atunci, aprinzându-se mânia Domnului asupra lui Moise, a zis: "Nu ai tu, oare, pe fratele tău Aaron levitul? Ştiu că el poate să vorbească în locul tău. Iată el te va întâmpina şi, când te va vedea, se va bucura în inima sa.
15. Tu-i vei grăi lui şi îi vei pune în gură cuvintele Mele, iar Eu voi deschide gura ta şi gura lui şi vă voi învăţa ce să faceţi.
16. Va grăi el poporului, în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu.
17. Toiagul acesta, care a fost prefăcut în şarpe, ia-l în mâna ta, căci cu el ai să faci minuni".
18. Deci, a plecat Moise de acolo şi s-a întors la Ietro, socrul său, şi a zis către el: "Mă duc înapoi la fraţii mei, care sunt în Egipt, ca să văd de mai trăiesc". Iar Ietro i-a zis: "Mergi în pace!"
19. După atât de multe zile a murit regele Egiptului care prigonise pe Moise, şi Domnul a grăit aceasta lui Moise în pământul Madian: "Scoală şi întoarce-te în Egipt, că au murit toţi cei ce căutau sufletul tău!"
20. Luând atunci femeia şi copiii, Moise i-a pus pe asini şi s-a întors în Egipt. Şi a luat Moise în mâna sa şi toiagul cel de la Dumnezeu.
21. Şi a zis Domnul către Moise: "Când vei merge şi vei ajunge în ţara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ţi-am poruncit. Eu însă voi învârtoşa inima lui şi nu va da drumul poporului.
22. Dar tu să zici lui Faraon: Aşa zice Domnul Dumnezeul evreilor: Israel este fiul Meu, întâi-născutul Meu.
23. Îţi zic dar: Lasă pe fiul Meu să Mi se închine; iar de nu-l vei lăsa, iată, îţi voi ucide pe fiul tău cel întâi-născut".
24. Însă, la un popas de noapte, pe cale, l-a întâmpinat îngerul Domnului şi a încercat să-l omoare.
25. Dar Sefora, luând un cuţit de piatră, a tăiat împrejur pe fiul său şi atingând picioarele lui Moise a zis; "Tu-mi eşti un soţ crud!"
26. Şi S-a dus Domnul de la el; iar ea, din pricina acestei tăieri împrejur, i-a zis lui Moise: "Soţ crud!"

27. Atunci a zis Domnul către Aaron: "Mergi în întâmpinarea lui Moise în pustie!" Şi s-a dus acesta şi s-a întâlnit cu el în muntele lui Dumnezeu şi s-au sărutat amândoi.
28. Atunci a spus Moise lui Aaron toate cuvintele Domnului, pe care i le poruncise, şi toate semnele ce-i încredinţase să facă.
29. După aceea s-au dus Moise şi Aaron şi au adunat pe toţi bătrânii fiilor lui Israel
30. Şi le-a spus Aaron toate cuvintele pe care le grăise Domnul lui Moise, şi a făcut Moise semne înaintea poporului;
31. Şi poporul a crezut şi s-a bucurat că a cercetat Domnul pe fiii lui Israel şi a văzut necazurile lor şi, plecându-se, s-au închinat.

Capitolul 5 - Moise la Faraon

1. După aceea Moise şi Aaron au intrat la Faraon şi au zis către dânsul: "Aşa grăieşte Domnul Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi facă sărbătoare în pustie!"
2. Faraon însă a zis: "Cine este acela Domnul, ca să-I ascult glasul şi să dau drumul fiilor lui Israel? Nu-L cunosc pe Domnul şi nu voi da drumul lui Israel!"
3. Zis-au ei către dânsul: "Dumnezeul evreilor ne-a chemat; lasă-ne să mergem în pustie cale de trei zile, ca să aducem jertfă Domnului Dumnezeului nostru, ca să nu pierim de ciumă sau de sabie!"
4. Iar regele Egiptului le-a zis: "Moise şi Aaron, pentru ce-mi stingheriţi poporul de la lucru? Duceţi-vă fiecare din voi la treburile voastre!"
5. Apoi Faraon a zis iar: "Iată acum s-a înmulţit poporul acesta în ţară şi voi îl întrerupeţi de la lucru".
6. Şi chiar în ziua aceea a poruncit Faraon căpeteniilor şi slujbaşilor poporului şi le-a zis:
7. "De acum înainte să nu mai daţi poporului paie pentru facerea cărămizii, ca ieri şi ca alaltăieri, ci să se ducă ei să-şi adune paie.
8. Dar cărămizi să facă tot atâtea câte făceau în fiecare zi; să-i siliţi şi să nu le împuţinaţi munca; fiindcă sunt fără treabă şi de aceea strigă şi zic: Haidem să aducem jertfă Dumnezeului nostru!
9. Să fie dar împovăraţi de lucru oamenii aceştia şi să se îndeletnicească cu acestea, iar nu să se îndeletnicească cu vorbe mincinoase!"
10. Şi au ieşit căpeteniile lor şi slujbaşii poporului şi au zis către popor: "Aşa zice Faraon: Nu vă mai dau paie.
11. Mergeţi voi înşivă şi vă adunaţi paie de unde veţi găsi, dar din lucrul vostru nu vi se va scădea nimic!"
12. Atunci s-a risipit poporul în tot Egiptul, ca să strângă trestie în loc de paie.

13. Iar slujbaşii îi sileau, zicând: "Împliniţi-vă lucrul dat pentru fiecare zi, ca atunci când vi se dădea paie".
14. Iar pe slujbaşii puşi peste ei de căpeteniile lui Faraon îi băteau, zicând: "Pentru ce n-aţi făcut şi astăzi numărul vostru de cărămizi, ca ieri şi ca alaltăieri?"
15. Atunci s-au dus slujbaşii fiilor lui Israel şi au strigat către Faraon, zicând: "Pentru ce faci aşa cu robii tăi?
16. Paie nu se dau robilor tăi, dar ne zic: Faceţi cărămidă. Şi robii tăi sunt bătuţi şi poporul tău e mereu vinovat".
17. Iar el le-a zis: "Sunteţi leneşi şi de aceea ziceţi: Haidem să aducem jertfă Dumnezeului nostru.
18. Acum duceţi-vă dar şi munciţi! Paie nu vi se vor da, dar numărul de cărămizi rânduit să-l faceţi!"
19. Deci au văzut slujbaşii fiilor lui Israel pacostea căzută peste ei, când le spunea: "Numărul de cărămizi lucrate pentru fiecare zi nu vi se va împuţina".
20. Şi, ieşind de la Faraon, s-au întâlnit ei cu Moise şi cu Aaron, care veneau înaintea lor
21. Şi au zis către ei: "Să vă vadă şi să vă judece Dumnezeu, că ne-aţi făcut urâţi înaintea lui Faraon şi a slujitorilor lui şi le-aţi dat sabie la mână, ca să ne omoare".
22. Atunci Moise s-a întors la Domnul şi a zis: "Doamne, pentru ce ai adus necazul acesta asupra acestui popor şi la ce m-ai trimis pe mine?
23. Căci de când am mers eu la Faraon şi i-am grăit în numele Tău, el a început să necăjească şi mai rău pe poporul acesta, iar de izbăvit Tu nu l-ai izbăvit pe poporul Tău".

Capitolul 6 - Moise, a doua oară în faţa lui Faraon. Neamul său

1. Atunci a zis Domnul către Moise: "Acum ai să vezi ce am să fac lui Faraon, că sub lucrarea mâinii Mele celei tari el îi va lăsa şi sub lucrarea braţului Meu celui puternic el îi va alunga din pământul său".
2. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis către el: "Eu sunt Domnul
3. Şi M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic, iar cu numele Meu de Domnul nu M-am făcut cunoscut lor.
4. Mai mult: am făcut legământ cu ei, ca să le dau pământul Canaan, pământul pribegiei lor, în care rătăceau ei.
5. Şi, în sfârşit, am auzit suspinul fiilor lui Israel, pe care îi ţin egiptenii în robie, şi Mi-am adus aminte de legământul Meu cu voi.
6. Mergi dar de vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Eu sunt Domnul şi am să vă scot de la munca cea grea a egiptenilor şi am să vă izbăvesc din robia lor; am să vă izbăvesc cu braţ înalt şi cu pedepse mari;

7. Am să vă primesc să-Mi fiţi popor, iar Eu să vă fiu Dumnezeu şi voi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-a scos din pământul Egiptului şi de sub munca apăsătoare a egiptenilor.
8. Apoi am să vă duc în pământul acela pentru care Mi-am ridicat mâna să-l dau lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, şi pe care am să-l dau vouă în stăpânire, căci Eu sunt Domnul!"
9. Şi a grăit Moise aşa fiilor lui Israel; dar ei n-au ascultat pe Moise din pricina deznădejdii şi a greutăţii muncilor lor.
10. Şi iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi i-a zis:
11. Intră şi spune lui Faraon, regele Egiptului, ca să lase pe fiii lui Israel să iasă din ţara lui!
12. Dar Moise a grăit înaintea Domnului şi a zis: "Iată, fiii lui Israel nu mă ascultă. Cum, dar, mă va asculta Faraon? Şi apoi eu sunt şi gângav".
13. Domnul însă a grăit lui Moise şi Aaron şi le-a poruncit să spună lui Faraon, regele Egiptului, să dea drumul fiilor lui Israel din ţara Egiptului.
14. Iată acum începătorii familiilor strămoşeşti: Fiii lui Ruben, întâi-născutul lui Israel: Enoh şi Falu, Heţron şi Carmi. Acestea sunt familiile lui Ruben.
15. Fiii lui Simeon: Iemuel şi Iamin, Ohad şi Iachin, Ţohar şi Saul, fiii canaaneencii. Acestea sunt familiile lui Simeon.
16. Iar numele fiilor lui Levi, înşiraţi cum s-au născut, sunt acestea: Gherşon, Cahat şi Merari. Iar anii vieţii lui Levi au fost o sută treizeci şi şapte.
17. Fiii lui Gherşon: Libni şi Şimei, cu familiile lor.
18. Fiii lui Cahat: Amram, Iţhar, Hebron şi Uziel. Iar anii vieţii lui Cahat au fost o sută treizeci şi trei de ani.
19. Fiii lui Merari: Mahli şi Muşi. Acesta este neamul lui Levi, după familiile lui.
20. Amram însă a luat de femeie pe Iochebed, fata unchiului său, şi aceasta i-a născut pe Aaron şi pe Moise, precum şi pe Mariam, sora lor. Iar anii vieţii lui Amram au fost o sută treizeci şi şapte de ani.
21. Fiii lui Iţhar: Core, Nefeg şi Zicri.
22. Fiii lui Uziel: Misael, Elţafan şi Sitri.
23. Iar Aaron şi-a luat de soţie pe Elisaveta, fata lui Aminadab şi sora lui Naason; aceasta i-a născut pe Nadab şi pe Abiud, pe Eleazar şi pe Itamar.
24. Fiii lui Core: Asir, Elcana şi Abiasaf. Acestea sunt familiile lui Core.
25. Eleazar, fiul lui Aaron, şi-a luat de femeie pe una din fiicele lui Putiel şi aceasta i-a născut pe Finees. Aceştia sunt începătorii familiilor strămoşeşti ale leviţilor.
26. Acesta este acel Aaron şi acel Moise, cărora Dumnezeu le-a zis: "Scoateţi pe fiii lui Israel din pământul Egiptului cu oştirea lor!"
27. Şi aceştia au spus lui Faraon, regele Egiptului, să dea drumul fiilor lui Israel din pământul Egiptului. Acesta este acel Aaron şi acesta este acel Moise
28. Din timpul când a grăit Domnul cu Moise în ţara Egiptului

29. Şi i-a zis lui: "Eu sunt Domnul!" Spune lui Faraon, regele Egiptului, câte-ii vorbesc Eu
30. Iar Moise a răspuns Domnului: "Iată eu sunt greoi la vorbă. Cum dar mă va asculta Faraon?"

Capitolul 7 - Încă o chemare către Moise. Întâia plagă asupra Egiptului: apa Nilului se preface-n sânge

1. Răspuns-a Domnul lui Moise şi i-a zis: "Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îţi va fi prooroc.
2.Tu dar vei grăi lui Aaron toate câte îţi voi porunci, iar Aaron, fratele tău, va spune lui Faraon, ca să lase pe fiii lui Israel să iasă din pământul lui.
3. Eu însă voi învârtoşa inima lui Faraon şi voi arăta mulţimea semnelor Mele şi a minunilor Mele în pământul Egiptului.
4. Faraon nu vă va asculta, dar Eu îmi voi pune mâna asupra Egiptului şi voi scoate oştirile Mele, pe poporul Meu, pe fiii lui Israel din pământul Egiptului, cu mare izbândă.
5. Când voi întinde mâna Mea asupra Egiptului şi voi scoate pe fiii lui Israel din mijlocul lui, atunci vor cunoaşte toţi egiptenii că Eu sunt Domnul".
6. Moise şi Aaron s-au supus; cum le-a poruncit Domnul, aşa au făcut.
7. Când au început a grăi lui Faraon, Moise era de optzeci de ani, iar Aaron, fratele lui, de optzeci şi trei de ani.
8. Şi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
9. "Dacă Faraon vă va zice: Dă-ne vreun semn sau vreo minune, atunci tu să zici fratelui tău Aaron: Ia toiagul şi-l aruncă jos înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor lui, şi se va face şarpe".
10. S-au dus deci Moise şi Aaron la Faraon şi la slujitorii lui şi au făcut cum le poruncise Domnul: a aruncat Aaron toiagul său înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor lui şi s-a făcut şarpe.
11. Atunci a chemat şi Faraon pe înţelepţii Egiptului şi pe vrăjitori şi au făcut şi vrăjitorii egiptenilor asemenea lucru cu vrăjile lor:
12. Fiecare din ei şi-a aruncat toiagul şi s-a făcut şarpe. Dar toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele lor.
13. De aceea s-a învârtoşat inima lui Faraon şi nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.
14. Zis-a Domnul către Moise: "Inima lui Faraon se îndărătniceşte şi nu lasă poporul.
15. Du-te dar la Faraon dimineaţă; iată el are să iasă la apă, iar tu să stai în calea lui, pe malul râului, şi toiagul acesta, care s-a prefăcut în şarpe, să-l iei în mâna ta;

16. Şi să zici lui Faraon: Domnul, Dumnezeul evreilor m-a trimis la tine să-ţi spun: Lasă pe poporul Meu să-Mi facă slujbă în pustie; şi iată până acum nu M-ai ascultat.
17. Aşa zice Domnul: Din aceasta vei cunoaşte că Eu sunt Domnul: iată, cu acest toiag, care e în mâna mea, voi lovi apa din râu şi se va preface în sânge;
18. Peştele din râu va muri, râul se va împuţi şi egiptenii nu vor putea bea apă din râu".
19. Şi a mai zis Domnul către Moise: "Să zici lui Aaron, fratele tău: Ia toiagul în mână şi întinde-ţi mâna asupra apelor Egiptului: asupra râurilor lui, asupra lacurilor lui şi asupra oricărei adunări de apă; şi se vor preface în sânge şi va fi sânge în toată ţara Egiptului, în vasele de lemn şi în cele de piatră!"
20. Şi au făcut Moise şi Aaron cum le-a poruncit Domnul: a ridicat Aaron toiagul său şi a lovit apa râului, înaintea ochilor lui Faraon şi înaintea ochilor slujitorilor lui, şi toată apa din râu s-a prefăcut în sânge.
21. Atunci peştele din râu a murit, râul s-a împuţit şi egiptenii nu puteau să bea apă din râu; şi era sânge în toată ţara Egiptului.
22. Şi au făcut aşa şi magii egipteni cu vrăjile lor. De aceea s-a învârtoşat inima lui Faraon şi nu i-a ascultat, precum le spusese Domnul.
23. Întorcându-se, Faraon a intrat în casa sa şi nu a pus la inimă aceasta.
24. Atunci au săpat toţi egiptenii în preajma râului, ca să găsească să bea apă, căci din râu nu puteau să bea apă.
25. Se împliniseră şapte zile de când lovise Domnul apa.

Capitolul 8 - Alte trei plăgi asupra Egiptului: broaşte, ţânţari şi tăuni

1. Atunci a zis Domnul către Moise: "Intră la Faraon şi-i zi: Aşa grăieşte Domnul: Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi slujească.
2. Iar de nu vei vrea să-l laşi, iată Eu voi lovi toate ţinuturile tale cu broaşte.
3. Râul va mişuna de broaşte şi, ieşind, acestea se vor sui în casele tale, în dormitoarele tale, pe paturile tale, în casele slujitorilor tăi şi ale poporului tău, în cuptoarele tale şi în aluaturile tale;
4. Pe tine, pe poporul tău şi pe toate slugile tale se vor sui broaşte".
5. Şi a mai zis Domnul către Moise: "Spune lui Aaron, fratele tău: întinde toiagul cu mâna ta spre râuri, spre lacuri şi spre bălţi şi fă să iasă broaşte în pământul Egiptului!"
6. Şi şi-a întins Aaron mâna sa asupra apelor Egiptului şi ele au scos broaşte; şi au ieşit broaşte şi au acoperit pământul Egiptului.
7. Dar au făcut asemenea şi vrăjitorii egiptenilor cu vrăjile lor şi au scos broaşte în pământul Egiptului.

8. Atunci a chemat Faraon pe Moise şi pe Aaron şi a zis: "Rugaţi-vă pentru mine Domnului să depărteze broaştele de la mine şi de la poporul meu şi voi lăsa poporul lui Israel să jertfească Domnului!"
9. Moise însă a zis către Faraon: "Soroceşte-mi însuţi când să mă rog pentru tine, pentru slugile tale şi pentru poporul tău, ca să piară broaştele de la tine, de la poporul tău şi din casele voastre şi să rămână numai în râu",
10. Iar el a zis: "Mâine". Zis-a Moise: "Va fi cum ai zis, ca să ştii că nu este altul ca Domnul Dumnezeul nostru.
11. Se vor depărta broaştele de la tine, din casele tale, din ţarine, de la slugile tale şi de la poporul tău şi numai în râu vor rămâne".
12. Ieşind deci Moise şi Aaron de la Faraon, a strigat Moise către Domnul ca să piară broaştele pe care le trimisese împotriva lui Faraon.
13. Şi a făcut Domnul după cuvântul lui Moise şi au murit broaştele de prin case, de prin curţi şi de prin ţarini;
14. Şi le-au adunat grămezi, grămezi, şi s-a împuţit pământul.
15. Văzând însă că s-a făcut uşurare, Faraon şi-a învârtoşat inima şi nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.
16. Atunci a zis Domnul către Moise: "Spune lui Aaron: Întinde-ţi toiagul tău cu mâna şi loveşte ţărâna pământului şi vor fi ţânţari pe oameni, pe vite, pe Faraon şi în casa lui şi pe slugile lui; toată ţărâna pământului se va face ţânţari în tot pământul Egiptului".
17. Şi au făcut ei aşa: Aaron şi-a întins toiagul cu mâna sa şi a lovit ţărâna pământului şi s-au ivit ţânţari pe oameni şi pe vite. Toată ţărâna pământului s-a făcut ţânţari în tot pământul Egiptului.
18. Au încercat atunci şi magii cu vrăjile lor să facă ţânţari, dar n-au putut. Şi au rămas ţânţari pe oameni şi pe vite.
19. Şi au zis magii către Faraon: "Acesta e degetul lui Dumnezeu!" Dar inima lui Faraon s-a învârtoşat şi nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.
20. Zis-a Domnul către Moise: "Scoală mâine de dimineaţă şi ieşi înaintea lui Faraon în vremea când el are să iasă la apă, iar tu să-i zici: Aşa grăieşte Domnul: Lasă pe poporul Meu ca să-Mi slujească în pustie!
21. Dacă însă nu vei lăsa pe poporul Meu, iată Eu voi trimite asupra ta, asupra slujitorilor tăi, asupra poporului tău şi asupra caselor voastre tăuni şi se vor umple casele egiptenilor de tăuni şi pământul pe care trăiesc ei.
22. Şi voi osebi în ziua aceea pământul Goşen în care locuieşte poporul Meu, că acolo nu vor fi tăuni ca să ştii că Eu sunt Domnul, în mijlocul acestei ţări.
23. Voi face deosebire între poporul Meu şi poporul tău şi chiar mâine va fi semnul acesta pe pământ".
24. Şi a făcut Domnul aşa şi a venit mulţime de tăuni în casa lui Faraon, în casele slujitorilor lui şi în tot pământul Egiptului, încât s-a pustiit ţara de tăuni.

25. Atunci a chemat Faraon pe Moise şi pe Aaron şi a zis: "Mergeţi şi aduceţi jertfă Domnului Dumnezeului vostru în ţară!"
26. Moise însă a zis: "Nu este cu putinţă să se facă aşa, pentru că cele ce aducem noi jertfă Domnului Dumnezeului nostru sunt urâciune înaintea egiptenilor. Şi de vom jertfi noi înaintea egiptenilor cele ce sunt urâciune pentru ei, nu ne vor ucide, oare, cu pietre?
27. De aceea ne vom duce în pustie cale de trei zile şi vom aduce acolo jertfă Domnului Dumnezeului nostru, după cum ne va zice Domnul".
28. Zis-a Faraon: "Eu vă voi lăsa să aduceţi jertfă Domnului Dumnezeului vostru, în pustie, dar să nu vă duceţi departe. Rugaţi-vă dar Domnului pentru mine!"
29. Iar Moise a zis: "Iată, cum voi ieşi de la tine, mă voi ruga Domnului Dumnezeu şi mâine se vor îndepărta tăunii de la Faraon, de la slujitorii lui şi de la poporul lui, dar Faraon să înceteze a mai înşela, nedând drumul poporului să aducă jertfă Domnului!"
30. Şi ieşind Moise de la Faraon, s-a rugat lui Dumnezeu.
31. Şi a făcut Domnul după cum zisese Moise: a îndepărtat tăunii de la Faraon, de la slujitorii lui şi de la poporul lui şi n-a mai rămas nici unul.
32. Dar Faraon şi-a învârtoşat inima şi de data aceasta şi n-a lăsat poporul să se ducă.

Capitolul 9 - Alte trei plăgi asupra Egiptului: molimă în vite, bube pe egipteni, grindină

1. Atunci a zis Domnul către Moise: "Intră la Faraon şi-i spune: Acestea zice Domnul Dumnezeul evreilor: Lasă pe poporul Meu să-Mi slujească!
2. Iar de nu vei vrea să laşi pe poporul Meu, ci-l vei mai ţine,
3. Iată, mâna Domnului va fi peste vitele tale cele de la câmp: peste cai, peste asini, peste cămile, peste boi şi oi şi va fi moarte foarte mare.
4. Dar va face Domnul osebire în ziua aceea între vitele israeliţilor şi vitele egiptenilor: din toate vitele fiilor lui Israel nu va muri nici una".
5. Şi a pus Domnul soroc şi a zis: "Mâine va face Domnul aceasta în ţara aceasta!"
6. Şi a doua zi a făcut Domnul aceasta şi au murit toate vitele egiptenilor, iar din vitele fiilor lui Israel n-a murit nici una.
7. Atunci a trimis Faraon să afle şi iată din toate vitele fiilor lui Israel nu murise nici una. Dar inima lui Faraon s-a învârtoşat şi nu a lăsat poporul să se ducă.
8. Iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis: "Luaţi-vă câte o mână plină de cenuşă din cuptor şi s-o arunce Moise spre cer înaintea lui Faraon şi a slujitorilor lui.
9. Şi se va stârni pulbere în tot pământul Egiptului şi vor fi pe oameni şi pe vite răni şi băşici usturătoare în toată ţara Egiptului".

10. Deci, au luat ei cenuşă din cuptor, au mers înaintea lui Faraon, a aruncat-o Moise spre cer şi s-au făcut bube cu puroi pe oameni şi pe vite;
11. Şi magii n-au putut sta împotriva lui Moise din pricina rănilor, pentru că erau bube pe ei şi în tot Egiptul.
12. Dar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon şi nu i-a ascultat, cum zisese Domnul lui Moise.
13. Zis-a Domnul către Moise: "Să te scoli mâine de dimineaţă, să te înfăţişezi lui Faraon şi să-i zici: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeul evreilor: Lasă pe poporul Meu ca să-Mi slujească,
14. Fiindcă de data aceasta voi trimite toate pedepsele Mele împotriva ta, a slugilor tale şi a poporului tău, ca să vezi că nu este altul asemenea Mie în tot pământul.
15. De Mi-aş fi întins mâna şi te-aş fi lovit pe tine şi pe poporul tău cu ciumă, tu ai fi fost şters de pe faţa pământului;
16. Dar te-am cruţat, ca să-Mi arăt puterea Mea şi ca să se vestească numele Meu în tot pământul,
17. Şi tu tot te mai împotriveşti poporului Meu şi nu-l laşi.
18. Iată, Eu voi ploua mâine, pe vremea asta, grindină foarte multă, cum n-a mai fost în Egipt de la întemeierea lui şi până în ziua aceasta.
19. Trimite dar acum să adune turmele tale şi toate câte ai la câmp, că asupra tuturor oamenilor şi vitelor, care vor fi în ţarină şi nu vor intra în casă, va cădea grindină şi vor muri".
20. Acei dintre robii lui Faraon, care s-au temut de Domnul, au adunat în grabă pe oamenii şi turmele lor acasă,
21. Iar cei ce n-au luat aminte la cuvântul Domnului, aceia şi-au lăsat slugile şi vitele lor în câmp.
22. Şi a zis Domnul către Moise: "Întinde mâna ta spre cer şi va cădea grindină peste tot pământul Egiptului: peste oameni, peste turme şi peste toată iarba câmpului din pământul Egiptului!"
23. Atunci şi-a întins Moise mâna spre cer şi a slobozit Domnul tunete, grindină şi foc pe pământ; şi a plouat Domnul grindină în pământul Egiptului.
24. Aceasta a fost o grindină foarte mare şi printre grindină ardea foc, cum nu mai fusese în tot pământul Egiptului, de când se aşezaseră oamenii pe el.
25. Grindina aceasta a bătut în tot pământul Egiptului, tot ce era pe câmp, oameni şi dobitoace; toată iarba câmpului a bătut-o grindina şi toţi pomii de pe câmp i-a rupt grindina.
26. Numai în ţinutul Goşen, unde trăiau fiii lui Israel, n-a fost grindină.
27. Atunci trimiţând, Faraon a chemat pe Moise şi pe Aaron şi a zis către ei: "Acum văd că am păcătuit! Domnul este drept, iar eu şi poporul meu suntem vinovaţi.

28. Rugaţi-vă Domnului pentru mine, să înceteze tunetele, grindina şi focul pe pământ şi vă voi lăsa şi, mai mult, nu vă voi împiedica!"
29. Iar Moise i-a zis: "Îndată ce voi ieşi din oraş, voi întinde mâna mea spre cer, către Domnul, şi vor înceta tunetele; nu va mai fi nici grindină, nici ploaie, ca să cunoşti că al Domnului este pământul.
30. Dar ştiu că tu şi slujitorii tăi nu vă temeţi încă de Domnul Dumnezeu".
31. Atunci inul şi orzul s-au stricat, pentru că orzul era înspicat şi inul în floare.
32. Iar grâul şi ovăzul nu s-au stricat, pentru că acestea erau mai târzii.
33. Ieşind deci Moise de la Faraon şi din cetate şi întinzându-şi mâinile către Domnul, au încetat tunetele şi grindina şi s-a oprit ploaia.
34. Văzând însă că au încetat ploaia, grindina şi tunetele, păcătuit-a Faraon înainte şi şi-a învârtoşat inima şi el şi slugile sale.
35. Şi învârtoşată fiind inima lui Faraon şi a slugilor lui, el n-a lăsat pe fiii lui Israel să plece cum poruncise Dumnezeu prin mâna lui Moise.

Capitolul 10 - Alte două plăgi asupra Egiptului: lăcustele, întunericul

1. Atunci a grăit iarăşi Domnul cu Moise şi a zis: "Intră la Faraon, că i-am învârtoşat inima lui şi a slugilor lui, ca să arăt între ei pe rând aceste semne ale Mele;
2. Ca să istoriseşti în auzul fiilor voştri şi al fiilor fiilor voştri câte am făcut în Egipt şi semnele Mele, pe care le-am arătat într-însul, şi ca să cunoaşteţi că Eu sunt Domnul!"
3. Şi a intrat Moise şi Aaron la Faraon şi i-au zis: "Aşa grăieşte Domnul Dumnezeul evreilor: Până când nu vei vrea să te smereşti înaintea Mea? Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi slujească!
4. Iar de nu vei lăsa pe poporul Meu, iată mâine, pe vremea asta, voi aduce lăcuste multe în toate hotarele tale;
5. Şi vor acoperi ele faţa pământului, încât pământul nu se va putea vedea, şi vor mânca tot ce a mai rămas la voi, pe pământ, nestricat de grindină; toţi pomii ce cresc prin câmpiile voastre;
6. Vor umplea casele tale, casele tuturor slugilor tale şi toate casele în tot pământul egiptenilor, cum n-au văzut părinţii tăi, nici părinţii părinţilor tăi de când trăiesc ei pe pământ şi până în ziua de astăzi". Apoi s-a întors Moise şi a ieşit de la Faraon.
7. Atunci dregătorii lui Faraon au zis către acesta: "Oare mult are să ne chinuiască omul acesta? Dă drumul oamenilor acestora, ca să facă slujbă Dumnezeului lor! Sau vrei să vezi Egiptul pierind?"

8. Şi ei au întors pe Moise şi pe Aaron la Faraon; iar Faraon a zis către ei: "Duceţi-vă şi faceţi slujbă Domnului Dumnezeului vostru! Dar cine sunt cei care trebuie să meargă?"
9. Răspuns-a Moise: "Vom merge cu cei tineri şi cu cei bătrâni ai noştri, cu fiii noştri, cu fiicele noastre, cu oile noastre şi cu boii noştri, căci e sărbătoarea Domnului Dumnezeului nostru".
10. Faraon însă le-a zis: "Fie aşa! Dumnezeu cu voi! Eu sunt gata să vă dau drumul. Dar la ce să vă duceţi cu copiii? Se vede că aveţi gând rău.
11. Nu! Duceţi-vă numai bărbaţii şi faceţi slujbă Domnului, cum aţi cerut!" Şi au fost daţi afară de la Faraon.
12. Atunci a zis Domnul către Moise: "Întinde-ţi mâna ta asupra pământului Egiptului şi vor năvăli lăcustele asupra pământului Egiptului şi vor mânca toată iarba pământului, toate roadele pomilor şi tot ce a rămas nestricat de grindină".
13. Deci şi-a ridicat Moise toiagul său asupra pământului Egiptului şi a adus Domnul asupra pământului acestuia vânt de la răsărit toată ziua aceea şi toată noaptea şi, când s-a făcut ziuă, vântul de la răsărit a adus lăcuste.
14. Şi au năvălit ele în tot pământul Egiptului, s-au aşezat în toate ţinuturile Egiptului mulţime multă; asemenea lăcuste n-au mai fost şi nu vor mai fi.
15. Şi au acoperit ele toată ţara, cât nu se mai vedea pământul; şi au mâncat toată iarba pământului şi toate roadele pomilor, care nu fuseseră stricate de grindină; şi n-a rămas nici un fir de verdeaţă, nici în arbori, nici în iarba câmpului în tot pământul Egiptului.
16. Atunci Faraon a chemat în grabă pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: "Greşit-am înaintea Domnului Dumnezeului vostru şi înaintea voastră!
17. Iertaţi-mi acum încă o dată greşeala mea şi vă rugaţi Domnului Dumnezeului vostru să abată în orice chip de la mine prăpădul acesta!"
18. Şi ieşind de la Faraon, Moise s-a rugat lui Dumnezeu,
19. Şi Domnul a stârnit vânt puternic de la apus şi acesta a dus lăcustele şi le-a aruncat în Marea Roşie şi n-a rămas nici o lăcustă în tot pământul Egiptului.
20. Dar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon şi acesta n-a dat drumul fiilor lui Israel.
21. Atunci a zis Domnul către Moise: "Întinde mâna ta spre cer şi se va face întuneric în pământul Egiptului, încât să-l pipăi cu mâna".
22. Şi şi-a întins Moise mâna sa spre cer şi s-a făcut întuneric beznă trei zile în tot pământul Egiptului,
23. De nu se vedea om cu om, şi nimeni nu s-a urnit de la locul său trei zile. Iar la fiii lui Israel a fost lumină peste tot în locuinţele lor.
24. Atunci a chemat Faraon pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: "Duceţi-vă şi faceţi slujbă Domnului Dumnezeului vostru, dar să rămână aici vitele voastre mărunte şi mari, iar copiii să meargă cu voi".

25. Moise însă a zis: "Ba nu, ci dă-ne vite pentru jertfele şi arderile de tot ce avem să aducem Domnului Dumnezeului nostru.
26. Deci, să meargă cu noi şi turmele noastre şi să nu rămână nici un picior, căci din ele avem să luăm ca să aducem jertfă Domnului Dumnezeului nostru; dar, până nu vom ajunge acolo, nu ştim ce avem să aducem jertfă Domnului Dumnezeului nostru".
27. Domnul a învârtoşat inima lui Faraon şi el n-a vrut să le dea drumul,
28. Ci a zis Faraon către Moise: "Du-te de aici! Dar bagă de seamă să nu te mai arăţi în faţa mea, căci în ziua când vei vedea faţa mea, vei muri".
29. Răspuns-a Moise: "Cum ai zis, aşa va fi. Mai mult nu voi mai vedea faţa ta!"

Capitolul 11 - Vestirea plăgii a zecea

1. După aceea a zis Domnul către Moise: "Încă o plagă voi mai aduce asupra lui Faraon şi asupra Egiptului şi după aceea vă vor da drumul de aici. Dar când vă vor da drumul, cu grăbire vă vor alunga de aici.
2. Spune dar poporului în taină, ca fiecare bărbat de la vecinul său şi fiecare femeie de la vecina ei să ceară împrumut vase de argint şi vase de aur şi haine".
3. Şi a dat Domnul poporului Său trecere înaintea egiptenilor şi aceştia le-au împrumutat cele cerute. Dar şi Moise ajunsese mare foarte în pământul Egiptului, înaintea lui Faraon şi a slujitorilor lui Faraon şi a tot poporul.
4. Şi a zis Moise: "Aşa grăieşte Domnul: La miezul nopţii voi trece prin Egipt
5. Şi va muri tot întâiul născut în pământul Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care urmează să şadă pe tronul său, până la întâiul născut al roabei de la râşniţă şi până la întâiul născut al dobitoacelor.
6. Şi va fi plângere mare în tot pământul Egiptului, cum n-a mai fost şi cum nu va mai fi.
7. Iar la toţi fiii lui Israel nici câine nu va lătra, nici la om, nici la dobitoc, ca să cunoaşteţi ce deosebire face Domnul între egipteni şi israeliţi.
8. Şi se vor pogorî toţi aceşti slujitori ai tăi la mine şi, închinându-se mie, vor zice: Ieşi împreună cu tot poporul tău, pe care-l povăţuieşti tu. Şi după aceea voi şi ieşi". Şi a ieşit Moise de la Faraon înfierbântat de mânie.
9. Apoi a zis Domnul către Moise: "Nu vă va asculta nici acum Faraon, ca să se înmulţească semnele Mele şi minunile Mele în pământul Egiptului!"
10. A făcut deci Moise şi Aaron toate semnele şi minunile acestea înaintea lui Faraon. Dar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon şi el n-a ascultat să lase pe Israel să iasă din pământul său.

Capitolul 12 - Mielul pascal. Sărbătoarea azimelor. Sărbătorirea Paştelui. Moartea întâilor-născuţi ai egiptenilor. Plecarea israeliţilor

1. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron în pământul Egiptului şi le-a zis:
2. "Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului.
3. Vorbeşte deci la toată obştea fiilor lui Israel şi le spune: În ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luaţi fiecare.
4. Iar dacă vor fi puţini în familie, încât să nu fie deajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete: număraţi-vă la un miel atâţia cât pot să-l mănânce.
5. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă, şi să luaţi sau un miel, sau un ied,
6. Să-l ţineţi până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israel să-l junghie către seară.
7. Să ia din sângele lui şi să ungă amândoi uşorii şi pragul cel de sus al uşii casei unde au să-l mănânce.
8. Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare.
9. Dar să nu-l mâncaţi nefript deajuns sau fiert în apă, ci să mâncaţi totul fript bine pe foc, şi capul cu picioarele şi măruntaiele.
10. Să nu lăsaţi din el pe a doua zi şi oasele lui să nu le zdrobiţi. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeţi în foc.
11. Să-l mâncaţi însă aşa: să aveţi coapsele încinse, încălţămintea în picioare şi toiegele în mâinile voastre; şi să-l mâncaţi cu grabă, căci este Paştile Domnului.
12. În noaptea aceea voi trece peste pământul Egiptului şi voi lovi pe tot întâiul născut în pământul Egiptului, al oamenilor şi al dobitoacelor, şi voi face judecată asupra tuturor dumnezeilor în pământul Egiptului, căci Eu sunt Domnul.
13. Iar la voi sângele va fi semn pe casele în care vă veţi afla: voi vedea sângele şi vă voi ocoli şi nu va fi între voi rană omorâtoare, când voi lovi pământul Egiptului.
14. Ziua aceea să fie spre pomenire şi să prăznuiţi într-însa sărbătoarea Domnului, din neam în neam; ca aşezare veşnică s-o prăznuiţi.
15. Şapte zile să mâncaţi azime; din ziua întâi să depărtaţi din casele voastre dospitura, căci cine va mânca dospit din ziua întâi până în ziua a şaptea, sufletul aceluia se va stârpi din Israel.
16. În ziua întâi să aveţi adunare sfântă, în ziua a şaptea iar adunare sfântă; şi în acele zile să nu faceţi nici un fel de lucru decât numai cele ce trebuie fiecăruia de mâncat, numai acelea să vi le faceţi.
17. Păziţi sărbătoarea azimilor, că în ziua aceea am scos taberele voastre din pământul Egiptului; păziţi ziua aceasta în neamul vostru ca aşezământ veşnic.

18. Începând din seara zilei a paisprezecea a lunii întâi şi până în seara zilei a douăzeci şi una a aceleiaşi luni, să mâncaţi pâine nedospită.
19. Şapte zile să nu se afle dospitură în casele voastre; tot cel care va mânca dospit, sufletul acela se va stârpi din obştea lui Israel, fie străin sau băştinaş al pământului aceluia.
20. Tot ce e dospit să nu mâncaţi, ci în toate aşezările voastre să mâncaţi azimă".
21. Apoi a chemat Moise pe toţi bătrânii fiilor lui Israel şi le-a zis: "Mergeţi şi vă luaţi miei după familiile voastre şi junghiaţi Paştile.
22. După aceea să luaţi un mănunchi de isop şi, muindu-l în sângele strâns de la miel într-un vas, să ungeţi pragul de sus şi amândoi uşorii uşii cu sângele cel din vas, iar voi să nu ieşiţi nici unul din casă până dimineaţa;
23. Căci are să treacă Domnul să lovească Egiptul; şi văzând sângele de pe pragul de sus şi de pe cei doi uşori, Domnul va trece pe lângă uşă şi nu va îngădui pierzătorului să intre în casele voastre, ca să vă lovească.
24. Păziţi acestea ca un aşezământ veşnic pentru voi şi pentru copiii voştri.
25. Iar după ce veţi intra în pământul pe care Domnul îl va da vouă, cum a zis, să păziţi rânduiala aceasta.
26. Şi când vă vor zice copiii voştri: Ce înseamnă rânduiala aceasta?
27. Să le spuneţi: Aceasta este jertfa ce o aducem de Paşti Domnului, Care în Egipt a trecut pe lângă casele fiilor lui Israel, când a lovit Egiptul, iar casele noastre le-a izbăvit". Şi s-a plecat poporul şi s-a închinat.
28. Au mers deci fiii lui Israel şi au făcut toate cum poruncise Domnul lui Moise şi Aaron; aşa au făcut.
29. Iar la miezul nopţii a lovit Domnul pe toţi întâi-născuţii în pământul Egiptului, de la întâi-născutul lui Faraon, care şedea pe tron, până la întâi-născutul robului, care sta în închisoare, şi pe toţi întâi-născuţii dobitoacelor.
30. Şi s-a sculat noaptea Faraon însuşi, toate slugile lui şi toţi egiptenii, şi s-a făcut bocet mare în toată ţara Egiptului, căci nu era casă unde să nu fie mort.
31. În aceeaşi noapte a chemat Faraon pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: "Sculaţi-vă şi ieşiţi din pământul poporului meu! Şi voi şi fiii lui Israel! Şi duceţi-vă de faceţi slujbă Domnului Dumnezeului vostru, precum aţi zis.
32. Luaţi cu voi şi oile şi boii voştri, cum aţi cerut, şi vă duceţi şi mă binecuvântaţi şi pe mine!"
33. Şi sileau egiptenii pe poporul evreu să iasă degrabă din ţara aceea, căci ziceau: "Pierim cu toţii!"
34. Atunci poporul a luat pe umeri aluatul său până a nu se dospi, cu coveţile învelite în hainele lor.
35. Şi făcând fiii lui Israel cum le poruncise Moise, ei au cerut de la egipteni vase de argint şi de aur şi haine;

36. Iar Domnul a dat poporului Său trecere înaintea egiptenilor, ca să-i dea tot ce a cerut. Şi astfel au fost prădaţi egiptenii.
37. Fiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, ca la şase sute de mii de bărbaţi pedeştri, afară de copii.
38. Şi a mai ieşit împreună cu ei mulţime de oameni de felurite neamuri, şi oi, şi boi, şi turme foarte mari.
39. Iar din aluatul ce l-au scos din Egipt au copt azime, că nu se dospise încă, pentru că i-au scos egiptenii şi nu putuseră zăbovi nici măcar să-şi facă de mâncare pentru drum.
40. Timpul însă, cât fiii lui Israel şi părinţii lor au trăit în Egipt şi în ţara Canaan, a fost de patru sute treizeci de ani.
41. Iar după trecerea celor patru sute treizeci de ani a ieşit toată oştirea Domnului din pământul Egiptului, noaptea.
42. Aceasta a fost noaptea de priveghere a Domnului pentru scoaterea lor din ţara Egiptului şi pe această noapte de priveghere pentru Domnul o vor păzi toţi fiii lui Israel din neam în neam.
43. După aceea a zis Domnul către Moise şi Aaron: "Rânduiala Paştelui este aceasta: Nimeni din cei de alt neam să nu mănânce din el.
44. Dar tot robul cumpărat cu bani şi tăiat împrejur să mănânce din el.
45. Străinul şi simbriaşul aşijderea să nu mănânce din el.
46. Să se mănânce în aceeaşi casă; să nu lăsaţi pe a doua zi; carnea să nu o scoateţi afară din casă şi oasele să nu le zdrobiţi.
47. Să-l prăznuiască toată obştea fiilor lui Israel.
48. Iar de va veni la voi vreun străin să facă Paştile Domnului, să tai împrejur pe toţi cei de parte bărbătească ai lui şi numai atunci să-l săvârşească şi va fi ca şi locuitorul de baştină al ţării; dar tot cel netăiat împrejur să nu mănânce din el.
49. O lege să fie şi pentru băştinaş şi pentru străinul ce se va aşeza la voi!"
50. Şi au făcut fiii lui Israel cum poruncise Domnul lui Moise şi Aaron; aşa au făcut.
51. Deci, în ziua aceea a scos Domnul pe fiii lui Israel din ţara Egiptului, cu oştirea lor.

Capitolul 13 - Întâi-născuţii şi Azimele. Drum spre Marea Roşie. Stâlpul de nor şi stâlpul de foc

1. În vremea aceea a vorbit Domnul cu Moise şi i-a zis:
2. Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al Meu!

3. Iar Moise a zis către popor: "Să vă aduceţi aminte de ziua aceasta, în care aţi ieşit din pământul Egiptului, din casa robiei, căci cu mână tare v-a scos Domnul de acolo şi să nu mâncaţi dospit;
4. Că astăzi ieşiţi voi, în luna Aviv.
5. Iar când te va duce Domnul Dumnezeul tău în ţara canaaneilor, a heteilor, a amoreilor, a heveilor, a iebuseilor, a ghergheseilor şi a ferezeilor, pentru care S-a jurat El părinţilor tăi să-ţi dea ţara unde curge miere şi lapte, să faci slujba aceasta în această lună.
6. Şapte zile să mănânci azime, iar în ziua a şaptea este sărbătoarea Domnului:
7. Azime să mâncaţi şapte zile şi să nu se găsească la tine pâine dospită, nici aluat dospit în toate hotarele tale.
8. În ziua aceea să spui fiului tău şi să zici: Acestea sunt pentru cele ce a făcut Domnul cu mine, când am ieşit din Egipt.
9. Să fie acestea ca un semn pe mâna ta şi aducere aminte înaintea ochilor tăi, pentru ca legea Domnului să fie în gura ta, căci cu mână tare te-a scos Domnul Dumnezeu din Egipt.
10. Să păziţi dar legea aceasta din an în an, la vremea hotărâtă.
11. Şi când te va duce Domnul Dumnezeul tău în ţara Canaanului, cum S-a jurat ţie şi părinţilor tăi, şi ti-o va da ţie,
12. Atunci să osebeşti Domnului pe tot cel de parte bărbătească de la oameni, care se naşte întâi; şi pe tot cel de parte bărbătească, care se va naşte întâi din turmele sau de la vitele ce vei avea, să-l închini Domnului.
13. Pe tot întâi-născutul de la asină să-l răscumperi cu un miel; iar de nu-l vei răscumpăra, îi vei frânge gâtul; să răscumperi şi pe tot întâi-născutul din oameni în neamul tău.
14. Când însă te va întreba după aceea fiul tău şi va zice: Ce înseamnă aceasta?, să-i spui: Cu mână puternică ne-a scos Domnul din pământul Egiptului, din casa robiei.
15. Că atunci când se îndărătnicea Faraon să ne dea drumul, Domnul a omorât pe toţi întâi-născuţii în pământul Egiptului, de la întâi-născutul oamenilor până la întâi-născutul dobitoacelor. De aceea jertfesc eu Domnului pe tot întâi-născutul de parte bărbătească şi pe tot întâi-născutul din fiii mei îl răscumpăr.
16. Să fie dar aceasta ca un semn la mâna ta şi ca o tăbliţă deasupra ochilor tăi, căci cu mână tare ne-a scos Domnul din Egipt!"
17.Iar după ce Faraon a dat drumul poporului, Dumnezeu nu l-a dus pe calea cea către pământul filistenilor, care era mai scurtă; căci a zis Dumnezeu: "Nu cumva poporul, văzând război, să-i pară rău şi să se întoarcă în Egipt".
18. Ci a dus Dumnezeu poporul împrejur, pe calea pustiului, către Marea Roşie. Şi fiii lui Israel au ieşit în bună rânduială din pământul Egiptului.

19. Atunci a luat Moise cu sine oasele lui Iosif; căci Iosif legase pe fiii lui Israel cu jurământ, zicând: "Are să vă cerceteze Dumnezeu şi atunci să luaţi cu voi şi oasele mele de aici!"
20. Fiii lui Israel au pornit apoi din Sucot şi şi-au aşezat tabăra la Etam, la capătul pustiului.
21. Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua şi noaptea.
22. Şi n-a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului.

Capitolul 14 - Egiptenii în urmărirea Israeliţilor. Trecerea prin Marea Roşie

1. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel să se întoarcă şi să-şi aşeze tabăra în faţa Pi-Hahirotului, între Migdal şi mare, în preajma lui Baal-Ţefon. Acolo, în preajma lui, lângă mare, să tăbărâţi.
3. Că Faraon va zice către poporul său: Fiii aceştia ai lui Israel s-au rătăcit în pământul acesta şi i-a închis pustiul.
4. Iar Eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi va alerga după ei. Şi-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui; şi vor cunoaşte toţi egiptenii că Eu sunt Domnul!" Şi au făcut aşa.
5. Atunci s-a dat de ştire regelui Egiptului că poporul evreu a fugit. şi s-a întors inima lui Faraon şi a slujitorilor lui asupra poporului acestuia şi ei au zis: "Ce am făcut noi? Cum de am lăsat pe fiii lui Israel să se ducă şi să nu ne mai robească nouă?"
6. A înhămat deci Faraon carele sale de război şi a luat poporul său cu sine:
7. A luat cu sine şase sute de căruţe alese şi toată călărimea Egiptului şi căpeteniile lor.
8. Iar Domnul a învârtoşat inima lui Faraon, regele Egiptului, şi a slujitorilor lui, şi a alergat acesta după fiii lui Israel; dar fiii lui Israel ieşiseră sub mână înaltă.
9. Şi au alergat după ei egiptenii cu toţi caii şi carele lui Faraon, cu călăreţii şi cu toată oştirea lui şi i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahirot, în faţa lui Baal-Ţefon.
10. Dar când s-a apropiat Faraon şi când s-au uitat fiii lui Israel înapoi şi au văzut că egiptenii vin după ei, s-au spăimântat foarte tare fiii lui Israel şi au strigat către Domnul;
11. Şi au zis către Moise: "Oare nu erau morminte în ţara Egiptului, de ce ne-ai adus să murim în pustie? Ce ai făcut tu cu noi, scoţându-ne din Egipt?
12. Nu ţi-am spus noi, oare, de aceasta în Egipt, când ţi-am zis: Lasă-ne să robim egiptenilor, că e mai bine să fim robi egiptenilor decât să murim în pustia aceasta?"

13. Moise însă a zis către popor: "Nu vă temeţi! Staţi şi veţi vedea minunea cea de la Domnul, pe care vă va face-o El astăzi, căci pe egiptenii pe care îi vedeţi astăzi nu-i veţi mai vedea niciodată.
14. Domnul are să Se lupte pentru voi, iar voi fiţi liniştiţi!"
15. Atunci a zis Domnul către Moise: "Ce strigi către Mine? Spune fiilor lui Israel să pornească,
16. Iar tu ridică-ţi toiagul şi-ţi întinde mâna asupra mării şi o desparte şi vor trece fiii lui Israel prin mijlocul mării, ca pe uscat.
17. Iată, Eu voi învârtoşa inima lui Faraon şi a tuturor egiptenilor, ca să meargă pe urmele lor. Şi-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon şi asupra a toată oştirea lui, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui.
18. Şi vor cunoaşte toţi egiptenii că Eu sunt Domnul, când Îmi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui şi asupra călăreţilor lui".
19. Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, şi s-a mutat în urma lor; şi s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor şi a stat în urma lor.
20. Astfel a trecut el şi a stat între tabăra egiptenilor şi tabăra fiilor lui Israel; şi era negură şi întuneric pentru unii, iar pentru ceilalţi lumină, noaptea, şi toată noaptea nu s-au apropiat unii de alţii.
21. Iar Moise şi-a întins mâna sa asupra mării şi a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit şi s-a făcut marea uscat, că s-au despărţit apele.
22. Şi au intrat fiii lui Israel prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le erau perete, la dreapta şi la stânga lor.
23. Iar egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării toţi caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui.
24. Dar în straja dimineţii a căutat Domnul din stâlpul cel de foc şi din nor spre tabăra egiptenilor şi a umplut tabăra egiptenilor de spaimă.
25. Şi a făcut să sară roţile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis egiptenii: "Să fugim de la faţa lui Israel, că Domnul se luptă pentru ei cu egiptenii!"
26. Iar Domnul a zis către Moise: "Întindeţi mâna asupra mării, ca să se întoarcă apele asupra egiptenilor, asupra carelor lor şi asupra călăreţilor lor".
27. Şi şi-a întins Moise mâna asupra mării şi spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar egiptenii fugeau împotriva apei. Şi aşa a înecat Dumnezeu pe egipteni în mijlocul mării.
28. Iar apele s-au tras la loc şi au acoperit carele şi călăreţii întregii oştiri a lui Faraon, care intrase după israeliţi în mare, şi nu a rămas nici unul dintre ei.
29. Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat şi apa le-a fost perete la dreapta şi stânga lor.

30. Aşa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe israeliţi din mâinile egiptenilor; şi au văzut fiii lui Israel pe egipteni morţi pe malurile mării.
31. Văzut-a Israel mâna cea tare pe care a întins-o Domnul asupra egiptenilor, şi s-a temut poporul de Domnul şi a crezut în Domnul şi în Moise, sluga Lui.

Capitolul 15 - Cântarea lui Moise. Apa din Mara

1. Atunci Moise şi fiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta şi au zis: "Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a prea slăvit! Pe cal şi pe călăreţ în mare i-a aruncat!
2. Tăria mea şi mărirea mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu şi-L voi prea slăvi, Dumnezeul părintelui meu şi-L voi prea înălţa!
3. Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui.
4. Carele lui Faraon şi oştirea lui în mare le-a aruncat; Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roşie le-a înghiţit,
5. Adâncul le-a acoperit, În fundul mării ca o piatră s-au pogorât.
6. Dreapta Ta, Doamne, şi-a arătat tăria. Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmaşi i-a sfărâmat.
7. Cu mulţimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici. Trimis-ai mânia Ta Şi i-a mistuit ca pe nişte paie.
8. La suflarea nărilor Tale s-a despărţit apa, Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete Şi s-au închegat valurile în inima mării.
9. Vrăjmaşul zicea: "Alerga-voi după ei şi-i voi ajunge; Pradă voi împărţi şi-mi voi sătura sufletul de răzbunare; Voi scoate sabia şi mâna mea îi va stârpi".
10. Dar ai trimis Tu duhul Tău Şi marea i-a înghiţit; Afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.
11. Doamne, cine este asemenea ţie între dumnezei? Cine este asemenea ţie prea slăvit în sfinţenie, Minunat întru slavă şi făcător de minuni?
12. Întins-ai dreapta Ta Şi i-a înghiţit pământul!
13. Călăuzit-ai cu mila Ta acest popor şi l-ai izbăvit; Tu îl povăţuieşti cu puterea Ta, Spre locaşul sfinţeniei Tale.
14. Auzit-au neamurile şi s-au cutremurat, Frică a cuprins pe cei din Filisteia.
15. Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului, Pe conducătorii Moabului cutremur i-a cuprins; Şi toţi câţi trăiesc în Canaan şi-au pierdut cumpătul.
16. Frică şi groază va cădea peste ei. Şi de măreţia braţului Tău, Ca pietrele vor încremeni, Până va trece poporul Tău, Doamne, Până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câştigat Tu.
17. Tu îl vei duce şi-l vei sădi în muntele moştenirii Tale, În locul ce ţi l-ai făcut sălăşluire, Doamne, În locaşul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!
18. Împărăţi-va Domnul în veac şi în veacul veacului.

19. Căci caii lui Faraon cu carele şi călăreţii lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării, Iar fiii lui Israel au trecut prin mare, ca pe uscat!"
20. Atunci a luat Mariam proorociţa, sora lui Aaron, timpanul în mâna sa, şi au ieşit după dânsa toate femeile cu timpane şi dănţuind.
21. Şi răspundea Mariam înaintea lor: "Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a prea slăvit! Pe cal şi pe călăreţ în mare i-a aruncat!"
22. Apoi a ridicat Moise pe fiii lui Israel de la Marea Roşie şi i-a dus în pustia Şur şi au mers trei zile prin pustie şi n-au găsit apă.
23. Au ajuns apoi la Mara, dar n-au putut să bea apă nici din Mara, că era amară, pentru care s-a şi numit locul acela Mara.
24. De aceea cârtea poporul împotriva lui Moise şi zicea: "Ce să bem?"
25. Atunci Moise a strigat către Domnul şi Domnul i-a arătat un lemn; şi l-a aruncat în apă şi s-a îndulcit apa. Acolo a pus Domnul poporului Său rânduieli şi porunci şi acolo l-a încercat şi i-a zis:
26. "De vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeului tău şi vei face lucruri drepte înaintea Lui şi de vei lua aminte la poruncile Lui şi vei păzi legile Lui, nu voi aduce asupra ta nici una din bolile pe care le-am adus asupra egiptenilor, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău Care te vindecă".
27. Apoi au venit în Elim. Şi erau acolo douăsprezece izvoare de apă şi şaptezeci de pomi de finic. Şi au tăbărât acolo lângă apă.

Capitolul 16 - Prepeliţe şi mană

1. Plecând apoi din Elim, a venit toată obştea fiilor lui Israel în pustia Sin, care este între Elim şi între Sinai, în ziua a cincisprezecea a lunii a doua, după ieşirea din Egipt.
2. În pustia aceasta toată obştea fiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise şi Aaron.
3. Şi au zis către ei fiii lui Israel: "Mai bine muream bătuţi de Domnul în pământul Egiptului, când şedeam împrejurul căldărilor cu carne şi mâncam pâine de ne săturam! Dar voi ne-aţi adus în pustia aceasta, ca toată obştea aceasta să moară de foame".
4. Domnul însă a zis către Moise: "Iată Eu le voi ploua pâine din cer. Să iasă dar poporul şi să adune în fiecare zi cât trebuie pentru o zi, ca să-l încerc dacă va umbla sau nu după legea Mea.
5. Iar în ziua a şasea să adune de două ori mai mult decât adunau în celelalte zile, pentru o zi".
6. Atunci au zis Moise şi Aaron către toată adunarea fiilor lui Israel: "Diseară veţi cunoaşte că Domnul v-a scos din pământul Egiptului.

7. Şi dimineaţă veţi vedea slava Domnului, că El a auzit cârtirea voastră împotriva lui Dumnezeu; iar noi ce suntem de cârtiţi împotriva noastră?"
8. Şi a mai zis Moise: "Când Domnul vă va da diseară carne să mâncaţi şi dimineaţă pâine să vă săturaţi, din aceea veţi afla că a auzit Domnul cârtirea ce aţi ridicat asupra Lui. Căci noi ce suntem? Cârtirea voastră nu este împotriva noastră, ci împotriva lui Dumnezeu".
9. Apoi a zis Moise către Aaron: "Spune la toată adunarea fiilor lui Israel: Apropiaţi-vă înaintea lui Dumnezeu, că a auzit cârtirea voastră!"
10. Iar când vorbea Aaron către toată adunarea fiilor lui Israel, au căutat ei spre pustie şi iată slava Domnului s-a arătat în nor.
11. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
12. "Am auzit cârtirea fiilor lui Israel. Spune-le dar: Diseară carne veţi mânca, iar dimineaţă vă veţi sătura de pâine şi veţi cunoaşte că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul vostru".
13. Iar, dacă s-a făcut seară, au venit prepeliţe şi au acoperit tabăra, iar dimineaţa, după ce s-a luat roua dimprejurul taberei,
14. Iată, se afla pe faţa pustiei ceva mărunt, ca nişte grăunţe, şi albicios, ca grindina pe pământ.
15. Şi văzând fiii lui Israel, au zis unii către alţii: "Ce e asta?" Că nu ştiau ce e. Iar Moise le-a zis: "Aceasta e pâinea pe care v-o dă Dumnezeu să o mâncaţi.
16. Iată ce a poruncit Domnul: Adunaţi fiecare cât să vă ajungă de mâncat; câte un omer de om, după numărul sufletelor voastre; fiecare câţi are în cort, atâtea omere să adune!"
17. Şi au făcut aşa fiii lui Israel; au adunat unii mai mult, alţii mai puţin;
18. Dar măsurând cu omerul, nici celui ce adunase mult n-a prisosit, nici celui ce adunase puţin n-a lipsit, ci fiecare, cât era de ajuns la cei ce erau cu sine, atât a adunat.
19. Zis-a iarăşi Moise către ei: "Nimeni să nu lase din aceasta pe a doua zi".
20. Dar ei n-au ascultat pe Moise, ci unii au lăsat din aceasta pe a doua zi; dar a făcut viermi şi s-a stricat. Şi s-a mâniat pe ei Moise.
21. Fiecare aduna mană dimineaţa cât îi trebuia pentru mâncat în ziua aceea, căci, dacă se înfierbânta soarele, ceea ce rămânea se topea.
22. Iar în ziua a şasea adunară de două ori mai multă: câte două omere de fiecare. Şi au venit toate căpeteniile adunării să-l înştiinţeze pe Moise.
23. Iar Moise le-a zis: "Iată ce a zis Domnul: Mâine e odihnă, odihna cea sfântă în cinstea Domnului; ce trebuie copt coaceţi, ce trebuie fiert, fierbeţi astăzi, şi ce va rămâne, păstraţi pe a doua zi!"
24. Şi au lăsat din acestea până dimineaţa, după cum le poruncise Moise, şi nu s-au stricat nici n-au făcut viermi.

25. Apoi a zis Moise: "Mâncaţi aceasta astăzi, că astăzi este odihna în cinstea Domnului şi nu veţi găsi de aceasta astăzi pe câmp.
26. Şase zile să adunaţi, iar ziua a şaptea este zi de odihnă şi nu veţi afla din ea în această zi".
27. Dar unii din popor au ieşit să adune şi în ziua a şaptea şi n-au găsit.
28. Atunci Domnul a zis către Moise: "Până când nu veţi voi să ascultaţi de poruncile Mele şi de învăţăturile Mele?
29. Vedeţi că Domnul v-a dat ziua aceasta de odihnă şi de aceea vă dă El în ziua a şasea şi pâine pentru două zile; rămâneţi fiecare în casele voastre şi nimeni să nu iasă de la locul său în ziua a şaptea".
30. Şi s-a odihnit poporul în ziua a şaptea.
31. Casa lui Israel i-a pus numele mană şi aceasta era albă, ca sămânţa de coriandru, iar la gust ca turta cu miere.
32. După aceea Moise a zis: "Iată ce porunceşte Domnul: Umpleţi cu mană un omer, ca să se păstreze în viitor urmaşilor voştri, ca să vadă pâinea cu care v-am hrănit Eu în pustie, după ce v-am scos din ţara Egiptului".
33. Iar către Aaron a zis Moise: "Ia un vas de aur şi toarnă în el un omer plin cu mană şi pune-l înaintea Domnului, ca să se păstreze în viitor pentru urmaşii voştri!"
34. Şi l-a pus Aaron înaintea chivotului mărturiei, ca să se păstreze, cum poruncise Domnul lui Moise.
35. Iar fiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până ce au ajuns în ţară locuită; până ce au ajuns în hotarele pământului Canaan au mâncat mană.
36. Iar omerul este a zecea parte dintr-o efă.

Capitolul 17 - Apă din piatră. Biruinţa asupra amaleciţilor

1. După aceea a plecat la drum toată obştea fiilor lui Israel din pustia Sin, după porunca Domnului, şi a tăbărât la Rafidim, unde poporul nu avea apă de băut.
2. Şi poporul căuta ceartă lui Moise, zicând: "Dă-ne apă să bem!" Iar Moise le-a zis: "De ce mă bănuiţi şi de ce ispitiţi pe Domnul?"
3. Atunci poporul, apăsat de sete, cârtea împotriva lui Moise şi zicea: "Ce este aceasta? Ne-ai scos din Egipt ca să ne omori cu sete pe noi, pe copiii noştri şi turmele noastre?"
4. Iar Moise a strigat către Domnul şi a zis: "Ce să fac cu poporul acesta? Căci puţin lipseşte ca să mă ucidă cu pietre".
5. Zis-a Domnul către Moise: "Treci pe dinaintea poporului acestuia, dar ia cu tine câţiva din bătrânii lui Israel; ia în mână şi toiagul cu care ai lovit Nilul şi du-te.

6. Iată Eu voi sta înaintea ta acolo la stânca din Horeb, iar tu vei lovi în stâncă şi va curge din ea apă şi va bea poporul". Şi a făcut Moise aşa înaintea bătrânilor lui Israel.
7. De aceea s-a pus locului aceluia numele: Masa şi Meriba, pentru că acolo cârtiseră fiii lui Israel şi pentru că ispitiseră pe Domnul, zicând: "Este, oare, Domnul în mijlocul nostru sau nu?"
8. Atunci au venit amaleciţii să se bată cu israeliţii la Rafidim.
9. Iar Moise a zis către Iosua: "Alege-ţi bărbaţi voinici şi du-te de te luptă cu amaleciţii! Iar eu mă voi sui mâine în vârful muntelui şi toiagul lui Dumnezeu va fi în mâna mea".
10. A făcut deci Iosua cum îi zisese Moise şi s-a dus să bată pe amaleciţi; iar Moise cu Aaron şi Or s-au suit în vârful muntelui.
11. Când îşi ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când îşi lăsa el mâinile, biruiau amaleciţii.
12. Dar obosind mâinile lui Moise, au luat o piatră şi au pus-o lângă el şi a şezut Moise pe piatră; iar Aaron şi Or îi sprijineau mâinile, unul de o parte şi altul de altă parte. Şi au stat mâinile lui ridicate până la asfinţitul soarelui.
13. Şi a zdrobit Iosua pe Amalec şi tot poporul lui cu ascuţişul sabiei.
14. Atunci a zis Domnul către Moise: "Scrie acestea în carte spre pomenire şi spune lui Iosua că voi şterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer!"
15. Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului şi i-a pus numele: "Domnul este scăparea mea!"
16. Căci zicea: "Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului, de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!"

Capitolul 18 - Ietro la Moise

1. Auzind însă Ietro, preotul din Madian, socrul lui Moise, de toate câte făcuse Dumnezeu pentru Moise şi pentru Israel, poporul Său, când a scos Domnul pe Israel din Egipt,
2. A luat Ietro, socrul lui Moise, pe Sefora, femeia lui Moise, care fusese trimisă înainte de acesta acasă,
3. Şi pe cei doi fii ai ei, din care unul se chema Gherşom, pentru că Moise îşi zisese: "Rătăcit sunt eu în pământ străin",
4. Iar pe altul îl chema Eliezer, pentru că-şi zisese el: "Dumnezeul părinţilor mei mi-a fost ajutor şi m-a scăpat de sabia lui Faraon!"
5. Şi a venit Ietro, socrul lui Moise, cu fiii acestuia şi cu femeia lui, la Moise în pustie, unde-şi aşezase el tabăra, la muntele lui Dumnezeu.
6. Atunci el a trimis vorbă lui Moise, zicând: "Iată, eu, Ietro, socrul tău, şi femeia ta şi cei doi fii ai ei împreună cu ea venim la tine".

7. Deci a ieşit Moise în întâmpinarea socrului său, s-a plecat înaintea lui şi l-a sărutat. Iar după ce s-au binecuvântat unul pe altul, au intrat în cort.
8. Apoi a povestit Moise socrului său toate câte a făcut Domnul cu Faraon şi cu toţi egiptenii pentru Israel, toate suferinţele ce le-au întâlnit ei în cale şi cum i-a izbăvit Domnul din mâinile lui Faraon şi din mâinile egiptenilor.
9. Iar Ietro s-a bucurat de toate binefacerile ce a arătat Domnul lui Israel, când l-a izbăvit din mâna egiptenilor şi din mâna lui Faraon.
10. şi a zis Ietro: "Binecuvântat este Domnul, Care v-a izbăvit din mâinile egiptenilor şi din mâna tui Faraon, Cel ce a izbăvit pe poporul acesta din stăpânirea egiptenilor.
11. Acum am cunoscut şi eu că Domnul este mare peste toţi dumnezeii, pentru că a smerit pe aceştia".
12. Apoi Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu ardere de tot şi jertfă şi au venit Aaron şi toţi bătrânii lui Israel să mănânce pâine cu socrul lui Moise înaintea lui Dumnezeu.
13. Iar a doua zi a şezut Moise să judece poporul şi a stat poporul înaintea lui Moise de dimineaţă până seara.
14. Văzând Ietro, socrul lui Moise, tot ceea ce făcea el cu poporul, i-a zis: "Ce faci tu cu poporul? De ce stai tu singur şi tot poporul tău stă înaintea ta de dimineaţă până seara?"
15. Iar Moise a zis către socrul său: "Poporul vine la mine să ceară judecată de la Dumnezeu.
16. Când se ivesc între ei neînţelegeri, vin la mine şi judec pe fiecare şi-i învăţ poruncile lui Dumnezeu şi legile Lui".
17. Iar socrul lui Moise a zis către acesta: "Ceea ce faci, nu faci bine.
18. Căci te vei prăpădi şi tu, şi poporul acesta, care este cu tine. E grea pentru tine sarcina aceasta şi nu o vei putea împlini singur.
19. Acum dar ascultă-mă pe mine: Am să-ţi dau un sfat şi Dumnezeu să fie cu tine! Fii tu pentru popor mijlocitor înaintea lui Dumnezeu şi înfăţişează la Dumnezeu nevoile lui.
20. Învaţă-i poruncile şi legile Lui; arată-le calea Lui, pe care trebuie să meargă, şi faptele ce trebuie să facă.
21. Iar mai departe alege-ţi din tot poporul oameni drepţi şi cu frica lui Dumnezeu; oameni drepţi, care urăsc lăcomia, şi-i pune căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci, căpetenii peste zeci.
22. Aceştia să judece poporul în toată vremea: pricinile grele să le aducă la tine, iar pe cele mici să le judece ei toate. Uşurează-ţi povara şi ei să o poarte împreună cu tine!
23. De vei face lucrul acesta şi te va întări şi Dumnezeu cu porunci, vei putea să faci faţă, şi tot poporul acesta va ajunge cu pace la locul său".

24. Şi a ascultat Moise glasul socrului său şi a făcut toate câte i-a zis.
25. A ales deci Moise din tot Israelul oameni destoinici şi i-a pus căpetenii în popor: peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci.
26. Şi judecau aceştia poporul în toată vremea; toate pricinile grele le aduceau la Moise, iar pe cele mai uşoare le judecau ei toate.
27. După aceea a petrecut Moise pe socrul său şi acesta s-a dus în ţara lui.

Capitolul 19 - Sosirea în pustia Sinai. Pregătiri pentru primirea Legii

1. Iar în luna a treia de la ieşirea fiilor lui Israel din pământul Egiptului, chiar în ziua de lună plină, au ajuns în pustia Sinai.
2. Plecase deci Israel de la Rafidim şi ajungând în pustia Sinai, au tăbărât acolo în pustie, în faţa muntelui.
3. Apoi s-a suit Moise în munte, la Dumnezeu; şi l-a strigat Domnul din vârful muntelui şi i-a zis: "Grăieşte casei lui Iacov şi vesteşte fiilor lui Israel aşa:
4. "Aţi văzut ce am făcut egiptenilor şi cum v-am luat pe aripi de vultur şi v-am adus la Mine.
5. Deci, de veţi asculta glasul Meu şi de veţi păzi legământul Meu, dintre toate neamurile Îmi veţi fi popor ales că al Meu este tot pământul;
6. Îmi veţi fi împărăţie preoţească şi neam sfânt!" Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune fiilor lui Israel".
7. Şi venind, Moise a chemat pe bătrânii poporului şi le-a spus toate cuvintele acestea pe care le poruncise Domnul.
8. Atunci tot poporul, răspunzând într-un glas, a zis: "Toate câte a zis Domnul vom face şi vom fi ascultători!" Şi a dus Moise cuvintele poporului la Domnul.
9. Iar Domnul a zis către Moise: "Iată voi veni la tine în stâlp de nor des, ca să audă poporul că Eu grăiesc cu tine, şi să te creadă pururea". Iar Moise a spus Domnului cuvintele poporului.
10. Zis-a Domnul către Moise: "Pogoară-te de grăieşte poporului să se ţină curat astăzi şi mâine, şi să-şi spele hainele,
11. Ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine Se va pogorî Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe Muntele Sinai.
12. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui şi să-i spui: Păziţi-vă de a vă sui în munte şi de a vă atinge de ceva din el, că tot cel ce se va atinge de munte va muri.
13. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viaţă, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor îndepărta tunetele şi trâmbiţele şi norul de pe munte, se vor putea sui în munte".
14. Pogorându-se deci Moise din munte la popor, el a sfinţit poporul şi, spălându-şi ei hainele,

15. Le-a zis Moise: "Să fiţi gata pentru poimâine şi de femei să nu vă atingeţi!"
16. Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete şi fulgere şi nor des pe Muntele Sinai şi sunet de trâmbiţe foarte puternic. Şi s-a cutremurat tot poporul în tabără.
17. Atunci a scos Moise poporul din tabără în întâmpinarea lui Dumnezeu şi au stat la poalele muntelui.
18. Iar Muntele Sinai fumega tot, că Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc; şi se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic.
19. De asemenea şi sunetul trâmbiţei se auzea din ce în ce mai tare; şi Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.
20. Deci, fiind pogorât Domnul pe Muntele Sinai, pe vârful muntelui, a chemat Domnul pe Moise în vârful muntelui şi s-a suit Moise acolo.
21. Atunci a zis Domnul către Moise: "Pogoară-te şi opreşte poporul, ca să nu năvălească spre Domnul, să vadă slava Lui, că vor cădea mulţi dintre ei.
22. Iar preoţii, care se apropie de Domnul Dumnezeu, să se sfinţească, ca nu cumva să-i lovească Domnul".
23. Zis-a Moise către Domnul: "Nu se poate ca poporul să se suie pe Muntele Sinai, pentru că Tu ne-ai oprit din vreme, şi ai zis: Trage hotar împrejurul muntelui şi-l sfinţeşte!"
24. Iar Domnul i-a răspuns: "Du-te şi te pogoară şi apoi te vei sui împreună cu Aaron; iar preoţii şi poporul să nu îndrăznească a se sui la Domnul, ca să nu-i lovească Domnul".
25. Şi s-a pogorât Moise la popor şi i-a spus toate.

Capitolul 20 - Cele zece porunci

1. Atunci a rostit Domnul înaintea lui Moise toate cuvintele acestea şi a zis:
2. "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.
3. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine!
4. Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ!
5. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam,
6. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.
7. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deşert numele Lui.
8. Adu-ţi aminte de ziua odihnei, ca să o sfinţeşti.

9. Lucrează şase zile şi-ţi fă în acelea toate treburile tale,
10. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine,
12. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine şi să trăieşti ani mulţi pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l va da ţie.
13. Să nu ucizi!
14. Să nu fii desfrânat!
15. Să nu furi!
16. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!
17. Să nu doreşti casa aproapelui tău; să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui şi nici unul din dobitoacele lui şi nimic din câte are aproapele tău!"
18. Şi tot poporul a auzit fulgerele şi tunetele şi sunetul trâmbiţelor, şi a văzut muntele fumegând; şi văzând, tot poporul s-a dat înapoi şi a stat departe, temându-se.
19. Apoi a zis către Moise: "Vorbeşte tu cu noi şi vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim".
20. Zis-a Moise către popor: "Cutezaţi, că Dumnezeu a venit la voi, să vă pună la încercare pentru ca frica Lui să fie în voi, ca să nu greşiţi".
21. Că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a şaptea şi a sfinţit-o.
21. Şi a stat tot poporul departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul unde era Dumnezeu.
22. Atunci Domnul a zis către Moise: "Aşa să vorbeşti casei lui Iacov şi aşa să vesteşti fiilor lui Israel: Aţi văzut că am grăit cu voi din cer!
23. Să nu vă faceţi dumnezei de argint şi nici dumnezei de aur să nu vă faceţi.
24. Să-Mi faci jertfelnic de pământ şi să aduci pe el arderile de tot ale tale, jertfele de izbăvire, oile şi boii tăi. În tot locul unde voi pune pomenirea numelui Meu, acolo voi veni la tine, ca să te binecuvântez.
25. Iar de-Mi vei face jertfelnic de piatră, să nu-l faci de piatră cioplită; că de vei pune dalta ta pe ea, o vei spurca.
26. Şi să nu te sui pe trepte la jertfelnicul Meu, ca să nu se descopere acolo goliciunea ta!"

Capitolul 21 - Rânduieli pentru casnici şi ucideri; dreptul de azil

1. "Iată acum legiuirile pe care tu le vei pune în vedere lor:
2. De vei cumpăra rob evreu, el să-ţi lucreze şase ani, iar în anul al şaptelea să iasă slobod, în dar.
3. Dacă acela a venit în casa ta singur, singur să iasă; iar de a venit cu femeie, să iasă cu el şi femeia lui.
4. Dacă însă îi va fi dat stăpânul femeie şi aceasta va fi născut fii sau fiice, atunci femeia şi copiii ei vor fi ai stăpânului lui, iar el va ieşi singur.
5. Iar dacă robul va zice: Îmi iubesc stăpânul, femeia şi copiii şi nu voi să mă liberez,
6. Atunci să-l aducă stăpânul lui la judecători şi, după ce l-a apropiat de uşă sau la uşori, să-i găurească stăpânul urechea cu o sulă, şi-l va robi în veci.
7. Dacă cineva îşi va vinde fiica roabă, ea nu va ieşi cum ies roabele.
8. Dacă ea nu va plăcea stăpânului său, care şi-a ales-o, să-i îngăduie a se răscumpăra, dar el nu va avea voie s-o vândă la familie străină, după ce i-a fost necredincios.
9. Dacă a logodit-o cu fiul său, atunci să se poarte cu ea după dreptul fiicelor.
10. Iar dacă va mai lua şi pe alta, atunci ea să nu fie lipsită de hrană, de îmbrăcăminte şi de traiul cu bărbatul său.
11. Iar dacă el nu-i va face aceste trei lucruri, să iasă de la dânsul în dar, fără răscumpărare.
12. De va lovi cineva pe un om şi acela va muri, să fie dat morţii.
13. Iar de nu-l va fi lovit cu voinţă şi i-a căzut sub mână din îngăduirea lui Dumnezeu, îţi voi hotărî un loc, unde să fugă ucigaşul.
14. Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună ştiinţă şi cu vicleşug şi va fugi la altarul Meu, şi de la altarul Meu să-l iei şi să-l omori.
15. Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.
16. Cel ce va fura un om din fiii lui Israel şi, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.
17. Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.
18. De se vor sfădi doi oameni şi unul va lovi pe celălalt cu o piatră, sau cu pumnul, şi acela nu va muri, ci va cădea la pat,
19. De se va scula şi va ieşi din casă cu ajutorul cârjei, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moarte, ci va plăti numai împiedicarea aceluia de la muncă şi vindecarea lui.
20. Iar de va lovi cineva pe robul său sau pe slujnica sa cu toiagul, şi ei vor muri sub mâna lui, aceia trebuie să fie răzbunaţi;
21. Iar de vor mai trăi o zi sau două, ei nu trebuie răzbunaţi, că sunt plătiţi cu argintul stăpânului lor.
22. De se vor bate doi oameni şi vor lovi o femeie însărcinată şi aceasta va lepăda copilul său fără altă vătămare, să se supună cel vinovat la despăgubirea ce o va

cere bărbatul acelei femei şi el va trebui să plătească potrivit cu hotărârea judecătorilor.
23. Iar de va fi şi altă vătămare, atunci să plătească suflet pentru suflet,
24. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior,
25. Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.
26. Iar de va lovi cineva pe robul său în ochi iar pe slujnica sa o va lovi în ochi şi ea îl va pierde, să-l lase liber ca despăgubire pentru ochi.
27. Şi de va pricinui căderea unui dinte al robului său sau al roabei sale, să le dea drumul pentru acel dinte.
28. Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat.
29. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, şi stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis şi boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi stăpânul lui să fie dat morţii.
30. Dacă însă i se va pune stăpânului preţ de răscumpărare, pentru sufletul său, ce va fi pus asupra lui aceea va şi plăti.
31. Tot după această lege să se urmeze, de va împunge boul băiat sau fată.
32. Iar de va împunge boul rob sau roabă, să se plătească stăpânului acestora treizeci de sicli de argint, iar boul să fie ucis cu pietre.
33. De va săpa cineva o fântână sau va descoperi o fântână şi nu o va acoperi şi va cădea în ea un bou sau un asin,
34. Stăpânul fântânii trebuie să plătească argint stăpânului lor, iar boul sau asinul să fie al lui.
35. Iar dacă boul cuiva va împunge boul altuia şi va muri, să se vândă boul cel viu şi preţul să-l împartă pe din două; de asemenea şi pe cel ucis să-l împartă pe din două.
36. Iar de s-a ştiut că boul a fost împungător de multă vreme, dar stăpânul lui, fiind înştiinţat despre aceasta, nu l-a păzit, atunci acesta trebuie să plătească bou pentru bou, iar cel ucis să fie al lui".

Capitolul 22 - Pedeapsa pentru furt şi alte păcate

1. "De va fura cineva un bou sau o oaie şi le va junghia, sau le va vinde, să plătească cinci boi pentru un bou şi patru oi pentru oaie!
2. Dacă furul va fi prins spărgând şi va fi lovit încât să moară, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moartea lui.
3. Iar de se va face aceasta după ce a răsărit soarele, va fi vinovat şi pentru ucidere va fi ucis. Cel ce a furat va trebui să plătească tot şi de nu are cu ce, să fie vândut el pentru plata celor furate.

4. Iar de se va prinde furul şi cele furate se vor găsi la el vii, fie bou, oaie sau asin, să plătească îndoit.
5. De va pricinui cineva pagubă într-o ţarină sau vie, lăsând vitele să pască, stricând ţarina altuia, să plătească din ţarina sa potrivit cu stricăciunea; iar de a păscut toată ţarina, să plătească despăgubire cu ce are mai bun în ţarina sa şi cu ce are mai bun în via sa.
6. De va izbucni foc şi va cuprinde spini şi, întinzându-se, va arde clăi, sau snopi, sau holdă, să plătească despăgubire îndoit cel ce a aprins focul.
7. De va da cineva vecinului său argint sau lucruri să le păstreze şi acelea vor fi furate din casa acestui om, de se va găsi furul, să le plătească îndoit;
8. Iar de nu se va găsi furul, să vină stăpânul casei înaintea judecătorilor şi să jure că nu şi-a întins mâna asupra lucrului aproapelui său.
9. Pentru tot lucrul care s-ar putea fura: bou sau asin, oaie sau haină, sau orice lucru pierdut, despre care va zice cineva: "Acesta este al meu!" pricina amândurora trebuie să fie adusă înaintea judecătorilor, şi cel ce va fi osândit de judecători să plătească aproapelui său îndoit.
10. De va da cineva spre pază aproapelui său asin sau bou, sau oaie, sau alt dobitoc şi va muri, sau va fi vătămat, sau luat fără să ştie cineva,
11. Să facă amândoi jurământ înaintea Domnului, că cel ce a luat pe seama sa nu şi-a întins mâna asupra lucrului aproapelui său, şi aşa stăpânul trebuie să primească jurământul, iar celălalt nu va avea să-l despăgubească;
12. Iar de se va fura de la el, să plătească stăpânului despăgubire.
13. Dacă însă va fi sfâşiat de fiară, să-i aducă ceea ce a rămas ca mărturie şi nu va plăti despăgubire pentru vita sfâşiată.
14. De va împrumuta cineva de la aproapele său vită şi aceea se va vătăma sau va pieri, şi stăpânul ei nu va fi cu ea, să o plătească;
15. Iar dacă stăpânul ei a fost cu ea, să nu o plătească. Iar dacă a fost închiriată cu bani, se va socoti pentru chiria aceea.
16. De va amăgi cineva o fată nelogodită şi se va culca cu ea, să o înzestreze şi să o ia de soţie;
17. Iar dacă tatăl ei se va feri şi nu va voi să o dea lui de femeie, atunci el să plătească tatălui fetei bani câţi se cer pentru înzestrarea fetelor.
18. Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască!
19. Tot cel ce se împreună cu dobitoc să fie omorât.
20. Cel ce jertfeşte la alţi dumnezei, afară de Domnul, să se piardă.
21. Pe străin să nu-l strâmtorezi, nici să-l apeşi, căci şi voi aţi fost străini în pământul Egiptului.
22. La nici o văduvă şi la nici un orfan să nu le faceţi rău!
23. Iar de le veţi face rău şi vor striga către Mine, voi auzi plângerea lor,

24. Şi se va aprinde mânia Mea şi vă voi ucide cu sabia şi vor fi femeile voastre văduve şi copiii voştri orfani.
25. De vei împrumuta bani fratelui sărac din poporul Meu, să nu-l strâmtorezi şi să nu-i pui camătă.
26. De vei lua zălog haina aproapelui tău, să i-l întorci până la asfinţitul soarelui,
27. Căci aceasta este învelitoarea lui, aceasta este singura îmbrăcăminte pentru goliciunea sa. în ce va dormi el? Deci de va striga către Mine, îl voi auzi, pentru că sunt milostiv.
28. Pe judecători să nu-i grăieşti de rău şi pe căpetenia poporului tău să nu o huleşti!
29. Nu întârzia a-Mi aduce pârga ariei tale şi a teascului tău; pe cel întâi-născut din fiii tăi să Mi-l dai Mic!
30. Asemenea să faci cu boul tău, cu oaia ta şi cu asinul tău: şapte zile să fie ei la mama lor, iar în ziua a opta să Mi le dai Mie!
31. Să-Mi fiţi popor sfânt; să nu mâncaţi carnea dobitocului sfâşiat de fiară în câmp, ci s-o aruncaţi la câini!"

Capitolul 23 - Cum se face dreptatea. Despre sărbători. Rânduieli şi porunci pentru intrarea în Canaan

1. "Să nu iei aminte la zvon deşert; să nu te uneşti cu cel nedrept, ca să fii martor mincinos!
2. Să nu te iei după cei mai mulţi, ca să faci rău; şi la judecată să nu urmezi celor mai mulţi, ca să te abaţi de la dreptate;
3. Nici săracului să nu-i fii părtinitor la judecată!
4. De vei întâlni boul duşmanului tău sau asinul lui rătăcit, să-l întorci şi să I-l duci!
5. De vei vedea asinul vrăjmaşului tău căzut sub povară, să nu-l treci cu vederea, ci să-l ridici împreună cu el.
6. Să nu judeci strâmb pricina săracului tău!
7. De orice cuvânt mincinos să te fereşti; să nu ucizi pe cel nevinovat şi drept, căci Eu nu voi ierta pe nelegiuit.
8. Daruri să nu primeşti, căci darurile orbesc ochii celor ce văd şi strâmbă pricinile cele drepte.
9. Pe străin să nu-l obijduieşti, nici să nu-l strâmtorezi, căci voi ştiţi cum e sufletul pribeagului, că şi voi aţi fost pribegi în ţara Egiptului.
10. Şase ani să semeni ţarina ta şi să aduni roadele ei,

11. Iar în al şaptelea, las-o să se odihnească; şi se vor hrăni săracii poporului tău, iar rămăşiţele le vor mânca fiarele câmpului. Aşa să faci şi cu via ta şi cu măslinii tăi.
12. În şase zile să-ţi faci treburile tale, iar în ziua a şaptea să te odihneşti, ca să se odihnească şi boul tău şi asinul tău şi ca să răsufle fiul roabei tale şi străinul care e cu tine.
13. Păziţi toate câte v-am spus şi numele altor dumnezei să nu le pomeniţi, nici să se audă ele din gura voastră.
14. De trei ori în an să-Mi prăznuieşti:
15. Să ţii sărbătoarea azimelor, şapte zile să mănânci azime în timpul lunii lui Aviv cum ţi-am poruncit, "ci în acea lună ai ieşit din Egipt; să nu te înfăţişezi înaintea Mea cu mâna goală.
16. Să ţii apoi sărbătoarea secerişului şi a strângerii celor dintâi roade ale tale, pe care le-ai semănat în ţarina ta, şi sărbătoarea strângerii roadelor toamna, când aduni de pe câmp munca ta.
17. De trei ori pe an să se înfăţişeze înaintea Domnului Dumnezeului tău toţi cei de parte bărbătească ai tăi.
18. Când voi alunga neamurile de la faţa ta şi voi lărgi hotarele tale, să nu torni sângele jertfei tale pe dospit, nici grăsimea de la jertfa Mea cea de la sărbători să nu rămână pe a doua zi.
19. Pârga din roadele ţarinii tale să o aduci în casa Domnului Dumnezeului tău! Să nu fierbi iedul în laptele mamei lui!
20. Iată Eu trimit înaintea ta pe îngerul Meu, ca să te păzească în cale şi să te ducă la pământul acela pe care l-am pregătit pentru tine.
21. Ia aminte la tine însuţi; să-l asculţi şi să nu-i fi necredincios, că nu te va ierta, pentru că numele Meu este în el.
22. De vei asculta cu luare aminte glasul său şi vei face toate câte îţi poruncesc şi de vei păzi legământul Meu, Îmi veţi fi popor ales dintre toate neamurile, că al Meu este tot pământul, iar voi Îmi veţi fi preoţie împărătească şi neam sfânt. Spune cuvintele acestea fiilor lui Israel: De veţi asculta cu luare aminte glasul îngerului Meu şi veţi împlini toate câte vă voi spune, voi fi vrăjmaş vrăjmaşilor tăi şi potrivnicilor tăi le voi fi potrivnic.
23. Când va merge înaintea ta îngerul Meu, povăţuitorul tău, şi te va duce la amorei, la hetei, la ferezei, la canaanei, la gherghesei, la hevei şi la iebusei, şi-i voi stârpi pe aceştia de la faţa voastră,
24. Atunci să nu te închini la dumnezeii lor, nici să le slujeşti, nici să faci după faptele acelora, ci să-i zdrobeşti de tot şi să strici stâlpii lor.
25. Să slujeşti numai Domnului Dumnezeului tău şi El va binecuvânta pâinea ta, vinul tău, apa ta şi voi abate bolile de la voi.

26. În faţa ta nu va fi femeie care să nască înainte de vreme sau stearpă; şi voi umple numărul zilelor tale.
27. Groază voi trimite înaintea ta şi voi îngrozi pe tot pe poporul asupra căruia veţi merge şi voi pune pe fugă pe toţi vrăjmaşii tăi.
28. Trimite-voi înaintea ta viespi şi vor alunga de la faţa voastră pe amorei, pe hevei, pe iebusei, pe canaanei şi pe hetei.
29. Dar nu-i voi alunga de la faţa voastră într-un an, ca să nu se pustiiască pământul şi ca să nu se înmulţească asupra ta fiarele sălbatice;
30. Ci-i voi alunga încetul cu încetul, până ce vă veţi înmulţi şi veţi lua în stăpânire pământul acela.
31. Întinde-voi hotarele tale de la Marea Roşie până la Marea filistenilor şi de la pustie până la râul cel mare al Eufratului, căci voi da în mâinile voastre pe locuitorii pământului acestuia şi-i voi alunga de la faţa ta.
32. Să nu vă amestecaţi şi să nu faceţi legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.
33. Să nu locuiască ei în ţara voastră, ca să nu vă facă să păcătuiţi împotriva Mea; că de veţi sluji dumnezeilor lor, aceştia vor fi cursă pentru voi".

Capitolul 24 - Moise se suie a doua oară în muntele Sinai

1. Apoi a zis Dumnezeu iarăşi către Moise: "Suie-te la Domnul, tu şi Aaron, Nadab, Abiud şi şaptezeci dintre bătrânii lui Israel şi vă închinaţi Domnului de departe.
2. Numai Moise singur să se apropie de Domnul, iar ceilalţi să nu se apropie; poporul de asemenea să nu se suie cu el!"
3. A venit deci Moise şi a spus poporului toate cuvintele Domnului şi legile. Atunci a răspuns tot poporul într-un glas şi a zis: "Toate cuvintele pe care le-a grăit Domnul le vom face şi le vom asculta!"
4. Iar Moise a scris toate cuvintele Domnului. Şi el, sculându-se dis de dimineaţă, a zidit jertfelnic sub munte şi a pus doisprezece stâlpi, după cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.
5. A trimis apoi tineri dintre fiii lui Israel, de au adus aceştia arderi de tot şi au jertfit viţei, ca jertfă de izbăvire Domnului Dumnezeu.
6. Atunci Moise, luând jumătate din sânge, l-a turnat într-un vas, iar cu cealaltă jumătate de sânge a stropit jertfelnicul.
7. După aceea, luând cartea legământului, a citit în auzul poporului; iar ei au zis: "Toate câte a grăit Domnul le vom face şi le vom asculta!"
8. După aceea, luând Moise sângele, a stropit poporul, zicând: "Acesta este sângele legământului, pe care l-a încheiat Domnul cu voi, după toate cuvintele acestea".

9. Apoi s-a suit Moise şi Aaron, Nadab, Abiud şi şaptezeci dintre bătrânii lui Israel
10. Şi au văzut locul unde stătea Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era ceva, ce semăna cu un lucru de safir, curat şi limpede ca seninul cerului.
11. Dar El n-a întins mâna Sa împotriva aleşilor lui Israel, iar ei au văzut pe Dumnezeu, apoi au mâncat şi au băut.
12. Şi a zis Domnul către Moise: "Suie-te la Mine în munte şi fii acolo, că am să-ţi dau table de piatră, legea şi poruncile, pe care le-am scris Eu pentru învăţătura lor!"
13. Atunci, sculându-se Moise împreună cu Iosua, slujitorul său, s-a suit în muntele Domnului;
14. Iar bătrânilor le-a zis: "Rămâneţi aici până ne vom întoarce la voi. Iată Aaron şi Or sunt cu voi; de va avea cineva pricină, să vină la ei".
15. S-a suit deci Moise şi Iosua în munte şi un nor a acoperit muntele.
16. Slava Domnului s-a pogorât pe Muntele Sinai şi l-a acoperit norul şase zile, iar în ziua a şaptea a strigat Domnul pe Moise din mijlocul norului.
17. Chipul slavei Domnului de pe vârful muntelui era în ochii fiilor lui Israel, ca un foc mistuitor.
18. Şi s-a suit Moise pe munte şi a intrat în mijlocul norului; şi a stat Moise pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.

Capitolul 25 - Rânduieli pentru cortul adunării: chivotul mărturiei, masa pâinilor, sfeşnicul cu şapte braţe

1. Atunci a grăit Dumnezeu cu Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel să-Mi aducă prinoase: de la tot omul, pe care-l lasă inima să dea, să primeşti prinoase pentru Mine.
3.Iar prinoasele ce vei primi de la ei sunt acestea: aur, argint şi aramă;
4. Mătase violetă, purpurie şi stacojie, in şi păr de capră.
5. Piei de berbec vopsite roşu, piei de viţel de mare şi lemn de salcâm;
6. Untdelemn pentru candele, aromate pentru mirul de uns şi pentru miresmele de tămâiere;
7. Piatră de sardiu şi pietre de pus la efod şi la hoşen.
8. Din acestea să-Mi faci locaş sfânt şi voi locui în mijlocul lor.
9. Cortul şi toate vasele şi obiectele lui să le faci după modelul ce-ţi voi arăta Eu; aşa să le faci!
10. Chivotul legii să-l faci din lemn de salcâm: lung de doi coţi şi jumătate, larg de un cot şi jumătate şi înalt de un cot şi jumătate.
11. Să-l fereci cu aur curat, şi pe dinăuntru şi pe din afară. Sus, împrejurul lui, să-i faci cunună împletită de aur.
12. Apoi să torni pentru el patru inele de aur şi să le prinzi în cele patru colţuri de jos ale lui: două inele pe o latură şi două inele pe cealaltă latură.

13. Să faci pârghii din lemn de salcâm şi să le îmbraci cu aur.
14. Şi să vâri pârghiile prin inelele de pe laturile chivotului, încât cu ajutorul lor să se poarte chivotul.
15. Pârghiile să fie necontenit în inelele chivotului.
16. Iar în chivot să pui legea, pe care ţi-o voi da.
17. Să faci şi capac la chivot, de aur curat, lung de doi coţi şi jumătate, şi lat de un cot şi jumătate.
18. Apoi să faci doi heruvimi de aur; şi să-i faci ca dintr-o bucată, ca şi cum ar răsări din cele două capete ale capacului;
19. Să pui un heruvim la un capăt şi un heruvim la celălalt capăt al capacului.
20. şi heruvimii să-i faci ca şi cum ar ieşi din capac. Heruvimii aceştia să fie cu aripile întinse pe deasupra capacului, acoperind cu aripile lor capacul, iar feţele să şi le aibă unul spre altul; spre capac să fie feţele heruvimilor.
21. Apoi să pui acest capac deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îţi voi da.
22. Acolo, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii, Mă voi descoperi ţie şi îţi voi grăi de toate, câte am a porunci prin tine fiilor lui Israel.
23. Să faci apoi masă din lemn de salcâm: lungă de doi coţi, lată de un cot, înaltă de un cot şi jumătate.
24. S-o îmbraci cu aur curat şi să-i faci împrejur cunună de aur, împletită.
25. Să mai faci împrejurul ei pervaz înalt de o palmă şi împrejurul pervazului să faci cunună de aur.
26. Să mai faci patru inele de aur şi să prinzi cele patru inele sub cunună, în cele patru colţuri de la picioarele mesei.
27. Inelele să fie în pervaz ca nişte torţi pentru pârghii, ca să se poarte cu ele masa.
28. Iar pârghiile să le faci din lemn de salcâm, să le fereci cu aur curat şi cu ele se va purta masa.
29. Apoi să faci pentru ea talere, cădelniţe, pahare şi cupe, ca să torni cu ele; acestea să le faci din aur curat.
30. Iar pe masă să pui pâinile punerii înainte, care se vor afla pururea înaintea Mea.
31. Să faci sfeşnic din aur curat. Sfeşnicul să-l faci bătut din ciocan: fusul, braţele, cupele, nodurile şi florile lui să fie dintr-o bucată.
32. Şase braţe să iasă pe cele două laturi ale lui: trei braţe ale sfeşnicului să fie pe o latură a lui şi trei braţe ale sfeşnicului să fie pe cealaltă latură.
33. El va avea la un braţ trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor, şi la alt braţ va avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor. Aşa vor avea toate cele şase braţe, ce ies din fusul sfeşnicului.
34. Iar pe fusul sfeşnicului să fie patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor:

35. Un nod sub două braţe, un alt nod sub alte două braţe şi un al treilea nod sub cele din urmă două braţe, iar în vârful fusului sfeşnicului să fie încă o cupă în forma florii de migdal cu nodul şi floarea ei.
36. Nodurile şi ramurile acestea să fie dintr-o bucată cu sfeşnicul. El trebuie să fie lucrat tot cu ciocanul, dintr-o singură bucată de aur curat.
37. Să-i faci şapte candele şi să pui în el candelele acestea, ca să lumineze latura din faţa lui.
38. Să-i faci mucări şi tăviţe de aur curat.
39. Dintr-un talant de aur curat să se facă toate obiectele acestea.
40. Vezi să faci acestea toate după modelul ce ţi s-a arătat în munte".

Capitolul 26 - Cortul adunării şi cele ale lui

1. "Cortul însă să-l faci din zece covoare de in răsucit şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie; în ţesătura lor să faci chipuri de heruvimi alese cu iscusinţă.
2. Lungimea fiecărui covor să fie de douăzeci şi opt de coţi, şi lăţimea fiecărui covor să fie de patru coţi: toate covoarele să aibă aceeaşi măsură.
3. Cinci covoare se vor uni la un loc şi celelalte cinci iar se vor uni la un loc.
4. Apoi să faci cheotori de mătase violetă, pe marginea covorului din capătul jumătăţii întâi de acoperiş, şi tot asemenea cheotori să faci pe marginea covorului din urmă de la cealaltă jumătate de acoperiş.
5. Cincizeci de cheotori să faci la un covor şi pe marginea covorului ce are a se uni cu el să faci tot cincizeci de cheotori. Cheotorile acestea să răspundă unele cu altele.
6. Să faci cincizeci de copci din aur şi cu copcile acestea să uneşti cele două jumătăţi de acoperiş, şi aşa va fi acoperişul cortului o singură bucată.
7. Apoi să faci covoare din păr de capră, ca să acoperi cortul. Unsprezece covoare de acestea să faci.
8. Lungimea unui covor să fie de treizeci de coţi, şi lăţimea unui covor să fie de patru coţi; cele unsprezece covoare să aibă toate aceeaşi măsură.
9. Să uneşti între ele cinci covoare şi celelalte şase covoare iar să le uneşti între ele. Jumătatea din al şaselea covor să o îndoi în partea de dinainte a cortului.
10. Să faci cincizeci de cheotori pe marginea covorului din capătul unei jumătăţi, ca să se poată uni cu cealaltă jumătate; şi alte cincizeci de cheotori să faci la marginea celeilalte jumătăţi de acoperiş, care trebuie unită cu cea dintâi.
11. Să faci apoi cincizeci de copci din aramă şi să vâri copcile acestea în cheotori şi să uneşti cele două jumătăţi de acoperiş, ca să fie unul singur.
12. Iar prisosul de acoperiş, o jumătate de covor, care prisoseşte de la acoperişul cortului, să atârne în partea dindărăt a cortului.

13. Partea însă din lungimea acoperişului, care prisoseşte de o parte şi de alta a cortului, să atârne peste pereţii cortului, de o parte un cot şi de alta un cot, ca să-i apere.
14. După aceea să faci cortului un acoperiş de piei roşii de berbec şi încă un acoperiş de piei de viţel de mare pe deasupra.
15. Să faci apoi pentru cort scânduri din lemn de salcâm, ca să stea în picioare.
16. Fiecare scândură să o faci lungă de zece coţi şi lată de un cot şi jumătate să fie fiecare scândură.
17. O scândură să aibă două cepuri la capăt, unul în dreptul altuia. Aşa să faci la toate scândurile cortului.
18. Şi scânduri de acestea pentru cort să faci douăzeci, pentru latura dinspre miazăzi.
19. Sub aceste douăzeci de scânduri să faci patruzeci de postamente de argint: câte două postamente sub o scândură, pentru cele două cepuri ale ei şi două postamente pentru altă scândură, pentru cele două cepuri ale ei.
20. Douăzeci de scânduri să faci pentru cealaltă latură, dinspre miazănoapte.
21. Şi pentru acestea să faci patruzeci de postamente de argint, câte două postamente sub o scândură şi două postamente pentru altă scândură;
22. Iar pentru partea dindărăt a cortului, care vine spre asfinţit, să faci şase scânduri.
23. Şi două scânduri să faci pentru unghiurile cortului din partea dindărăt a lui.
24. Acestea să fie de două ori mai groase şi sus unite prin câte un inel. Aşa trebuie să fie amândouă la fel pentru amândouă unghiurile.
25. Şi aşa vor fi opt scânduri în partea dindărăt a cortului şi pentru cele şaisprezece postamente de argint, câte două postamente sub fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei.
26. Să faci apoi pârghii din lemn de salcâm: cinci pârghii pentru scândurile de pe o latură a cortului,
27. Cinci pârghii pentru scândurile de pe cealaltă latură a cortului şi cinci pârghii pentru scândurile din partea de la fundul cortului, care vine spre asfinţit.
28. Iar pârghia din mijloc va trece prin scânduri de la un capăt la celălalt al cortului.
29. Scândurile să le îmbraci cu aur; inelele, prin care se vâră pârghiile, să le faci de aur şi să îmbraci cu aur şi pârghiile.
30. Şi aşa să înjghebezi cortul după modelul care ti s-a arătat în acest munte.
31. Să faci o perdea de in răsucit şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie, răsucită, iar în ţesătura ei să aibă chipuri de heruvimi alese cu iscusinţă;
32. Şi s-o atârni cu verigi de aur pe patru stâlpi din lemn de salcâm, îmbrăcaţi cu aur şi aşezaţi pe patru postamente de argint.

33. După ce vei prinde perdeaua în copci, să aduci acolo după perdea chivotul legii şi perdeaua vă va despărţi astfel sfânta de sfânta sfintelor.
34. La chivotul legii din sfânta sfintelor să pui capacul.
35. Iar dincoace, în afară de perdea, să pui masa şi în faţa mesei să pui sfeşnicul; în partea de miazăzi a cortului să-l pui. Masa însă s-o pui în partea de miazănoapte a cortului.
36. Apoi să faci o perdea la uşa cortului, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de in răsucit, cu flori alese în ţesătura ei.
37. Pentru perdeaua aceasta să faci cinci stâlpi din lemn de salcâm şi să-i îmbraci cu aur. La ei să faci verigi de aur şi să torni pentru ei cinci postamente de aramă".

Capitolul 27 - Altarul jertfelor şi împrejmuirea cortului

1. "Să faci un jertfelnic din lemn de salcâm, lung de cinci coţi, lat de cinci coţi. Jertfelnicul să fie în patru colţuri şi înălţimea lui de trei coţi.
2. În cele patru colţuri ale lui să faci coarne. Coarnele să fie ca răsărite din el şi să-l îmbraci cu aramă.
3. Apoi să-i faci căldări pentru pus cenuşa, lopăţele, lighene, furculiţe şi cleşte. Toate uneltele acestea să le faci de aramă.
4. Să faci jertfelnicului o împletitură, un fel de cămaşă din sârmă de aramă, şi la împletitura aceasta să faci, în cele patru colţuri ale ei, patru inele de aramă.
5. Să îmbraci cu cămaşa aceasta partea de jos a jertfelnicului, ca să fie împletitura până la jumătatea jertfelnicului.
6. Să faci pentru jertfelnic pârghii, din lemn de salcâm, şi să le îmbraci cu aramă.
7. Drugii aceştia să-i vâri prin inele, pe o parte şi pe alta a jertfelnicului, ca să poată fi purtat.
8. Iar jertfelnicul să-l faci de scânduri, gol înăuntru. După cum ţi s-a arătat în munte, aşa să-l faci.
9. Cortului să-i faci curte. Pe partea dinspre miazăzi, perdelele să fie de in răsucit, lungi de o sută de coti numai pe partea aceasta.
10. Pentru ele să faci douăzeci de stâlpi şi pentru ei douăzeci de postamente de aramă; cârligele la stâlpi şi verigile lor să fie de argint.
11. Tot aşa şi pe latura dinspre miazănoapte să fie perdele de o sută de coţi în lungime şi la ele douăzeci de stâlpi, iar sub ei douăzeci de postamente de aramă; cârligele şi verigile stâlpilor să fie de argint.
12. În latul curţii, pe partea dinspre asfinţit, să fie perdelele lungi de cincizeci de coţi şi la ele zece stâlpi şi la stâlpi zece postamente.
13. Tot de cincizeci de coţi să fie perdelele din latul curţii în partea dinainte, cea dinspre răsărit; şi la ele zece stâlpi şi sub ei zece postamente.

14. Din aceştia, cincisprezece coţi la un capăt al laturii să fie perdelele, cu trei stâlpi ai lor şi cu trei postamente,
15. Şi la celălalt capăt cincisprezece coţi să fie perdele la fel, cu trei stâlpi ai lor şi cu trei postamente.
16. Iar la mijloc, poarta curţii, largă de douăzeci de coţi, să aibă perdele de lână violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de in răsucit, cu patru stâlpi şi patru postamente.
17. Toţi stâlpii curţii împrejur să fie ferecaţi cu argint şi uniţi cu legături de argint, iar postamentele lor să fie de aramă.
18. Aşadar lungimea curţii să fie de o sută de coţi, lăţimea peste tot de cincizeci de coţi, înălţimea de cinci coţi, perdelele să fie de in răsucit, iar postamentele stâlpilor de aramă.
19. Toate lucrurile, toate uneltele şi toţi ţăruşii curţii să fie de aramă.
20. Să porunceşti fiilor lui Israel să-ţi aducă untdelemn curat pentru luminat, stors din măsline, ca să ardă sfeşnicul în toată vremea, în cortul adunării, în faţa perdelei celei de dinaintea chivotului legii.
21. Sfeşnicul îl va aprinde Aaron şi fiii lui, de seara până dimineaţa, înaintea Domnului. Aceasta e lege veşnică pentru fiii lui Israel din neam în neam".

Capitolul 28 - Veşmintele lui Aaron şi ale preoţilor

1. "Să iei la tine pe Aaron, fratele tău, şi pe fiii lui, ca dintre fiii lui Israel să-Mi fie preoţi Aaron şi fiii lui Aaron: Nadab, Abiud, Eleazar şi Itamar.
2. Să faci lui Aaron, fratele tău, veşminte sfinţite, spre cinste şi podoabă.
3. Să spui dar, la toţi cei iscusiţi, pe care i-am umplut de duhul înţelepciunii şi al priceperii, să facă lui Aaron veşminte sfinţite pentru ziua sfinţirii lui, cu care să-Mi slujească.
4. Iată dar veşmintele ce trebuie să facă: hoşen, efod, meil, hiton, chidar şi cingătoare. Acestea sunt veşmintele sfinţite, ce trebuie să facă ei lui Aaron, fratele tău, şi fiilor lui, ca să-Mi slujească ei ca preoţi.
6. Şi vor face efod lucrat cu iscusinţă din fire de aur, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de in răsucit.
7. Acesta va fi din două bucăţi: una pe piept şi alta pe spate, unite pe umeri cu două încheietori.
8. Cingătoarea efodului, care vine peste el, să fie lucrată la fel cu el, din fire de aur curat, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de in răsucit
9. Apoi să iei două pietre, amândouă pietrele să fie de smarald, şi să sapi pe ele numele fiilor lui Israel:
10. Şase nume pe o piatră şi celelalte şase nume pe cealaltă piatră, după rânduiala în care s-au născut ei.

11. Cum fac săpătorii în piatră, care sapă peceţi, aşa să fie săpătura pe cele două pietre cu numele fiilor lui Israel şi să aşezi pietrele în cubuleţe de aur curat.
12. Aceste două pietre să le pui încheietori la efod. Pietrele acestea vor fi spre pomenirea fiilor lui Israel şi Aaron va purta numele fiilor lui Israel, spre pomenire înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi.
13. Să faci cuibuleţe de aur curat.
14. Apoi să faci două lănţişoare tot de aur curat; acestea să le faci, răsucite ca sfoara; şi să prinzi lănţişoarele cele răsucite de cuibuleţele de la încheietorile efodului, în partea de dinainte.
15. Să faci hoşenul judecăţii, lucrat cu iscusinţă, la fel cu efodul: din fire de aur, de mătase violetă, stacojie, vişinie şi de in răsucit.
16. Acesta să fie îndoit, în patru colţuri, lung de o palmă şi lat de o palmă.
17. Pe el să aşezi o înfloritură de pietre scumpe, înşirate în patru rânduri. Un rând de pietre să fie: un sardeon, un topaz şi un smarald; acesta e rândul întâi.
18. În rândul al doilea: un rubin, un safir şi un diamant;
19. În rândul al treilea: un opal, o agată şi un ametist;
20. Şi în rândul al patrulea: un hrisolit, un onix şi un iaspis. Acestea trebuie să fie aşezate după rânduiala lor în cuibuleţe de aur.
21. Pietrele acestea trebuie să fie în număr de douăsprezece, după numărul numelor celor doisprezece fii ai lui Israel, înşirate pe cele două pietre de pe umeri, după numele lor şi după rânduiala în care s-au născut ei. Pe fiecare trebuie să sapi, ca pe pecete, câte un nume din numărul celor douăsprezece seminţii.
22. Apoi să faci pentru hoşen lănţişoare de aur curat, lucrat răsucit, ca sfoara.
23. Să mai faci pentru hoşen două verigi de aur şi aceste două verigi de aur să le prinzi de cele două colţuri de sus ale hoşenului;
24. Să introduci cele două lănţişoare împletite de aur în cele două verigi din cele două colţuri ale hoşenului
25. Şi să prinzi celelalte două capete ale lănţişoarelor de cuibuleţele efodului de pe umeri, în partea de dinainte.
26. Şi să mai faci două verigi de aur şi să le prinzi de colţurile de jos ale hoşenului, care cad pe cingătoarea efodului.
27. Apoi să mai faci încă două verigi de aur şi să le prinzi de cele două margini de jos ale efodului, pe partea de dinainte, deasupra cingătorii efodului.
28. Şi să prinzi verigile hoşenului de verigile efodului cu un şnur de mătase albastră, ca să stea peste cingătoarea efodului şi ca hoşenul să nu se mişte de pe efod.
29. Şi va purta Aaron, când va intra în cortul adunării, numele fiilor lui Israel pe hoşenul judecăţii, la inima sa, spre veşnică pomenire înaintea Domnului.

30. În hoşenul judecăţii să pui Urim şi Tumim; şi vor fi acestea la inima lui Aaron, când va intra el în cortul adunării să se înfăţişeze înaintea Domnului. Astfel va purta Aaron pururea la inima sa judecata fiilor lui Israel, înaintea Domnului.
31. Să faci apoi meilul de sub efod tot de mătase vişinie.
32. Acesta va avea la mijloc, sus, o deschizătură pentru cap şi deschizătura să aibă împrejur un guler ţesut ca platoşa, ca să nu se rupă.
33. Iar pe la poale îi vei face de jur împrejur ciucuri tot de mătase violetă, stacojie, vişinie şi de in răsucit;
34. Şi printre ciucuri vei pune clopoţei de aur de jur împrejur aşa: un ciucure şi un clopoţel de aur, un ciucure şi un clopoţel de aur.
35. Şi acesta va fi pe Aaron în timpul slujbei, când va intra în cortul sfânt, înaintea Domnului, şi când va ieşi, ca să se audă sunetul clopoţeilor şi să nu moară.
36. Să faci după aceea o tăbliţă şlefuită, de aur curat, şi să sapi pe ea, cum se sapă pe pecete, cuvintele: "Sfinţenia Domnului",
37. Şi s-o prinzi cu şnur de mătase violetă de chidar, aşa ca să vină în partea de dinainte a chidarului.
38. Aceasta va fi pe fruntea lui Aaron şi Aaron va purta pe fruntea sa neajunsurile prinoaselor afierosite de fiii lui Israel şi ale tuturor darurilor aduse de ei; ea va fi pururea pe fruntea lui, pentru a atrage bunăvoinţa Domnului spre ei.
39. Hitonul să-l faci de in şi tot de in să faci şi mitra, iar cingătoarea să o faci brodată cu mătase de felurite culori.
40. Să faci de asemenea şi fiilor lui Aaron hitoane şi cingători; şi să le faci şi turbane pentru cinste şi podoabă.
41. Să îmbraci cu acestea pe fratele tău Aaron şi împreună cu el şi pe fiii lui, să-i ungi, să-i întăreşti în slujbele lor şi să-i sfinţeşti, ca să-Mi fie preoţi.
42. Să le faci pantaloni de in, de la brâu până sub genunchi, ca să-şi acopere goliciunea trupului lor;
43. Aaron şi fiii lui să se îmbrace când vor intra în cortul adunării sau când se vor apropia de jertfelnic, în sfânta, ca să slujească, pentru a nu-şi atrage păcat asupra lor şi să moară. Aceasta să fie lege veşnică pentru el şi pentru urmaşii lui.

Capitolul 29 - Sfinţirea lui Aaron şi a fiilor săi: pregătirea; spălarea, îmbrăcarea şi ungerea; jertfele; transmiterea veşmintelor. Sfinţirea altarului şi jertfele necontenite

1. "Iată ce trebuie să săvârşeşti asupra lor, când îi vei sfinţi să-Mi fie preoţi: să iei un viţel din cireadă, doi berbeci fără meteahnă,
2. Pâini nedospite, azime frământate cu untdelemn şi turte nedospite, unse cu untdelemn. Acestea să le faci din făină de grâu aleasă.

3. Să le pui într-un paner şi să le aduci în paner la cortul adunării o dată cu viţelul şi cu berbecii.
4. Apoi să aduci pe Aaron şi pe fiii lui la intrarea cortului adunării şi să-i speli cu apă.
5. Şi, luând veşmintele sfinte, să îmbraci pe Aaron, fratele tău, cu hitonul şi cu meilul, cu efodul şi cu hoşenul, şi să-l încingi peste efod;
6. Să-i pui pe cap mitra, iar la mitră să prinzi diadema sfinţeniei.
7. Apoi să iei untdelemn de ungere şi să-i torni pe cap şi să-l ungi.
8. După aceea să aduci şi pe fiii lui şi să-i îmbraci cu hitoane;
9. Să-i încingi cu brâie şi să le pui turbanele; şi-Mi vor fi preoţi în veac. Aşa vei sfinţi tu pe Aaron şi pe fiii lui.
10. Să aduci apoi viţelul înaintea cortului adunării şi să-şi pună Aaron şi fiii lui mâinile pe capul viţelului, înaintea Domnului, la uşa cortului adunării.
11. Să junghii viţelul înaintea Domnului, la uşa cortului adunării.
12. Să iei din sângele viţelului şi să pui cu degetul tău pe coarnele jertfelnicului, iar celălalt sânge să-l torni tot la temelia jertfelnicului.
13. Apoi să iei toată grăsimea cea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii şi grăsimea de pe ei şi să le arzi pe jertfelnic.
14. Iar carnea viţelului, pielea lui şi necurăţeniile lui să le arzi cu foc afară din tabără. Căci e jertfă pentru păcat.
15. După aceea să iei un berbec şi să-şi pună Aaron şi fiii lui mâinile pe capul berbecului;
16. Să junghii berbecul şi, luând sângele lui, să stropeşti jertfelnicul de jur împrejur.
17. Să tai apoi berbecul în bucăţi, să speli cu apă măruntaiele şi picioarele şi să le pui pe bucăţi lângă căpăţâna lui.
18. Şi să arzi berbecul tot pe jertfelnic. Aceasta este ardere de tot Domnului, jertfă Domnului, mireasmă plăcută înaintea Lui.
19. Să iei şi celălalt berbec, să-şi pună Aaron şi fiii lui mâinile pe capul berbecului şi să-l junghii;
20. Să iei din sângele lui şi să pui pe vârful urechii drepte a lui Aaron, pe vârful degetului mare al mâinii drepte, pe vârful degetului mare al piciorului drept şi pe vârful urechilor drepte ale fiilor lui şi pe vârful degetelor mari ale mâinilor drepte ale lor şi pe vârful degetelor mari ale picioarelor drepte ale lor. Şi să stropeşti cu sânge jertfelnicul pe toate părţile.
21. Să iei din sângele de pe jertfelnic şi din untdelemnul de ungere şi să stropeşti asupra lui Aaron şi asupra veşmintelor lui, asupra fiilor lui şi asupra veşmintelor fiilor lui, şi se va sfinţi el şi veşmintele lui, fiii lui şi veşmintele fiilor lui. Iar celălalt sânge al berbecului să-l torni lângă altar împrejur.

22. Apoi să iei din berbec grăsimea şi coada lui, grăsimea ce acoperă măruntaiele, seul de pe ficat, amândoi rărunchii şi grăsimea de pe ei şi şoldul drept; pentru că acesta este berbecul pentru sfinţirea în preot;
23. Să mai iei o pâine, din cele cu untdelemn, o turtă cu untdelemn şi o azimă din panerul ce este pus înaintea Domnului;
24. Să le pui toate pe braţele lui Aaron şi pe braţele fiilor lui, ca să le aducă, legănându-le, înaintea Domnului.
25. Apoi să iei acestea din mâinile lor şi să le arzi pe jertfelnic, ardere de tot, spre bună mireasmă înaintea Domnului; aceasta este jertfă Domnului.
26. Să iei pieptul berbecului, care este pentru sfinţirea lui Aaron, şi să-l duci înaintea Domnului legănându-l; aceasta va fi partea ta.
27. Să sfinţeşti pieptul legănat şi spata legănată, care au fost ridicate înaintea Domnului, din berbecul cel pentru sfinţirea lui Aaron şi a fiilor lui.
28. Şi acestea să fie prin lege veşnică pentru Aaron şi fiii lui din cele ce aduc fiii lui Israel, căci acesta e dar ridicat din cele ce vor aduce fiii lui Israel ca jertfă de pace, darul ridicat Domnului.
29. Veşmintele sfinte cele pentru Aaron să fie, după el, ale fiilor săi, şi să fie unşi şi sfinţiţi, îmbrăcaţi cu ele.
30. Marele preot dintre fiii lui, care-i va urma şi care va intra în cortul adunării, ca să slujească în locul cel sfânt, se va îmbrăca cu ele şapte zile.
31. Să iei apoi berbecul cel pentru sfinţire şi să fierbi carnea lui în locul cel sfânt;
32. Şi să mănânce Aaron şi fiii lui carnea berbecului acestuia şi pâinile cele din paner, la uşa cortului adunării,
33. Că prin aceasta s-a făcut curăţirea lor pentru a fi sfinţiţi şi pentru a li se încredinţa preoţia; nimeni altul să nu mănânce, că sunt sfinţite.
34. Iar de va rămâne din această carne de sfinţire şi din pâini pe a doua zi, să arzi rămăşiţele cu foc şi să nu se mănânce, că este lucru sfinţit.
35. Deci aşa să faci cu Aaron şi cu fiii lui, după cum ţi-am poruncit: şapte zile să ţină sfinţirea lor.
36. Viţelul cel de jertfă pentru păcat să-l aduci în fiecare zi pentru curăţire; jertfa pentru păcat s-o săvârşeşti pe jertfelnic pentru curăţirea lui şi să-l ungi pentru sfinţirea lui.
37. Şapte zile să cureţi astfel jertfelnicul şi să-l sfinţeşti şi va fi jertfelnicul sfinţenie mare; tot ce se va atinge de el se va sfinţi.
38. Iată ce vei aduce tu pe jertfelnic: doi miei de un an fără meteahnă vei aduce în fiecare zi, jertfă necontenită:
39. Un miel să-l aduci dimineaţa şi celălalt miel să-l aduci seara.
40. A zecea parte dintr-o efă de făină de grâu, frământată cu a patra parte dintr-un hin de untdelemn curat, iar pentru turnare, a patra parte de hin de vin, pentru un miel.

41. Al doilea miel să-l aduci seara cu dar de făină, ca şi pe cel de dimineaţă, şi cu aceeaşi turnare de vin; să-l aduci jertfă Domnului întru miros cu bună mireasmă.
42. Aceasta va fi jertfă necontenită în neamul vostru, la uşile cortului mărturiei, unde Mă voi arăta pe Mine Însumi vouă ca să grăiesc cu tine.
43. Acolo Mă voi pogorî Eu Însumi la fiii lui Israel şi se va sfinţi locul acesta de slava Mea.
44. Voi sfinţi cortul adunării şi jertfelnicul; pe Aaron şi pe fiii lui de asemenea îi voi sfinţi, ca să-Mi fie preoţi.
45. Şi voi locui în mijlocul fiilor lui Israel şi le voi fi Dumnezeu;
46. Şi vor cunoaşte că Eu, Domnul, sunt Dumnezeul lor, Cel ce i-am scos din pământul Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor şi să le fiu Dumnezeu!"

Capitolul 30 - Altarul tămâierii

1. "Să faci de asemenea un jertfelnic de tămâiere, din lemn de salcâm.
2. Dar să-l faci pătrat, lung de un cot şi lat de un cot şi înalt de doi coli; coarnele lui să fie din el.
3. Să îmbraci cu aur curat partea lui de sus, pereţii împrejur şi coarnele lui; şi să-i faci împrejur o cunună de aur împletită.
4. Sub cununa lui împletită să-i faci două inele de aur curat şi să le pui la două colţuri pe două laturi ale lui. Acestea să fie de băgat pârghiile pentru a-l purta cu ele.
5. Pârghiile să i le faci din lemn de salcâm şi să le îmbraci cu aur.
6. Jertfelnicul să-l aşezi în faţa perdelei, care este dinaintea chivotului legii, unde am să Mă arăt Eu ţie.
7. Pe el Aaron va arde tămâie mirositoare în fiecare dimineaţă, când pregăteşte candelele.
8. Când va aprinde Aaron seara candelele, iar va arde miresme. Această tămâiere neîntreruptă se va face pururea înaintea Domnului din neam în neam.
9. Să nu aduceţi pe el nici o ardere de tămâie străină, nici ardere de tot, nici dar de pâine, nici turnare să nu turnaţi pe el.
10. Aaron va săvârşi jertfa de curăţire peste coarnele lui o dată pe an; cu sânge din jertfa de curăţire cea pentru păcat îl va curăţi el o dată pe an; în neamul vostru aceasta este mare sfinţenie înaintea Domnului".
11. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
12. "Când vei face numărătoarea fiilor lui Israel, la cercetarea lor, să dea fiecare Domnului răscumpărare ca să nu vină nici o nenorocire asupra lor în timpul număratului.
13. Cel ce intră la numărătoare să dea jumătate de siclu, după siclul sfânt, care are douăzeci de ghere; deci darul Domnului va fi o jumătate de siclu.

14. Tot cel ce intră la numărătoare, de la douăzeci de ani în sus, să aducă această dare Domnului.
15. Să nu dea bogatul mai mult, nici săracul mai puţin de jumătate de siclu dar Domnului, pentru răscumpărarea sufletului.
16. Să iei argintul de răscumpărare de la fiii lui Israel şi să-l dai la trebuinţele cortului adunării şi va fi pentru fiii lui Israel spre pomenire înaintea Domnului, ca să cruţe sufletele voastre".
17. Şi iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
18. "Să faci o baie de aramă, cu postament de aramă, pentru spălat; s-o pui între cortul adunării şi jertfelnic şi să torni într-însa apă.
19. Aaron şi fiii lui îşi vor spăla în ea mâinile şi picioarele lor cu apă.
20. Când trebuie să intre ei în cortul mărturiei, să se spele cu apă de aceasta, ca să nu moară; şi când trebuie să se apropie de jertfelnic, ca să slujească şi ca să aducă ardere de tot Domnului, să-şi spele mâinile lor şi picioarele lor cu apă, ca să nu moară.
21. Şi va fi aceasta rânduială veşnică pentru el şi pentru urmaşii lui, din neam în neam".
22. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
23. "Să iei din cele mai bune mirodenii: cinci sute sicli de smirnă aleasă; jumătate din aceasta, adică două sute cincizeci sicli de scorţişoară mirositoare; două sute cincizeci sicli trestie mirositoare;
24. Cinci sute sicli casie, după siclul sfânt, şi untdelemn de măsline un hin,
25. Şi să faci din acestea mir pentru ungerea sfântă, mir alcătuit după meşteşugul făcătorilor de aromate; acesta va fi mirul pentru sfânta ungere.
26. Să ungi cu el cortul adunării, chivotul legii şi toate lucrurile din cort,
27. Masa şi toate cele de pe ea, sfeşnicul şi toate lucrurile lui, jertfelnicul tămâierii,
28. Jertfelnicul arderii de tot şi toate lucrurile lui şi baia şi postamentul ei.
29. Şi să le sfinţeşti pe acestea şi va fi sfinţenie mare; tot ce se va atinge de ele se va sfinţi.
30. Să ungi de asemenea şi pe Aaron şi pe fiii lui şi să-i sfinţeşti, ca să-Mi fie preoţi.
31. Iar fiilor lui Israel să le spui: Acesta va fi pentru voi mirul sfintei ungeri, în numele Meu, în neamul vostru.
32. Trupurile celorlalţi oameni să nu le ungi cu el şi după chipul alcătuirii lui să nu vă faceţi pentru voi mir la fel. Acesta este lucru sfânt şi sfânt trebuie să fie şi pentru voi.
33. Cine îşi va face ceva asemănător lui, sau cine se va unge cu el din cei ce nu trebuie să se ungă, acela se va stârpi din poporul său".
34. Apoi a zis Domnul către Moise: "Ia-ţi mirodenii: stacte, oniha, halvan mirositor şi tămâie curată, din toate aceeaşi măsură,

35. Şi fă din ele, cu ajutorul meşteşugului făcătorilor de aromate, un amestec de tămâiat, cu adaos de sare, curat şi sfânt;
36. Pisează-l mărunt şi-l pune înaintea chivotului legii, în cortul adunării, unde am să Mă arăt ţie. Aceasta va fi pentru voi sfinţenie mare.
37. Tămâie, alcătuită în felul acesta, să nu vă faceţi pentru voi: sfinţenie să vă fie ea pentru Domnul.
38. Cine îşi va face asemenea amestec, ca să afume cu el, sufletul acela se va stârpi din poporul său".

Capitolul 31 - Meşterii cortului. Serbarea zilei de odihnă. Tablele legii

1. După aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Iată, Eu am rânduit anume pe Beţaleel, fiul lui Uri, fiul lui Or, din seminţia lui Iuda,
3. Şi l-am umplut de duh dumnezeiesc, de înţelepciune, de pricepere, de ştiinţă şi de iscusinţă la tot lucrul,
4. Ca să facă lucruri de aur, de argint şi de aramă, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, şi de in răsucit,
5. Să şlefuiască pietre scumpe pentru podoabe şi să sape în lemn tot felul de lucruri.
6. Şi iată, i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminţia lui Dan, şi am pus înţelepciune în mintea oricărui om iscusit, ca să facă toate câte ţi-am poruncit:
7. Cortul adunării, chivotul legii, capacul cel de deasupra lui şi toate lucrurile cortului;
8. Masa şi toate vasele ei; sfeşnicul cel de aur curat cu toate obiectele lui şi jertfelnicul tămâierii;
9. Jertfelnicul pentru arderile de tot cu toate obiectele lui; baia şi postamentul ei;
10. ţesăturile pentru înveliş, veşmintele sfinţite pentru Aaron preotul şi veşmintele de slujbă pentru fiii lui;
11. Mirul pentru ungere şi aromatele mirositoare pentru locaşul cel sfânt; toate le vor face ei aşa, cum ţi-am poruncit Eu ţie".
12. Şi a mai vorbit Domnul cu Moise şi a zis:
13. "Spune fiilor lui Israel aşa: Băgaţi de seamă să păziţi zilele Mele de odihnă, căci acestea sunt semn între Mine şi voi din neam în neam, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfinţeşte.
14. Păziţi deci ziua de odihnă, căci ea este sfântă pentru voi. Cel ce o va întina, acela va fi omorât; tot cel ce va face într-însa vreo lucrare, sufletul acela va fi stârpit din poporul Meu;

15. Şase zile să lucreze, iar ziua a şaptea este zi de odihnă, închinată Domnului; tot cel ce va munci în ziua odihnei va fi omorât.
16. Să păzească deci fiii lui Israel ziua odihnei, prăznuind ziua odihnei din neam în neam, ca un legământ veşnic.
17. Acesta este semn veşnic între Mine şi fiii lui Israel, pentru că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, iar în ziua a şaptea a încetat şi S-a odihnit".
18. După ce a încetat Dumnezeu de a grăi cu Moise, pe Muntele Sinai, i-a dat cele două table ale legii, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.

Capitolul 32 - Viţelul de aur

1. Văzând însă poporul că Moise întârzie a se pogorî din munte, s-a adunat la Aaron şi i-a zis: "Scoală şi ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a întâmplat".
2. Iar Aaron le-a zis: "Scoateţi cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voştri şi ale fetelor voastre şi-i aduceţi la mine".
3. Atunci tot poporul a scos cerceii cei de aur din urechile alor săi şi i-a adus la Aaron.
4. Luându-i din mâinile lor, i-a turnat în tipar şi a făcut din ei un viţel turnat şi l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis: "Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului!
5. Văzând aceasta, Aaron a zidit înaintea lui un jertfelnic; şi a strigat Aaron şi a zis: "Mâine este sărbătoarea Domnului!"
6. A doua zi s-au sculat ei de dimineaţă şi au adus arderi de tot şi jertfe de pace; apoi a şezut poporul de a mâncat şi a băut şi pe urmă s-a sculat şi a jucat.
7. Atunci a zis Domnul către Moise: "Grăbeşte de te pogoară de aici, căci poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului, s-a răzvrătit.
8. Curând s-au abătut de la calea pe care le-am poruncit-o, şi-au făcut un viţel turnat şi s-au închinat la el, aducându-i jertfe şi zicând: "Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului!"
9. Şi a mai zis Domnul către Moise: "Eu Mă uit la poporul acesta şi văd că este popor tare de cerbice;
10. Lasă-Mă dar acum să se aprindă mânia Mea asupra lor, să-i pierd şi să fac din tine un popor mare!"
11. Moise însă a rugat pe Domnul Dumnezeul său şi a zis: "Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu putere mare şi cu braţul Tău cel înalt,
12. Ca nu cumva să zică egiptenii: I-a dus la pieire, ca să-i ucidă în munţi şi să-i şteargă de pe faţa pământului. Întoarce-Ţi iuţimea mâniei Tale, milostiveşte-Te şi nu căuta la răutatea poporului Tău.

13. Adu-ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu pe Tine Însuţi, zicând: Voi înmulţi foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului; şi tot pământul acesta, de care v-am vorbit, îl voi da urmaşilor voştri şi-l vor stăpâni în veci!"
14. Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său.
15. După aceea Moise, întorcându-se; s-a pogorât din munte, cu cele două table ale legii în mână, scrise pe amândouă părţile lor - pe o parte şi pe alta erau scrise.
16. Tablele acestea erau lucrul lui Dumnezeu şi scrierea era scrierea lui Dumnezeu, săpată pe table.
17. Atunci, auzind Iosua glasul poporului răsunând, a zis către Moise: "În tabără se aud strigăte de război".
18. Iar Moise a zis: "Acesta nu este glas de biruitori, nici glas de biruiţi; ci eu aud glas de oameni beţi".
19. Iar după ce s-a apropiat de tabără, el a văzut viţelul şi jocurile şi, aprinzându-se de mânie, a aruncat din mâinile sale cele două table şi le-a sfărâmat sub munte.
20. Apoi luând viţelul, pe care-l făcuseră ei, l-a ars în foc, l-a făcut pulbere şi, presărându-l în apă, a dat-o să o bea fiii lui Israel.
21. După aceea a zis către Aaron: "Ce ţi-a făcut poporul acesta, de l-ai vârât într-un păcat aşa de mare?"
22. Iar Aaron a răspuns lui Moise: "Să nu se aprindă mânia domnului meu! Tu ştii pe poporul acesta că e răzvrătitor.
23. Căci ei mi-au zis: Fă-ne dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a întâmplat.
24. Atunci eu le-am zis: Cine are aur să-l scoată. Şi ei l-au scos şi mi l-au dat mie şi eu l-am aruncat în foc şi a ieşit acest viţel".
25. Moise, văzând că poporul acesta e neînfrânat, căci Aaron îngăduise să ajungă neînfrânat şi de râs înaintea duşmanilor lui,
26. A stat la intrarea taberei şi a zis: "Cine este pentru Domnul să vină la mine!" Şi s-au adunat la el toţi fiii lui Levi.
27. Iar Moise le-a zis: "Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Să-şi încingă fiecare din voi sabia sa la şold şi străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte şi înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său şi pe aproapele său".
28. Şi au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni.
29. Căci Moise le zisese fiilor lui Levi: "Afierosiţi-vă astăzi mâinile voastre Domnului, fiecare prin fiul său sau prin fratele său, ca să vă trimită El astăzi binecuvântare!"
30. Iar a doua zi a zis Moise către popor: "Aţi făcut păcat mare; mă voi sui acum la Domnul să văd nu cumva voi şterge păcatul vostru".

31. Şi s-a întors Moise la Domnul şi a zis: "O, Doamne, poporul acesta a săvârşit păcat mare, făcându-şi dumnezeu de aur.
32. Rogu-mă acum, de vrei să le ierţi păcatul acesta, iartă-i; iar de nu, şterge-mă şi pe mine din cartea Ta, în care m-ai scris!"
33. Zis-a Domnul către Moise: "Pe acela care a greşit înaintea Mea îl voi şterge din cartea Mea.
34. Iar acum mergi şi du poporul acesta la locul unde ţi-am zis. Iată îngerul Meu va merge înaintea ta şi în ziua cercetării Mele voi pedepsi păcatul lor".
35. Astfel a lovit Domnul poporul, pentru viţelul ce îşi făcuse, pe care-l turnase Aaron.

Capitolul 33 - Poruncă pentru plecare. Cortul adunării. Rugăciunea lui Moise în dorinţa de a vedea slava Domnului

1. Apoi a zis Domnul către Moise: "Du-te de aici tu şi poporul tău, pe care l-ai scos din pământul Egiptului, şi suiţi-vă în pământul, pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, zicând: Urmaşilor voştri îl voi da.
2. Eu voi trimite înaintea ta pe îngerul Meu şi va izgoni pe canaanei, pe amorei, pe hetei, pe ferezei, pe gherghesei, pe hevei şi pe iebusei,
3. Şi te voi duce în ţara unde curge lapte şi miere. Dar Eu nu voi merge în mijlocul vostru, ca să nu vă pierd pe cale, pentru că sunteţi popor îndărătnic!
4. Auzind însă acest cuvânt grozav, poporul a plâns cu jale şi nimeni n-a mai pus pe sine podoabele sale.
5. Căci Domnul zisese lui Moise: "Spune fiilor lui Israel: Voi sunteţi popor îndărătnic. De voi merge Eu în mijlocul vostru, într-o clipeală vă voi pierde. Dezbrăcaţi acum de pe voi hainele voastre cele frumoase şi podoabele voastre şi voi vedea ce voi face cu voi".
6. Atunci fiii lui Israel au dezbrăcat de pe ei podoabele lor şi hainele cele frumoase când au plecat de la Muntele Horeb.
7. Iar Moise, luându-şi cortul, l-a întins afară din tabără, departe de ea, şi-l numi cortul adunării; şi tot cel ce căuta pe Domnul venea la cortul adunării, care se afla afară din tabără.
8. Şi când se îndrepta Moise spre cort, tot poporul se scula şi sta fiecare la uşa cortului său şi se uita după Moise, până ce intra el în cort.
9. Iar după ce intra Moise în cort, se pogora un stâlp de nor şi se oprea la intrarea cortului şi Domnul grăia cu Moise.
10. Şi vedea tot poporul stâlpul cel de nor, care stătea la uşa cortului, şi se scula tot poporul şi se închina fiecare din uşa cortului său.

11. Domnul însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul.
12. Atunci a zis Moise către Domnul: "Iată, Tu îmi spui: Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit pe cine ai să trimiţi cu mine, deşi mi-ai spus: Te cunosc pe nume şi ai aflat bunăvoinţă înaintea ochilor Mei.
13. Deci, de am aflat bunăvoinţă în ochii Tăi, arată-Te să Te văd, ca să cunosc şi să aflu bunăvoinţă în ochii Tăi şi că acest neam e poporul Tău".
14. Şi a zis Domnul către el: "Eu Însumi voi merge înaintea Ta şi Te voi duce la odihnă!"
15. Zis-a Moise către Domnul: "Dacă nu mergi Tu Însuţi cu noi, atunci să nu ne scoţi de aici;
16. Căci prin ce se va cunoaşte cu adevărat că eu şi poporul Tău am aflat bunăvoinţă înaintea Ta? Au nu prin aceea ca Tu să fii însoţitorul nostru? Atunci eu şi poporul Tău vom fi cei mai slăviţi dintre toate popoarele de pe pământ".
17. Şi a zis Domnul către Moise: "Voi face şi ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat bunăvoinţă înaintea Mea şi te cunosc pe tine mai mult decât pe toţi".
18. Şi Moise a zis: "Arată-mi slava Ta! "
19. Zis-a Domnul către Moise: "Eu voi trece pe dinaintea ta toată slava Mea, voi rosti numele lui Iahve înaintea ta şi pe cel ce va fi de miluit îl voi milui şi cine va fi vrednic de îndurare, de acela Mă voi îndura".
20. Apoi a adăugat: "Faţa Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa Mea şi să trăiască".
21. Şi iarăşi a zis Domnul: "Iată aici la Mine un loc: şezi pe stânca aceasta;
22. Când va trece slava Mea, te voi ascunde în scobitura stâncii şi voi pune mâna Mea peste tine până voi trece;
23. Iar când voi ridica mâna Mea, tu vei vedea spatele Meu, iar faţa Mea nu o vei vedea!"

Capitolul 34 - Noile table ale Legii. Moise coboară din munte cu faţa strălucind

1. Zis-a Domnul către Moise: "Cioplește două table de piatră, ca cele dintâi, şi suie-te la Mine în munte şi voi scrie pe aceste table cuvintele care au fost scrise pe tablele cele dintâi, pe care le-ai sfărâmat.
2. Să fii gata dis de dimineaţă şi dimineaţă să te sui în Muntele Sinai şi să stai înaintea Mea acolo pe vârful muntelui.
3. Dar nimeni să nu se suie cu tine, nici să se arate în tot muntele: nici oi, nici vite mari să nu pască împrejurul acestui munte".

4. Deci a cioplit Moise două table de piatră, asemenea cu cele dintâi, şi, sculându-se dis de dimineaţă, a luat Moise în mâini cele două table de piatră şi s-a suit în Muntele Sinai, cum îi poruncise Domnul.
5. Atunci S-a pogorât Domnul în nor, a stat acolo şi a rostit numele lui Iahve.
6. Şi Domnul, trecând pe dinaintea lui, a zis: "Iahve, Iahve, Dumnezeu, iubitor de oameni, milostiv, îndelung-răbdător, plin de îndurare şi de dreptate,
7. Care păzeşte adevărul şi arată milă la mii de neamuri; Care iartă vina şi răzvrătirea şi păcatul, dar nu lasă nepedepsit pe cel ce păcătuieşte; Care pentru păcatele părinţilor pedepseşte pe copii şi pe copiii copiilor până la al treilea şi al patrulea neam!"
8. Atunci a căzut Moise îndată la pământ şi s-a închinat lui Dumnezeu,
9. Zicând: "De am aflat bunăvoinţă în ochii Tăi, Stăpâne, să meargă Stăpânul în mijlocul nostru, căci poporul acesta e îndărătnic; dar, iartă nelegiuirile noastre şi păcatele şi ne fă moştenirea Ta!"
10. Domnul însă a zis către Moise: "Iată, Eu închei legământ înaintea a tot poporul tău: Voi face lucruri slăvite, cum n-au fost în tot pământul şi la toate popoarele; şi tot poporul în mijlocul căruia te vei afla tu, va vedea lucrurile Domnului, căci înfricoşător va fi ceea ce voi face pentru tine.
11. Păstrează ceea ce îţi poruncesc Eu acum: Iată Eu voi izgoni de la faţa ta pe amorei, pe canaanei, pe hetei, pe ferezei, pe hevei, pe gherghesei şi pe iebusei.
12. Fereşte-te să intri în legătură cu locuitorii ţării aceleia, în care ai să intri, ca să nu fie ei o cursă între voi.
13. Jertfelnicele lor să le stricaţi, stâlpii lor să-i sfărâmaţi; să tăiaţi dumbrăvile lor cele sfinţite şi dumnezeii lor cei ciopliţi să-i ardeţi în foc,
14. Căci tu nu trebuie să te închini la alt dumnezeu, fără numai Domnului Dumnezeu, pentru că numele Lui este "Zelosul"; Dumnezeu este zelos.
15. Nu cumva să intri în legătură cu locuitorii ţării aceleia, pentru că ei, urmând după dumnezeii lor şi aducând jertfe dumnezeilor lor, te vor pofti şi pe tine să guşti din jertfa lor.
16. Şi vei lua fetele lor soţii pentru fiii tăi şi fetele tale le vei mărita după feciorii lor; şi vor merge fetele tale după dumnezeii lor şi fiii tăi vor merge după dumnezeii lor.
17. Să nu-ţi faci dumnezei turnaţi.
18. Sărbătoarea azimelor să o păzeşti: şapte zile, cum ţi-am poruncit Eu, să mănânci azime, la vremea rânduită în luna Aviv, căci în luna Aviv ai ieşit tu din Egipt.
19. Tot întâiul născut de parte bărbătească este al Meu; asemenea şi tot întâiul născut al vacii şi tot întâiul născut al oii.

20. Iar întâiul născut al asinei să-l răscumperi cu un miel, iar de nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Toţi întâii născuţi din fiii tăi să-i răscumperi şi nimeni să nu se înfăţişeze înaintea Mea cu mâna goală.
21. Şase zile lucrează, iar în ziua a şaptea să te odihneşti; chiar în vremea semănatului şi a secerişului să te odihneşti.
22. Să ţii şi sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea pârgei, la secerişul grâului, şi sărbătoarea strângerii roadelor, la sfârşitul toamnei.
23. De trei ori pe an să se înfăţişeze înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel toţi cei de parte bărbătească ai tăi,
24. Căci când voi goni popoarele de la faţa ta şi voi lărgi hotarele tale, nimeni nu va pofti ogorul tău, de te vei sui să te înfăţişezi înaintea Domnului Dumnezeului tău de trei ori pe an.
25. Să nu torni sângele jertfei Mele pe pâine dospită şi jertfa de la sărbătoarea Paştilor să nu rămână până a doua zi.
26. Cele dintâi roade ale ţarinii tale să le aduci în casa Domnului Dumnezeului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale".
27. Şi a mai zis Domnul către Moise: "Scrie-ţi cuvintele acestea, căci pe cuvintele acestea închei Eu legământ cu tine şi cu Israel!"
28. Moise a stat acolo la Domnul patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi nici pâine n-a mâncat, nici apă n-a băut. Şi a scris Moise pe table cuvintele legământului: cele zece porunci.
29. Iar când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu ştia că faţa sa strălucea, pentru că grăise Dumnezeu cu el.
30. Deci Aaron şi toţi fiii lui Israel, văzând pe Moise că are faţa strălucitoare, s-au temut să se apropie de el.
31. Atunci i-a chemat Moise şi au venit la el Aaron şi toate căpeteniile obştei şi Moise a grăit cu ei.
32. După aceasta s-au apropiat de el toţi fiii lui Israel şi el le-a poruncit tot ce-i grăise Domnul în Muntele Sinai.
33. Iar după ce a încetat de a grăi cu ei, Moise şi-a acoperit faţa cu un văl.
34. Când însă intra el înaintea Domnului, ca să vorbească cu El, atunci îşi ridica vălul până când ieşea; iar la ieşire spunea fiilor lui Israel cele ce i se porunciseră de către Domnul.
35. Şi vedeau fiii lui Israel că faţa lui Moise strălucea şi Moise îşi punea iar vălul peste faţa sa, până când intra din nou să vorbească cu Domnul.

Capitolul 35 - Ziua odihnei. Daruri pentru Domnul. Chemarea meşterilor

1. Atunci a adunat Moise toată obştea fiilor lui Israel şi le-a zis: "Iată ce a poruncit Domnul să faceţi:

2. şase zile să lucraţi, iar ziua a şaptea să fie sfântă pentru voi, zi de odihnă, odihna Domnului; tot cel ce va lucra în ziua aceea va fi omorât.
3. În ziua odihnei să nu faceţi foc în toate locaşurile voastre. Eu sunt Domnul!"
4. Apoi a grăit Moise la toată obştea fiilor lui Israel şi a zis: "Iată ce a mai poruncit Domnul să vă spun:
5. Aduceţi din ale voastre, daruri Domnului; fiecare să aducă Domnului daruri cât îl lasă inima: aur, argint şi aramă;
6. Mătase violetă, stacojie şi vişinie, vison răsucit şi păr de capră;
7. Piei de berbec vopsite roşu, piei de viţel de mare şi lemn de salcâm;
8. Untdelemn pentru sfeşnic şi aromate pentru mirul de uns şi pentru făcut miresme de tămâie,
9. Piatră de sardiu, pietre pentru prins la efod şi la hoşen.
10. Tot cel cu minte înţeleaptă dintre voi să vină şi să facă toate câte a poruncit Domnul:
11. Cortul şi acoperămintele lui, acoperişul lui cel de deasupra, verigile şi scândurile lui, pârghiile, stâlpii şi postamentele lor;
12. Chivotul legii şi pârghiile lui, capacul lui şi perdeaua despărţitoare, pietre de smarald, tămâie şi mir de ungere;
13. Masa cu pârghiile şi toate uneltele ei şi pâinile pentru punerea înainte,
14. Sfeşnicul pentru luminat cu toate obiectele lui, candelele lui şi untdelemnul de ars;
15. Jertfelnicul tămâierii şi pârghiile lui şi miresme pentru tămâiere,
16. Jertfelnicul pentru arderile de tot, împletitura de sârmă pentru el, pârghiile lui şi toate cele de trebuinţă pentru el; baia şi postamentul ei,
17. Perdelele curţii, stâlpul ei cu postamentele lor şi perdeaua de la intrarea în curte,
18. Ţăruşii cortului; ţăruşii curţii şi frânghiile lor,
19. Veşmintele sfinte pentru făcut slujba în locaşul sfânt; veşminte sfinte pentru Aaron preotul şi veşminte pentru fiii lui, pentru slujba preoţiei".
20. După aceea, plecând toată obştea fiilor lui Israel de la Moise,
21. A adus fiecare cât l-a lăsat inima sa şi cât l-a îndemnat cugetul să aducă dar Domnului, pentru facerea cortului adunării şi a tuturor lucrurilor lui şi pentru toate veşmintele sfinte.
22. Şi veneau bărbaţii cu femeile şi fiecare, după cum îl lăsa inima, aducea verigi, cercei, inele, brăţări şi tot felul de lucruri de aur; cum voia fiecare să aducă Domnului daruri de aur.
23. Fiecare din cei ce aveau mătase violetă, stacojie şi vişinie, in şi păr de capră, piei de berbec vopsite roşu şi vânăt, le aducea.

24. Fiecare din cei ce puteau să aducă în dar argint sau aramă, aducea din acestea Domnului; şi fiecare din cei ce aveau lemn de salcâm, aducea pentru toate cele de trebuinţă;
25. Toate femeile cu minte iscusită torceau cu mâinile lor şi aduceau tort, mătase violetă, stacojie şi vişinie şi in.
26. Toate femeile, pe care le trăgea inima şi ştiau să toarcă, torceau păr de capră;
27. Iar căpeteniile aduceau pietre de smarald şi pietre scumpe de pus la efod şi la hoşen,
28. Precum şi miresme, untdelemn pentru candelabru, mir de ungere şi miresme de tămâiere.
29. Deci tot bărbatul şi femeia din fiii lui Israel, pe care i-a tras inima să aducă pentru toate lucrurile ce poruncise Domnul prin Moise să se facă, au adus dar de bună voie Domnului.
30. Apoi a zis Moise către fiii lui Israel: "Iată Domnul a chemat anume pe Beţaleel, fiul lui Uri al lui Or, din seminţia lui Iuda,
31. Şi l-a umplut de duhul dumnezeiesc al înţelepciunii, al priceperii, al ştiinţei şi a toată iscusinţa,
32. Ca să lucreze ţesături iscusite, să facă lucruri de aur, de argint şi de aramă;
33. Să cioplească pietrele scumpe pentru încrustat, să sape în lemn şi să facă tot felul de lucruri iscusite.
34. Şi priceperea de a învăţa pe alţii a pus-o în inima lui, în a lui şi a lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminţia lui Dan.
35. A umplut inima acestora de înţelepciune, ca să facă pentru locaşul sfânt orice lucru de săpător şi de ţesător iscusit, de cusător pe pânză de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de in, şi de ţesător în stare de a face orice lucru şi a născoci ţesături iscusite".

Capitolul 36 - Moise primeşte darurile poporului. Facerea cortului sfânt

1. Şi Beţaleel, Oholiab şi toţi cei cu minte iscusită, cărora Domnul le dăduse înţelepciune şi pricepere, ca să ştie să facă tot felul de lucruri trebuitoare la locaşul cel sfânt, vor trebui să facă după cum poruncise Domnul.
2. Iar Moise a chemat pe Beţaleel, pe Oholiab şi pe toţi cei cu minte iscusită, cărora le dăduse Domnul iscusinţă şi pe toţi cei ce-i trăgea inima să vină la lucru de bună voie, ca să ajute la acestea.
3. Şi au luat ei de la Moise toate prinoasele, pe care le aduseseră fiii lui Israel pentru toate cele trebuincioase locaşului sfânt, ca să le lucreze. Atunci tot se mai aduceau încă la el daruri de bună voie în fiecare dimineaţă.
4. Deci toţi cei cu minte iscusită, care împlineau tot felul de lucrări la locaşul sfânt, au venit fiecare, de la lucru cu care se îndeletnicea,

5. Şi ei au spus lui Moise, zicând: "Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru lucrurile ce a poruncit Domnul să se facă".
6. Atunci a poruncit Moise şi s-a strigat în tabără, că nici bărbat, nici femeie să nu mai facă nimic pentru dăruit la locaşul sfânt. Şi a încetat poporul de a mai aduce.
7. Căci material adunat era destul pentru toate lucrurile ce trebuiau făcute, ba mai şi prisosea.
8. Atunci toţi cei cu minte iscusită, care se îndeletniceau cu facerea locaşului sfânt, au făcut pentru cort zece covoare de în răsucit şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie; şi în ţesătura lor au făcut chipuri de heruvimi, alese cu iscusinţă.
9. Lungimea unui covor era de douăzeci şi opt de coţi şi lăţimea unui covor era de patru coţi. Toate covoarele aveau aceeaşi măsură.
10. Cinci covoare au fost prinse unul de altul şi celelalte cinci iar au fost prinse unul de altul; şi aşa s-au făcut două jumătăţi de acoperiş.
11. Apoi au făcut cheotori de mătase violetă pe marginea covorului din marginea jumătăţii întâi de acoperiş, unde trebuia unită cu jumătatea a doua; de asemenea au făcut şi pe marginea jumătăţii a doua, unde aceasta trebuia unită cu cea dintâi;
12. Cincizeci de cheotori au făcut la o jumătate de acoperământ şi cincizeci de cheotori au făcut la cealaltă şi cheotorile acestea erau unele în dreptul altora.
13. După aceea au făcut cincizeci de copci de aur şi cu copcile acestea au unit cele două jumătăţi de acoperiş una cu alta şi s-a făcut un acoperiş întreg al cortului.
14. Apoi au făcut covoare de păr de capră pentru acoperit cortul peste cele de mai sus. Unsprezece covoare de acestea au făcut.
15. Lungimea unui covor era de treizeci de coţi, iar lăţimea de patru coţi; şi cele unsprezece covoare aveau toate aceeaşi măsură.
16. Şi au unit cinci covoare la un loc şi pe celelalte şase covoare iar le-au unit la un loc.
17. Apoi au făcut cincizeci de cheotori pe marginea covorului celui din marginea unei jumătăţi, unde aceasta trebuia să se unească cu cealaltă jumătate, iar cincizeci de cheotori le-au făcut pe marginea covorului din marginea celeilalte jumătăţi, care trebuia să se unească cu cea dintâi.
18. Şi au făcut cincizeci de copci de aramă ca să unească covoarele spre a se face un singur acoperiş de cort.
19. Apoi au mai făcut pentru cort un acoperiş de piei de berbec vopsite în roşu şi un acoperiş, pe deasupra, de piei vinete.
20. După aceea au făcut pentru cort scânduri din lemn de salcâm de pus în picioare.
21. Fiecare scândură era lungă de zece coţi şi lată de un cot şi jumătate.
22. Fiecare scândură avea două cepuri, aşezate unul în dreptul celuilalt.
23. Aşa au făcut toate scândurile cortului şi anume: douăzeci de scânduri pentru latura de miazăzi;

24. Şi sub aceste douăzeci de scânduri au făcut patruzeci de postamente de argint, câte două postamente la fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei.
25. Pentru latura a doua, dinspre miazănoapte, au făcut alte douăzeci de scânduri
26. Şi patruzeci de postamente de argint, câte două postamente de fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei;
27. Iar pentru partea dindărăt a cortului, dinspre asfinţit, au făcut şase scânduri.
28. Au mai făcut două scânduri pentru unghiurile de la fundul cortului.
29. Acestea erau prinse jos şi sus prin câte un inel.
30. şi aşa, cu cele două scânduri de la cele două colţuri erau la partea dindărăt a cortului opt scânduri, iar postamente de argint şaisprezece, câte două postamente sub fiecare scândură.
31. Apoi au făcut cinci pârghii din lemn de salcâm pentru scândurile de pe o latură a cortului,
32. Şi cinci pârghii pentru scândurile de pe cealaltă latură;
33. Iar pârghia din mijloc au făcut-o aşa, ca să treacă prin scânduri, de la un capăt la celălalt al peretelui.
34. Scândurile le-au îmbrăcat cu aur; inelele, prin care se vârau pârghiile, le-au făcut de aur şi tot cu aur au îmbrăcat şi pârghiile.
35. După aceea au făcut o perdea de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de in răsucit şi pe ea au făcut chipuri de heruvimi cu iscusinţă alese, ca să o pună între sfânta şi sfânta sfintelor.
36. Pentru ea au făcut patru stâlpi, din lemn de salcâm, i-au îmbrăcat cu aur, le-au făcut cârlige de aur şi sub ei au turnat patru postamente de argint.
37. Apoi la uşa cortului au făcut o perdea de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de in răsucit, cu alesături.
38. Pentru ea au făcut cinci stâlpi cu cârligele lor şi i-au îmbrăcat cu aur, turnând pentru ei cinci postamente de aramă.

Capitolul 37 - Sfintele odoare din cort

1. După aceea Beţaleel a făcut chivotul din lemn de salcâm, lung de doi coţi şi jumătate, larg de un cot şi jumătate şi înalt tot de un cot şi jumătate;
2. L-a îmbrăcat cu aur curat pe dinăuntru şi pe din afară, iar împrejur i-a făcut o cunună de aur.
3. A turnat pentru el patru inele de aur, pentru cele patru colţuri de jos ale lui: două inele pe o latură şi două inele pe cealaltă latură.
4. A făcut două pârghii de lemn de salcâm, le-a îmbrăcat cu aur,
5. Şi le-a vârât prin inelele de pe laturile chivotului, ca să poarte chivotul cu ele.
6. A făcut apoi capacul chivotului de aur curat: lung de doi coţi şi jumătate şi lat de un cot şi jumătate.

7. A făcut de asemenea doi heruvimi de aur, lucraţi din ciocan, pentru cele două capete ale capacului,
8. Şi i-a aşezat unul la un capăt şi altul la celălalt capăt al capacului. Heruvimii aceştia erau făcuţi ca ieşind din capac la cele două capete ale lui.
9. Cei doi heruvimi îşi întindeau aripile unul spre altul, umbrind capacul, iar feţele lor erau îndreptate una către alta, privind spre capac.
10. A făcut apoi masa din lemn de salcâm, lungă de doi coţi, lată de un cot şi înaltă de un cot şi jumătate.
11. A îmbrăcat-o cu aur curat şi împrejur i-a făcut o cunună de aur.
12. I-a făcut de asemenea un pervaz împrejur înalt de o palmă, iar împrejurul pervazului a făcut cunună împletită de aur.
13. A turnat pentru ea patru inele de aur şi a prins aceste inele în cele patru colţuri de la cele patru picioare ale ei.
14. Inelele erau prinse de pervaz şi prin ele se petreceau două pârghii pentru purtat masa.
15. Pârghiile de purtat masa le-a făcut din lemn de salcâm şi le-a îmbrăcat cu aur.
16. A făcut vase trebuitoare pentru masă: talere, cădelniţe, linguri şi cupe pentru turnat, toate de aur curat.
17. După aceea a făcut un sfeşnic de aur curat şi sfeşnicul acesta l-a lucrat din ciocan. Fusul lui, braţele lui, cupele lui, nodurile lui şi florile lui erau toate dintr-o bucată.
18. Din laturile lui ieşeau şase braţe: trei braţe ale sfeşnicului ieşeau dintr-o latură a lui şi trei braţe ale sfeşnicului ieşeau din cealaltă latură a lui;
19. Un braţ avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor; alt braţ avea trei cupe tot în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor; aşa aveau toate cele şase braţe, care ieşeau din laturile sfeşnicului.
20. Iar pe fusul sfeşnicului erau patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor.
21. Cele şase braţe, care ieşeau din el, aveau: un nod sub primele două braţe, un nod sub alte două braţe şi un nod sub ultimele două braţe.
22. Nodurile şi ramurile de pe ele erau una cu fusul. Sfeşnicul întreg era lucrat din ciocan, dintr-o singură bucată de aur curat.
23. Apoi i-a făcut şapte candele, mucări şi tăviţe de aur curat.
24. Dintr-un talant de aur curat au făcut sfeşnicul cu toate cele necesare lui.
25. A făcut apoi jertfelnicul tămâierii, din lemn de salcâm, lung de un cot, lat de un cot, adică pătrat şi înalt de doi coţi; coarnele lui erau din el;
26. Şi l-a îmbrăcat cu aur curat pe deasupra, pe laturile lui de jur împrejur şi pe coarnele lui, iar împrejur i-a făcut cunună de aur.
27. Sub pervazul lui, la două din colţurile lui, a prins două inele de aur, şi le-a prins de o parte şi de alta a lui, ca să se petreacă prin ele pârghiile de purtat.

28. Pârghiile le-au făcut din lemn de salcâm şi le-au îmbrăcat cu aur.
29. A făcut de asemenea mir pentru sfânta ungere şi tămâie mirositoare, curate şi cu iscusinţă alcătuite de pregătitorii de aromate.

Capitolul 38 - Curtea cortului şi lucrurile din ea

1. După aceea a făcut jertfelnicul pentru arderile de tot, din lemn de salcâm, lung de cinci coţi, lat de cinci coţi, adică cu faţa pătrată şi înalt de trei coţi.
2. I-a făcut patru coarne, ce ieşeau din el, în cele patru colţuri ale lui, şi l-a îmbrăcat cu aramă.
3. A făcut apoi toate lucrurile trebuitoare jertfelnicului: oale, lopăţele, cupe, furculiţe şi vase pentru cărbuni; toate obiectele acestea le-a făcut din aramă.
4. A mai făcut pentru jertfelnic o cămaşă, un fel de împletitură de aramă, care îmbrăca partea lui de jos până la jumătatea lui.
5. A turnat apoi patru verigi de aramă pentru cele patru colţuri ale împletiturii celei de aramă, pentru petrecut prin ele pârghiile de purtat;
6. Iar pârghiile le-au făcut din lemn de salcâm şi le-a îmbrăcat cu aramă.
7. Pârghiile se petreceau prin inelele din laturile jertfelnicului, ca să poată fi purtat cu ajutorul lor. Jertfelnicul l-a făcut din scânduri, gol înăuntru.
8. A făcut apoi baia de aramă şi postamentul ei tot de aramă, cu chipuri iscusit lucrate care împodobeau intrarea cortului adunării.
9. După aceea a făcut curtea. Spre miazăzi curtea avea perdele de in răsucit, lungi de o sută de coţi,
10. Şi la ele douăzeci de stâlpi cu douăzeci de postamente de aramă sub ei şi cu cârligele şi legătorile lor de argint;
11. Pe latura de miazănoapte a făcut perdele lungi de o sută de coţi şi la ele douăzeci de stâlpi, cu douăzeci de postamente de aramă sub ei, cu cârligele şi legătorile lor de argint.
12. În partea dinspre asfinţit a făcut perdele lungi de cincizeci de coţi şi pentru ele zece stâlpi, cu zece postamente de aramă şi cu cârligele şi legăturile lor de argint;
13. Iar în partea de dinainte, dinspre răsărit, a făcut perdele lungi de cincizeci de coţi,
14. Şi anume: de o parte a porţii curţii cincisprezece coţi de perdele şi la ele trei stâlpi cu trei postamente de aramă;
15. De cealaltă parte a porţii curţii cincisprezece coţi de perdele şi la ele trei stâlpi cu trei postamente de aramă.
16. Toate perdelele pe toate laturile curţii erau de in răsucit.
17. Iar stâlpii aveau postamentele de aramă, cârligele şi legătorile lor de argint, vârfurile îmbrăcate în argint şi toţi erau uniţi între ei prin legători de argint.

18. Iar perdeaua pentru poarta curţii a făcut-o din lână violetă, stacojie şi vişinie şi din in răsucit, cu alesături, lungă de douăzeci de coţi şi înaltă de cinci coţi, pe toată întinderea, ca şi perdelele curţii.
19. Pentru ea a făcut patru stâlpi cu patru postamente de aramă sub ei, cu cârligele şi legătorile de argint ş cu vârfurile îmbrăcate în argint.
20. Toţi ţăruşii împrejurul cortului şi curţii erau de aramă.
21. Iată acum şi socoteala lucrurilor ce s-au întrebuinţat la cortul adunării, care s-a făcut după porunca lui Moise, prin leviţi, sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron.
22. Toate însă, câte a poruncit Domnul lui Moise, s-au lucrat de Beţaleel, fiul lui Uri al lui Or, din seminţia lui Iuda,
23. Ajutat de Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminţia lui Dan, săpător în piatră şi ţesător iscusit şi cusător pe pânze de in şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie.
24. Tot aurul întrebuinţat la cort şi la toate lucrurile lui a fost douăzeci şi nouă de talanţi şi şapte sute treizeci sicli de aur, ce s-au adus în dar, socotit după siclul sfânt.
25. Iar argintul, ce s-a adus dar de la cei număraţi ai obştei, a fost o sută de talanţi şi o mie şapte sute şaptezeci şi cinci de sicli, socotit după siclul sfânt.
26. Argintul acesta s-a luat de la şase sute trei mii cinci sute cincizeci de oameni, în vârstă de la douăzeci de ani în sus, trecuţi prin numărătoare, câte o jumătate de siclu de cap, socotit după siclul sfânt.
27. O sută de talanţi de argint s-au întrebuinţat la turnarea postamentelor scândurilor cortului şi a postamentelor stâlpilor perdelelor lui: o sută de postamente din o sută de talanţi, câte un talant la postament;
28. Iar din o mie şapte sute şaptezeci şi cinci de sicli au făcut cârligele de la stâlpii curţii, au îmbrăcat vârfurile lor şi au făcut pentru ei legători.
29. Aramă, adusă în dar, a fost: trei sute şaptezeci de talanţi şi două mii patru sute de sicli.
30. Din ea au făcut postamente pentru stâlpii de la intrarea cortului adunării, jertfelnicul cel de aramă, cămaşa de aramă a lui şi toate uneltele jertfelnicului;
31. Postamentele pentru toţi stâlpii curţii, postamentele pentru stâlpii de la intrarea curţii, toţi ţăruşii cortului şi toţi ţăruşii dimprejurul curţii.

Capitolul 39 - Veşmintele preoţeşti

1. Iar din mătase violetă, stacojie şi vişinie au făcut veşminte de slujbă, pentru slujit în locaşul sfânt, şi au mai făcut veşminte sfinte pentru Aaron, cum poruncise Domnul lui Moise.

2. Au făcut efodul din fire de aur, din mătase violetă, stacojie şi vişinie şi din in răsucit.
3. Şi anume: au desfăcut aurul în foi şi au tăiat fire, pe care le-au ţesut cu iscusinţă printre firele de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de in răsucit, lucru iscusit.
4. I-au făcut încheietori de încheiat pe umeri şi au unit amândouă părţile lui.
5. Brâul efodului, care vine peste el, la fel cu el, l-au făcut din fire de aur, din mătase violetă, stacojie şi vişinie şi din in răsucit, cum poruncise Domnul lui Moise.
6. Au lucrat apoi două pietre de smarald, aşezându-le în cuibuleţe de aur şi săpând pe ele numele fiilor lui Israel, cum se sapă pe pecete,
7. Şi le-au pus la încheieturile efodului, pe umeri, întru pomenirea fiilor lui Israel, cum poruncise Domnul lui Moise.
8. Au făcut apoi hoşenul, lucrare iscusită, la fel cu efodul, din fire de aur şi din mătase violetă, stacojie şi vişinie şi din in răsucit.
9. Hoşenul l-au făcut dublu, în patru colţuri, lung de o palmă şi lat de o palmă.
10. Şi au pus pe el pietre scumpe, aşezate în patru rânduri: într-un rând un sardeon, un topaz şi un smarald - rândul întâi;
11. În rândul al doilea: un rubin, un safir şi un diamant;
12. În rândul al treilea: un opal, o agată şi un ametist;
13. Şi în rândul al patrulea: un hrisolit, un onix şi un iaspis. Ele erau aşezate în cubuleţe de aur.
14. Pietrele acestea erau în număr de douăsprezece, după numărul fiilor lui Israel, şi pe fiecare din ele era săpat, ca pe pecete, câte un nume, din cele ale celor douăsprezece seminţii.
15. La hoşen au făcut apoi lănţişoare groase de aur curat şi lucrate răsucit, ca sfoara;
16. Au mai făcut două rozete şi două verigi de aur şi au prins cele două verigi de cele două colţuri de sus ale hoşenului;
17. Şi au agăţat două capete ale lănţişoarelor de cele două verigi din colţurile hoşenului,
18. Iar celelalte două capete ale celor două lănţişoare le-au agăţat de cele două rozete şi le-au prins pe acestea de încheieturile efodului, pe faţa acestuia.
19. După aceea au mai făcut încă două verigi de aur şi le-au prins de celelalte două colţuri ale hoşenului pe cealaltă parte dinspre efod;
20. Şi au mai făcut şi alte două verigi de aur şi le-au prins de cele două încheieturi ale efodului, dedesubt, pe faţa lui, unde se unesc, mai sus de încingătoarea efodului.
21. Şi au legat hoşenul cu verigile lui de verigile efodului cu un şnur de mătase violetă, ca să stea deasupra încingătorii efodului şi ca să nu cadă hoşenul de pe efod, cum poruncise Domnul lui Moise.

22. Iar meilul care vine sub efod, l-au făcut din purpură ţesută violet.
23. Acesta avea în partea de sus o deschizătură şi împrejurul acestei deschizături avea un guler, ţesut ca o platoşă, ca să nu se rupă.
24. Meilului i-au făcut pe la poale ciucuri de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de in răsucit;
25. I-au mai făcut şi clopoţei de aur curat şi au pus clopoţei printre ciucurii de la poalele meilului de jur împrejur;
26. Şi i-au aşezat pe la poalele meilului de slujbă aşa: un clopoţel şi un ciucure, un clopoţel şi un ciucure, cum poruncise Domnul lui Moise.
27. Au făcut apoi pentru Aaron şi pentru fiii lui hitoane ţesute din in,
28. Chidare de in, turbane tot de in şi pantaloni de in răsucit;
29. Şi cingătoare din in răsucit şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie, ţesută cu alesături, cum poruncise Domnul lui Moise.
30. După aceea au făcut o tăbliţă de aur curat, diadema sfinţeniei, şi au săpat pe ea, ca pe pecete, cuvintele: "Sfinţenia Domnului".
31. Şi au prins de ea un şnur de mătase violetă, ca s-o lege peste chidar, cum poruncise Domnul lui Moise.
32. Aşa s-au sfârşit toate lucrările de la cortul adunării. Şi au făcut fiii lui Israel toate; cum poruncise Domnul lui Moise aşa au făcut.
33. Apoi au adus la Moise: cortul, acoperămintele şi toate cele de trebuinţă ale lui, cârligele lui, scândurile lui, pârghiile lui, stâlpii lui şi postamentele lui;
34. Acoperişurile cele cu piei roşii de berbec şi acoperişurile cele de piei vinete şi perdeaua din mijloc;
35. Chivotul legii, capacul lui şi pârghiile;
36. Masa cu toate cele de trebuinţă pentru ea şi pâinile de pus înainte;
37. Sfeşnicul cel de aur curat, candelele lui, candele puse în el la locul lor, şi toate cele trebuincioase pentru el şi untdelemn de ars;
38. Jertfelnicul cel de aur, mirul pentru ungere, miresme pentru tămâiere şi perdeaua de la intrarea cortului;
39. Jertfelnicul cel de aramă, cămaşa lui cea de aramă, pârghiile lui şi toate cele trebuitoare pentru el, baia şi postamentul ei;
40. Perdelele curţii, stâlpii ei şi postamentele lor, perdelele de la intrarea curţii, frânghiile, ţăruşii şi toate lucrurile trebuitoare la slujbă în cortul adunării;
41. Veşmintele de slujit în cort, veşmintele sfinte ale preotului Aaron şi veşmintele de slujbă pentru fiii lui.
42. Toate aceste lucruri le făcuseră fiii lui Israel aşa cum poruncise Domnul lui Moise.
43. Şi privi Moise toată lucrarea şi iată ei o făcuseră aşa cum poruncise Domnul şi Moise i-a binecuvântat.

Capitolul 40 - Sfinţirea cortului

1. Apoi iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "În ziua întâi a lunii întâi, să aşezi cortul adunării.
3. Şi să pui într-însul chivotul legii şi dinaintea chivotului să atârni perdeaua;
4. Apoi să aduci înăuntru masa şi să aşezi pe ea toate lucrurile ei; şi sfeşnicul să-l duci înăuntru şi să aprinzi într-însul candelele lui.
5. Să aşezi jertfelnicul cel de aur pentru tămâiere înaintea chivotului legii şi să atârni perdeaua la intrare în cortul adunării.
6. Apoi să aşezi jertfelnicul arderilor de tot înaintea intrării în cortul adunării.
7. Iar între cortul adunării şi jertfelnic să aşezi baia şi să torni în ea apă;
8. Şi împrejurul cortului să aşezi împrejmuirea curţii şi la intrarea curţii să atârni perdeaua.
9. După aceea să iei mir de ungere şi să ungi cortul şi toate cele din el şi să-l sfinţeşti pe el şi toate lucrurile lui şi va fi sfânt;
10. Să ungi jertfelnicul arderilor de tot şi toate lucrurile lui şi să sfinţeşti jertfelnicul şi va fi sfinţenie mare;
11. Să ungi apoi baia şi postamentul ei şi să o sfinţeşti.
12. Apoi să aduci pe Aaron şi pe fiii lui la uşa cortului adunării şi să-i speli cu apă;
13. Să îmbraci pe Aaron în sfintele veşminte şi să-l ungi şi să-l sfinţeşti, ca să-mi fie preot.
14. Să aduci şi pe fiii lui, să-i îmbraci cu hitoane,
15. Şi să-i ungi, cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi fie preoţi, şi această ungere îi va sfinţi preoţi pentru totdeauna în neamul lor!"
16. şi a făcut Moise tot; cum i-a poruncit Domnul aşa a făcut:
17. În luna întâi a anului al doilea de la ieşirea lor din Egipt, în ziua întâi a lunii a fost aşezat cortul.
18. Şi a aşezat Moise cortul, a pus postamentele lui, scândurile lui, pârghiile lui şi stâlpii lui;
19. A întins deasupra cortului acoperămintele şi peste aceste acoperăminte a pus acoperişul, cum poruncise Domnul lui Moise.
20. Apoi a luat şi a pus legea în chivot, a petrecut pârghiile prin inelele chivotului şi a pus deasupra, la chivot, capacul;
21. A dus apoi chivotul în cort, a atârnat perdeaua şi a închis chivotul legii, precum poruncise Domnul lui Moise.
22. După aceea a pus masa în cortul adunării, în partea de miazănoapte a cortului, în afară de perdea,
23. Şi a aşezat pe ea pâinile punerii înaintea Domnului, cum poruncise Dumnezeu lui Moise.

24. Sfeşnicul l-a aşezat în cortul adunării, în faţa mesei, în partea de miazăzi a cortului,
25. Şi a aprins candelele lui înaintea Domnului, precum poruncise Domnul lui Moise.
26. A aşezat jertfelnicul cel de aur în cortul adunării, înaintea perdelei,
27. Şi a aprins pe el tămâie mirositoare, cum poruncise Domnul lui Moise;
28. A atârnat perdeaua la uşa cortului;
29. Iar jertfelnicul arderilor de tot 1-a aşezat la intrarea în cortul adunării şi a pus pe el arderi de tot şi prinoase de pâine, cum poruncise Domnul lui Moise.
30. Apoi a aşezat baia între cortul adunării şi jertfelnic şi a turnat în ea apă pentru spălat;
31. Moise, Aaron şi fiii lui trebuia să-şi spele din ea mâinile şi picioarele;
32. Când intrau ei în cortul adunării sau când se apropiau de jertfelnic ca să slujească, se spălau din ea cum poruncise Domnul lui Moise.
33. După aceea au pus împrejmuirea curţii împrejurul cortului şi a jertfelnicului şi a atârnat perdeaua la intrarea curţii. Şi aşa a isprăvit Moise lucrările.
34. Atunci un nor a acoperit cortul adunării şi locaşul s-a umplut de slava Domnului;
35. Şi Moise n-a putut să intre în cortul adunării, pentru că-l cuprinsese pe acesta norul şi slava Domnului umpluse locaşul.
36. În tot timpul călătoriei fiilor lui Israel, când se ridica norul de pe cort, atunci plecau la drum,
37. Iar de nu se ridica norul, nici ei nu plecau la drum până nu se ridica;
38. Pentru că în tot timpul călătoriei, ziua stătea peste cort norul Domnului, iar noaptea se afla peste el foc, înaintea ochilor întregii case a lui Israel.

Leviticul

Capitolul 1 - Rânduiala jertfelor. Arderea de tot

1. În vremea aceea, chemând pe Moise, Domnul i-a grăit din cortul adunării şi i-a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le spune: De va aduce cineva dintre voi jertfă Domnului din dobitoace, să aducă jertfă din cireada de vite şi din turma de oi.
3. De va fi jertfa lui ardere de tot din vite mari, să fie parte bărbătească, fără meteahnă, şi s-o aducă la uşa cortului adunării, ca să fie bine-plăcută înaintea Domnului.
4. Apoi să-şi pună mâna pe capul jertfei cea pentru arderea de tot şi îşi va afla bunăvoinţă spre iertarea păcatelor lui.
5. Apoi să junghie viţelul, înaintea Domnului, iar preoţii, fiii lui Aaron, să aducă sângele şi să stropească cu sânge împrejur jertfelnicul de la uşa cortului adunării.
6. Să despoaie pielea de pe jertfa arderii de tot şi să taie jertfa în bucăţi.
7. După aceea preoţii, fiii lui Aaron, să pună pe jertfelnic foc şi pe foc să pună lemne;
8. Şi pe lemnele de pe focul care e pe jertfelnic, să pună preoţii, fiii lui Aaron, bucăţile, capul şi grăsimea, precum şi măruntaiele şi picioarele, după ce le vor spăla cu apă.
9. Şi să ardă preoţii toate acestea pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
10. Iar dacă jertfa adusă de el Domnului ca ardere de tot este din vite mici, să fie din miei sau din iezi, parte bărbătească, fără meteahnă.
11. Să-şi pună mâna pe capul jertfei şi s-o înjunghie înaintea Domnului, în partea de miazănoapte a jertfelnicului; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul împrejur.
12. Să o taie apoi în bucăţi, despărţind capul şi grăsimea ei; să aşeze preotul bucăţile pe lemnele care sunt pe focul de pe jertfelnic;
13. Iar măruntaiele şi picioarele să le spele cu apă şi să aducă preotul toate şi să le ardă pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
14. Dacă aduce el din păsări ardere de tot Domnului, să aducă jertfa sa din turturele sau din pui de porumbel.
15. Preotul să o aducă la jertfelnic, să-i frângă gâtul şi să o pună pe jertfelnic, iar sângele să-l scurgă pe peretele jertfelnicului.
16. Guşa şi penele să le scoată şi să le arunce lângă jertfelnic, în partea dinspre răsărit, la locul cenuşei.

17. Apoi să-i frângă aripile, fără a le desprinde de trup, Şi să o ardă preotul pe jertfelnic, pe lemnele ce sunt pe foc, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului".

Capitolul 2 - Jertfele de mâncare

1. "Dacă cineva voieşte să jertfească Domnului prinos de pâine, să aducă făină bună de grâu, să toarne peste ea untdelemn şi să pună pe ea tămâie;
2. Apoi s-o aducă preoţilor, fiilor lui Aaron, iar unul din ei să ia o mână plină de făină, cu untdelemnul şi cu toată tămâia şi s-o ardă pe jertfelnic spre pomenire, ca jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
3. Iar rămăşiţa din prinosul de pâine va fi a lui Aaron şi a fiilor lui; aceasta e sfinţenie mare din jertfele Domnului.
4. Dacă însă vrei să aduci jertfa prinosului de pâine din aluaturi coapte în cuptor, să aduci pâini de făină bună de grâu, nedospite, frământate cu untdelemn, şi turte nedospite, unse cu untdelemn.
5. Dacă jertfa ta este prinos de pâine copt în tigaie, să fie de făină bună de grâu, frământată cu untdelemn şi nedospită.
6. Să-l rupi bucăţi şi să torni peste el untdelemn; acesta este prinos de pâine, adus Domnului.
7. Dacă jertfa ta este prinos de pâine gătit în oală, să se facă de făină bună de grâu cu untdelemn.
8. Prinosul Domnului, gătit aşa, să se aducă şi să se încredinţeze preotului, iar acesta să-l ducă la jertfelnic.
9. Apoi să ia preotul din jertfă o parte spre pomenire şi s-o ardă pe jertfelnic, ca ardere, ca mireasmă plăcută Domnului;
10. Iar rămăşitele prinosului de pâine vor fi pentru Aaron şi fiii lui; acestea-s sfinţenie mare din jertfele Domnului.
11. Orice prinos de pâine, ce aduceţi Domnului, să nu-l faceţi dospit, căci nici dospitură, nici miere nu veţi arde, ca jertfă înaintea Domnului.
12. Ca prinos de pârgă, să aduceţi şi de acestea Domnului, dar pe jertfelnic să nu le înălţaţi întru mireasmă bine-plăcută Domnului.
13. Toate prinoasele tale de pâine sară-le cu sare; să nu laşi jertfele tale fără sare, semnul legământului Dumnezeului tău; cu toate prinoasele tale adu Domnului Dumnezeului tău şi sare.
14. De aduci Domnului prinos de pâine din cele dintâi roade, adu ca dar din cele dintâi roade ale tale grăunţe din spice, prăjite pe foc şi pisate;
15. Toarnă peste ele untdelemn şi pune pe ele tămâie; acesta este prinos de pâine.
16. Preotul să ardă, spre pomenire, o parte din grăunţe şi din untdelemn cu toată tămâia; aceasta este jertfă Domnului".

Capitolul 3 - Jertfele de mulţumire

1. "Dacă însă jertfa lui va fi jertfă de împăcare şi dacă se va aduce din vite mari, parte bărbătească sau parte femeiască, să se aducă înaintea Domnului din cele fără meteahnă
2. Să-şi pună cel ce o aduce mâna sa pe capul jertfei şi s-o junghie înaintea Domnului, la uşa cortului adunării; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sânge din ea jertfelnicul împrejur.
3. Din jertfa de mântuire să aducă jertfă Domnului: grăsimea care acoperă măruntaiele, toată grăsimea ce acoperă intestinele;
4. Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat şi cel de pe rărunchi;
5. Iar fiii lui Aaron să ardă acestea pe jertfelnic împreună cu arderea de tot, care este pe lemnele de pe focul de pe jertfelnic; aceasta este jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
6. Iar dacă cineva aduce Domnului jertfă de împăcare din vite mici, parte bărbătească sau femeiască, s-o aducă din cele fără meteahnă.
7. Dacă aduce jertfă o oaie, să o înfăţişeze înaintea Domnului.
8. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei sale şi s-o junghie înaintea cortului adunării; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul pe toate părţile.
9. Şi din această jertfă de împăcare să aducă ardere Domnului grăsimea ei, toată coada, retezând-o chiar din capătul spinării, grăsimea de pe măruntaie, toată grăsimea de pe partea dinăuntru;
10. Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat şi praporul, pe care-l va desprinde cu rărunchii;
11. Iar preotul să ardă acestea pe jertfelnic; această mistuire prin foc este jertfă Domnului.
12. Dacă însă jertfa lui este din capre, s-o înfăţişeze înaintea Domnului,
13. Să-şi pună mâna sa pe capul caprei şi s-o junghie la uşa cortului adunării; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul împrejur.
14. Din acestea să aducă prinos şi jertfă Domnului: grăsimea de pe măruntaie, toată grăsimea care acoperă intestinele,
15. Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat pe care-l va desprinde cu cel de pe rărunchi;
16. Şi să le ardă preotul pe jertfelnic; această ardere pe foc este mireasmă plăcută Domnului. Toată grăsimea este a Domnului.
17. Este lege veşnică şi pentru toţi urmaşii voştri din toate aşezările voastre, ca toată grăsimea şi tot sângele să nu-l mâncaţi".

Capitolul 4 - Jertfele pentru păcat

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le spune: Dacă vreun om va păcătui din neştiinţă împotriva poruncilor Domnului şi va face ce nu se cuvine, călcând vreuna din ele;
3. De a păcătuit arhiereu miruit şi a tras pe popor la păcat, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă un viţel fără meteahnă, ca jertfă Domnului pentru păcat;
4. Să înfăţişeze viţelul înaintea Domnului, la uşa cortului adunării, să-şi pună mâna sa pe capul viţelului şi să junghie viţelul înaintea Domnului.
5. Apoi să ia preotul cel miruit, ale cărui mâini sunt sfinţite, din sângele viţelului şi să-l ducă în cortul adunării.
6. Acolo să-şi moaie preotul degetul său în sânge, să stropească cu sânge de şapte ori înaintea Domnului, asupra perdelei locaşului sfânt.
7. După aceea să pună preotul din sângele viţelului înaintea Domnului, pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care se află în cortul adunării, iar toată rămăşiţa din sângele viţelului s-o toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care se află înaintea cortului adunării.
8. Apoi să scoată din viţelul adus pentru păcat toată grăsimea lui, grăsimea cea de pe măruntaie, toată grăsimea ce acoperă lăuntrul,
9. Amândoi rărunchii cu grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat; acestea să le scoată împreună cu rărunchii,
10. Precum se ia din viţelul jertfei de izbăvire, şi să le ardă preotul pe jertfelnicul arderii de tot.
11. Iar pielea viţelului şi tot trupul lui cu capul şi cu picioarele lui, cu măruntaiele lui şi cu necurăţenia lui,
12. Adică tot viţelul să-l scoată afară din tabără, la loc curat, unde se aruncă cenuşa, şi să-l ardă pe foc de lemne; unde se aruncă cenuşa, acolo să-l ardă.
13. Dacă însă toată obştea lui Israel va păcătui, din neştiinţă, şi va face împotriva poruncilor Domnului ceva ce nu trebuia făcut şi vrednic de osândă, iar fapta aceasta va rămâne necunoscută adunării,
14. Când se va afla păcatul, pe care l-au săvârşit ei, să se aducă din partea întregii obşti un viţel fără meteahnă, jertfă pentru păcat, să-l înfăţişeze înaintea cortului adunării,
15. Iar bătrânii obştii să-şi pună mâinile lor pe capul viţelului, înaintea Domnului şi să junghie viţelul înaintea Domnului.
16. Apoi preotul miruit să ducă din sângele viţelului în cortul adunării.
17. Să-şi moaie preotul degetul său în sângele viţelului şi să stropească de şapte ori înaintea Domnului asupra perdelei sfintei sfintelor.

18. Apoi preotul să pună din sânge pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care este înaintea feţei Domnului în cortul adunării, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care este la uşa cortului adunării.
19. Toată grăsimea lui s-o scoată din el şi s-o ardă pe jertfelnic;
20. Şi să facă cu viţelul acesta ceea ce s-a făcut cu viţelul adus pentru păcat; aşa să facă cu el şi aşa să-i cureţe preotul şi li se va ierta păcatul.
21. După aceea să scoată viţelul întreg afară din tabără şi să-l ardă aşa cum a ars şi viţelul de care s-a vorbit mai sus. Aceasta e jertfă pentru păcatul obştii.
22. Iar dacă va greşi o căpetenie şi din neştiinţă va face împotriva uneia din toate poruncile Domnului Dumnezeului său ceva ce nu trebuia să facă şi vrednic de osândă,
23. Când va afla el păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă jertfă pentru păcat un ţap fără meteahnă,
24. Să-şi pună mâna sa pe capul ţapului şi să-l junghie, unde se junghie arderile de tot, înaintea Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.
25. Iar preotul să ia cu degetul său sânge de la jertfa pentru păcat şi să-l pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot.
26. Toată grăsimea ei s-o ardă pe jertfelnic, ca grăsimea jertfei de izbăvire, şi aşa îl va curăţi preotul de păcatul lui şi i se va ierta.
27. Dacă însă un om din poporul de rând va greşi din neştiinţă împotriva uneia din toate poruncile Domnului şi va face ceva ce nu trebuia să facă şi vrednic de osândă,
28. Când va afla el păcatul ce l-a săvârşit, să aducă din caprele sale jertfă o capră fără meteahnă, pentru păcatul ce l-a săvârşit,
29. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat şi să junghie capra adusă, jertfă pentru păcat, unde se junghie jertfele arderii de tot.
30. Apoi să ia preotul din sângele ei cu degetul său şi să pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului.
31. Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea la jertfele de mântuire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, spre miros bine-plăcut Domnului; astfel îl va curăţi preotul şi i se va ierta păcatul.
32. Iar dacă cineva vrea să aducă jertfă pentru păcat din turma de oi, să aducă parte femeiască, fără meteahnă,
33. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat şi s-o junghie, ca jertfă pentru păcat, la locul unde se junghie jertfa arderii de tot.
34. Apoi să ia preotul cu degetul său din sângele acestei jertfe pentru păcat şi să pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne jos lângă jertfelnic.

35. Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea din oaia pentru jertfă de izbăvire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; şi aşa îl va curăţi preotul de păcatul ce l-a săvârşit şi i se va ierta".

Capitolul 5 - Jertfe pentru vinovăţie

1. Dacă vreun suflet va păcătui prin aceea că, fiind pus să jure ca martor, nu va spune ceea ce a auzit sau ce ştie, acela va lua asupra sa păcat.
2. Sau de se va atinge cineva de orice lucru necurat, sau de trup necurat de fiară, sau de stârv de dobitoc necurat, sau de stârv de târâtoare necurată, fără să ştie, se face necurat şi vinovat;
3. Sau de se va atinge cineva de necurăţenie omenească, sau de orice fel de necurăţenie care spurcă, şi nu va şti, dar apoi va afla, acela e vinovat.
4. Sau de se va jura cineva cu buzele sale nebuneşte să facă ceva rău sau bine, orice fel ar fi fapta pentru care se jură oamenii fără socoteală, de nu va şti că aceasta este rău, ci va afla în urmă, e vinovat.
5. Deci, de se va face cineva vinovat de ceva din acestea şi îşi va mărturisi păcatul,
6. Atunci, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă Domnului jertfă din turmă, o oaie sau o capră din caprele sale, pentru vina păcatului, şi-l va curăţi preotul prin aceasta de păcatul său şi i se va ierta păcatul.
7. Iar de nu va fi în stare să aducă jertfă o oaie, pentru vina păcatului său, să aducă Domnului două turturele sau doi pui de porumbel: unul jertfă pentru păcat, iar altul ardere de tot.
8. Aceste păsări să le aducă la preot şi preotul să jertfească mai întâi pe cea pentru păcat, să-i frângă gâtul, fără să despartă capul de trup,
9. Şi să stropească cu sângele acestei jertfe pentru păcat peretele jertfelnicului, iar celălalt sânge să-l scurgă jos lângă jertfelnic; aceasta e jertfă pentru păcat.
10. Iar pe cealaltă pasăre s-o aducă ardere de tot, după rânduială. Şi aşa îl va curăţi preotul de păcatul lui şi i se va ierta.
11. Dacă însă nu-i va da mâna să aducă nici o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, atunci să aducă pentru greşeala sa a zecea parte dintr-o efă de făină bună de grâu, ca jertfă pentru păcat, dar să nu toarne pe ea untdelemn, nici tămâie să nu pună pe ea, că aceasta este jertfă pentru păcat.
12. S-o aducă la preot şi preotul să ia din ea un pumn plin, spre pomenire, şi s-o ardă pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.
13. Prin aceasta îl va curăţi preotul de păcatul lui, pe care l-a săvârşit în una din întâmplările acelea, şi i se va ierta păcatul; rămăşiţa de făină va fi a preotului, ca la prinosul de făină".
14. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:

15. De va face cineva greşeală şi din neştiinţă va păcătui împotriva celor afierosite Domnului, acela, pentru vina sa, să ia din turma de oi şi să aducă Domnului jertfă pentru vină, un berbec fără meteahnă, preţuit la doi sicli de argint, după preţul siclului sfânt.
16. Şi ce a greşit împotriva lucrului sfânt, va plăti şi va mai adăuga peste preţul lui a cincea parte din preţ şi va da aceasta preotului şi preotul îl va curăţi prin berbecul jertfei pentru vină şi i se va ierta.
17. De va greşi cineva împotriva uneia din toate poruncile Domnului şi va face ce nu se cuvine să facă şi din neştiinţă s-a făcut vinovat şi va fi sub păcat,
18. Acela să aducă la preot din turma de oi, jertfă pentru vină, un berbec fără meteahnă, după preţuirea ta, şi-i va curăţi preotul greşeala, în care a căzut el din neştiinţă şi i se va ierta.
19. Aceasta este jertfă pentru greşeala cu care s-a făcut vinovat el înaintea Domnului".

Capitolul 6 - Alte jertfe

1. Grăit-a iarăşi Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Dacă cineva va greşi şi cu bună ştiinţă va nesocoti poruncile Domnului, tăgăduind înaintea aproapelui său ceea ce acesta i-a încredinţat, sau i-a lăsat în păstrare, sau ceea ce i-a furat, sau va înşela pe aproapele său,
3. Sau găsind un lucru pierdut şi tăgăduind înaintea lui, sau jurându-se strâmb pentru ceva, ce atrage pedeapsă asupra oamenilor,
4. Dacă se va dovedi că a greşit şi s-a făcut vinovat, să întoarcă ce a furat, sau ce a răpit, sau ce i-a fost încredinţat, sau ce a fost pierdut şi găsit de el.
5. Tot lucrul, pentru care s-a jurat strâmb, să-l plătească deplin şi să mai adauge pe deasupra a cincea parte din preţul lui şi să dea aceluia, al căruia este lucrul, în ziua când îşi va cunoaşte vina sa.
6. Iar pentru vina sa să ia din turma de oi un berbec fără meteahnă, după preţuirea ta, şi să-l aducă Domnului prin preot, jertfă pentru vină.
7. Preotul îl va curăţi înaintea Domnului şi i se va ierta orice ar fi făptuit şi oricum s-ar fi făcut vinovat".
8. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
9. "Porunceşte lui Aaron şi fiilor lui şi le zi: Rânduiala arderii de tot este aceasta: arderea de tot să rămână pe vatra jertfelnicului toată noaptea până dimineaţa şi focul jertfelnicului să ardă pe el şi să nu se stingă.
10. Iar dimineaţa preotul să se îmbrace cu haina sa cea de in, după ce şi-a luat pantalonii săi cei de in pe trupul său, să ridice cenuşa arderii de tot, pe care a ars-o focul pe jertfelnic, şi s-o pună lângă jertfelnic.

11. Apoi să-şi dezbrace hainele sale şi să se îmbrace cu alte haine şi să scoată cenuşa afară din tabără; la loc curat.
12. Dar focul pe jertfelnic să ardă şi să nu se stingă; preotul să pună pe el lemne în fiecare dimineaţă, să aşeze pe el ardere de tot şi să ardă pe el grăsimea jertfei de mântuire.
13. Iar focul să ardă necontenit pe jertfelnic şi să nu se stingă.
14. Rânduiala prinosului de pâine, pe care preoţii, fiii lui Aaron, trebuie să-l aducă înaintea Domnului la jertfelnic, este aceasta:
15. Să ia preotul din prinosul acesta de pâine un pumn de făină de grâu, cu untdelemnul ei şi cu toată tămâia, care e pe prinos, şi să le ardă pe jertfelnic mireasmă plăcută de pomenire înaintea Domnului.
16. Iar rămăşiţa din ea s-o mănânce Aaron şi fiii lui şi s-o mănânce nedospită, în locul cel sfânt; în curtea cortului adunării s-o mănânce, dar să nu o coacă dospită.
17. Aceasta le-o dau parte din jertfele Mele. Aceasta este sfinţenie mare, ca şi jertfa pentru păcat şi ca şi jertfa pentru vină.
18. Tot bărbatul din neamul preoţesc poate să mănânce din ea. Aceasta e lege veşnică în neamul vostru din jertfele Domnului. Tot ce se va atinge de ea, se va sfinţi".
19. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:
20. "Prinosul lui Aaron şi al fiilor lui, pe care-l vor aduce ei Domnului, în ziua ungerii lor, este acesta: făină bună de grâu, a zecea parte din efă, vor aduce jertfă necontenită; jumătate din ea dimineaţa şi jumătate seara.
21. S-o gătească în tigaie, cu untdelemn; s-o rupi bucăţi, cum se rupe prinosul de pâine frământat cu untdelemn; să o aduci întru mireasmă plăcută Domnului.
22. Aceasta s-o săvârşească preotul, care se va mirui în locul lui Aaron, din fiii lui; acesta este aşezământ veşnic. Prinosul acesta să-l ardă tot.
23. Orice prinos de pâine din partea preotului să se ardă tot şi să nu se mănânce nimic din el".
24. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
25. "Spune lui Aaron şi fiilor lui şi le zi: Rânduiala jertfei pentru păcat este aceasta: jertfa pentru păcat să se junghie înaintea Domnului, în locul unde se junghie şi cea pentru arderea de tot. Aceasta este sfinţenie mare.
26. Preotul cel ce săvârşeşte jertfa cea pentru păcat s-o mănânce, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, în curtea cortului adunării.
27. Tot ce se va atinge de carnea ei se va sfinţi; şi de se va stropi cu sângele ei haina, haina stropită să se spele în locul cel sfânt.
28. Oala de lut, în care s-a fiert ea, să se spargă; iar dacă ea s-a fiert în vas de aramă, acesta să se cureţe şi să se spele cu apă.
29. Toţi cei de parte bărbătească din neamul preoţesc pot să mănânce din ea. Aceasta este mare sfinţenie înaintea Domnului.

30. Dar orice jertfă pentru păcat din al cărei sânge s-a dus în cortul adunării pentru facerea curăţirii în locul cel sfânt, să nu se mănânce, ci să se ardă în foc".

Capitolul 7 - Jertfe de ispăşire

1. "Iată şi rânduiala jertfei pentru vină: Aceasta este sfinţenie mare.
2. Jertfa pentru vină să se junghie în locul unde se junghie jertfa arderii de tot şi cu sângele ei să se stropească jertfelnicul de jur împrejur.
3. Cel ce o aduce să osebească din ea toată grăsimea, coada şi grăsimea de pe măruntaie,
4. Amândoi rărunchii, grăsimea cea de pe ei şi seul de pe ficat: toate acestea să le osebească împreună cu cei doi rărunchi.
5. Acestea să le ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului. Aceasta este jertfă pentru vină.
6. Toţi cei de parte bărbătească din neamul preoţesc să mănânce din ea, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, că aceasta este sfinţenie mare.
7. La jertfa pentru vină, ca şi la jertfa pentru păcat, este aceeaşi rânduială; ele sunt partea preotului, care săvârşeşte curăţirea cu ajutorul lor.
8. Când preotul va aduce jertfa arderii de tot a cuiva, pielea jertfei aduse va fi a preotului.
9. Tot prinosul de pâine copt în cuptor şi tot prinosul de pâine gătit în oală sau în tigaie va fi al preotului, care-l săvârşeşte.
10. Orice dar de pâine, frământat cu untdelemn sau uscat, va fi al tuturor fiilor lui Aaron deopotrivă.
11. Iar rânduiala jertfei de împăcare, care se aduce Domnului, este aceasta:
12. Dacă se va aduce ca jertfă de mulţumire, atunci să se aducă pâini frământate cu untdelemn, turte nedospite, unse cu untdelemn, făină de grâu, frământată cu untdelemn;
13. Pe lângă pâinile nedospite să se mai aducă dar la jertfa de mulţumire şi pâine dospită.
14. Unul din toate aceste daruri ale sale să-l aducă Domnului dar ridicat; acesta va fi al preotului, care stropeşte cu sângele jertfei de mântuire.
15. Şi carnea jertfei de mântuire, ca dar de mulţumire, va fi tot a lui, însă să se mănânce în ziua aducerii ei şi să nu rămână din ea nimic pe a doua zi.
16. Dacă însă jertfa ce se aduce este din făgăduinţă sau de bunăvoie, jertfa lui să se mănânce în ziua aducerii şi ceea ce va rămâne se poate mânca a doua zi.
17. Iar ceea ce va mai rămâne din carnea jertfei pe a treia zi să se ardă cu foc.
18. Dacă însă carnea jertfei acesteia o va mânca cineva a treia zi, jertfa aceasta nu va fi primită şi nu i se va ţine în seamă, că este întinare şi cel ce o va mânca va avea asupra sa păcat.

19. Carnea care a fost atinsă de ceva necurat să nu se mănânce, ci să se ardă cu foc; iar carnea curată să se mănânce tot de cel curat.
20. Dacă însă vreun om, în stare de necurăţie, va mânca din carnea jertfei de mântuire, adusă Domnului, acel suflet se va stârpi din poporul său.
21. Dacă vreun om, care s-a atins de ceva necurat, de necurăţenie omenească, sau de dobitoc necurat, sau de vreo târâtoare necurată, va mânca din carnea jertfei de izbăvire, adusă Domnului, omul acela se va stârpi din poporul său".
22. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
23. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Nici un fel de grăsime, nici de bou, nici de oaie, nici de ţap să nu mâncaţi.
24. Grăsimea de mortăciune şi grăsimea dobitocului sfâşiat de fiară să se întrebuinţeze la orice lucru, iar de mâncat să nu se mănânce.
25. Tot cel ce va mânca grăsimea dobitocului, care se aduce jertfă mistuită cu foc Domnului, acela să se stârpească din poporul său.
26. Nici un fel de sânge să nu mâncaţi în toate cetăţile voastre, nici de păsări, nici de dobitoace.
27. Tot cel ce va mânca sânge, acela se va stârpi din poporul său".
28. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
29. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Cel ce îşi înfăţişează Domnului jertfa sa de mântuire, acela din jertfa sa de mântuire să aducă o parte prinos Domnului,
30. Şi anume: Să aducă Domnului jertfă cu mâinile sale: grăsimea de pe pieptul jertfei şi seul de pe ficat; să aducă legănând pieptul jertfei înaintea Domnului.
31. Grăsimea s-o ardă preotul pe jertfelnic, iar pieptul va fi al lui Aaron şi al fiilor lui.
32. Şi spata dreaptă din jertfele de izbăvire ce aduceţi să o daţi preotului.
33. Spata dreaptă va fi partea aceluia din fiii lui Aaron, care va aduce pe jertfelnic sângele şi grăsimea jertfei de izbăvire;
34. Căci Eu voi lua de la fiii lui Israel, din jertfele lor de izbăvire, pieptul legănat şi spata dreaptă şi le voi da lui Aaron preotul şi fiilor lui ca venit veşnic de la fiii lui Israel.
35. Acestea sunt partea lui Aaron şi partea fiilor lui din jertfele Domnului, pe care o vor primi din ziua când se vor înfăţişa ei înaintea Domnului, ca să slujească,
36. Şi pe care a poruncit Domnul să li se dea de către fiii lui Israel din ziua ungerii lor. Aceasta este hotărâre veşnică în neamul lor".
37. Aceasta este rânduiala arderii de tot, a darului de pâine, a jertfei pentru păcat, a jertfei pentru vină, a jertfei afierosirii şi a jertfei de mântuire,
38. Cum a dat-o Domnul lui Moise pe Muntele Sinai, când a poruncit fiilor lui Israel, în pustiul Sinai, să-şi aducă prinoasele lor Domnului.

Capitolul 8 - Sfinţirea lui Aaron şi a fiilor săi

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Ia pe Aaron şi împreună cu el şi pe fiii lui, veşmintele, mirul de miruit, viţelul de jertfa cea pentru păcat, panerul cu azimile şi cei doi berbeci,
3. Şi adună toată obştea la uşa cortului adunării".
4. Şi a făcut Moise aşa cum îi poruncise Domnul şi a adunat obştea la uşa cortului adunării.
5. După aceea a zis Moise către obşte: "Iată ce porunceşte Domnul să se facă!"
6. Deci a adus Moise pe Aaron şi pe fiii lui şi i-a spălat cu apă:
7. Apoi a îmbrăcat pe Aaron cu hitonul, l-a încins cu brâul, l-a îmbrăcat cu meilul, i-a pus efodul, l-a încins cu cingătoarea efodului şi i-a strâns cu ea efodul;
8. După aceea i-a pus hoşenul şi în hoşen i-a pus Urim şi Tumim,
9. Iar pe cap i-a pus chidarul şi la chidar, în partea lui de dinainte, i-a prins tăbliţa cea de aur, diadema sfinţeniei, cum poruncise Domnul lui Moise.
10. Apoi a luat Moise mirul de miruit şi a miruit cortul şi toate cele din el şi le-a sfinţit.
11. A stropit cu el de şapte ori asupra jertfelnicului şi a miruit jertfelnicul şi toate obiectele lui, baia şi căpătâiul ei şi le-a sfinţit.
12. După aceea a turnat Moise mir pe capul lui Aaron şi l-a uns şi l-a sfinţit.
13. Şi a adus Moise pe fiii lui Aaron, i-a îmbrăcat cu hitoane, i-a încins cu brâie şi le-a pus turbane, cum poruncise Domnul lui Moise.
14. Apoi a adus Moise viţelul cel de jertfă pentru păcat, iar Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul viţelului de jertfă pentru păcat;
15. Şi l-a junghiat Moise şi a luat din sânge şi cu degetul său a pus pe coarnele jertfelnicului de toate părţile şi a curăţit jertfelnicul, iar celălalt sânge l-a turnat jos lângă jertfelnic şi a sfinţit jertfelnicul ca să fie curat.
16. A luat apoi Moise toată grăsimea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii şi grăsimea lor, şi le-a ars pe jertfelnic.
17. Iar viţelul, pielea lui, carnea lui şi necurăţenia lui, le-a ars cu foc afară din tabără, cum poruncise Domnul lui Moise.
18. Apoi Moise a adus berbecul cel pentru ardere de tot, iar Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul berbecului.
19. Şi apoi a junghiat Moise berbecul şi a stropit cu sânge jertfelnicul de jur împrejur.
20. A tăiat apoi berbecul în bucăţi şi a adus Moise bucăţile, căpăţâna şi grăsimea, iar măruntaiele şi picioarele le-a spălat cu apă.
21. Şi a ars Moise tot berbecul pe jertfelnic; aceasta era ardere de tot spre mireasmă plăcută, aceasta era jertfă Domnului, cum poruncise Domnul lui Moise.

22. După aceea a adus Moise al doilea berbec, berbecul cel pentru sfinţire, şi şi-au pus Aaron şi fiii lui mâinile pe capul berbecului.
23. Şi junghiindu-l, Moise a luat din sângele lui şi a pus pe vârful urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui şi pe degetul cel mare de la piciorul drept al lui.
24. Apoi a adus Moise pe fiii lui Aaron şi a pus sânge pe vârful urechilor drepte ale lor, pe degetul cel mare de la mâinile drepte ale lor şi pe degetul cel mare de la picioarele drepte ale lor; şi a stropit Moise jertfelnicul cu sânge de jur împrejur.
25. După aceea a luat Moise grăsimea şi coada, toată grăsimea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii, grăsimea lor şi şoldul drept;
26. Iar din panerul cu pâinile punerii înaintea Domnului a luat o azimă, o pâine cu untdelemn şi turtă şi le-a aşezat peste grăsime şi peste şoldul drept;
27. Şi toate acestea le-a pus pe mâinile lui Aaron şi pe mâinile fiilor săi şi le-au dus legănându-le înaintea feţei Domnului.
28. Apoi a luat Moise acestea din mâinile lor şi le-a ars pe jertfelnic ardere de tot; aceasta a fost jertfa de sfinţire, mireasmă plăcută, jertfă Domnului.
29. Luând apoi pieptul, Moise l-a adus, legănându-l înaintea feţei Domnului; aceasta era partea lui Moise din berbecul sfinţirii, cum poruncise Domnul lui Moise.
30. Apoi a luat Moise mir de miruit şi sânge de lângă jertfelnic şi a stropit pe Aaron, veşmintele lui, pe fiii lui şi veşmintele fiilor lui împreună cu el; şi aşa a sfinţit pe Aaron şi veşmintele lui şi, împreună cu el, şi pe fiii lui şi veşmintele fiilor lui.
31. Apoi a zis Moise către Aaron şi către fiii lui: "Fierbeţi carnea la intrarea cortului adunării şi acolo s-o mâncaţi cu pâinea cea din panerul sfinţirii, după cum mi s-a poruncit mie şi mi s-a zis: "Aaron şi fiii lui s-o mănânce!"
32. Iar rămăşiţele de carne şi de pâine să le ardeţi cu foc.
33. Şapte zile să nu vă depărtaţi de la uşa cortului adunării, până se vor împlini zilele sfinţirii voastre, că sfinţirea voastră trebuie să se săvârşească în şapte zile.
34. Cum s-a făcut astăzi, aşa a poruncit Domnul să se facă pentru curăţirea voastră şi în celelalte zile.
35. La uşa cortului adunării veţi şedea ziua şi noaptea timp de şapte zile şi veţi fi de strajă la Domnul, ca să nu muriţi, că aşa mi s-a poruncit mie de la Domnul Dumnezeu".
36. Şi au împlinit Aaron şi fiii lui toate rânduielile, câte le poruncise Domnul prin Moise.

Capitolul 9 - Jertfa lui Aaron

1. Iar în ziua a opta a chemat Moise pe Aaron, pe fiii lui şi pe bătrânii lui Israel,
2. Şi a zis către Aaron: "Ia-ţi din turmă un viţel de jertfă pentru păcat şi un berbec pentru arderea de tot, amândoi fără meteahnă, şi-i adu înaintea feţei Domnului.
3. Iar bătrânilor lui Israel să le grăieşti şi să le spui: Luaţi din turma de capre un ţap, ca jertfă pentru păcat, un berbec, un viţel şi un miel, toţi de un an şi fără meteahnă, ca să fie aduşi ardere de tot,
4. Precum şi un bou şi un berbec pentru jertfă de mântuire, ca să se săvârşească jertfă înaintea feţei Domnului, şi prinos de pâine, frământat cu untdelemn, că astăzi are să vi se arate Domnul".
5. Deci au luat ei şi au adus înaintea cortului adunării cele ce poruncise Moise şi a venit toată obştea şi a stat înaintea feţei Domnului.
6. Atunci a zis Moise către obşte: "Iată ce a poruncit Domnul să faceţi, ca să vi se arate slava Domnului!"
7. Iar către Aaron Moise a zis: "Apropie-te de jertfelnic şi săvârşeşte jertfa ta cea pentru păcat şi arderea de tot a ta şi curăţeşte-te pe tine şi casa ta; apoi adu darurile poporului şi-l curăţeşte, cum a poruncit Domnul!"
8. Deci, s-a apropiat Aaron de jertfelnic şi a junghiat viţelul cel de jertfă pentru păcatul său.
9. Iar fiii lui Aaron, aducând sângele la el, şi-a muiat degetul în sânge şi a pus pe coarnele jertfelnicului, iar celălalt sânge l-a turnat jos lângă jertfelnic.
10. Grăsimea, rărunchii şi seul de pe ficat, de la jertfa cea pentru păcat, le-a ars pe jertfelnic, cum poruncise Domnul lui Moise;
11. Iar carnea şi pielea le-a ars pe foc afară din tabără.
12. Apoi a junghiat jertfa cea pentru arderea de tot şi, aducându-i fiii lui Aaron sângele, a stropit jertfelnicul din toate părţile.
13. După aceea i-au adus arderea de tot în bucăţi şi el le-a pus împreună cu căpăţâna pe jertfelnic,
14. Iar măruntaiele şi picioarele le-a spălat cu apă şi le-a pus peste arderea de tot şi le-a ars pe jertfelnic.
15. Apoi a adus prinosul poporului: luând ţapul cel pentru păcatul poporului l-a junghiat şi l-a adus jertfă pentru păcat, ca şi berbecul.
16. După aceea a adus arderea de tot, săvârşind-o după rânduială.
17. A adus de asemenea prinos de pâine şi, luând din el o mână plină, a ars pe jertfelnic, pe lângă arderea de tot cea de dimineaţă.
18. Apoi a junghiat boul şi berbecul pentru jertfa de mântuire a poporului şi fiii lui Aaron i-au adus sângele şi el a stropit cu el jertfelnicul de jur împrejur.
19. I-au adus apoi grăsimea boului şi a berbecului, coada şi grăsimea cea de pe măruntaie, rărunchii cu grăsimea lor şi grăsimea de pe ficat;
20. şi a pus grăsimea pe pieptul jertfei de izbăvire, apoi a ars grăsimea pe jertfelnic;

21. Iar pieptul şi spata dreaptă le-a adus Aaron legănându-le înaintea feţei Domnului, cum poruncise Moise.
22. Şi şi-a ridicat Aaron mâinile sale asupra poporului şi l-a binecuvântat, iar după ce a săvârşit jertfa pentru păcat, arderea de tot şi jertfa de mântuire, s-a coborât.
23. Apoi au intrat Moise şi Aaron în cortul adunării şi când au ieşit au binecuvântat tot poporul; atunci s-a arătat slava Domnului la tot poporul.
24. Şi ieşind foc de la Domnul, a mistuit pe jertfelnic arderea de tot şi grăsimea. Şi văzând tot poporul a scos strigăte de bucurie şi a căzut cu faţa la pământ.

Capitolul 10 - Greşala şi pedeapsa lui Nadab şi Abiud

1. În vremea aceea cei doi fii ai lui Aaron, Nadab şi Abiud, luându-şi fiecare cădelniţa sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie şi au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul.
2. Atunci a ieşit foc de la Domnul şi i-a mistuit şi au murit amândoi înaintea Domnului.
3. Iar Moise a zis către Aaron: "Iată ce a voit să spună Domnul când a zis: Voi să fiu sfinţit prin cei ce se vor apropia de Mine şi înaintea adunării a tot poporul prea slăvit". Iar Aaron tăcea.
4. Atunci a chemat Moise pe Misail şi Elţafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, şi le-a zis: "Duceţi-vă de scoateţi pe fraţii voştri din locaşul cel sfânt şi-i duceţi afară din tabără!"
5. Şi aceştia s-au dus şi i-au scos în hitoanele lor afară din tabără, cum zisese Moise.
6. Iar lui Aaron şi fiilor lui, Eleazar şi Itamar, le-a zis Moise; "Capetele voastre să nu vi le descoperiţi şi veşmintele voastre să nu vi le sfâşiaţi, ca să nu muriţi şi ca să nu atrageţi mânia asupra obştii întregi. Dar fraţii voştri, toată casa lui Israel, pot să plângă pe cei arşi, pe care i-a ars Domnul.
7. Din uşa cortului adunării să nu ieşiţi, ca să nu muriţi, căci aveţi pe voi mirul de ungere al Domnului!" Şi s-a făcut drept cuvântul lui Moise.
8. Apoi grăind Domnul cu Aaron, a zis:
9. "Vin şi sicheră să nu beţi, nici tu, nici fiii tăi, când intraţi în cortul adunării sau vă apropiaţi de jertfelnic, ca să nu muriţi. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru.
10. Ca să puteţi deosebi cele sfinte de cele nesfinte şi cele necurate de cele curate,
11. Şi ca să învăţaţi pe fiii lui Israel toate legile, pe care le-a poruncit lor Domnul prin Moise".
12. Iar Moise a zis către Aaron şi către fiii săi, Eleazar şi Itamar, care-i mai rămăseseră: "Luaţi prinosul de pâine, ce a rămas din jertfele Domnului, şi-l mâncaţi nedospit, lângă jertfelnic, că acesta este sfinţenie mare.

13. Să-l mâncaţi însă în locul cel sfânt, că aceasta este partea ta şi partea fiilor tăi din jertfele Domnului; aşa mi s-a poruncit mie de la Domnul.
14. Iar pieptul legănat şi spata ridicată să le mâncaţi la loc curat, tu şi fiii tăi şi casa ta împreună cu tine, că acestea sunt date să fie partea ta şi partea fiilor tăi din jertfele de izbăvire ale fiilor lui Israel.
15. Spata ridicată şi pieptul legănat să le aducă ei cu grăsime pentru ardere, legănându-le înaintea feţei Domnului, şi să fie acestea parte veşnică pentru tine şi împreună cu tine şi pentru fiii tăi şi pentru fiicele tale, cum a poruncit Domnul lui Moise".
16. Şi a căutat Moise ţapul de jertfă pentru păcat şi iată era ars. Şi s-a mâniat Moise pe Eleazar şi pe Itamar, fiii lui Aaron, care mai rămăseseră,
17. şi a zis: "Pentru ce n-an mâncat jertfa pentru păcat în locul cel sfânt? Că aceasta este sfinţenie mare şi vă e dată vouă, ca să ridicaţi păcatele obştii şi s-o curăţiţi înaintea Domnului.
18. Iată sângele ei nu s-a dus înăuntrul locaşului sfânt şi voi trebuia s-o mâncaţi în locul cel sfânt, cum mi s-a poruncit mie de la Domnul".
19. Aaron însă a zis către Moise: "Iată, astăzi şi-au adus ei jertfa lor pentru păcat şi arderea lor de tot înaintea Domnului şi, după cele ce mi s-au întâmplat, de aş fi mâncat astăzi jertfa pentru păcat, oare ar fi fost aceasta plăcut Domnului?"
20. Şi a auzit acestea Moise şi le-a socotit răspunsul îndreptăţit.

Capitolul 11 - Animale curate şi necurate

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Grăiţi fiilor lui Israel şi le ziceţi: Iată animalele pe care le puteţi mânca din toate dobitoacele de pe pământ:
3. Orice animal cu copita despicată, care are copita despărţită în două şi îşi rumegă mâncarea, îl puteţi mânca.
4. Dar şi din cele ce-şi rumegă mâncarea, sau îşi au copita despicată sau împărţită în două, nu veţi mânca pe acestea: cămila, pentru că aceasta-şi rumegă mâncarea, dar copita n-o are despicată; aceasta e necurată pentru voi.
5. Iepurele de casă îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
6. Iepurele de câmp îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
7. Porcul are copita despicată şi despărţită în două, dar nu rumegă; acesta este necurat pentru voi.
8. Din carnea acestora să nu mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi, că acestea sunt necurate pentru voi.

9. Din toate vieţuitoarele, care sunt în apă, veţi mânca pe acestea: toate câte sunt în ape; în mări, în râuri şi în bălţi, şi au aripi şi solzi, pe acelea să le mâncaţi.
10. Iar toate câte sunt în ape, în mări, în râuri, şi în bălţi, toate cele ce mişună în ape, dar n-au aripi şi solzi, spurcăciune sunt pentru voi.
11. De acestea să vă îngreţoşaţi, carnea lor să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să vă îngreţoşaţi.
12. Toate vietăţile din ape, care n-au aripi şi solzi, sunt spurcate pentru voi.
13. Din păsări să nu mâncaţi şi să vă îngreţoşaţi de acestea, că sunt spurcate: vulturul, zgripţorul şi vulturul de mare;
14. Corbul şi şoimul cu soiurile lor;
15. Toată cioara cu soiurile ei;
16. Struţul, cucuveaua, rândunica şi uliul cu soiurile lui;
17. Huhurezul, pescarul şi ibisul;
18. Lebăda, pelicanul şi cocorul;
19. Cocostârcul, bâtlanul cu soiurile lui; pupăza şi liliacul.
20. Toate insectele înaripate, care umblă pe patru picioare, sunt spurcate pentru voi.
21. Dar din toate insectele înaripate, care umblă în patru picioare, să mâncaţi numai pe acelea care au fluierele picioarelor de dinapoi mai lungi, ca să poată sări pe pământ.
22. Din acestea să mâncaţi următoarele: lăcusta şi soiurile ei, solamul şi soiurile lui, hargolul şi soiurile lui, şi hagabul cu soiurile lui.
23. Orice altă insectă înaripată care are patru picioare e spurcată pentru voi şi vă spurcaţi de ele.
24. Tot cel ce se va atinge de trupul lor necurat va fi până seara;
25. Şi tot cel ce va lua în mâini trupul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara.
26. Tot dobitocul cu copita despicată, care n-are copita despărţită adânc sau nu-şi rumegă mâncarea, este necurat pentru voi; tot cel ce se va atinge de el necurat va fi până seara.
27. Din toate fiarele cu patru picioare, cele care calcă pe labe sunt necurate pentru voi şi tot cel ce se va atinge de stârvul lor necurat va fi până seara.
28. Cel ce va umbla cu stârvul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara, căci ele sunt necurate pentru voi.
29. Din dobitoacele ce mişună pe pământ, iată care sunt necurate pentru voi: cârtiţa, şoarecele şi şopârla, cu soiurile lor;
30. Ariciul, crocodilul, salamandra, melcul şi cameleonul.
31. Acestea dintre toate cele ce mişună pe pământ sunt necurate pentru voi. Tot cel ce se atinge de stârvurile lor necurat va fi până seara.

32. Tot lucrul, pe care va cădea vreuna din acestea, moartă, fie vas de lemn, sau haină, sau piele, sau orice fel de lucru ce se întrebuinţează la ceva, lucrul acela necurat va fi; să-l puneţi în apă şi va fi necurat până seara, iar apoi va fi curat.
33. Tot vasul de lut, în care va cădea vreuna din ele, să-l spargeţi, iar cele din el sunt necurate.
34. Orice lucru de mâncare, peste care va cădea apă din acel vas, necurat va fi pentru voi şi toată băutura de băut, din asemenea vas, necurată va fi.
35. Tot lucrul, peste care va cădea ceva din trupul mort al acestora, se va spurca; soba şi căminul să le stricaţi, că necurate sunt şi necurate vor fi pentru voi.
36. Numai izvorul, fântâna şi adunările de apă vor rămâne curate, iar cel ce se va atinge de mortăciunile din ele, acela necurat va fi.
37. De va cădea ceva din trupul acestora pe sămânţa de semănat, aceasta curată va fi.
38. Dacă însă va cădea ceva din trupul lor peste sămânţă, după ce aceasta s-a muiat cu apă, atunci sămânţa necurată să fie pentru voi.
39. Iar de va muri vreun dobitoc din cele ce se mănâncă şi se va atinge cineva de stârvul lui, acela necurat va fi până seara;
40. Iar cel ce va mânca mortăciunea lui, să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara; cel ce va duce stârvul lui să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara.
41. Toată vietatea ce se târăşte pe pământ este spurcată pentru voi; să n-o mâncaţi.
42. Tot ce se târăşte pe pântece şi tot ce umblă în patru picioare şi cele cu picioare multe dintre vietăţile ce se târăsc pe pământ, să nu le mâncaţi, că sunt spurcate pentru voi.
43. Să nu vă spurcaţi sufletele voastre cu vreo vietate târâtoare şi să nu vă pângăriţi cu ea, ca să fiţi din pricina ei necuraţi,
44. Că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Sfinţiţi-vă şi veţi fi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt; să nu vă pângăriţi sufletele voastre cu vreo vietate din cele ce se târăsc pe pământ,
45. Că Eu sunt Domnul, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă fiu Dumnezeu. Deci fiţi sfinţi, că Eu, Domnul, sunt sfânt".
46. Aceasta este legea cea pentru dobitoace, pentru păsări, pentru toate vietăţile ce mişună în apă şi pentru toate vietăţile ce trăiesc pe pământ,
47. După care se pot deosebi cele necurate de cele curate şi vietăţile ce se mănâncă de vietăţile ce nu se mănâncă.

Capitolul 12 - Curăţirea femeilor după naştere

1. Şi a grăit Domnul lui Moise şi a zis:

2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Dacă femeia va zămisli şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile, cum e necurată şi în zilele regulei ei.
3. Iar în ziua a opta se va tăia pruncul împrejur.
4. Femeia să mai şadă treizeci şi trei de zile şi să se curăţe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă, şi la locaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curăţirii ei.
5. Iar de va naşte fată, necurată va fi două săptămâni, ca şi în timpul regulei ei; apoi să mai stea şaizeci şi şase de zile pentru a se curăţi de sângele său.
6. După ce se vor împlini zilele curăţirii ei pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotului la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau o turturică, jertfă pentru păcat;
7. Preotul va înfăţişa acestea înaintea Domnului şi o va curăţi şi curată va fi de curgerea sângelui ei. Aceasta e rânduiala pentru ceea ce a născut prunc de parte bărbătească sau de parte femeiască.
8. Iar de nu-i va da mâna să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru ardere de tot şi altul jertfă pentru păcat, şi o va curăţi preotul şi curată va fi".

Capitolul 13 - Lepra la oameni şi pe veşminte

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi cu Aaron şi le-a zis:
2. "De se va ivi la vreun om pe pielea trupului lui vreo umflătură, sau bubă, sau băşică, sau de se va face pe pielea trupului o rană ca de lepră, să fie adus la Aaron preotul sau la un preot din fiii lui.
3. Preotul va cerceta rana de pe pielea trupului lui şi de va vedea că perii de pe rană s-au făcut albi şi că rana s-a adâncit în pielea trupului, aceea este rană de lepră, iar preotul după ce l-a cercetat, îl va declara necurat.
4. Iar dacă pata de pe piele, deşi este albă, dar nu este şi adâncită în pielea lui, şi perii de pe ea nu s-au făcut albi, ci sunt negri, să închidă preotul pe cel cu rana şapte zile.
5. În ziua a şaptea să vadă preotul rana: dacă rana a rămas ca înainte şi nu s-a întins rana pe piele, preotul să-l închidă alte şapte zile.
6. În ziua a şaptea îl va cerceta preotul din nou şi dacă rana va fi slăbită şi nu se va fi întins rana pe piele, preotul să-l declare curat. Aceasta este o bubă şi cel ce o are să-şi spele hainele sale şi va fi curat.
7. Iar dacă, după ce omul s-a arătat preotului, din nou buba a început a se întinde pe piele, să se arate iar preotului;
8. Preotul, văzând că buba se întinde pe piele, îl va declara necurat, că aceasta este lepră.
9. De se va ivi pe un om boala leprei, acela să fie adus la preot.

10. Preotul va cerceta şi, dacă umflătura de pe piele va fi albă şi părul va fi schimbat în alb şi dacă umflătura va fi carne vie,
11. Aceea e lepră învechită pe pielea trupului; preotul il va declara necurat şi nu-l va închide, că este necurat.
12. Dacă însă lepra va înflori pe piele şi dacă va acoperi lepra toată pielea bolnavului de la cap până la picioare, cât poate să vadă preotul cu ochii,
13. Şi dacă va vedea preotul că lepra a acoperit toată pielea trupului, atunci va declara pe bolnav curat, pentru că tot s-a schimbat în alb şi deci este curat.
14. Iar în ziua când se va ivi pe el carne vie, va fi necurat,
15. Şi preotul, văzând carnea vie, îl va declara necurat, căci carnea cea vie este necurată, este lepră.
16. Iar dacă se va schimba carnea cea vie şi se va face albă, să vină bolnavul la preot,
17. Şi preotul să-l cerceteze şi dacă rana s-a schimbat în alb, atunci preotul să-l declare curat, că e curat.
18. Dacă cineva a avut pe pielea trupului o bubă şi s-a vindecat,
19. Şi pe locul bubei s-a ivit o umflătură albă sau o pată albă-roşiatică, să se arate preotului.
20. Şi preotul să-l cerceteze şi de se va vedea că umflătura s-a adâncit în piele şi părul de pe ea s-a schimbat în alb, preotul îl va declara necurat, că aceasta e lepră şi s-a ivit în locul bubei.
21. Dacă însă preotul va vedea că părul de pe umflătură nu este alb şi ea nu este adâncită în pielea trupului şi e negricioasă, atunci preotul va închide pe bolnav pentru şapte zile.
22. Dacă rana va începe a se lăţi tare pe piele, preotul îl va declara necurat, că este rană de lepră.
23. Iar dacă pata va rămâne pe loc şi nu se va lăţi, atunci e o oprire în loc a bubei şi preotul va declara pe bolnav curat.
24. Dacă cineva va avea pe pielea trupului o arsură şi pe locul tămăduit de arsură se va ivi o pată roşiatică-albicioasă,
25. Şi dacă preotul va vedea că părul de pe acea pată s-a schimbat în alb şi că pata e adâncită sub piele, aceea este lepră şi s-a ivit pe arsură; preotul va declara pe bolnav necurat, căci e boala leprei.
26. Dacă însă preotul va vedea că părul de pe pată nu este alb şi că ea nu este adâncită sub piele şi că este negricioasă, preotul va închide pe acela pentru şapte zile;
27. Şi în ziua a şaptea preotul îl va cerceta iar şi, dacă pata s-a lăţit tare pe piele, preotul îl va declara necurat, că aceea este rană de lepră.
28. Iar dacă pata stă pe loc şi este negricioasă, aceea este obrinteala arsurii şi preotul va declara pe om curat, că este obrinteală a arsurii.

29. Dacă un bărbat sau o femeie va avea o pată pe cap sau pe bărbie,
30. Şi, cercetând-o preotul, se va vedea că ea este adâncită sub piele şi că părul de pe ea este gălbui şi subţire, preotul va declara pe unul ca acela necurat, că aceea este chelbe, lepră în cap, sau lepră în barbă.
31. Dacă însă preotul, la cercetarea petei de chelbe, va vedea că ea nu este adâncită sub piele şi că părul de pe ea nu este gălbui, preotul va închide pe cel cu pata de chelbe şapte zile;
32. în ziua a şaptea preotul va cerceta pata iar şi, dacă chelbea nu s-a întins şi n-are părul de pe ea gălbui şi nici nu s-a adâncit chelbea sub piele,
33. Atunci să radă pielea, dar locul cu chelbe să nu-l radă, şi preotul să închidă pe cel cu pata a doua oară pentru şapte zile.
34. În ziua a şaptea preotul va cerceta din nou chelbea şi, dacă chelbea nu se va fi întins pe piele şi nu se va fi adâncit în piele, preotul va declara pe acela curat şi acela să-şi spele hainele sale şi va fi curat.
35. Iar dacă, după această curăţire a lui, chelbea va începe a se lăţi foarte tare pe piele,
36. Şi dacă preotul va vedea că chelbea se lăţeşte pe piele, atunci preotul să nu mai caute de e părul gălbui, că acela este necurat.
37. Dacă însă chelbea stă pe loc şi se iveşte pe ea păr negru, atunci chelbea a trecut, omul e curat şi preotul îl va declara curat.
38. Dacă un bărbat sau o femeie va avea pe pielea trupului pete, pete albe,
39. Şi dacă preotul va vedea că pe pielea trupului aceluia petele sunt albe-vinete, aceea e pecingine care a înflorit pe piele şi omul ce o are este curat.
40. Dacă cuiva i-a căzut părul de pe cap, aceea e pleşuvie şi omul este curat.
41. Dacă cuiva i-a căzut părul din partea de dinainte a capului, aceea este jumătate de pleşuvie şi omul e curat.
42. Iar dacă pe pleşuvia din partea de dinainte sau de dinapoi va fi pată albă sau roşiatică, atunci pe pleşuvia lui a înflorit lepra.
43. Preotul îl va cerceta şi de va vedea că faţa umflăturii de pe pleşuvia lui este albă sau roşiatică, semănând cu lepra, ce de obicei se iveşte pe pielea trupului,
44. Acela este om lepros şi este necurat; preotul să-l declare necurat, că pe capul lui este boala leprei.
45. Leprosul, cel ce are această boală, să fie cu hainele sfâşiate, cu capul descoperit, învelit până la buze, şi să strige mereu: necurat! necurat!
46. Tot timpul cât va avea pe el boala, să fie spurcat, că necurat este; şi să trăiască singuratic şi afară din tabără să fie locuinţa lui.
47. Dacă boala leprei va fi pe haină, fie pe haină de lână, sau pe haină de in,
48. Sau pe urzeală, sau pe bătătură de in sau de lână, sau pe piele sau pe vreun lucru de piele,

49. Şi dacă va fi pată verzuie sau roşiatică pe haină sau pe piele, pe bătătură sau pe urzeală, sau pe vreun lucru de piele, aceea este boala leprei, şi el se va arăta preotului.
50. Preotul va cerceta boala şi va închide lucrul atins de boală pentru şapte zile;
51. În ziua a şaptea va cerceta preotul lucrul atins de boală şi dacă boala se va fi întins pe haină, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe piele, sau pe vreun lucru de piele, aceasta este lepră rozătoare, şi e necurat;
52. Şi el să ardă haina aceea, sau urzeala, sau bătătura cea de lână sau de in, sau orice fel de lucru din piele, pe care va fi boala, că aceea este lepră rozătoare şi să se ardă cu foc.
53. Iar dacă preotul va vedea că boala nu s-a întins pe haină, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe orice fel de lucru din piele,
54. Atunci preotul va porunci să se spele lucrul pe care s-a ivit boala şi-l va închide a doua oară pentru şapte zile.
55. Dacă, după spălarea lucrului atins, preotul va vedea că boala nu şi-a schimbat starea sa, dar s-a întins, atunci este necurat şi lucrul să-l arzi în foc, căci lepra a ros faţa sau dosul.
56. Dacă însă preotul va vedea că pata, după spălarea ei, s-a micşorat, atunci preotul s-o rupă de la haină, sau din piele, sau din urzeală, sau din bătătură.
57. Iar dacă se va ivi iar pe haină, sau pe bătătură, sau pe urzeală, sau pe vreun lucru de piele, aceea este lepră înflorită şi să se ardă cu foc lucrul pe care s-a ivit boala.
58. Dacă însă haina, sau urzeala, sau bătătura, sau lucrul de piele îl vei spăla şi se va duce pata de pe el, trebuie să se spele a doua oară şi va fi curat.
59. Aceasta este rânduiala pentru boala leprei, ce se va ivi pe haină de lână sau de in, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe vreun lucru de piele, şi cum trebuie hotărât că acestea sunt curate sau necurate".

Capitolul 14 - Curăţirea leprei

1. Şi grăind cu Moise, Domnul a zis:
2. "Iată rânduiala pentru cel lepros: Când el se va curăţi, se va duce la preot;
3. Iar preotul va ieşi afară din tabără şi de va vedea preotul că leprosul s-a vindecat de boala leprei,
4. Va porunci preotul să se ia pentru cel curăţit două păsări vii, curate, lemn de cedru, aţă roşie răsucită şi isop.
5. După aceea preotul va porunci să se junghie una din păsări deasupra unui vas de lut, la apă curgătoare;
6. Va lua apoi pasărea cea vie, lemnul de cedru, aţa cea roşie şi isopul şi le va muie pe acestea şi pasărea cea vie în sângele păsării junghiate la apă curgătoare;

7. Va stropi de şapte ori pe cel ce se curăţă de lepră şi va fi curat; apoi va da drumul păsării celei vii în câmp.
8. Iar cel curăţit să-şi spele hainele sale, să-şi tundă tot părul său, să se spele cu apă şi va fi curat. Apoi să intre în tabără şi să stea şapte zile afară din cortul său.
9. În ziua a şaptea să-şi radă tot părul său, capul şi barba sa, sprâncenele sale, tot părul său să şi-l radă, şi să-şi spele iarăşi hainele sale şi trupul său să şi-l spele cu apă şi va fi curat.
10. În ziua a opta să ia doi berbeci de câte un an, fără meteahnă şi o oaie de un an, fără meteahnă, şi dintr-o efă de făină de grâu, împărţită în zece, să ia trei părţi pentru darul de pâine şi s-o amestece cu untdelemn şi un log (pahar) de untdelemn;
11. Iar preotul cel ce curăţeşte va duce pe omul ce se curăţeşte împreună cu acestea înaintea Domnului, la uşa cortului adunării;
12. Acolo va lua preotul un berbec, ce voieşte a aduce jertfă pentru vină, şi logul de untdelemn şi le va aduce pe acestea legănându-le înaintea Domnului.
13. Berbecul îl va junghia în locul acela, unde se junghie jertfele pentru păcat şi pentru arderea de tot, la loc sfânt, că aceasta este jertfă pentru vină şi, ca şi jertfa pentru păcat, este a preotului şi este sfinţenie mare.
14. Apoi va lua preotul din sângele jertfei pentru vină şi va pune preotul pe vârful urechii drepte a celui ce se curăţeşte, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui şi pe degetul cel mare de la piciorul cel drept al lui.
15. De asemenea va lua preotul din logul de untdelemn şi va turna în palma sa cea stângă;
16. Îşi va muia preotul degetul mâinii sale drepte în untdelemnul cel din palma stângă a sa şi va stropi de şapte ori cu degetul său înaintea feţei Domnului;
17. Apoi din untdelemnul rămas în palma lui va pune preotul pe vârful urechii drepte a celui ce se curăţeşte, pe degetul cel mare al mâinii lui drepte şi pe degetul cel mare de la piciorul cel drept al lui, pe locurile unde a pus şi sângele jertfei pentru vină;
18. Iar celălalt untdelemn din palma preotului îl va turna pe capul celui ce se curăţeşte şi-l va curăţi preotul pe acesta înaintea Domnului.
19. Astfel va săvârşi preotul jertfa pentru păcat şi va curăţi pe cel ce a venit să se cureţe de necurăţenia lui; după aceea va junghia jertfa arderii de tot;
20. Şi va pune preotul arderea de tot şi darul de pâine pe jertfelnic. Astfel îl va curăţi pe el preotul şi el va fi curat.
21. Dacă însă acela va fi sărac şi nu-i va da mâna, să ia numai un berbec pentru jertfa de vină legănată pentru curăţirea sa, a zecea parte dintr-o efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn pentru darul de pâine, un log de untdelemn
22. Şi două turturele sau doi pui de porumbel, cum îi va da mâna: unul jertfă pentru păcat şi altul ardere de tot.

23. Îi va aduce în ziua a opta cea pentru curăţirea sa la preot, înaintea Domnului, la uşa cortului adunării.
24. Iar preotul, luând berbecul de jertfă pentru vină şi logul de untdelemn, le va aduce pe acestea legănându-le înaintea Domnului.
25. Apoi va junghia berbecul de jertfă pentru vină şi va lua preotul din sângele jertfei pentru vină şi va pune pe vârful urechii drepte a celui ce se curăţă, pe degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă şi pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept.
26. Şi va turna preotul untdelemn în palma sa cea stângă;
27. Şi cu untdelemn din palma sa cea stângă va stropi preotul de şapte ori cu degetul mâinii sale celei drepte înaintea feţei Domnului;
28. Apoi va pune preotul untdelemn din palma sa cea stângă pe marginea urechii drepte a celui ce se curăţeşte şi pe degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă şi pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept, pe locurile unde este pus şi sângele jertfei pentru vină;
29. Iar celălalt untdelemn din palma sa cea stângă îl va turna pe capul celui ce se curăţeşte, ca să-l cureţe înaintea Domnului.
30. Şi turturelele sau puii de porumbel, cum îi va fi dat mâna celui ce se curăţeşte, după starea lui, le va aduce:
31. O pasăre jertfă pentru păcat şi alta pentru ardere de tot, împreună cu darul de pâine. Şi aşa va curăţi preotul pe cel ce se curăţeşte înaintea Domnului.
32. Aceasta este rânduiala pentru cel bolnav de lepră, căruia nu-i dă mâna să ducă tot ce se cere pentru curăţirea sa".
33. Şi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
34. "Când veţi intra în pământul Canaanului, pe care-l voi da vouă de moştenire, şi voi aduce boala leprei asupra caselor din pământul moştenirii voastre,
35. Atunci cel cu casa trebuie să se ducă şi să spună preotului, zicând: Pe casa mea s-a ivit, pare-mi-se, boala.
36. Atunci preotul va porunci să se golească casa înainte de a intra preotul să cerceteze boala, ca să nu se facă necurate toate cele din casă; după aceea va veni preotul să cerceteze casa.
37. Şi cercetând el boala, dacă va vedea că boala de pe pereţii casei e în chip de gropi verzui sau roşietice, adâncite în perete,
38. Va ieşi din casă, la uşa casei, şi va închide casa pentru şapte zile.
39. în ziua a şaptea va veni preotul iar să cerceteze casa şi de va vedea că boala s-a întins pe pereţii casei,
40. Preotul va porunci să se scoată pietrele pe care este boala, să se arunce afară din oraş, la loc necurat,
41. Casa să se răzuiască toată pe dinăuntru, iar răzătura, ce se va răzui, să se arunce afară din oraş, la loc necurat.

42. Să aducă apoi alte pietre şi să le pună în locul pietrelor acelora; să ia altă tencuială şi casa să se tencuiască.
43. Dacă boala se va ivi iar şi va înflori pe pereţii casei, după ce s-au scos pietrele şi s-a răzuit şi s-a tencuit casa,
44. Atunci preotul va veni iar şi va cerceta şi de s-a răspândit boala pe pereţii casei, aceea este lepră rozătoare şi casa este necurată.
45. Casa aceea să se dărâme, iar pietrele ei, lemnul ei şi toată tencuiala să se scoată afară din oraş, la loc necurat.
46. Cel ce va intra în casa aceea, cât va fi ea închisă, acela necurat va fi până seara.
47. Cel ce va dormi în casa aceea să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara; şi cel ce va mânca în casa aceea să-şi spele hainele şi necurat va fi până seara.
48. Dacă însă preotul, venind şi intrând, va vedea că boala de pe pereţii casei nu s-a mai întins după ce aceasta a fost tencuită din nou, preotul o va declara curată, că boala a trecut.
49. Ca să cureţe casa, va lua deci două păsări vii, curate, lemn de cedru, aţă roşie răsucită şi isop;
50. Va junghia o pasăre deasupra unui vas de lut, la apă curgătoare.
51. Va lua lemnul cel de cedru, aţa, isopul şi pasărea vie şi le va muia în sângele păsării junghiate şi în apa de izvor şi va stropi casa de şapte ori.
52. Şi va curăţi astfel casa cu sângele păsării, cu apă de izvor, cu pasărea cea vie, cu lemnul cel de cedru, cu aţa roşie răsucită şi cu isop.
53. Iar păsării celei vii îi va da drumul din cetate în câmp şi se va curăţi casa şi curată va fi.
54. Aceasta este rânduiala pentru oricare fel de boală a leprei şi a chelbei.
55. Pentru lepra de pe haine şi de pe case,
56. Şi pentru umflături, pecingine şi pete,
57. Ca să se poată afla când acestea sunt necurate şi când sunt curate: aceasta este rânduiala pentru lepră".

Capitolul 15 - Rânduieli pentru necurăţia bărbaţilor şi a femeilor

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron, zicând:
2. "Grăiţi fiilor lui Israel şi le spuneţi: Dacă un bărbat va avea curgere din trupul său, pentru curgerea lui este necurat,
4. Tot patul, pe care doarme cel ce are curgere, este necurat; tot lucrul, pe care va şedea cel ce are curgere, este necurat.
5. Şi legea necurăţiei lui este aceasta: Ori de se face curgere din trupul lui, ori de este împiedicată curgerea în trupul lui, el este necurat.

5. Omul, care se va atinge de patul lui, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi va fi necurat până seara.
6. Cel ce va şedea pe vreun lucru, pe care a şezut cel ce are curgere, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi va fi necurat până seara.
7. Cel ce se va atinge de trupul celui ce are curgere să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
8. Dacă cel ce are curgere va scuipa pe unul curat, acesta să-şi spele hainele, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
9. Toată şaua, pe care va călări cel ce are curgere, necurată va fi până seara.
10. Tot cel ce se atinge de câte au fost sub acela va fi necurat până seara, iar cel ce va ridica acestea să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
11. Acela, de care se va atinge cel ce are curgere, fără să-şi fi spălat mâinile cu apă, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi va fi necurat până seara.
12. Vasul de lut, de care s-a atins cel ce are curgere, să se spargă şi tot vasul de lemn să se spele cu apă şi va fi curat.
13. Iar când cel ce are curgere se va curăţi de curgerea sa să numere şapte zile pentru curăţirea sa, să-şi spele hainele sale, să-şi spele trupul cu apă de izvor şi va fi curat.
14. Apoi în ziua a opta să-şi ia două turturele sau doi pui de porumbel, să vină înaintea feţei Domnului, la uşa cortului adunării şi să le dea preotului;
15. Iar preotul să aducă din ele: una jertfă pentru păcat şi una ardere de tot; şi să-l cureţe preotul înaintea Domnului de curgerea lui.
16. Dacă un om va avea din întâmplare curgerea seminţei, acela să-şi spele cu apă tot trupul său şi va fi necurat până seara.
17. Orice haină şi orice piele, pe care va cădea sămânţa, să se spele cu apă şi necurată va fi până seara.
18. Dacă bărbatul se va culca cu femeia şi va avea el curgerea seminţei, să se spele amândoi cu apă şi necuraţi să fie până seara.
19. De va avea femeia curgere de sânge, care curge din trupul său, trebuie să stea şapte zile pentru curăţirea sa. Tot cel ce se va atinge de ea, necurat va fi până seara.
20. Tot lucrul pe care se va culca ea în timpul necurăţiei va fi necurat şi tot lucrul pe care va şedea va fi necurat.
21. Tot cel ce se va atinge de patul ei să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
22. Tot cel ce se va atinge de vreun lucru, pe care a şezut ea, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
23. Iar de se va atinge cineva de ceva din patul ei sau de lucrul pe care a şezut ea, acela necurat va fi până seara.

24. De va dormi ea cu bărbatul, necurăţia ei va fi şi pe el şi necurat va fi el şapte zile, iar tot patul, în care va dormi, necurat va fi.
25. Dacă femeii îi va curge sânge mai multe zile şi nu în timpul regulii ei, sau dacă ea are curgere mai mult decât timpul regulii ei obişnuite, atunci în tot timpul curgerii necurăţiei ei va fi necurată, ca şi în timpul regulii ei.
26. Tot patul, în care va dormi în timpul curgerii ei, va fi necurat, cum e patul şi în timpul regulii ei, şi tot lucrul pe care va şedea ea va fi necurat, cum e necurat în timpul regulii ei.
27. Tot cel ce se va atinge de acel lucru va fi necurat: să-şi spele hainele sale, să-şi spele trupul cu apă şi va fi necurat până seara.
28. Iar când se va izbăvi ea de curgerea sa, să se cureţe şapte zile şi după aceea va fi curată.
29. În ziua a opta să-şi ia două turturele sau doi pui de porumbei şi să-i aducă preotului, la uşa cortului adunării
30. Iar preotul va aduce una din păsări jertfă pentru păcat şi pe cealaltă ardere de tot; şi s-o cureţe preotul înaintea Domnului de curgerea ei cea necurată.
31. Aşa să feriţi pe fiii lui Israel de necurăţenia lor, ca să nu moară ei în necurăţenia lor, spurcându-Mi locaşul Meu cel din mijlocul vostru.
32. Aceasta este rânduiala pentru cel ce are curgere şi pentru cel ce i se va întâmpla pierderea seminţei, care-l face necurat,
33. Şi pentru ceea ce suferă de regula sa şi pentru cei ce au curgere, bărbat sau femeie, şi pentru bărbatul ce doarme cu femeie necurată".

Capitolul 16 - Ziua cea mare a ispăşirii

1. După moartea celor doi fii ai lui Aaron, care au murit când au adus foc străin înaintea feţei Domnului, a grăit Domnul cu Moise;
2. Şi a zis Domnul către Moise: "Spune lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în locaşul sfânt de după perdea, înaintea curăţitorului celui de pe chivotul legii, ca să nu moară, că deasupra capacului Mă voi arăta în nor.
3. Iată rânduiala după care trebuie să intre Aaron în locaşul sfânt: cu un viţel, jertfă pentru păcat, şi cu un berbec pentru ardere de tot.
4. Să se îmbrace cu hitonul de in sfinţit, să aibă pe trupul lui pantaloni de in, să fie încins cu brâu de in şi să-şi ia şi chidar de in: acestea sunt veşmintele sfinţite; dar să-şi spele tot trupul său cu apă şi numai aşa să se îmbrace cu ele.
5. Iar de la obştea fiilor lui Israel să ia din turma lor doi ţapi de jertfă pentru păcat şi un berbec pentru arderea de tot.
6. Să aducă Aaron. pentru sine viţelul de jertfă pentru păcat, ca să se cureţe pe sine şi casa sa.

7. Apoi să ia cei doi ţapi şi să-i pună înaintea feţei Domnului la uşa cortului adunării.
8. Şi să arunce Aaron sorţi asupra celor doi ţapi: un sorţ pentru al Domnului şi un sorţ pentru al lui Azazel.
9. După aceea să ia Aaron ţapul, asupra căruia a căzut sorţul Domnului, şi să-l aducă jertfă pentru păcat,
10. Iar ţapul asupra căruia a căzut sorţul pentru Azazel să-l pună viu înaintea Domnului, ca să săvârşească asupra lui curăţirea şi să-i dea drumul în pustie pentru ispăşire, ca să ducă acela cu sine nelegiuirile lor în pământ neumblat.
11. Apoi să aducă Aaron viţelul de jertfă pentru păcatele sale, ca să se cureţe pe sine şi casa sa şi să junghie viţelul jertfă pentru păcatele sale;
12. Să ia cărbuni aprinşi de pe jertfelnicul cel dinaintea Domnului, o cădelniţă plină, şi aromate pisate mărunt pentru tămâiere două mâini pline, şi să le ducă înăuntru, după perdea;
13. Să pună aromatele pe focul din cădelniţă înaintea feţei Domnului, astfel ca norul de fum să acopere capacul cel de pe chivotul legii, ca să nu moară Aaron.
14. Să ia şi din sângele viţelului şi să stropească cu degetul său spre răsărit peste capac; şi înaintea capacului să stropească de şapte ori sânge cu degetul său.
15. După aceea să junghie înaintea Domnului ţapul de jertfă pentru păcatele poporului, să ducă sângele lui înăuntru, după perdea, şi să facă cu sângele acela ce a făcut şi cu sângele viţelului, stropind cu el pe capac şi înaintea capacului.
16. Aşa va curăţi locaşul sfânt de necurăţia fiilor lui Israel, de nelegiuirile lor şi de toate păcatele lor. Aşa să facă el cu cortul adunării, care se află la ei, în mijlocul necurăţeniilor lor.
17. Nici un om să nu fie în cortul adunării, când va intra el să cureţe locaşul sfânt şi până va ieşi. Aşa se va curăţi el pe sine şi casa sa şi toată obştea fiilor lui Israel.
18. Apoi va ieşi la jertfelnicul cel dinaintea Domnului şi-l va curăţi, luând din sângele viţelului şi din sângele ţapului şi punând pe coarnele jertfelnicului de jur împrejur,
19. Şi, stropindu-l cu sânge, cu degetul său de şapte ori, îl va curăţi de necurăţeniile fiilor lui Israel şi-l va sfinţi.
20. Iar după ce va sfârşi de curăţat locaşul sfânt, cortul adunării şi jertfelnicul, şi curăţind şi pe preoţi, va aduce ţapul cel viu,
21. Îşi va pune Aaron mâinile sale pe capul ţapului celui viu şi va mărturisi asupra lui toate nelegiuirile fiilor lui Israel, toate nedreptăţile lor şi toate păcatele lor; şi, punându-le pe acestea pe capul ţapului, îl va trimite cu un om anumit în pustie.
22. Şi va duce ţapul cu sine toate nelegiuirile lor în pământ neumblat şi omul va da drumul ţapului în pustie.
23. După aceea va intra Aaron în cortul adunării şi se va dezbrăca de hainele cele de in, cu care se îmbrăcase la intrarea în locul cel sfânt, şi le va lăsa acolo;

24. Îşi va spăla trupul său cu apă în locul cel sfânt, se va îmbrăca cu hainele sale şi, ieşind, va săvârşi arderea de tot pentru sine şi arderea de tot pentru popor, şi se va curăţi astfel pe sine, casa sa, poporul şi pe preoţi.
25. Iar grăsimea jertfei pentru păcat o va arde pe jertfelnic.
26. Cel ce a dat drumul în pustie ţapului de ispăşire să-şi spele hainele sale, să-şi spele trupul cu apă şi atunci să intre în tabără.
27. Iar viţelul de jertfă pentru păcat şi ţapul de jertfă pentru păcat al căror sânge a fost adus înăuntru pentru curăţirea locaşului sfânt, să se scoată afară din tabără şi să se ardă în foc pielea lor, carnea lor şi necurăţenia lor.
28. Cel ce le va arde să-şi spele hainele, să-şi spele trupul său cu apă şi numai după aceea să intre în tabără.
29. Aceasta să fie pentru voi lege veşnică: în luna a şaptea, în ziua a zecea a lunii, să postiţi şi nici o muncă să nu faceţi, nici băştinaşul, nici străinul care s-a aşezat la voi,
30. Căci în ziua aceasta vi se face curăţire, ca să fiţi curaţi de toate păcatele voastre, înaintea Domnului, şi curaţi veţi fi.
31. Aceasta e cea mai mare zi de odihnă pentru voi şi să smeriţi sufletele voastre prin post. Aceasta este lege veşnică.
32. De curăţit însă să vă cureţe preotul care este uns ca să slujească în locul tatălui său.
33. Să se îmbrace el cu veşmintele cele de in şi cu veşmintele sfinte; şi va curăţi sfânta sfintelor, cortul adunării, va curăţi jertfelnicul şi pe preoţi şi va curăţi şi toată obştea poporului.
34. Aceasta să fie pentru voi lege veşnică: o dată în an să curăţiţi pe fiii lui Israel de păcatele lor". Şi Aaron a făcut aşa cum poruncise Domnul lui Moise.

Capitolul 17 - Locul jertfelor. Oprirea de a mânca sânge

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte lui Aaron, fiilor lui şi tuturor fiilor lui Israel şi zi către ei: Iată ce porunceşte Domnul:
3. Orice om dintre fiii lui Israel sau dintre străinii ce s-au lipit de voi, care va junghia bou, sau oaie, sau capră, în tabără, sau care va junghia afară din tabără,
4. Şi nu le va înfăţişa la uşa cortului adunării, ca să le aducă ardere de tot sau jertfă de izbăvire, plăcută Domnului, cu miros de bună mireasmă; sau care le va junghia afară din tabără şi la uşa cortului adunării nu le va aduce, ca să le facă jertfă Domnului, înaintea locaşului Domnului, omului aceluia i se va cere sângele, că a vărsat sânge şi se va stârpi sufletul acela din poporul său;

5. Pentru ca fiii lui Israel să-şi aducă jertfele lor, câte le junghie ei în câmp, şi să le înfăţişeze Domnului la uşa cortului adunării, la preot, şi să le facă Domnului jertfă de mântuire.
6. Şi va stropi preotul cu sânge jertfelnicul împrejur, înaintea Domnului, la uşa cortului adunării, iar grăsimea o va arde spre miros de bună mireasmă Domnului,
7. Ca să nu-şi mai aducă ei jertfele lor la idolii după care umblă desfrânând. Aceasta să fie pentru ei aşezământ veşnic în neamul lor.
8. Să le spui de asemenea: Dacă un om dintre fiii lui Israel sau dintre fiii străinilor care locuiesc între ei va face ardere de tot sau jertfă
9. Şi nu o va aduce la uşa cortului adunării, ca să o aducă jertfă înaintea Domnului, omul acela se va stârpi din poporul său.
10. Dacă un om dintre fiii lui Israel şi dintre străinii care trăiesc între voi va mânca orice fel de sânge, Îmi voi întoarce faţa Mea împotriva sufletului celui ce va mânca sânge şi-l voi stârpi din poporul său,
11. Pentru că viaţa a tot trupul este în sânge şi pe acesta vi l-am dat pentru jertfelnic, ca să vă curăţiţi sufletele voastre, că sângele acesta curăţeşte sufletul.
12. De aceea am şi zis fiilor lui Israel: Nimeni din voi să nu mănânce sânge şi nici străinul, care locuieşte la voi, să nu mănânce sânge.
13. Oricine dintre fiii lui Israel şi dintre străinii ce locuiesc la voi va vâna fiară sau pasăre, care se mănâncă, acela să scurgă sângele ei şi să-l acopere cu pământ, căci viaţa oricărui trup este în sângele lui.
14. De aceea am zis fiilor lui Israel: Să nu mâncaţi sângele nici unui trup, pentru că viaţa oricărui trup este în sângele lui: tot cel ce-l va mânca se va stârpi,
15. Şi tot cel ce va mânca mortăciune sau sfâşiat de fiară, acela, fie băştinaş sau străin, să-şi spele hainele, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara, iar apoi va fi curat;
16. Iar de nu-şi va spăla hainele sale şi nu-şi va spăla trupul său, va purta asupra sa vina sa".

Capitolul 18 - Oprirea însoţirilor nelegiuite

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise, zicând:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi zi către ei: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
3. De datinile pământului Egiptului, în care aţi trăit, să nu vă ţineţi, nici de datinile pământului Canaanului, în care am să vă duc, să nu vă ţineţi şi nici să umblaţi după obiceiurile lor.
4. Ci legile Mele să le pliniţi şi aşezămintele Mele să le păziţi, umblând după cum poruncesc ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
5. Păziţi toate poruncile Mele şi toate hotărârile să le ţineţi, căci omul care le plineşte va trăi prin ele: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

6. Nimeni să nu se apropie de nici o rudă după trup, cu gândul ca să-i descopere goliciunea. Eu sunt Domnul!
7. Goliciunea tatălui tău şi goliciunea mamei tale să n-o descoperi! Că este mama ta, să nu-i descoperi goliciunea ei.
8. Goliciunea femeii tatălui tău să n-o descoperi, că este goliciunea tatălui tău!
9. Goliciunea surorii tale, goliciunea fiicei tatălui tău sau a fiicei mamei tale, care s-a născut în casă sau afară din casă, să n-o descoperi!
10. Goliciunea fiicei fiului tău sau a fiicei fiicei tale să n-o descoperi, căci goliciunea ta este!
11. Goliciunea fiicei femeii tatălui tău; care s-a născut din tatăl tău, să n-o descoperi, că soră îţi este după tată!
12. Goliciunea surorii tatălui tău să n-o descoperi, că este de un sânge cu tatăl tău!
13. Goliciunea surorii mamei tale să n-o descoperi, că este de un sânge cu mama ta!
14. Goliciunea fratelui tatălui tău să n-o descoperi şi de femeia lui să nu te apropii, că sunt unchiul şi mătuşa ta!
15. Goliciunea nurorii tale să n-o descoperi, că ea este femeia fiului tău; să nu-i descoperi goliciunea!
16. Goliciunea femeii fratelui tău să n-o descoperi, că este goliciunea fratelui tău.
17. Goliciunea unei femei şi a fiicei ei să nu descoperi; pe fiica fiului ei şi pe fiica fiicei ei să nu le iei, ca să le descoperi goliciunea; aceasta este nelegiuire, că sunt rude de sânge cu ea!
18. Să nu iei concubină pe sora femeii tale, ca să descoperi ruşinea ei în vremea ei, vie fiind ea.
19. Să nu te apropii de femeie în timpul regulii ei, ca să-i descoperi goliciunea.
20. Şi cu femeia aproapelui tău să nu te culci, ca să-ţi verşi sămânţa şi ca să te spurci cu ea.
21. Din copiii tăi să nu dai în slujba lui Moloh, ca să nu pângăreşti numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.
22. Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune.
23. Cu nici un dobitoc să nu te culci, ca să-ţi verşi sămânţa şi să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta e urâciune.
24. Să nu vă întinaţi cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea feţei voastre.
25. Că s-a întinat pământul şi am privit la nelegiuirile lor şi a lepădat pământul pe cei ce trăiau pe el.
26. Iar voi să păziţi toate poruncile Mele şi toate legile Mele şi să nu faceţi toate ticăloşiile acestea, nici băştinaşul, nici străinul care trăieşte între voi.
27. Că toate urâciunile acestea le-au făcut oamenii pământului acestuia care e înaintea voastră şi s-a întinat pământul;

28. Ca nu cumva să vă lepede şi pe voi pământul, când îl veţi întina, cum a aruncat el de la sine pe popoarele care au fost înainte de voi.
29. Că tot cel ce va face ticăloşiile acestea, sufletul care va face acestea se va stârpi din poporul său.
30. Deci păziţi poruncile Mele şi să nu umblaţi după obiceiurile urâte, după care au umblat cei dinaintea voastră, nici să vă întinaţi cu ele. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".

Capitolul 19 - Porunci pentru viaţa de fiecare zi

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte la toată obştea fiilor lui Israel şi le zi; Fiţi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt.
3. Să cinstească fiecare pe tatăl său şi pe mama sa şi zilele Mele de odihnă să le păziţi, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
4. Să nu alergaţi la idoli şi dumnezei turnaţi să nu vă faceţi, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
5. De veţi aduce Domnului jertfă de izbăvire, să o aduceţi de bunăvoie.
6. Şi să o mâncaţi în ziua aducerii şi a doua zi, iar ce va rămâne pentru a treia zi să ardeţi cu foc.
7. Iar de va mânca cineva a treia zi, va face urâciune şi jertfa nu va fi primită;
8. Cel ce va mânca va agonisi păcat, că acela a spurcat lucrul sfânt al Domnului şi sufletul acela se va stârpi din poporul său.
9. Când veţi secera holdele voastre în pământul vostru, să nu seceri tot până la fir în ogorul tău şi ceea ce rămâne după secerişul tău să nu aduni;
10. Şi în via ta să nu culegi strugurii rămaşi, nici boabele ce cad în via ta să nu le aduni; lasă-le pe acestea săracului şi străinului, că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.
11. Să nu furaţi, să nu spuneţi minciună şi să nu înşele nimeni pe aproapele său.
12. Să nu vă juraţi strâmb pe numele Meu şi să nu pângăriţi numele cel sfânt al Dumnezeului vostru, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
13. Să nu nedreptăţeşti pe aproapele şi să nu-l jefuieşti. Plata simbriaşului să nu rămână la tine până a doua zi.
14. Să nu grăieşti de rău pe surd şi înaintea orbului să nu pui piedică. Să te temi de Domnul Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.
15. Să nu faceţi nedreptate la judecată; să nu căutaţi la faţa celui sărac şi de faţa celui puternic să nu te sfieşti, ci cu dreptate să judeci pe aproapele tău.
16. Să nu umbli cu clevetiri în poporul tău şi asupra vieţii aproapelui tău să nu te ridici. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
17. Să nu duşmăneşti pe fratele tău în inima ta, dar să mustri pe aproapele tău, ca să nu porţi păcatul lui.

18. Să nu te răzbuni cu mâna ta şi să nu ai ură asupra fiilor poporului tău, ci să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
19. Legea Mea să o păziţi; vitele tale să nu le faci să se împreune cu alt soi; ogorul tău să nu-l semeni deodată cu două feluri de seminţe; cu haină ţesută din felurite torturi, de lână şi de in, să nu te îmbraci.
20. De va dormi cineva cu femeie, împreunându-se, şi aceea va fi roabă, logodită cu un bărbat, dar nerăscumpărată încă sau dacă nu i s-a dat încă slobozenia, să-i pedepsiţi pe amândoi, dar nu cu moarte, pentru că ea nu este slobodă,
21. Ci să aducă el Domnului, la uşa cortului adunării, jertfă de vină; un berbec să aducă jertfă pentru vina sa;
22. Şi preotul îl va curăţi de păcatul lui înaintea Domnului cu berbecul cel pentru vină şi i se va ierta lui păcatul pe care l-a făcut.
23. Când veţi intra în pământul, pe care Domnul Dumnezeul vostru vi-l va da, şi veţi sădi orice pom roditor, să curăţiţi necurăţenia lui: trei ani să socotiţi roadele lui ca necurate şi să nu le mâncaţi;
24. Iar în anul al patrulea toate roadele lui să fie afierosite Domnului, întru lauda Lui.
25. Şi în anul al cincilea să mâncaţi din roadele lui şi să vă adunaţi toate roadele. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
26. Să nu mâncaţi cu sânge; să nu vrăjiţi, nici să ghiciţi.
27. Să nu vă tundeţi rotund părul capului vostru, nici să vă stricaţi faţa bărbii voastre.
28. Pentru morţi să nu vă faceţi tăieturi pe trupurile voastre, nici semne cu împunsături să nu faceţi pe voi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
29. Să nu necinsteşti pe fiica ta, îngăduindu-i să facă desfrânare, ca să nu se desfrâneze pământul şi ca să nu se umple pământul de stricăciune.
30. Zilele Mele de odihnă să le păzeşti şi locaşul Meu să-l cinsteşti. Eu sunt Domnul.
31. Să nu alergaţi la cei ce cheamă morţii, pe la vrăjitori să nu umblaţi şi să nu vă întinaţi cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
32. Înaintea celui cărunt să te scoli, să cinsteşti faţa bătrânului şi să te temi de Domnul Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
33. De se va aşeza vreun străin în pământul vostru, să nu-l strâmtoraţi.
34. Străinul, care s-a aşezat la voi, să fie pentru voi ca şi băştinaşul vostru; să-l iubiţi ca pe voi înşivă, că şi voi aţi fost străini în pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
35. Să nu faceţi nedreptate la judecată, la măsură, la cântărit şi la măsurătoare.
36. Cântarul vostru să fie drept, greutăţile drepte, efa dreaptă şi hinul drept. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-am scos din pământul Egiptului.

37. Să păziţi toate legile Mele şi toate orânduielile Mele şi să le pliniţi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".

Capitolul 20 - Păcate şi pedepse

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel acestea: Dacă cineva dintre fiii lui Israel şi dintre străinii care trăiesc printre israeliţi va da din copiii săi lui Moloh, acela să fie dat morţii: poporul băştinaş să-l ucidă cu pietre.
3. Şi Eu Îmi voi întoarce faţa Mea împotriva omului aceluia şi-l voi stârpi din poporul său, pentru că a dat din copiii săi lui Moloh, ca să întineze locaşul Meu cel sfânt şi să necinstească numele Meu cel sfânt.
4. Iar dacă poporul băştinaş îşi va închide ochii săi asupra omului aceluia, când va da din copiii săi lui Moloh,
5. Îmi voi întoarce faţa Mea împotriva omului aceluia şi împotriva neamului lui şi-l voi stârpi din poporul său pe el şi pe toţi cei ce fac desfrânări asemenea lui, desfrânând după Moloh.
6. Dacă vreun suflet va alerga la cei ce cheamă morţii şi la vrăjitorii, ca să desfrâneze în urma lor, Eu voi întoarce faţa Mea împotriva sufletului aceluia şi-l voi pierde din poporul lui.
7. Sfinţiţi-vă pe voi înşivă şi veţi fi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt.
8. Păziţi legile Mele şi le pliniţi, că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfinţeşte.
9. Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morţii, că a grăit de rău pe tatăl său şi pe mama sa şi sângele său este asupra sa.
10. De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul şi desfrânata.
11. Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovaţi sunt.
12. De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune şi sângele lor este asupra lor.
13. De se va culca cineva cu bărbat ca şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este.
14. Dacă îşi va lua cineva femeie şi se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă şi el şi ea, ca să nu fie nelegiuiri între voi.
15. Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare şi să ucideţi dobitocul.
16. Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia şi dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.

17. De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, şi-i va vedea goliciunea şi ea va vedea goliciunea lui: aceasta este ruşine şi să fie stârpiţi înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-şi poarte păcatul lor.
18. Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei şi-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei şi ea şi-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiţi din poporul lor.
19. Goliciunea surorii mamei tale şi a surorii tatălui tău să n-o descoperi, că unul ca acela îşi dezgoleşte trupul rudei sale şi-şi vor purta păcatul amândoi.
20. Cel ce se va culca cu mătuşa sa descoperă goliciunea unchiului său; să-şi poarte amândoi păcatul şi fără copii să moară.
21. De va lua cineva pe femeia fratelui său, urâciune este, că a descoperit goliciunea fratelui său: fără copii să moară.
22. Păziţi toate aşezămintele Mele şi toate hotărârile Mele şi le pliniţi şi nu vă va arunca de pe sine pământul în care vă voi duce să trăiţi.
23. Să nu umblaţi după obiceiurile popoarelor pe care le voi alunga de la voi, că ele au făcut acestea toate şi M-am scârbit de ele.
24. Eu doară v-am spus: Voi veţi moşteni pământul lor şi Eu vă voi da să moşteniţi pământul în care curge lapte şi miere. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-am despărţit de toate popoarele.
25. Să deosebiţi dobitocul curat de cel necurat şi pasărea curată de cea necurată; să nu vă întinaţi sufletele voastre cu dobitoc sau cu pasăre, nici cu toate cele ce se târăsc pe pământ, pe care Eu le-am deosebit ca necurate.
26. Să-Mi fiţi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt sfânt şi v-am deosebit de toate popoarele, ca să fiţi ai Mei.
27. Bărbatul sau femeia, de vor chema morţi sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie ucişi, că sângele lor este asupra lor".

Capitolul 21 - Sfinţenia preoţilor

1. Zis-a Domnul către Moise: "Grăieşte preoţilor, fiilor lui Aaron şi le spune:
2. Să nu se spurce prin atingere de mort din poporul lor. Să se atingă numai de rudenia de aproape a lor, de mama lor şi de tatăl lor, de fiul lor şi de fiica lor, de fratele lor;
3. De sora lor fecioară, care trăieşte la ei şi e nemăritată, poate să se atingă, fără să se spurce.
4. De nimeni altul din poporul său să nu se atingă, ca să nu se spurce.
5. Să nu-şi radă capul, să nu-şi tundă marginea bărbii şi să nu-şi facă tăieturi pe trupurile lor pentru morţi.
6. Să fie sfinţi ai Dumnezeului lor şi să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului şi pâine Dumnezeului lor şi de aceea să fie sfinţi.

7. Să nu-şi ia de soţie femeie desfrânată sau necinstită; nici femeie lepădată de bărbatul ei, căci sunt sfinţi ai Domnului Dumnezeului lor.
8. Cinsteşte-i ca pe sfinţi, căci ei aduc pâine Dumnezeului tău; sfinţi să vă fie, căci Eu, Domnul, Cel ce vă sfinţesc, sunt sfânt.
9. Dacă fiica preotului se va spurca prin desfrânare, ea necinsteşte pe tatăl său: să fie arsă cu foc.
10. Marele preot din fraţii tăi, pe capul căruia s-a turnat mirul de ungere şi care este sfinţit, ca să se îmbrace cu veşmintele sfinte, să nu-şi descopere capul său, nici să-şi sfâşie hainele;
11. Şi nici de un mort să nu se apropie, nici chiar de tatăl său sau de mama sa să nu se atingă.
12. De locaşul sfânt să nu se depărteze, ca să nu necinstească locaşul Dumnezeului său, căci mirul sfânt de ungere al Dumnezeului lui este asupra lui. Eu sunt Domnul.
13. Acesta îşi va lua de femeie fecioară din poporul său.
14. Văduvă, sau lepădată, sau necinstită, sau desfrânată să nu ia, ci fecioară din poporul său să-şi ia de femeie.
15. Să nu-şi spurce sămânţa sa în poporul său, că Eu sunt Domnul Dumnezeu, Cel ce îl sfinţesc"!
16. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
17. "Spune lui Aaron: Nimeni din neamul tău în viitor şi din rudele tale să nu se apropie, ca să aducă daruri Dumnezeului său, de va avea vreo meteahnă pe trupul său.
18. Tot omul cu meteahnă pe trup să nu se apropie: nici orb, nici şchiop, nici ciung,
19. Nici cel cu piciorul rupt sau cu mâna ruptă, nici ghebos, nici cu vreun mădular uscat,
20. Nici cel cu albeaţă pe ochi, nici chelul, nici pipernicitul, nici cel cu părţile bărbăteşti vătămate.
21. Nici un om din sămânţa preotului Aaron, care va avea pe trupul său vreo meteahnă, să nu se apropie ca să aducă jertfă Domnului; că are meteahnă şi de aceea să nu se apropie ca să aducă daruri Dumnezeului său.
22. Darurile Dumnezeului său sunt sfinţenii mari, din sfinţenii poate să mănânce,
23. Dar de perdea să nu treacă şi la jertfelnic să nu se apropie; să nu necinstească locaşul Meu cel sfânt, căci Eu sunt Domnul, Cel ce îi sfinţesc".
24. Şi a spus Moise acestea lui Aaron, fiilor lui şi tuturor fiilor lui Israel.

Capitolul 22 - Cum anume se vor înfrupta preoţii şi mirenii din cele sfinte; însuşirile jertfelor

1. După aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:

2. "Spune lui Aaron şi fiilor lui să umble cu băgare de seamă cu cele sfinte ale fiilor lui Israel şi să nu pângărească numele cel sfânt al Meu prin prinoasele pe care ei înşişi Mi le aduc. Eu sunt Domnul.
3. Spune-le: Tot omul din seminţia voastră şi din neamul vostru, care va avea pe sine vreo necurăţenie şi se va apropia de cele sfinte, care se afierosesc de fiii lui Israel Domnului, sufletul aceluia se va stârpi de la faţa Mea. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
4. Omul din seminţia preotului Aaron care va fi lepros sau va avea curgere să nu mănânce din cele sfinte, până nu se va curăţi; şi cine se va atinge de ceva necurat de la mort, sau cine va suferi de curgerea seminţei,
5. Sau cine se va atinge de vreo târâtoare, de care s-ar spurca, sau de vreun om, care l-ar face necurat prin orice fel de necurăţie a lui,
6. Cel ce s-a atins de acestea necurat va fi până seara şi să nu mănânce din cele sfinte înainte de a-şi spăla trupul său cu apă.
7. Iar după ce va apune soarele şi după ce se va curăţi, atunci să mănânce din cele sfinte, că aceea este hrana lui.
8. Mortăciune şi sfâşiat de fiară să nu mănânce, ca să nu se spurce cu acestea. Eu sunt Domnul.
9. Să păzească poruncile Mele, ca să nu aibă asupră-le păcat şi să nu moară, când vor călca acestea. Eu sunt Domnul Dumnezeu, Cel ce îi sfinţesc pe ei.
10. Nici un străin să nu mănânce din cele sfinte. Nici cel ce locuieşte la un preot şi nici simbriaşul preotului să nu mănânce din cele sfinte.
11. Iar dacă preotul îşi va cumpăra un rob cu argint, acela să mănânce din ele; asemenea şi robul născut în casa sa să mănânce din pâinea lui.
12. Dacă fiica preotului se va mărita după străin de neamul preoţesc, nici ea să nu mănânce din prinoasele sfinte, cuvenite lui.
13. Când însă fiica preotului va fi văduvă sau despărţită şi copii nu va avea şi se va întoarce în casa tatălui său, cum era şi în tinereţea sa, atunci ea să mănânce pâinea tatălui său, iar dintre străini nimeni să nu mănânce.
14. Dacă cineva mănâncă din greşeală din cele sfinte, să întoarcă preotului preţul lucrului sfânt şi să mai adauge încă a cincea parte din preţul lui:
15. Preoţii să nu spurce cele sfinte ale fiilor lui Israel, pe care ei le aduc dar Domnului,
16. Şi să nu atragă asupră-le vinovăţia fărădelegii, când vor mânca cele sfinte ale lor, că Eu sunt Domnul, Cel ce îi sfinţesc".
17. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
18. "Vorbeşte lui Aaron, fiilor lui şi la toată adunarea fiilor lui Israel şi le zi: Dacă cineva dintre fiii lui Israel, sau dintre străinii care s-au aşezat la ei, în Israel, îşi vor aduce jertfa lor, pe care o aduc Domnului ardere de tot, după făgăduinţă sau de evlavie,

19. Ca să afle prin aceasta bunăvoinţă la Dumnezeu, jertfa trebuie să fie fără meteahnă, de parte bărbătească, din vitele mari, sau din oi, sau din capre.
20. Toate câte au meteahnă în sine să nu le aduceţi Domnului, că nu vor fi primite.
21. De va aduce cineva Domnului jertfă de mântuire, plinind o făgăduinţă, sau aducând jertfă de bună voie, sau la praznicele voastre, din boi, sau din oi, să fie fără meteahnă; ca să fie primită, să nu aibă nici o meteahnă.
22. Dobitoc orb, vătămat, sau slut, sau bubos, sau răpciugos, sau râios, să nu aduceţi Domnului şi nici să daţi la jertfelnicul Domnului pentru jertfă.
23. Bou sau oaie cu picioarele lungi sau scurte peste măsură poţi să aduci ca jertfă de evlavie, iar pentru jertfa făgăduită acestea nu sunt primite.
24. Dobitocul care are părţile bărbăteşti strivite, sfărâmate, smulse sau tăiate, să nu-l aduceţi Domnului şi în ţara voastră să nu faceţi asemenea lucru.
25. Nici din mâinile celor de alt neam să nu aduceţi nici unul din asemenea dobitoace în dar Dumnezeului vostru, pentru că acestea sunt vătămate şi cu meteahnă şi nu vă vor fi primite".
26. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
27. "De se va naşte viţel, sau miel, sau ied, şapte zile să stea la mama lui, iar din ziua a opta înainte va fi bun de adus jertfă Domnului.
28. Dar nici vacă, nici oaie să nu junghiaţi în aceeaşi zi cu puiul ei.
29. De aduceţi Domnului jertfă de mulţumire, s-o aduceţi ca să vă fie primită.
30. În aceeaşi zi s-o mâncaţi şi să nu lăsaţi din carnea ei pe a doua zi. Eu sunt Domnul.
31. Să păziţi poruncile Mele şi să le pliniţi: Eu sunt Domnul.
32. Să nu spurcaţi numele cel sfânt al Meu, ca să fiu Eu sfânt între fiii lui Israel.
33. Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfinţesc pe voi, Care v-am scos din pământul Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul".

Capitolul 23 - Despre sărbători

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune care sunt sărbătorile Domnului, în care se vor face adunările sfinte. Sărbătorile Mele sunt acestea:
3. Şase zile să lucraţi, iar ziua a şaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului: nici o muncă să nu faceţi; aceasta este odihna Domnului în toate locuinţele voastre.
4. Iată şi celelalte sărbători ale Domnului, adunările sfinte, pe care trebuie să le vestiţi la vremea lor:
5. În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, către seară, sunt Paştile Domnului.
6. Iar în ziua a cincisprezecea a aceleiaşi luni este sărbătoarea azimei Domnului: şapte zile să mâncaţi azime.

7. În ziua întâi a sărbătorilor să aveţi adunare sfântă şi nici o muncă să nu faceţi.
8. Timp de şapte zile să aduceţi jertfă Domnului, şi în ziua a şaptea iar e adunare sfântă; nici o muncă să nu faceţi".
9. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
10. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi intra în pământul pe care Eu vi-l dau vouă şi veţi face seceriş în el, cel dintâi snop al secerişului vostru să-l aduceţi la preot;
11. El va ridica acest snop înaintea Domnului, ca să aflaţi bunăvoinţă la El; a doua zi după cea dintâi a sărbătorii îl va ridica preotul.
12. În ziua ridicării snopului veţi aduce Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă.
13. Împreună cu el veţi aduce prinos de pâine două din zece părţi de efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn, ca să fie jertfă Domnului, mireasmă plăcută, şi veţi face şi turnare un sfert de hin de vin.
14. Nici un fel de pâine nouă, nici grăunţe uscate, nici grăunţe crude să nu mâncaţi până la ziua aceea în care veţi aduce prinos Dumnezeului vostru. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, oriunde veţi locui.
15. Din ziua a doua după întâi a sărbătorii, din ziua în care veţi aduce snopul legănat, să număraţi şapte săptămâni întregi,
16. Până la ziua întâi de după cea din urmă zi a săptămânii a şaptea, să număraţi cincizeci de zile şi atunci să aduceţi un nou dar de pâine Domnului.
17. Să aduceţi din locuinţele voastre dar ridicat: două pâini făcute din două zecimi de efă de făină de grâu, coapte cu dospitură, ca pârgă Domnului.
18. Împreună cu pâinile să mai aduceţi şapte miei fără meteahnă, de câte un an, un junc din cireadă şi doi berbeci fără meteahnă; ca să fie acestea Domnului ardere de tot, dar de pâine, turnare şi jertfă cu mireasmă plăcută Domnului.
19. Să jertfiţi de asemenea din turma de capre un ţap, jertfă pentru păcat, şi doi miei de câte un an, jertfă de mântuire, împreună cu pâinile din pârgă.
20. Pe acestea să le aducă preotul legănându-le înaintea Domnului, împreună cu pâinile din pârgă de grâu legănate şi cu cei doi miei; acestea vor fi sfinţenie Domnului şi vor fi ale preotului, care le înfăţişează.
21. Să daţi de ştire prăznuirea în ziua aceasta şi să aveţi adunare sfântă, nici o muncă să nu faceţi. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, în toate aşezările voastre.
22. Când veţi secera holda în pământul vostru, să nu adunaţi ce rămâne după seceratul ogorului vostru şi spicele ce cad de sub secere să nu le adunaţi, ci să lăsaţi pe acestea săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru".
23. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
24. "Spune fiilor lui Israel: În luna a şaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbiţelor şi adunare sfântă să aveţi;

25. Nici o muncă să nu faceţi, ci să aduceţi ardere de tot Domnului",
26. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
27. "Şi în ziua a zecea a lunii aceleia a şaptea, care este ziua curăţirii, să aveţi adunare sfântă; să postiţi şi să aduceţi ardere de tot Domnului;
28. Nici o muncă să nu faceţi în ziua aceea, că aceasta este ziua curăţirii, ca să vă curăţiţi înaintea feţei Domnului Dumnezeului vostru.
29. Tot sufletul care nu va posti în ziua aceea se va stârpi din poporul său;
30. Şi tot sufletul care va lucra în ziua aceea, îl voi stârpi din mijlocul poporului său.
31. Nici o muncă să nu faceţi: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru în toate cetăţile voastre.
32. Aceasta este pentru voi zi de odihnă; să postiţi din seara zilei a noua a lunii; din acea seară până în seara zilei a zecea a lunii să prăznuiţi odihna voastră".
33. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
34. "Spune fiilor lui Israel: Din ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea începe sărbătoarea corturilor; şapte zile să sărbătoreşti în cinstea Domnului.
35. În ziua întâi va fi adunare sfântă; nici o muncă să nu faceţi.
36. Şapte zile să aduceţi jertfă Domnului şi în ziua a opta va fi adunare sfântă; să aduceţi arderi de tot Domnului: aceasta este încheierea sărbătorii; nici o muncă să nu faceţi.
37. Acestea sunt sărbătorile Domnului, în care trebuie să se ţină adunările sfinte, ca să aducă jertfe Domnului, ardere de tot, prinos de pâine, jertfe junghiate şi turnări, fiecare din ele la ziua hotărâtă;
38. Afară de zilele de odihnă ale Domnului, afară de darurile voastre, afară de toate afierosirile voastre şi afară de tot ce aduceţi din evlavie şi daţi Domnului,
39. În ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea, când vă strângeţi roadele pământului, să sărbătoriţi sărbătoarea Domnului şapte zile: în ziua întâi este odihnă şi în ziua a opta iară este odihnă.
40. În ziua întâi să luaţi ramuri de copaci frumoşi, ramuri de finici, ramuri de copaci cu frunzele late şi sălcii de râu şi să vă veseliţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru, şapte zile.
41. Să prăznuiţi sărbătoarea aceasta a Domnului şapte zile în an: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru. În luna a şaptea să o prăznuiţi.
42. Să locuiţi şapte zile în corturi; tot israelitul băştinaş să locuiască în corturi,
43. Ca să ştie urmaşii voştri că în corturi am aşezat Eu pe fiii lui Israel, când i-am scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".
44. Astfel a grăit Moise fiilor lui Israel despre sărbătorile Domnului.

Capitolul 24 - Sfeşnicul şi pâinile punerii-înainte. A numi numele Domnului. Legea talionului

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Porunceşte fiilor lui Israel să-ţi aducă untdelemn de măsline, curat şi limpede, pentru candele, ca să ardă sfeşnicul necontenit,
3. Înaintea perdelei din cortul adunării, şi-l va aprinde Aaron şi fiii lui înaintea Domnului, ca să ardă totdeauna, de seara până dimineaţa. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru.
4. Candelele să le pună în sfeşnicul cel de aur curat de dinaintea Domnului, ca să ardă sfeşnicul de seara până dimineaţa.
5. Să luaţi făină de grâu bună şi să faceţi din ea douăsprezece pâini; fiecare pâine să fie de două zecimi de efă.
6. Şi să le puneţi pe două rânduri, câte şase pâini în rând, pe masa cea de aur curat de dinaintea Domnului;
7. Pe fiecare rând să pui tămâie curată şi sare, şi vor fi acestea, pe lângă pâini, jertfă de pomenire înaintea Domnului.
8. În ziua odihnei să se pună acestea necontenit înaintea Domnului din partea fiilor lui Israel; acesta este legământ veşnic.
9. Ele vor fi ale lui Aaron şi ale fiilor săi, care le vor mânca în locul cel sfânt, că acestea sunt sfinţenie mare pentru ei din jertfele Domnului: acesta este aşezământ veşnic".
10. În vremea aceea, fiul unei israelite, născut între israeliţi dintr-un egiptean, a ieşit la fiii lui Israel şi s-a sfădit în tabără cu un israelit.
11. Şi fiul israelitei, hulind numele Domnului şi grăindu-l de rău, a fost adus la Moise, iar numele mamei lui era Şelomit, fata lui Dibri, din neamul lui Dan.
12. Acela a fost pus sub strajă, ca să-l judece după porunca Domnului.
13. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
14. "Scoate pe hulitor afară din tabără şi toţi cei ce au auzit să-şi pună mâinile lor pe capul lui, iar toată obştea să-l ucidă cu pietre.
15. Apoi fiilor lui Israel să le spui: Omul care va huli pe Dumnezeu îşi va agonisi păcat.
16. Hulitorul numelui Domnului să fie omorât neapărat; toată obştea să-l ucidă cu pietre. Sau străinul, sau băştinaşul, de va huli numele Domnului, să fie omorât.
17. De va lovi cineva un om şi va muri, acela să fie omorât.
18. De va lovi cineva dobitoc şi va muri, acela să dea dobitoc pentru dobitoc.
19. De va pricinui cineva vătămare aproapelui său, aceluia să i se facă ceea ce a făcut el altuia:
20. Frântură pentru frântură, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; cum a făcut el vătămare altui om, aşa să i se facă şi lui.

21. Cel ce va ucide dobitoc să dea altul; iar cel ce va ucide om să fie omorât.
22. Aceeaşi judecată să aveţi şi pentru străin şi pentru băştinaş, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".
23. Şi după ce Moise a spus acestea fiilor lui Israel şi au făcut fiii lui Israel cum poruncise Domnul lui Moise, au scos pe hulitor afară din tabără şi l-au ucis cu pietre.

Capitolul 25 - Anul jubileu

1. Grăit-a Domnul cu Moise pe Muntele Sinai şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: După ce veţi intra în pământul pe care îl voi da vouă, să se odihnească pământul; să fie o odihnă în cinstea Domnului.
3. şase ani să semeni ogorul tău, şase ani să lucrezi via ta şi să aduni roadele lor;
4. Iar anul al şaptelea să fie an de odihnă a pământului, odihna Domnului; ogorul tău să nu-l semeni şi via ta să n-o tai în anul acela.
5. Ceea ce va creşte de la sine pe ogorul tău să nu seceri şi strugurii de pe viţele tale netăiate să nu-i culegi, ca să fie acest an de odihnă pentru pământ.
6. Şi aceste roade vor fi în timpul odihnei pământului hrană pentru tine, pentru robul tău şi pentru roaba ta, pentru simbriaşul tău şi pentru străinul tău care s-a aşezat la tine;
7. Pentru dobitocul tău şi pentru fiarele cele de pe pământul tău, să fie de hrană toate roadele lui.
8. Să numeri apoi şapte ani de odihnă, adică de şapte ori câte şapte ani, ca să ai în cei de şapte ori câte şapte ani, patruzeci şi nouă de ani.
9. Şi să trâmbiţezi cu trâmbiţa în luna a şaptea, în ziua a zecea a lunii; în ziua curăţirii să trâmbiţezi cu trâmbiţa în toată ţara voastră.
10. Să sfinţiţi anul al cincizecilea şi să se vestească slobozenie pe pământul vostru pentru toţi locuitorii lui. Să vă fie acesta an de slobozenie, ca să se întoarcă fiecare la moşia sa; fiecare să se întoarcă la ogorul său.
11. Anul al cincizecilea să vă fie an de slobozenie: să nu semănaţi, nici să seceraţi ceea ce va creşte de la sine pe pământ, şi să nu culegeţi poama de pe viţele netăiate,
12. Că acesta e jubileu; sfânt să fie pentru voi; roadele de pe ogor să le mâncaţi.
13. În anul jubileu să se întoarcă fiecare la moşia sa.
14. De vei vinde ceva aproapelui tău sau de vei cumpăra ceva de la aproapele tău, să nu înşele nimeni pe aproapele său.
15. După numărul anilor trecuţi de la cel din urmă jubileu să cumperi de la aproapele tău, şi după numărul anilor de cules să-ţi vândă el.
16. Dacă au rămas ani mai mulţi până la jubileu, sporeşte preţul, iar dacă au rămas puţini ani, micşorează preţul, căci un anumit număr de secerişuri îţi vinde el.

17. Să nu înşele nimeni pe aproapele său; teme-te de Domnul Dumnezeul tău; Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
18. Faceţi poruncile Mele şi toate hotărârile Mele; faceţi şi păziţi toate acestea şi veţi locui liniştiţi pe pământ.
19. Pământul îşi va da rodul său, veţi mânca până la saţ şi veţi trăi liniştiţi pe el.
20. Iar de veţi zice: Dar ce să mâncăm în anul al şaptelea, când nici nu vom semăna, nici nu vom aduna roadele noastre?
21. Vă voi trimite binecuvântarea Mea în anul al şaselea şi va aduce roadele sale pentru trei ani.
22. Şi veţi semăna în anul al optulea, dar de mâncat veţi mânca roadele cele vechi până la al nouălea an: până se vor coace roadele anului al optulea veţi mânca din cele vechi din anii trecuţi.
23. Pământul să nu-l vindeţi de veci, că pământul este al Meu; iar voi sunteţi străini şi venetici înaintea Mea.
24. În toate părţile stăpânirii voastre să îngăduiţi răscumpărarea pământului.
25. Dacă fratele tău, care e cu tine, va sărăci şi va vinde din moştenirea sa, să vină ruda sa de aproape şi să cumpere ceea ce vinde fratele său.
26. Dacă însă nu va avea cineva rudenie, ci îi va da lui mâna şi va găsi cât îi trebuie pentru răscumpărare,
27. Atunci să numere anii vânzării sale, şi ce trece să întoarcă aceluia, căruia i-a vândut, şi se va întoarce la moşia sa.
28. Iar dacă nu va găsi mâna lui cât îi trebuie să întoarcă aceluia, atunci pământul vândut de el va rămâne în mâinile cumpărătorului până la anul jubileu, şi în anul jubileu cumpărătorul va ieşi şi vânzătorul va intra în stăpânirea sa.
29. De va vinde cineva casă de locuit în oraş îngrădit cu zid, poate s-o răscumpere până într-un an de la vânzarea ei: timp de un an poate s-o răscumpere.
30. Iar de nu se va răscumpăra până la împlinirea unui an întreg, casa cea din oraş îngrădit cu zid va rămâne pentru totdeauna aceluia care a cumpărat-o şi urmaşilor lui, şi în anul jubileu nu va trece de la el.
31. Iar casele din sate, care n-au împrejur zid, să se socotească deopotrivă cu pământul: ele se pot răscumpăra oricând şi în anul jubileu trec la fostul lor stăpân.
32. Cât pentru oraşele leviţilor şi casele din oraşele stăpânirii lor, leviţii le vor putea răscumpăra de-a pururi.
33. Iar dacă cineva din leviţi nu va face răscumpărarea, atunci casa vândută din oraşele stăpânirii lor se întoarce în anul jubileu, căci casele din oraşele leviţilor sunt stăpânirea lor între fiii lui Israel.
34. Nici ogoarele dimprejurul oraşelor lor nu se pot vinde, pentru că acestea sunt moştenirea lor veşnică.
35. Dacă fratele tău va sărăci şi va ajunge la strâmtorare înaintea ta, ajută-l, fie străin, fie băştinaş, ca să trăiască cu tine.

36. Să nu iei de la el dobândă şi spor, ci să te temi de Dumnezeul tău, ca să trăiască fratele tău cu tine. Eu sunt Domnul.
37. Argintul tău să nu ţi-l dai lui cu camătă şi pâinea ta să nu i-o dai ca s-o iei cu spor.
38. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă dau pământul Canaanului şi ca să fiu Dumnezeul vostru.
39. Când îi va sărăci fratele şi-i se va vinde ţie, să nu-l pui la muncă de rob,
40. Ci să fie el la tine ca simbriaş sau străin, şi să-ţi lucreze până la anul jubileu;
41. Iar atunci să se ducă de la tine, şi el şi copiii lui împreună cu el, să se întoarcă în neamul său şi să intre iarăşi în stăpânirea părinţilor săi.
42. Pentru că ei sunt robii Mei, pe care Eu i-am scos din pământul Egiptului;
43. Să nu-i vinzi, cum se vând robii, să nu-i stăpâneşti cu cruzime şi să te temi de Dumnezeul tău.
44. Iar ca să-ţi ai robul tău şi roaba ta, să-ţi cumperi rob şi roabă de la neamurile dimprejurul vostru.
45. Puteţi să vă cumpăraţi şi din copiii străinilor, care s-au aşezat la voi, şi din neamul lor, care este la voi şi care s-a născut în pământul vostru; pot să fie averea voastră.
46. Puteţi să-i daţi moştenire fiilor voştri după voi, ca orice avere, veşnic să-i stăpâniţi, ca pe robi. Iar asupra fraţilor voştri din fiii lui Israel şi unul asupra altuia, să nu domniţi cu cruzime.
47. Dacă străinul sau veneticul tău s-a îmbogăţit pe lângă tine, iar fratele tău a sărăcit lângă tine şi s-a vândut veneticului, care s-a aşezat la tine, sau unui urmaş din neamul veneticului,
48. Atunci, după vânzare, se va putea răscumpăra; careva din fraţii lui va putea să-l răscumpere:
49. Sau unchiul lui, sau fiul unchiului va putea să-l răscumpere, sau careva din neamul lui, din seminţia lui să-l răscumpere; sau de va avea îndestulare, să se răscumpere singur.
50. Şi acela să se răfuiască cu cel ce l-a cumpărat, de la anul când s-a vândut el până la anul jubileu, şi argintul pentru care s-a vândut să i-l întoarcă după numărul anilor; socotindu-i ca slujiţi de un simbriaş vremelnic la el.
51. Şi dacă rămân încă mulţi ani, el va plăti răscumpărarea potrivit anilor acestora, după preţul cu care a fost cumpărat.
52. Iar dacă rămân puţini ani până la anul jubileu, să-i numere şi să plătească, pentru răscumpărarea sa, după numărul anilor.
53. El să fie la dânsul cu anul, ca simbriaşul, şi acela să nu-l stăpânească cu asprime înaintea ochilor tăi.
54. Iar dacă el nu se va răscumpăra în chipul acesta, atunci în anul jubileu va ieşi el însuşi, şi împreună cu el, şi copiii lui,

55. Pentru că fiii lui Israel sunt robii Mei; robii Mei sunt ei, că Eu i-am scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

Capitolul 26 - Binecuvântări şi blesteme

1. Să nu vă faceţi idoli, nici chipuri cioplite; nici stâlpi să nu vă ridicaţi; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă aşezaţi în pământul vostru, ca să vă închinaţi la ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
2. Zilele de odihnă ale Mele să le păziţi şi locaşul Meu cel sfânt să-l cinstiţi, că Eu sunt Domnul.
3. De veţi umbla după legile Mele şi de veţi păzi şi plini poruncile Mele,
4. Vă voi da ploaie la timp, pământul şi pomii îşi vor da roadele lor.
5. Treieratul vostru va ajunge până la culesul viilor, culesul viilor va ajunge până la semănat; veţi mânca pâinea voastră cu mulţumire şi veţi trăi în pământul vostru fără primejdie.
6. Voi trimite pace pe pământul vostru şi nimeni nu vă va tulbura; voi goni fiarele sălbatice şi sabia nu va trece prin pământul vostru.
7. Veţi alunga pe vrăjmaşii voştri şi vor cădea ucişi înaintea voastră.
8. Cinci din voi vor birui o sută şi o sută din voi vor goni zece mii şi vor cădea vrăjmaşii voştri de sabie înaintea voastră.
9. Căuta-voi spre voi şi vă voi binecuvânta; veţi avea copii, vă voi înmulţi şi voi fi statornic în legământul Meu cu voi.
10. Veţi mânca roadele vechi din anii trecuţi şi veţi da la o parte pe cele vechi pentru a face loc celor noi.
11. Voi aşeza locaşul Meu în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu se va scârbi de voi.
12. Voi umbla printre voi, voi fi Dumnezeul vostru şi voi poporul Meu.
13. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să nu mai fiţi robi acolo; am sfărâmat jugul vostru şi v-am povăţuit cu fruntea ridicată.
14. Iar de nu Mă veţi asculta şi de nu veţi păzi aceste porunci ale Mele,
15. De veţi dispreţui aşezămintele Mele şi de se va scârbi sufletul vostru de legile Mele, neîmplinind poruncile Mele, şi călcând legământul Meu,
16. Atunci şi Eu am să Mă port cu voi aşa: Voi trimite asupra voastră groaza, lingoarea şi frigurile, de care vi se vor secătui ochii şi vi se va istovi sufletul; veţi semăna semințele în zadar şi vrăjmaşii voştri le vor mânca.
17. Îmi voi întoarce faţa împotriva voastră şi veţi cădea înaintea vrăjmaşilor voştri; vor domni peste voi duşmanii voştri şi veţi fugi când nimeni nu vă va alunga.
18. Dacă nici după toate acestea nu Mă veţi asculta, atunci înşeptit voi mări pedeapsa pentru păcatele voastre.

19. Voi frânge îndărătnicia voastră cea mândră şi cerul vostru îl voi face ca fierul, iar pământul vostru ca arama.
20. În zadar vă veţi cheltui puterile voastre, că pământul vostru nu-şi va da roadele sale, nici pomii din ţara voastră nu-şi vor da poamele lor.
21. Dacă şi după acestea veţi umbla împotriva Mea şi nu veţi vrea să Mă ascultaţi, atunci vă voi adăuga lovituri înşeptit pentru păcatele voastre;
22. Voi trimite asupra voastră fiarele câmpului, care vă vor lipsi de copii; vor prăpădi vitele voastre şi pe voi vă voi împuţina aşa, încât se vor pustii drumurile voastre.
23. Dacă nici după aceasta nu vă veţi îndrepta, împotrivindu-vă Mie,
24. Atunci şi Eu voi veni cu mânie asupra voastră şi vă voi lovi înşeptit pentru păcatele voastre.
25. Voi aduce asupra voastră sabie răzbunătoare, ca să răzbune legământul Meu. Iar dacă vă veţi ascunde în oraşele voastre, voi trimite asupra voastră molimă şi veţi fi daţi în mâinile vrăjmaşului.
26. Pâinea, care vă hrăneşte, o voi lua de la voi; zece femei vor coace pâine pentru voi într-un cuptor şi vor da pâinea voastră cu cântarul şi veţi mânca şi nu vă veţi sătura.
27. Dacă nici după aceasta nu Mă veţi asculta şi veţi păşi împotriva Mea,
28. Atunci şi Eu cu mânie voi veni asupra voastră şi vă voi pedepsi înşeptit pentru păcatele voastre;
29. Veţi mânca din carnea fiilor voştri şi din carnea fiicelor voastre.
30. Dărâma-voi înălţimile voastre şi voi strica stâlpii voştri; trupurile voastre le voi prăbuşi sub dărâmăturile idolilor voştri şi se va scârbi sufletul Meu de voi.
31. Oraşele voastre le voi preface în ruine, voi pustii locaşurile voastre cele sfinte şi nu voi mirosi miresmele plăcute ale jertfelor voastre.
32. Pustii-voi pământul vostru aşa încât să se mire de el vrăjmaşii voştri care se vor aşeza pe el;
33. Iar pe voi vă voi risipi printre popoare; în urma voastră Îmi voi ridica sabia şi va fi pământul vostru pustiu şi oraşele voastre dărâmate.
34. Atunci pământul se va bucura de odihnele sale în zilele pustiirii lui; când voi veţi fi în pământul vrăjmaşilor voştri, atunci pământul vostru se va odihni şi se va bucura de odihna lui.
35. În toate zilele pustiirii lui el se va odihni cât nu s-a odihnit în zilele de odihnă ale voastre, când locuiaţi voi în el.
36. Celor ce vor rămâne dintre voi le voi trimite în inimi frica în pământul vrăjmaşilor lor; până şi freamătul frunzei ce se clatină îi va pune pe fugă şi vor fugi ca de sabie şi vor cădea când nimeni nu-i va alunga.
37. Se vor călca unul pe altul, ca cei ce fug de sabie, când nimeni nu-i va urmări şi nu veţi avea putere să vă împotriviţi vrăjmaşilor voştri.

38. Veţi pieri printre popoare şi vă va înghiţi pământul vrăjmaşilor voştri.
39. Iar cei ce vor rămâne din voi se vor usca pentru păcatele lor în pământurile vrăjmaşilor voştri, se vor usca şi pentru păcatele părinţilor lor.
40. Atunci îşi vor mărturisi fărădelegile lor şi fărădelegile părinţilor lor, cum au săvârşit ei nelegiuiri împotriva Mea şi au păşit împotriva Mea.
41. Pentru care şi Eu am venit cu mânie asupra lor şi i-am adus în pământul vrăjmaşilor lor; atunci se va supune inima lor cea netăiată împrejur şi vor suferi ei pentru nelegiuirile lor.
42. Şi Eu Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, de legământul Meu cu Isaac, şi de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte şi de pământ îmi voi aduce aminte.
43. Când pământul va fi părăsit de ei şi el se va bucura de odihna lui, golit fiind de ei, şi ei vor suferi pentru fărădelegi şi pentru că au nesocotit legile Mele şi sufletul lor s-a scârbit de aşezământul Meu;
44. Când vor fi ei în pământul vrăjmaşilor, Eu nu-i voi dispreţui şi nu Mă voi scârbi de ei, aşa încât să-i pierd şi să stric legământul Meu cu ei, că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor.
45. Îmi voi aminti de ei pentru legământul încheiat cu strămoşii lor, pe care i-am scos din pământul Egiptului, înaintea ochilor popoarelor, ca să fiu Dumnezeul lor. Eu sunt Domnul".
46. Acestea sunt aşezămintele, hotărârile şi legile pe care le-a aşezat Domnul între Sine şi fiii lui Israel prin Moise, pe Muntele Sinai.

Capitolul 27 - Făgăduinţe şi zeciuieli

1. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: De va făgădui cineva să-şi afierosească sufletul său Domnului, preţuirea ta să fie aşa:
3. Preţul pentru un bărbat, de la douăzeci până la şaizeci de ani, să fie cincizeci de sicli de argint, după siclul sfânt.
4. Iar dacă este femeie, preţul să fie treizeci de sicli.
5. De la cinci până la douăzeci de ani, preţul să fie pentru bărbat douăzeci de sicli, iar pentru femeie zece sicli.
6. Iar de la o lună până la cinci ani, preţul să fie pentru bărbat cinci sicli de argint, şi pentru femeie trei sicli de argint.
7. De la şaizeci de ani în sus preţul să fie pentru bărbat cincisprezece sicli de argint, şi pentru femeie zece sicli.
8. Iar dacă este sărac şi nu e în stare să plătească preţul, atunci să fie adus la preot şi să-l preţuiască preotul; potrivit cu starea celui ce şi-a dat făgăduinţa să-l preţuiască preotul.

9. Dacă însă va fi un dobitoc, ce se aduce jertfă Domnului, tot ce se aduce Domnului trebuie să fie sfânt.
10. Să nu schimbe nici bun cu rău, nici rău cu bun; iar de schimbă cineva dobitoc cu dobitoc, atunci şi cel schimbat şi cel dat schimb va fi sfânt.
11. Dacă ar fi cumva un dobitoc necurat, care nu se aduce jertfă Domnului, şi el va fi adus la preot,
12. Preotul îl va preţui ori de este bun, ori de este rău; şi cum îl va preţui preotul, aşa să fie.
13. De va vrea cineva să-l răscumpere, atunci să adauge a cincea parte la preţ.
14. De va afierosi cineva casa sa Domnului, s-o preţuiască preotul, de este bună sau rea, şi cum o va preţui preotul, aşa să rămână.
15. Dacă afierositorul va vrea să răscumpere casa sa, să adauge a cincea parte de argint la preţul ei şi va fi a lui.
16. De va afierosi cineva Domnului ţarină din moşia sa, preţuirea să se facă după venitul ei, cincizeci de sicli de argint pentru fiecare gomer de orz semănat.
17. De îşi va afierosi ţarina sa chiar din anul jubileu, să fie după preţul hotărât.
18. Iar de îşi afieroseşte cineva ţarina sa după anul jubileu, atunci preotul să socotească argintul după numărul anilor ce mai rămân până la anul jubileu şi să scadă din preţul ei.
19. Dacă însă va vrea să-şi răscumpere ţarina cel ce a afierosit-o, atunci el să adauge a cincea parte de argint la preţul ei şi să rămână a lui.
20. Iar dacă acela nu-şi va răscumpăra ţarina şi va fi vândută altui om, atunci nu se mai poate răscumpăra;
21. Ţarina aceea, când se va întoarce în anul jubileu, va fi afierosire Domnului, ca ţarină jertfă, şi va trece în stăpânirea preotului.
22. Iar dacă cineva va afierosi Domnului o ţarină cumpărată, care nu este din ţarinile moşiei lui,
23. Preotul să-i socotească partea de preţ până la anul jubileu, şi acela să-i dea preţul în aceeaşi zi, ca afierosire Domnului,
24. Şi ţarina în anul jubileu va trece iar la acela, de la care a fost cumpărată şi din moşia căruia a fost pământul acela.
25. Toate preţurile să fie făcute după siclul sfânt; siclul să aibă douăzeci de ghere.
26. Numai întâii născuţi ai dobitoacelor, care după întâietatea naşterii sunt ai Domnului, să nu-i afierosească nimeni: fie bou, fie oaie, că sunt ai Domnului.
27. Iar dacă este dobitoc necurat, să fie răscumpărat după preţuirea ta, la care să se mai adauge a cincea parte, şi de nu se va răscumpăra să se vândă după preţuirea ta.
28. Toate cele afierosite, pe care omul cu jurământ le dă Domnului din ale sale, - fie om, fie dobitoc, fie ţarină din moşia sa, - nici nu se răscumpără, nici nu se vând. Tot ce este afierosit cu jurământ este sfinţenie mare a Domnului.
29. Orice om afierosit cu jurământ nu se răscumpără, ci trebuie să se dea morţii.

30. Toată dijma de la pământ, din roadele pământului şi din roadele pomilor este a Domnului, sfinţenia Domnului.
31. Şi de va voi cineva să-şi răscumpere dijma, să adauge la preţul ei a cincea parte.
32. Toată dijma de la boi şi de la oi şi tot al zecelea din câte trec pe sub toiag este afierosit Domnului.
33. Nu trebuie căutat de este bun sau rău şi nu trebuie schimbat; dar de-l va schimba cineva, atunci şi cel schimbat şi schimbul vor fi sfinte şi nu se vor putea răscumpăra".
34. Acestea sunt poruncile pe care le-a poruncit Domnul lui Moise pe Muntele Sinai pentru fiii lui Israel.

Numerii

Capitolul 1 - Luptătorii lui Israel

1. În ziua întâi a lunii a doua din anul al doilea după ieşirea israeliţilor din pământul Egiptului, a grăit Domnul cu Moise în cortul adunării, în pustiul Sinai, şi a zis:
2. "Număraţi toată obştea fiilor lui Israel după seminţiile lor, după familiile lor şi după numele lor, om cu om.
3. Tot bărbatul de la douăzeci de ani în sus, tot cel ce poate ieşi la oaste în Israel, să se numere de tine şi de Aaron şi să se rânduiască în tabăra lui.
4. Dar cu voi să mai fie din fiecare seminţie câte un om, care e cel mai de seamă în neamul său.
5. Iată numele bărbaţilor care vor fi cu voi: din Ruben: Eliţur, fiul lui Şedeur;
6. Din Simeon: Şelumiel, fiul lui Ţurişadai;
7. Din Iuda: Naason, fiul lui Aminadab;
8. Din Isahar: Natanael, fiul lui Ţuar;
9. Din Zabulon: Eliab, fiul lui Helon;
10. Din fiii lui Iosif: Elişama, fiul lui Amihud, din Efraim; şi Gamaliel, fiul lui Pedaţur, din Manase;
11. Din Veniamin: Abidan, fiul lui Ghedeon;
12. Din Dan: Ahiezer, fiul lui Amişadai;
13. Din Aşer: Paghiel, fiul lui Ocran;
14. Din Gad: Eliasaf, fiul lui Raguel;
15. Din Neftali: Ahira, fiul lui Enan.
16. Aceştia sunt bărbaţii aleşi ai obştii, capii seminţiilor părinţilor lor, căpeteniile peste mii în Israel".
17. Luând deci Moise şi Aaron pe bărbaţii aceştia, care au fost numiţi pe numele lor,
18. Au adunat toată obştea în ziua întâi a lunii a doua din anul al doilea şi au înscris, după spiţele neamului lor, pe toţi bărbaţii de la douăzeci de ani în sus pe seminţii, pe familii şi pe numele lor, om cu om.
19. Numărătoarea aceasta a făcut-o Moise în pustiul Sinai, cum îi poruncise Domnul.
20. Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
21. S-au numărat în seminţia lui Ruben patruzeci şi şase de mii cinci sute.

22. Fiii lui Simeon, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
23. S-au numărat în seminţia lui Simeon cincizeci şi nouă de mii trei sute.
24. Fiii lui Gad, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
25. S-au numărat în seminţia lui Gad patruzeci şi cinci de mii şase sute cincizeci.
26. Fiii lui Iuda, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
27. S-au numărat în seminţia lui Iuda şaptezeci şi patru de mii şase sute.
28. Fiii lui Isahar, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
29. S-au numărat în seminţia lui Isahar cincizeci şi patru de mii patru sute.
30. Fiii lui Zabulon, după seminţiile lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
31. S-au numărat în seminţia lui Zabulon cincizeci şi şapte de mii patru sute.
32. Fiii lui Iosif: fiii lui Efraim, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
33. S-au numărat în seminţia lui Efraim patruzeci de mii cinci sute.
34. Fiii lui Manase, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
35. S-au numărat în seminţia lui Manase treizeci şi două de mii două sute.
36. Fiii lui Veniamin, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
37. S-au numărat în seminţia lui Veniamin treizeci şi cinci de mii patru sute.
38. Fiii lui Dan, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
39. S-au numărat în seminţia lui Dan, şaizeci şi două de mii şapte sute.
40. Fiii lui Aşer, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
41. S-au numărat în seminţia lui Aşer patruzeci şi una de mii cinci sute.

42. Fiii lui Neftali, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,
43. S-au numărat în seminţia lui Neftali cincizeci şi trei de mii patru sute.
44. Aceştia sunt cei care au intrat la numărătoarea făcută de Moise şi Aaron şi de cei doisprezece bărbaţi, căpeteniile lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminţie, după neamul strămoşesc.
45. Deci toţi fiii lui Israel de la douăzeci de ani în sus, buni de oaste, care au intrat la numărătoare, după familiile lor,
46. Au fost şase sute trei mii cinci sute cincizeci.
47. Iar leviţii, după seminţia părinţilor lor, n-au fost număraţi între ei.
48. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
49. "Vezi ca seminţia lui Levi să n-o bagi la numărătoare şi să nu-i numeri pe fiii lui Levi cu fiii lui Israel;
50. Ci rânduieşte pe leviţi la cortul adunării şi le încredinţează toate lucrurile lui şi toate câte sunt în el. Ei să poarte cortul şi toate lucrurile lui, să slujească în el şi să îşi aşeze tabăra împrejurul lui.
51. Când va fi să plece cortul, leviţii să-l strângă, şi când va fi să se oprească, leviţii să-l aşeze; iar de se va apropia unul străin, să fie omorât.
52. Fiii lui Israel să poposească fiecare în tabăra sa şi fiecare sub steagul său şi în cetele lor.
53. Iar leviţii să-şi aşeze tabăra aproape, împrejurul cortului adunării, ca să nu vină mânia asupra obştii fiilor lui Israel; şi să străjuiască leviţii la cortul adunării".
54. Şi au făcut fiii lui Israel toate câte poruncise Domnul lui Moise şi Aaron; aşa au făcut.

Capitolul 2 - Tabăra poporului lui Israel

1. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Fiii lui Israel să poposească fiecare lângă steagul său, în preajma semnelor familiei sale, şi să-şi aşeze taberele înaintea cortului mărturiei şi împrejurul lui.
3. Întâi, spre răsărit, să poposească steagul taberei lui Iuda, cu cetele sale, cu Naason, fiul lui Aminadab, căpetenia fiilor lui Iuda,
4. Şi cu oştenii săi în număr de şaptezeci şi patru de mii şase sute.
5. Alături să poposească seminţia lui Isahar, cu Natanael, fiul lui Ţuar, căpetenia fiilor lui Isahar,
6. Şi cu oştenii săi în număr de cincizeci şi patru de mii patru sute.
7. Mai departe va poposi seminţia lui Zabulon, cu Eliab, fiul lui Helon, căpetenia fiilor lui Zabulon,
8. Cu oştenii săi în număr de cincizeci şi şapte de mii patru sute.

9. Toţi aceştia în număr de o sută optzeci şi şase de mii patru sute, care ţin de tabăra lui Iuda, să plece întâi.
10. Spre miazăzi să se aşeze tabăra lui Ruben, cu cetele sale şi Eliţur, fiul lui Şedeur, căpetenia fiilor lui Ruben,
11. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci şi şase de mii cinci sute.
12. Lângă el va poposi seminţia lui Simeon, cu Şelumiel, fiul lui Ţurişadai, căpetenia fiilor lui Simeon,
13. Şi cu oştenii săi în număr de cincizeci şi nouă de mii trei sute.
14. După acesta va poposi seminţia lui Gad, cu Eliasaf, fiul lui Raguel, căpetenia fiilor lui Gad,
15. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci şi cinci de mii şase sute cincizeci.
16. Toţi aceştia cu luptătorii lor în număr de o sută cincizeci şi una de mii patru sute cincizeci, care ţin de tabăra lui Ruben, rânduiţi în tabere, vor pleca în rândul al doilea.
17. După aceea, când va pleca cortul adunării, tabăra leviţilor va fi în mijlocul taberelor şi precum au poposit aşa să şi plece, fiecare la rândul său şi sub steagul său.
18. Spre apus va poposi tabăra lui Efraim cu cetele sale şi cu Elişama, fiul lui Amihud, căpetenia fiilor lui Efraim,
19. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci de mii cinci sute.
20. Lângă ea se va aşeza seminţia lui Manase cu Gamaliel, fiul lui Pedaţur, căpetenia fiilor lui Manase,
21. Şi cu oştenii săi în număr de treizeci şi două de mii două sute.
22. După acesta seminţia lui Veniamin cu Abidan, fiul lui Ghedeon, căpetenia fiilor lui Veniamin,
23. Şi cu oştenii lui în număr de treizeci şi cinci de mii patru sute.
24. Toţi aceştia cu luptătorii lor în număr de o sută opt mii o sută, care ţin de tabăra lui Efraim, vor pleca în al treilea rând, aşezaţi în cete.
25. La miazănoapte se va aşeza tabăra lui Dan cu cetele sale şi cu Ahiezer, fiul lui Amişadai, căpetenia fiilor lui Dan,
26. Şi cu oştenii săi în număr de şaizeci şi două de mii şapte sute.
27. Lângă el îşi va aşeza tabăra seminţia lui Aşer, cu Paghiel, fiul lui Ocran, căpetenia fiilor lui Aşer,
28. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci şi una de mii cinci sute.
29. Mai departe îşi va aşeza tabăra seminţia lui Neftali cu Ahira, fiul lui Enan, căpetenia fiilor lui Neftali,
30. Şi cu oştenii săi în număr de cincizeci şi trei de mii patru sute.
31. Toţi aceştia cu luptătorii lor în număr de o sută cincizeci şi şapte de mii şase sute, care ţin de tabăra lui Dan, să plece la urmă sub steagurile lor şi rânduiţi în cete".

32. Aceştia sunt fiii lui Israel care au intrat la numărătoare după familiile lor. Toţi, câţi au intrat la numărătoare pe tabere şi pe cete, erau şase sute trei mii cinci sute cincizeci.
33. Iar leviţii nu s-au numărat cu ei, după cum poruncise Domnul lui Moise.
34. Şi au făcut fiii lui Israel toate câte poruncise Domnul lui Moise: aşa se aşezau în tabere sub steagurile lor şi aşa purcedeau fiecare cu seminţia sa şi cu familia sa.

Capitolul 3 - Numărătoarea leviţilor şi slujbele lor

1. Iată acum spiţa neamului lui Aaron şi a lui Moise, din timpul când a grăit Domnul cu Moise pe Muntele Sinai, şi iată numele fiilor lui Aaron:
2. Nadab, întâiul născut, Abiud, Eleazar şi Itamar.
3. Acestea sunt numele fiilor lui Aaron, preoţi miruiţi, care au fost sfinţiţi, ca să slujească cele ale preoţiei.
4. Însă Nadab ş: Abiud au murit înaintea feţei Domnului, când au adus foc străin înaintea feţei Domnului în pustiul Sinai, neavând copii, şi au rămas preoţi numai Eleazar şi Itamar cu tatăl lor Aaron.
5. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
6. "Ia seminţia lui Levi şi o pune la îndemâna lui Aaron preotul, ca să-l ajute în slujba lui.
7. Să fie de pază în locul lui şi în locul fiilor lui Israel la cortul adunării; să facă slujbele la cort;
8. Să păstreze toate lucrurile cortului adunării, să străjuiască în locul fiilor lui Israel şi să facă slujbele la cort.
9. Dă pe leviţi la îndemâna lui Aaron, fratele tău, şi fiilor lui, preoţilor; să-Mi fie dăruiţi Mie dintre fiii lui Israel.
10. Iar lui Aaron şi fiilor lui încredinţează-le cortul adunării, ca să-şi păzească datoria lor preoţească şi toate cele de la jertfelnic şi de după perdea; iar de se va apropia cineva străin, să fie omorât".
11. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
12. "Iată, Eu am luat din fiii lui Israel pe leviţi în locul tuturor întâilor născuţi, în locul tuturor celor ce se nasc întâi în Israel şi aceia vor fi în locul acestora.
13. Leviţii să fie ai Mei, căci toţi întâi-născuţii sunt ai Mei. În ziua când am lovit pe toţi întâi-născuţii în pământul Egiptului, atunci Mi-am sfinţit pe toţi întâi-născuţii lui Israel de la om până la dobitoc şi aceştia să fie ai Mei. Eu sunt Domnul".
14. Iarăşi a grăit Domnul cu Moise, în pustiul Sinai, şi a zis:
15. "Numără pe fiii lui Levi, după familiile lor, după neamurile lor; pe toţi cei de parte bărbătească, de la o lună în sus să-i numeri".

16. Şi i-au numărat Moise şi Aaron, după cuvântul Domnului, cum le poruncise Domnul.
17. Iată dar care sunt fiii lui Levi, după numele lor: Gherşon, Cahat şi Merari.
18. Iar numele fiilor lui Gherşon, după neamurile lor, sunt: Libni şi Şimei.
19. Fiii lui Cahat, după neamurile lor, sunt: Amram, Iţhar, Hebron şi Uziel.
20. Fiii lui Merari, după neamurile lor, sunt: Mahli şi Muşi. Acestea sunt neamurile lui Levi, după familiile lor.
21. Din Gherşon au ieşit neamul lui Libni şi neamul lui Şimei: aceste neamuri sunt din Gherşon.
22. Socotindu-se la număr tot cel de parte bărbătească, de la o lună în sus, s-au numărat în neamul lui Gherşon şapte mii cinci sute.
23. Fiii lui Gherşon trebuia să se aşeze cu tabăra în urma cortului, spre asfinţit.
24. Eliasaf, fiul lui Lael, era căpetenia familiei fiilor lui Gherşon.
25. Fiii lui Gherşon la cortul adunării aveau să păzească cortul şi acoperişul lui, perdeaua de la uşa cortului adunării,
26. Perdelele curţii, perdeaua de la intrarea curţii celei dimprejurul cortului şi jertfelnicului, frânghiile şi toate uneltele lor.
27. Din Cahat a ieşit familia lui Amram, familia lui Iţhar, familia lui Hebron şi familia lui Uziel: aceste familii sunt din Cahat.
28. Socotindu-se la număr tot cel de parte bărbătească, de la o lună în sus, s-au numărat în neamul acesta opt mii trei sute. Ei păzeau locaşul sfânt.
29. Familiile fiilor lui Cahat trebuia să-şi aşeze tabăra lângă cort, în partea de miazăzi;
30. Iar căpetenie în familiile neamului lui Cahat era Elţafan, fiul lui Uziel.
31. În paza lor se afla chivotul, masa, sfeşnicul, jertfelnicul, vasele sfinte, care se întrebuinţează la slujbe, şi perdeaua cu toate ale ei.
32. Căpetenie peste căpeteniile leviţilor era Eleazar, fiul preotului Aaron , care era rânduit să privegheze pe cei ce aveau în păstrare locaşul sfânt.
33. Din Merari au ieşit familia lui Mahli şi familia lui Muşi; aceste familii sunt din Merari.
34. Socotindu-se la număr tot cel de parte bărbătească de la o lună în sus, s-au numărat în neamul acesta şase mii două sute;
35. Iar căpetenie peste familiile din neamul lui Merari era Ţuriel, fiul lui Abihael. Aceştia trebuia să-şi aşeze tabăra lângă cort, în partea de miazănoapte.
36. În paza fiilor lui Merari s-au rânduit scândurile dimprejurul cortului, pârghiile lui, stâlpii lui, postamentele acestora, şi toate lucrurile şi uneltele lor,
37. Stâlpii curţii din toate părţile ei, postamentele lor, ţăruşii curţii şi frânghiile ei.
38. Iar în partea de dinainte a cortului adunării, spre răsărit, trebuia să-şi aşeze tabăra Moise şi Aaron şi fiii acestuia, cărora li se încredinţase paza locaşului sfânt în locul fiilor lui Israel. Iar de se va apropia vreun străin, să fie omorât.

39. Deci toţi leviţii număraţi, pe care i-au numărat Moise şi Aaron, cum poruncise Domnul, după neamurile lor, parte bărbătească, de la o lună în sus, au fost douăzeci şi două de mii.
40. Apoi a zis Domnul către Moise: "Socoteşte pe tot bărbatul întâi-născut dintre fiii lui Israel, de la o lună în sus, şi ia numărul numelor lor.
41. Şi în locul tuturor întâi-născuţilor ai fiilor lui Israel, să iei pentru Mine pe leviţi. Eu sunt Domnul. Şi vitele leviţilor să le iei în locul a tot întâi-născutului din vitele fiilor lui Israel".
42. Şi a numărat Moise, după cum îi poruncise Domnul, pe toţi întâi-născuţii dintre fiii lui Israel;
43. Şi întâi-născuţii de parte bărbătească de la o lună în sus, după numărul numelor, au fost toţi douăzeci şi două de mii două sute şaptezeci şi trei.
44. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
45. "Ia pe leviţi în locul tuturor întâi-născuţilor fiilor lui Israel şi vitele leviţilor în locul vitelor lor, şi să fie leviţii ai Mei. Eu sunt Domnul!
46. Iar ca răscumpărare pentru cei două sute şaptezeci şi trei de întâi-născuţi ai fiilor lui Israel, care trec peste numărul leviţilor,
47. Să iei câte cinci sicli de cap, socotind câte douăzeci de ghere într-un siclu, după siclul sfânt,
48. Şi argintul acesta să-l dai lui Aaron şi fiilor lui, ca răscumpărare pentru cei ce prisosesc peste numărul lor".
49. Şi adunând Moise argintul de răscumpărare pentru întâi-născuţii lui Israel, care treceau peste numărul leviţilor,
50. S-au găsit o mie trei sute şaizeci şi cinci de sicli, după siclul sfânt.
51. Şi a dat Moise argintul de răscumpărare, pentru cei ce prisoseau, lui Aaron şi fiilor lui, după cuvântul Domnului, precum poruncise Domnul lui Moise.

Capitolul 4 - Slujbe deosebite ale leviţilor şi numărul lor

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Numără din fiii lui Levi pe fiii lui Cahat, după neamurile şi după familiile lor, pe toţi cei buni de slujbă,
3. De la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani, ca să lucreze la cortul adunării.
4. Slujba fiilor lui Cahat la cortul adunării va fi să ducă sfânta sfintelor.
6. Să pună apoi un acoperământ de piei vinete, iar pe deasupra aceluia să arunce un înveliş de lână albastră şi să pună pârghiile la chivot.
7. Apoi să aştearnă pe masa pâinilor punerii înainte o faţă de masă violetă şi să pună pe ea blidele, talerele, oalele şi cupele cele pentru turnat, şi pâinile ei pururea să fie pe ea.

8. Peste acestea să pună o poală purpurie, iar pe deasupra ei să pună un acoperământ de piele vânătă şi să-i pună pârghiile.
9. Să ia apoi o îmbrăcăminte violetă şi să acopere sfeşnicul şi candelele lui, cleştele lui, plutele lui, şi toate vasele cele pentru untdelemn, care se întrebuinţează la el.
10. Să-l acopere pe el şi toate uneltele lui cu un acoperământ de piei vinete şi să-l pună pe năsălie.
11. Peste jertfelnicul cel de aur să pună o îmbrăcăminte violetă, să-l acopere cu un acoperământ de piei vinete şi apoi să-i aşeze pârghiile în verigi.
12. Să ia toate lucrurile cele pentru slujbă, care se întrebuinţează la slujbă în locaşul sfânt, şi să le pună în învelişuri de lână violetă, să le acopere cu acoperăminte de piei vinete şi să le pună pe năsălie.
13. După aceea să cureţe jertfelnicul de cenuşă, să-l acopere cu o îmbrăcăminte violetă,
14. Să pună pe el toate vasele lui, care se întrebuinţează la el în timpul slujbei: cleştele, furculiţele, lopeţile, oalele şi toate vasele jertfelnicului, să-l acopere cu un acoperământ de piei vinete şi să-i pună pârghiile. Să ia apoi o îmbrăcăminte violetă şi să acopere baia şi postamentul ei; să pună pe deasupra lor un acoperământ vânăt de piele şi să le pună pe năsălie.
15. După aceea Aaron şi fiii lui, înainte de plecarea taberei la drum, vor strânge tot cortul şi vor înveli toate lucrurile locaşului sfânt, iar fiii lui Cahat vor veni să le ia; dar nu trebuie să se atingă ei de sfânta sfintelor, ca să nu moară. Aceste lucruri ale cortului să le ducă fiii lui Cahat.
16. Eleazar, fiul preotului Aaron, va fi supraveghetor peste untdelemnul pentru sfeşnic, aromatele de tămâiat, darul zilnic de pâine şi mirul; va avea şi supraveghere peste tot cortul şi peste câte sunt în el şi în locaşul sfânt şi peste toate lucrurile".
18. "Să nu lăsaţi să se stingă sămânţa neamului lui Cahat dintre leviţi.
19. Iată ce trebuie să le faceţi, ca să trăiască şi să nu moară, când se vor apropia de sfânta sfintelor: să vină Aaron şi fiii lui şi să pună pe fiecare la slujba lui şi la sarcina lui;
20. Dar ei să nu vină să privească la cele sfinte, când le învelesc, ca să nu moară".
21. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
22. "Numără şi pe fiii lui Gherşon, pe familii şi pe neamuri, de la treizeci de ani până la cincizeci de ani;
23. Şi să numeri pe toţi cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.
24. Iată slujba familiilor lui Gherşon, adică ce au de făcut şi de dus:
25. Să ducă acoperişurile cortului, cortul adunării, acoperişul lui, acoperişul cel de piei vinete, care e pe deasupra lor, perdeaua, care se atârnă la uşa cortului adunării,

26. Perdeaua de la poarta curţii, pânzele curţii celei dimprejurul cortului şi a jertfelnicului, frânghiile lor şi toate lucrurile lor de slujbă şi tot ce este de făcut la ele să facă ei.
27. Toate slujbele fiilor lui Gherşon la ducerea poverilor şi la toate lucrările lor trebuie să se facă după porunca lui Aaron şi a fiilor lui şi lor să le încredinţaţi spre păstrare tot ceea ce au ei de dus.
28. Acestea sunt slujbele fiilor lui Gherşon la cortul adunării şi acestea li se vor încredinţa spre păstrare sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron.
29. Pe fiii lui Merari, iar să-i numeri, după neamurile şi după familiile lor,
30. De la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani. Să numeri pe toţi cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.
31. Iată ce să ducă ei, după slujba lor la cortul adunării: scândurile cortului cu pârghiile lor, stâlpii lui cu postamentele lor, funiile cortului cu ţăruşii lor;
32. Stâlpii curţii de pe toate laturile ei cu postamentele lor, ţăruşii curţii cu frânghiile lor, toate uneltele lor şi tot ce ţine de ele. Să număraţi pe nume toate lucrurile ce sunt datori să ducă.
33. Aceasta-i slujba neamului fiilor lui Merari şi tot ce au să facă la cortul adunării, sub supravegherea lui Itamar, fiul preotului Aaron".
34. Atunci au numărat Moise şi Aaron cu căpeteniile obştii pe fiii lui Cahat după neamurile şi după familiile lor,
35. De la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani, pe toţi cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.
36. Şi s-au găsit la numărătoare, după familiile lor, două mii şapte sute cincizeci.
37. Acesta este numărul fiilor lui Cahat, toţi cei buni de slujbă la cortul adunării, pe care i-au numărat Moise şi Aaron, după porunca Domnului, dată prin Moise.
38. S-au numărat apoi fiii lui Gherşon, după neamurile şi după familiile lor,
39. De la treizeci de ani în sus, până la cincizeci de ani, toţi cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.
40. Şi s-au găsit la numărătoare, după neamurile şi după familiile lor, două mii şase sute treizeci.
41. Acesta este numărul fiilor lui Gherşon, toţi cei buni de slujbă la cortul adunării, pe care i-au numărat Moise şi Aaron, după porunca Domnului.
42. S-a numărat după aceea şi neamul fiilor lui Merari, după rudeniile şi după familiile lor,
43. De la treizeci de ani în sus, până la cincizeci de ani, toţi cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării.
44. Şi s-au găsit la numărătoare, după neamul lor şi după familii, trei mii două sute.
45. Acesta este numărul fiilor lui Merari, pe care i-au numărat Moise şi Aaron, după porunca Domnului, dată prin Moise.

46. Toţi leviţii, număraţi de Moise şi de Aaron şi de căpeteniile lui Israel, după neamurile şi după familiile lor,
47. De la treizeci de ani în sus, până la cincizeci de ani, toţi cei buni de slujbă, ca să lucreze la cortul adunării şi să-l ducă,
48. S-au găsit la numărătoare opt mii cinci sute optzeci.
49. Şi după porunca Domnului, dată prin Moise, s-au rânduit fiecare la lucrul său şi la slujba sa, şi au fost număraţi, cum poruncise Domnul lui Moise.

Capitolul 5 - Cei necuraţi, afară din tabără! Femeia bănuită de adulter

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Porunceşte fiilor lui Israel să scoată din tabără pe toţi leproşii, pe toţi cei ce au scurgere şi pe toţi cei întinaţi prin atingere de mort.
3. De la bărbat până la femeie să-i scoateţi şi să-i trimiteţi afară din tabără, ca să nu pângărească taberele lor, în mijlocul cărora locuiesc Eu".
4. Şi au făcut aşa fiii lui Israel: i-au scos afară din tabără. Cum poruncise Domnul lui Moise, aşa au făcut fiii lui Israel.
5. Şi a grăit Domnul lui Moise şi a zis:
6. "Spune fiilor lui Israel: Dacă un bărbat sau o femeie va face vreun păcat faţă de un om, şi prin aceasta vă păcătui împotriva Domnului şi va fi vinovat sufletul acela,
7. Să-şi mărturisească păcatul ce a făcut şi să întoarcă deplin aceea prin ce a păcătuit şi să mai adauge la aceea a cincea parte şi să dea aceluia faţă de care a păcătuit.
8. Dacă însă omul acela nu va avea moştenitor, căruia să se dea cele pentru greşeală, atunci să le dea Domnului şi vor fi ale preotului, pe lângă berbecul de curăţire, cu care acesta îl va curăţi.
9. Toată pârga din toate darurile fiilor lui Israel, pe care le aduc ei la preot, să fie ale lui.
10. Orice lucru afierosit să fie al lui; şi orice va da cineva preotului este al lui".
11. Şi a grăit Domnul lui Moise şi a zis:
12. "Grăieşte fiilor lui Israel şi zi către ei: De va greşi femeia unui bărbat şi-l va înşela,
13. Şi va dormi cineva cu ea în pat, şi lucrul va fi ascuns de bărbatul ei, şi ea se va spurca pe ascuns, şi nu vor fi martori împotriva ei, nici nu va fi prinsă asupra faptului;
14. De va cădea asupra bărbatului duhul îndoielii bănuind pe femeia sa, vinovată fiind aceasta, sau de va cădea asupra lui duhul îndoielii şi va bănui femeia sa, nevinovată fiind:

15. Să-şi aducă bărbatul femeia sa la preot şi să aducă jertfă pentru ea a zecea parte de efă de făină de orz, dar să nu toarne deasupra untdelemn, nici să pună tămâie, pentru că acesta este dar de bănuială, dar de amintire, care aminteşte vinovăţia;
16. Iar preotul să o aducă şi să o pună înaintea Domnului.
17. Apoi să ia preotul apă curată de izvor într-un vas de lut, să ia ţărână din pământ de dinaintea cortului adunării şi să o pună în apă.
18. După aceea să pună preotul femeia înaintea Domnului, să descopere capul femeii şi să-i dea în mâini darul de pomenire, darul de bănuială, iar preotul să aibă în mâini apa cea amară, care aduce blestemul.
19. Apoi să jure preotul femeia şi să-i zică: Dacă n-a dormit nimeni cu tine şi tu nu te-ai spurcat şi n-ai călcat credincioşia către bărbatul tău, nevătămată să fii de această apă amară care aduce blestem;
20. Iar de te-ai abătut, fiind măritată, şi te-ai spurcat, de a dormit cineva cu tine, afară de bărbatul tău,
21. Atunci să dea Domnul să fii de blestem şi de ocară în poporul tău; să facă Domnul ca sânul tău să cadă şi să se umfle pântecele tău.
22. Şi apa aceasta, care aduce blestem, să intre înăuntrul tău, ca să ţi se umfle pântecele şi să-ţi cadă sânul tău. Iar femeia să zică: Amin, amin!
23. Apoi să scrie preotul jurămintele acestea pe hârtie, să le moaie în apa cea amară,
24. Şi să dea femeii să bea apa amară aducătoare de blestem, şi va înghiţi ea apa aducătoare de blestem spre vătămarea ei.
25. După aceea să ia preotul din mâinile femeii darul de pâine cel pentru bănuială şi să ridice acest dar înaintea Domnului şi să-l ducă la jertfelnic.
26. Să ia apoi preotul cu pumnul o parte din darul de amintire, s-o ardă pe jertfelnic şi după aceasta să dea femeii să bea apa.
27. După ce va bea apa cea amară a blestemului, dacă ea va fi necurată şi dacă va fi înşelat pe bărbatul său, se va umfla pântecele ei şi sânul ei va cădea şi va fi femeia aceea blestemată în poporul său.
28. Iar dacă femeia nu s-a spurcat, ci va fi curată, nevătămată va rămâne şi va naşte copii.
29. Aceasta este rânduiala pentru femeia bănuită, care, fiind măritată, s-ar abate şi s-ar spurca,
30. Sau pentru omul, asupra căruia ar cădea duhul geloziei şi ar bănui pe femeia sa. Atunci să pună el pe femeie înaintea feţei Domnului şi să facă preotul cu ea după legea aceasta.
31. Şi va fi bărbatul curat de păcat, iar femeia aceea îşi va purta păcatul ei".

Capitolul 6 - Nazireii. Rostirea binecuvântării preoţeşti

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi zi către ei: Dacă bărbat sau femeie va hotărî să dea făgăduinţă de nazireu, ca să se afierosească nazireu Domnului,
3. Să se ferească de vin şi de sicheră; oţet de vin şi oţet de sicheră să nu bea şi nimic din cele făcute din struguri să nu bea; nici struguri proaspeţi sau uscaţi să nu mănânce.
4. În toate zilele, cât va fi nazireu, să nu mănânce, nici să bea vreo băutură făcută din struguri, de la sâmbure până la pieliţă.
5. În toate zilele făgăduinţei sale de nazireu să nu treacă brici pe capul său; până la împlinirea zilelor, câte a afierosit Domnului, este sfânt şi trebuie să crească părul pe capul lui.
6. În toate zilele, pentru care s-a afierosit pe sine să fie nazireul Domnului, să nu se apropie de trup mort:
7. Când va muri tatăl său, sau mama sa, sau fratele său, sau sora sa, să nu se spurce prin atingerea de ei, pentru că afierosirea lui Dumnezeu este pe capul lui.
8. În toate zilele cât va fi nazireu, este sfântul Domnului.
9. De va muri însă cineva lângă el fără de veste şi de năprasnă, şi prin aceasta îşi va întina capul său de nazireu, să-şi tundă capul său în ziua curăţirii sale;
10. În ziua a şaptea să se tundă, iar în ziua a opta să aducă preotului două turturele sau doi pui de porumbel, la uşa cortului adunării,
11. Şi preotul să aducă o pasăre jertfă pentru păcat, iar pe cealaltă ardere de tot, şi să-l cureţe de spurcarea cea prin atingerea de trupul mort şi să-i sfinţească în ziua aceea capul lui.
12. Apoi să-şi înceapă din nou zilele sale de nazireu, afierosite Domnului, şi să aducă un berbec de un an jertfă de iertare, iar zilele dinainte sunt pierdute, pentru că nazireatul a fost întinat.
13. Iată legea cea pentru nazireu: când se vor împlini zilele lui de nazireu, să se aducă la uşa cortului adunării;
14. Să aducă darul său Domnului: un miel de un an, fără meteahnă, ardere de tot; o mioară de un an, fără meteahnă, jertfă pentru păcat, şi un berbec de un an, fără meteahnă, jertfă de împăcare,
15. Şi un paner cu azime de făină de grâu, frământate cu untdelemn, şi cu turte nedospite, unse cu untdelemn, cu darul lor de pâine şi cu turnarea lor.
16. Pe acestea le va înfăţişa preotul înaintea Domnului, va săvârşi jertfa lui pentru păcat şi arderea de tot a lui.
17. Berbecul îl va aduce Domnului jertfă de împăcare cu panerul cel de azime; şi va aduce preotul prinosul lui de pâine şi turnarea lui.
18. Şi îşi va tunde nazireul la intrarea cortului adunării capul său de nazireu şi va lua părul capului său de nazireu şi-l va pune pe focul cel de sub jertfa de împăcare.

19. Apoi va lua preotul şoldul cel fiert al berbecului, o pâine nedospită şi o turtă nedospită din paner şi le va pune nazireului pe mâini, după ce acesta şi-a tuns capul de nazireu,
20. Şi să înalţe preotul acestea, legănându-le înaintea Domnului. Această sfinţenie să fie a preotului pe lângă pieptul legănat şi pe lângă şoldul înălţat. După aceasta nazireul poate să bea vin.
21. Iată rânduiala cea pentru nazireul care a dat făgăduinţă şi jertfa ce trebuie să aducă el Domnului pentru nazireatul său, pe lângă ceea ce-i îngăduiesc mijloacele lui. După făgăduinţa sa, pe care o va da, aşa să facă, după cele legiuite pentru nazireatul său".
22. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
23. "Spune lui Aaron şi fiilor lui şi le zi: Aşa să binecuvântaţi pe fiii lui Israel şi să ziceţi către ei:
24. Să te binecuvânteze Domnul şi să te păzească!
25. Să caute Domnul asupra ta cu faţă veselă şi să te miluiască!
26. Să-Şi întoarcă Domnul faţa Sa către tine şi să-ţi dăruiască pace!
27. Aşa să cheme numele Meu asupra fiilor lui Israel şi Eu, Domnul, îi voi binecuvânta".

Capitolul 7 - Jertfe şi daruri ale căpeteniilor lui Israel la sfinţirea cortului

1. Când a aşezat Moise cortul şi l-a miruit şi l-a sfinţit pe el şi toate lucrurile lui, jertfelnicul şi toate obiectele lui, şi le-a miruit şi le-a sfinţit,
2. Atunci au venit cele douăsprezece căpetenii ale lui Israel, capii familiilor lor, mai-marii seminţiilor, care supravegheaseră numărătoarea,
3. Şi au adus Domnului darurile lor, şase care acoperite şi doisprezece boi, câte un car de fiecare două căpetenii şi câte un bou de fiecare căpetenie şi le-au adus înaintea cortului.
4. A grăit Domnul lui Moise zicând:
5. "Primeşte-le de la ei, ca să fie pentru facerea lucrărilor trebuitoare la cortul adunării şi le dă leviţilor, potrivit cu felul slujbei fiecăruia".
6. Şi Moise, luând carele şi boii, le-a dat leviţilor:
7. Două care şi patru boi a dat fiilor lui Gherşon, după slujba lor;
8. Patru care şi opt boi a dat fiilor lui Merari, după slujba lor, sub povaţa lui Itamar, fiul lui Aaron, preotul.
9. Iar fiilor lui Cahat nu le-a dat, pentru că slujba lor era de a duce lucrurile sfinte, pe care trebuia să le poarte pe umeri.
10. Au mai adus căpeteniile jertfe pentru sfinţirea jertfelnicului, în ziua miruirii lui, şi au înfăţişat căpeteniile prinoasele lor înaintea jertfelnicului.

11. Atunci a zis Domnul către Moise: "Câte o căpetenie pe fiecare zi să aducă prinosul său pentru sfinţirea jertfelnicului".
12. În ziua întâi a adus darul său Naason, fiul lui Aminadab, căpetenia seminţiei lui Iuda.
13. şi darul lui a fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
14. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
15. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot;
16. Un ţap, jertfă pentru păcat;
17. Iar ca jertfă de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi, cinci miei de un an. Acestea au fost darurile lui Naason, fiul lui Aminadab.
18. În ziua a doua a adus Natanael, fiul lui Ţuar, căpetenia seminţiei lui Isahar.
19. Acesta a adus dar din partea sa: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
20. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
21. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot;
22. Un ţap, jertfă pentru păcat;
23. Iar ca jertfă de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea au fost darurile lui Natanael, fiul lui Ţuar.
24. În ziua a treia a adus căpetenia fiilor lui Zabulon, Eliab, fiul lui Helon.
25. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
26. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
27. Un viţel, un berbec şi un miel de un an ardere de tot;
28. Un ţap, jertfă pentru păcat;
29. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Eliab, fiul lui Helon.
30. În ziua a patra a adus căpetenia fiilor lui Ruben, Eliţur, fiul lui Şedeur.
31. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
32. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
33. Un viţel, un berbec şi un miel de un an, pentru ardere de tot;
34. Un ţap, jertfă pentru păcat;
35. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Eliţur, fiul lui Şedeur.
36. În ziua a cincea a adus căpetenia fiilor lui Simeon, Şelumiel, fiul lui Ţurişadai.

37. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
38. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
39. Un viţel, un berbec şi un miel de un an, pentru ardere de tot;
40. Un ţap, jertfă pentru păcat;
41. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Şelumiel, fiul lui Ţurişadai.
42. În ziua a şasea a adus căpetenia fiilor lui Gad, Eliasaf, fiul lui Raguel.
43. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
44. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
45. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot;
46. Un ţap, jertfă pentru păcat;
47. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Eliasaf, fiul lui Raguel.
48. În ziua a şaptea a adus căpetenia fiilor lui Efraim, Elişama, fiul lui Amihud.
49. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
50. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
51. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot;
52. Un ţap, jertfă pentru păcat;
53. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Elişama, fiul lui Amihud.
54. În ziua a opta a adus căpetenia fiilor lui Manase, Gamaliel, fiul lui Pedaţur.
55. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
56. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
57. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot;
58. Un ţap, jertfă pentru păcat;
59. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Gamaliel, fiul lui Pedaţur.
60. În ziua a noua a adus căpetenia fiilor lui Veniamin, Abidan, fiul lui Ghedeon.
61. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
62. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;

63. Un viţel, un berbec şi un miel de un an, pentru ardere de tot;
64. Un jap, jertfă pentru păcat;
65. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Abidan, fiul lui Ghedeon.
66. În ziua a zecea a adus căpetenia fiilor lui Dan, Ahiezer, fiul lui Amişadai.
67. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci sicli şi o cupă de argint de şaptezeci sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
68. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
69. Un viţel, un berbec şi un miel de un an, pentru ardere de tot;
70. Un jap, jertfă pentru păcat;
71. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Ahiezer, fiul lui Amişadai.
72. În ziua a unsprezecea a adus căpetenia fiilor lui Aşer, Paghiel, fiul lui Ocran.
73. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
74. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
75. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru arderea de tot;
76. Un ţap, jertfă pentru păcat;
77. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Paghiel, fiul lui Ocran.
78. În ziua a douăsprezecea a adus căpetenia fiilor lui Neftali, Ahira, fiul lui Enan.
79. Darurile lui au fost: un blid de argint în greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt, amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă;
80. O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme;
81. Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot;
82. Un ţap, jertfă pentru păcat;
83. Iar pentru jertfa de împăcare: doi boi, cinci berbeci, cinci ţapi şi cinci miei de un an. Acestea sunt darurile lui Ahira, fiul lui Enan.
84. Acestea au fost darurile din partea căpeteniilor lui Israel, aduse la sfinţirea jertfelnicului, în ziua miruirii lui: douăsprezece blide de argint, douăsprezece cupe de argint, douăsprezece cădelniţe de aur,
85. Având fiecare blid o sută treizeci sicli de argint şi fiecare cupă câte şaptezeci de sicli; deci argintul tot în aceste vase a fost două mii patru sute sicli, după siclul sfânt;
86. Douăsprezece cădelniţe de aur, pline cu miresme, de câte zece sicli fiecare, după siclul sfânt; deci tot aurul cădelniţelor a fost o sută douăzeci de sicli;

87. Pentru arderi de tot au fost: doisprezece viţei din vitele mari, doisprezece berbeci şi doisprezece miei de un an şi împreună cu ei prinosul de pâine şi turnarea lor; doisprezece ţapi, jertfă pentru păcat;
88. Iar pentru jertfa de împăcare au fost: douăzeci şi patru de boi, şaizeci de berbeci, şaizeci de ţapi şi şaizeci de miei de un an, fără meteahnă. Acestea au fost darurile la sfinţirea jertfelnicului, după miruirea lui.
89. Când a intrat Moise în cortul adunării, ca să grăiască cu Domnul, a auzit un glas, care-i grăia de sus de pe chivotul legii, dintre cei doi heruvimi. Glasul acela grăia cu el.

Capitolul 8 - Sfinţirea leviţilor

1. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte cu Aaron şi-i spune: Când vei pune candelele în sfeşnic, ca să lumineze partea cea dinaintea lui, să aprinzi în el şapte candele".
3. Şi a făcut Aaron aşa: a aprins în sfeşnic, ca să lumineze partea cea din faţa lui, şapte candele, cum poruncise Domnul lui Moise.
4. Iată cum era făcut sfeşnicul: fusul lui de aur era lucrat din ciocan; florile lui toate erau tot din ciocan. După modelul pe care îl arătase Domnul lui Moise, aşa s-a făcut sfeşnicul.
5. Şi a grăit cu Moise Domnul şi i-a zis:
6. "Ia pe leviţi din mijlocul fiilor lui Israel şi-i curăţă;
7. Şi ca să-i cureţi, să faci cu ei aşa: să-i stropeşti cu apa curăţirii, să-şi radă cu briciul tot trupul lor, să-şi spele hainele şi vor fi curaţi.
8. Apoi ei să ia un viţel şi prinosul de pâine, făină de grâu, amestecată cu untdelemn; iar tu să mai iei un viţel, jertfă pentru păcat.
9. Adu după aceea pe leviţi înaintea cortului adunării, unde vei aduna toată obştea fiilor lui Israel.
10. Să se apropie leviţii înaintea Domnului şi fiii lui Israel să-şi pună mâinile pe leviţi;
11. Iar Aaron să afierosească pe leviţi înaintea Domnului, din partea fiilor lui Israel, ca să facă ei slujbă Domnului.
12. Apoi leviţii să-şi pună mâinile pe capetele viţeilor şi tu să aduci unul jertfă pentru păcat, iar pe celălalt ardere de tot Domnului pentru curăţirea leviţilor.
13. Pune apoi pe leviţi înaintea Domnului şi înaintea lui Aaron şi înaintea fiilor lui şi-i adu dar Domnului.
14. Aşa vei osebi pe leviţi de fiii lui Israel, că vor fi ai Mei.
15. După aceea vor merge leviţii să slujească la cortul adunării, după ce îi vei curăţi şi îi vei afierosi Domnului;

16. Căci Îmi sunt daţi Mie dintre fiii lui Israel în locul tuturor celor întâi-născuţi, care deschide orice pântece;
17. Căci al Meu este tot întâi-născutul lui Israel, de la om până la dobitoc, pentru că Mi i-am sfinţit Mie în ziua când am lovit în pământul Egiptului pe toţi întâi-născuţii;
18. Şi în locul tuturor întâi-născuţilor fiilor lui Israel am luat pe leviţi;
19. Şi i-am dat pe leviţi dar lui Aaron şi fiilor lui dintre fiii lui Israel, ca să slujească pentru fiii lui Israel, la cortul adunării şi să se roage pentru fiii lui Israel, ca să nu-i ajungă pe fiii lui Israel vreo urgie, când s-ar apropia de locaşul sfânt".
20. Moise şi Aaron şi toată obştea fiilor lui Israel au făcut cu leviţii cum poruncise Domnul lui Moise pentru leviţi; aşa au făcut cu ei fiii lui Israel.
21. S-au curăţit deci leviţii şi şi-au spălat hainele, iar Aaron a săvârşit sfinţirea lor înaintea Domnului şi s-a rugat pentru ei, ca să fie curaţi.
22. După aceea au intrat leviţii să-şi facă slujbele lor la cortul adunării, înaintea lui Aaron şi înaintea fiilor lui. Cum poruncise Domnul lui Moise pentru leviţi, aşa au făcut cu ei.
23. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
24. "Aceasta este legea leviţilor: de la douăzeci şi cinci de ani în sus să intre să lucreze la cortul adunării;
25. Iar la cincizeci de ani să înceteze şi să nu mai lucreze.
26. De acolo înainte să ajute fraţilor lor a străjui la cortul adunării, dar de lucrat să nu mai lucreze. Aşa să faci cu leviţii, ca fiecare să fie la slujba lui de paznic".

Capitolul 9 - Sărbătorirea Paştilor în pustia Sinai. Norul

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise în pustiul Sinai, în anul al doilea după ieşirea din Egipt, în luna întâi, şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel să facă Paştile la vremea rânduită pentru ele:
3. În ziua de paisprezece a lunii întâi, spre seară, să le facă la vremea lor, după legea lor şi după regulile lor să le săvârşiţi".
4. Şi a spus Moise fiilor lui Israel să facă Paştile:
5. Şi au făcut ei Paştile în luna întâi, în ziua a paisprezecea, spre seară, în pustiul Sinai; cum poruncise Domnul lui Moise aşa au făcut fiii lui Israel.
6.Dar erau şi oameni necuraţi, care se atinseseră de trup de om mort, şi nu puteau să săvârşească Paştile în ziua aceea. Aceştia au venit în ziua aceea la Moise şi Aaron,
7. Şi le-au spus oamenii aceia: "Noi suntem necuraţi, pentru că ne-am atins de trup de om mort; de ce să nu fim lăsaţi să aducem Domnului dar la vremea cea rânduită pentru fiii lui Israel?"

8. Iar Moise a zis către ei: "Staţi aici, că am să ascult ce porunceşte Domnul pentru voi!"
9. A grăit Domnul lui Moise şi a zis:
10. "Spune fiilor lui Israel: Dacă cineva din voi sau din urmaşii voştri va fi necurat prin atingere de trup de om mort, sau va fi departe în călătorie, sau între neamuri străine, şi acela să facă Paştile Domnului.
11. Dar să le facă în ziua a paisprezecea a lunii a doua, seara, şi să le mănânce cu azime şi cu ierburi amare;
12. Să nu lase din ele pe a doua zi, nici oasele să nu le zdrobească; şi să le săvârşească după toată rânduiala Paştilor.
13. Iar omul curat, care nu se află departe în călătorie şi nu va face Paştile, sufletul acela să se stârpească din poporul său, că n-a adus dar Domnului la vreme. Omul acela îşi va purta păcatul său.
14. De va trăi la voi vreun străin să facă şi el Paştile Domnului: după legea Paştilor şl după rânduiala lor să le facă. O singură lege să fie şi pentru voi şi pentru străin".
15. În ziua când a fost aşezat cortul, nor a acoperit cortul adunării, şi de seara până dimineaţa a fost deasupra cortului, ca o vedere de foc.
16. Aşa era totdeauna: ziua îl acoperea un nor şi noaptea o vedere de foc.
17. Când se ridica norul de deasupra cortului, atunci fiii lui Israel plecau şi în locul unde se oprea norul, acolo poposeau cu tabăra fiii lui Israel.
18. După porunca Domnului se opreau fiii lui Israel cu tabăra lor şi după porunca Domnului plecau; tot timpul cât norul stătea deasupra cortului, stăteau şi ei cu tabăra.
19. Când însă norul stătea multă vreme deasupra cortului, urmau acestui semn al Domnului şi fiii lui Israel şi nu plecau.
20. Câteodată se întâmpla ca norul să stea numai puţină vreme deasupra cortului: după glasul Domnului se opreau şi după porunca Lui plecau la drum.
21. Câteodată norul stătea numai de seara până dimineaţa, iar dimineaţa se ridica norul; atunci plecau şi ei; sau stătea norul o zi şi o noapte, şi când se ridica, plecau şi ei;
22. Sau de umbrea norul deasupra cortului două zile, sau o lună, sau un an, fiii lui Israel stăteau şi nu plecau la drum; iar când se ridica el, atunci plecau,
23. Că din porunca Domnului se opreau şi din porunca Domnului plecau la drum: urmau semnul Domnului, după porunca dată de Domnul prin Moise.

Capitolul 10 - Cele două trâmbiţe de argint. Israeliţii pleacă la drum

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Fă-ţi două trâmbiţe de argint; din ciocan să le faci, ca să fie pentru chemarea obştii şi pentru plecarea taberei.

3. De se va trâmbiţa din ele, se va aduna toată obştea la uşa cortului adunării.
4. De se va trâmbiţa numai din una, se vor aduna la tine toate căpeteniile cele mai mari ale lui Israel.
5. Când veţi însoţi sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre răsărit.
6. Când veţi însoţi a doua oară sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre miazăzi. Când veţi însoţi a treia oară sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre mare. Când veţi însoţi a patra oară sunetele cu strigăte, se vor ridica taberele cele dinspre miazănoapte. Să însoţiţi sunetele cu strigăte numai pentru plecare.
7. Iar când chemaţi adunarea, să sunaţi, dar să nu însoţiţi sunetele cu strigăte.
8. Din trâmbiţe vor suna preoţii, fiii lui Aaron: aceasta-i pentru voi lege veşnică din neam în neam.
9. Când veţi merge la război, în pământul vostru, împotriva vrăjmaşilor care năvălesc asupra voastră, însoţiţi sunetele de trâmbiţă cu strigăte şi veţi fi pomeniţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru şi veţi fi izbăviţi de vrăjmaşii voştri.
10. În ziua voastră de bucurie, la sărbătorile voastre şi la lunile noi ale voastre, să trâmbiţaţi din trâmbiţe la arderile de tot ale voastre şi la jertfele voastre de împăcare şi prin aceasta veţi fi pomeniţi înaintea Dumnezeului vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".
11. În anul al doilea, în luna a doua, în douăzeci ale lunii, s-a ridicat norul de deasupra cortului adunării;
12. Şi au plecat fiii lui Israel din pustiul Sinai după taberele lor şi s-a oprit norul în pustiul Paran.
13. Aceasta a fost întâia plecare, după porunca lui Dumnezeu, dată prin Moise.
14. Întâi s-a ridicat steagul taberei fiilor lui Iuda cu cetele lor şi peste cetele lor era Naason, fiul lui Aminadab.
15. Peste cetele seminţiei lui Isahar era Natanael, fiul lui Ţuar;
16. Iar peste cetele seminţiei fiilor lui Zabulon era Eliab, fiul lui Helon.
17. Apoi s-a ridicat cortul şi au plecat fiii lui Gherşon şi fiii lui Merari, care duceau cortul.
18. După aceea s-a ridicat steagul taberei lui Ruben cu cetele sale; peste cetele lui era Eliţur, fiul lui Şedeur;
19. Peste cetele seminţiei lui Simeon era Şelumiel, fiul lui Ţurişadai;
20. Iar peste cetele seminţiei fiilor lui Gad era Eliasaf, fiul lui Raguel.
21. După aceea au plecat fiii lui Cahat, care duceau lucrurile sfinte, căci cortul trebuia să fie aşezat înainte de sosirea lor.
22. Apoi s-a ridicat steagul taberei fiilor lui Efraim cu cetele lor; peste cetele lui era Elişama, fiul lui Amihud.
23. Peste cetele fiilor seminţiei lui Manase era Gamaliel, fiul lui Pedaţur;
24. Iar peste cetele fiilor seminţiei lui Veniamin era Abidan, fiul lui Ghedeon.

25. După toate taberele, cel din urmă a fost ridicat steagul taberei fiilor lui Dan cu cetele sale; peste cetele lui era Ahiezer, fiul lui Amişadai;
26. Peste cetele seminţiei fiilor lui Aşer era Paghiel, fiul lui Ocran;
27. Iar peste cetele seminţiei fiilor lui Neftali era Ahira, fiul lui Enan.
28. Aceasta era rânduiala în care mergeau fiii lui Israel cu taberele lor. Şi aşa au plecat.
29. Atunci a zis Moise către Hobab fiul lui Raguel, madianitul, socrul lui Moise: "Noi plecăm la locul acela, de care a zis Domnul: Vouă vi-l voi da. Hai cu noi şi-ţi vom face bine, căci Domnul a grăit bine de Israel".
30. Acela însă a zis către el: "Nu merg, ci mă duc în ţara mea şi la neamul meu".
31. Dar Moise a zis: "Nu ne părăsi, pentru că tu ştii cum ne aşezăm noi taberele în pustie şi vei fi ochiul nostru.
32. Dacă mergi cu noi, binele ce ni-l va face Domnul, îl vom face şi noi ţie".
33. Plecând ei de la muntele Domnului, au mers trei zile; iar chivotul legii Domnului a mers înaintea lor cale de trei zile, ca să aleagă pentru ei loc de odihnă.
34. Norul Domnului îi umbrea ziua, când plecau de la popas.
35. Când se ridica chivotul, ca să plece la drum, Moise zicea: "Scoală, Doamne, şi să se risipească vrăjmaşii Tăi şi să fugă de la faţa Ta cei ce Te urăsc pe Tine!"
36. Iar când se oprea chivotul, el zicea: "Întoarce-Te, Doamne, la miile şi zecile de mii ale lui Israel!"!

Capitolul 11 - Murmure'n popor; plângeri împotriva manei. Mijlocirea lui Moise. Cei şaptezeci de bătrâni. Prepeliţele

1. Poporul însă începu să cârtească în auzul Domnului, iar Domnul auzind, se aprinse mânia Lui, izbucni între ei foc de la Domnul şi începu a mistui marginile taberei.
2. Atunci a strigat poporul către Moise, iar Moise s-a rugat Domnului şi a încetat focul.
3. De aceea s-a numit locul acela: Tabeera, adică ardere, căci acolo a fost aprins între ei focul de la Domnul.
4. Străinii, dintre ei, începură să-şi arate poftele şi şedeau cu ei şi fiii lui Israel şi plângeau, zicând: "Cine ne va hrăni cu carne?
5. Căci ne aducem aminte de peştele, pe care-l mâncam în Egipt în dar, de castraveţi şi de pepeni, de ceapă, de praz şi de usturoi;
6. Acum însă sufletul nostru tânjeşte; nimic nu mai este înaintea ochilor noştri decât numai mana".
7. Iar mana era ca sămânţa de coriandru şi înfăţişarea ei era ca înfăţişarea cristalului.

8. Poporul se ducea şi o aduna, o râşneau în râşniţe sau o pisau în piuă, o fierbeau în căldări şi făceau din ea turte; iar gustul ei era ca gustul turtelor cu untdelemn.
9. Când cădea noaptea roua pe tabără, atunci cădea peste ea şi mana.
10. Moise însă auzea cum plângea fiecare prin familiile sale şi la uşa cortului său, şi s-a aprins tare mânia Domnului şi s-a mâhnit Moise.
11. Atunci a zis Moise către Domnul: "De ce întristezi pe robul Tău şi de ce oare n-am aflat milă înaintea ochilor Tăi, căci ai pus asupra mea sarcina a tot poporul acesta?
12. Oare eu am zămislit tot poporul acesta şi oare eu l-am născut, de-mi zici: Ia-l în sânul tău, cum ia doica pe copil, şi-l du în pământul pe care cu jurământ l-am făgăduit părinţilor lui?
13. De unde să iau şi să dau eu carne la tot poporul acesta? Căci plâng înaintea mea şi. zic: Dă-ne carne să mâncăm!
14. Eu singur nu voi putea să duc tot poporul acesta, că acest lucru este greu pentru mine.
15. Dacă faci aşa cu mine, atunci mai bine omoară-mă, de am aflat milă înaintea ochilor Tăi, ca să nu mai văd necazul acesta".
16. Atunci Domnul a zis către Moise: "Adună-Mi şaptezeci de bărbaţi, dintre bătrânii lui Israel, pe care-i ştii tu că sunt căpetenii poporului şi supraveghetorii lui, şi du-i la cortul adunării, ca să stea cu tine acolo.
17. Că Mă voi pogorî acolo şi voi vorbi cu tine şi voi lua din duhul care este peste tine şi voi pune peste ei ca să ducă ei cu tine sarcina poporului şi să nu o duci numai tu singur.
18. Iar poporului spune-i: Să vă curăţiţi pentru ziua de mâine şi veţi avea carne, deoarece aţi plâns în auzul Domnului şi aţi zis: Cine ne va hrăni cu carne? Că ne era bine în Egipt; că are să vă dea Domnul carne să mâncaţi şi veţi mânca;
19. Şi veţi mânca nu numai o zi, nici numai două sau cinci zile, nici numai zece sau douăzeci de zile,
20. Ci o lună întreagă veţi mânca până vă va da pe nas şi vă veţi scârbi de ea, pentru că aţi dispreţuit pe Domnul, Care este între voi, şi v-aţi plâns înaintea Lui şi aţi zis: La ce trebuia să ieşim noi din Egipt?"
21. Apoi a zis Moise: "În poporul acesta, în care mă aflu, sunt şase sute de mii de pedeştri şi Tu zici: Am să le dau carne să mănânce şi vor mânca o lună de zile!
22. Li se vor tăia, oare, toate oile şi toţi boii, ca să le ajungă? Sau tot peştele mării li se va aduna, ca să-i îndestuleze?"
23. Zis-a Domnul către Moise: "Dar, oare, mâna Domnului e scurtă? Acum vei vedea de se va împlini sau nu cuvântul Meu".
24. Atunci a ieşit Moise şi a spus poporului cuvintele Domnului, a adunat şaptezeci de bărbaţi dintre bătrânii poporului şi i-a pus împrejurul cortului.

25. Şi S-a pogorât Domnul în nor şi a vorbit cu el; şi a luat din duhul care era peste el şi a pus peste cei şaptezeci de bărbaţi căpetenii. Îndată însă cum a odihnit duhul peste ei, au început a prooroci, dar apoi au încetat.
26. Doi dintre bărbaţi însă au rămas în tabără: pe unul îl chema Eldad şi pe celălalt îl chema Medad. Şi a odihnit şi peste ei duhul, căci erau din cei înscrişi, dar nu veniseră la cort, şi au proorocit şi ei acolo în tabără.
27. Atunci a alergat un tânăr şi a spus lui Moise, zicând: "Eldad şi Medad proorocesc în tabără".
28. Şi răspunzând, Iosua, fiul lui Navi, slujitorul lui Moise, unul din aleşii lui, a zis: "Domnul meu Moise, opreşte-i!"
29. Moise însă i-a zis: "Nu cumva eşti gelos pe mine? O, de ar fi toţi prooroci în poporul Domnului şi de ar trimite Domnul duhul Său peste ei!"
30. Apoi s-a întors Moise în tabără împreună cu bătrânii lui Israel.
31. Atunci s-a stârnit vânt de la Domnul, a adus prepeliţe dinspre mare şi le-a presărat împrejurul taberei cale de o zi într-o parte şi cale de o zi în cealaltă parte împrejurul taberei, strat gros aproape de doi coţi de la pământ.
32. Atunci s-a sculat poporul şi toată ziua şi toată noaptea aceea şi toată ziua următoare au adunat prepeliţe; şi cine a adunat puţin, tot a adunat zece coşuri şi le-au întins împrejurul taberei.
33. Dar carnea era încă în gura lor şi nu isprăviseră încă de mâncat, când se aprinse mânia Domnului asupra poporului, şi a lovit Domnul poporul cu bătaie foarte mare.
34. Şi s-a pus numele locului aceluia: Chibrot-Hataava, adică mormintele poftei, căci acolo au îngropat pe poporul cel aprins de poftă.
35. Apoi a plecat poporul din Chibrot-Hataava la Haşerot şi s-a oprit în Haşerot.

Capitolul 12 - Mariam cârteşte împotriva lui Moise şi e lovită cu lepră

1. Mariam şi Aaron vorbeau însă împotriva lui Moise pentru femeia etiopiancă, pe care o luase Moise, căci Moise era căsătorit cu o etiopiancă.
2. Ei ziceau: "Oare numai cu Moise a grăit Domnul? N-a grăit El, oare, şi cu noi?" Şi a auzit acestea Domnul.
3. Moise însă era omul cel mai blând dintre toţi oamenii de pe pământ.
4. Atunci a zis Domnul fără de veste către Moise şi către Aaron şi către Mariam: "Ieşiţi câteşi trei la cortul adunării". Şi au ieşit tustrei.
5. Atunci S-a pogorât Domnul în stâlpul cel de nor, a stat la uşa cortului şi a chemat pe Aaron şi pe Mariam şi au ieşit amândoi.
6. Apoi a zis: "Ascultaţi cuvintele Mele: De este între voi vreun prooroc al Domnului, Mă arăt lui în vedenie şi în somn vorbesc cu el.
7. Nu tot aşa am grăit şi cu robul Meu Moise, - el este credincios în toată casa Mea:

8. Cu el grăiesc gură către gură, la arătare şi aievea, iar nu în ghicituri, şi el vede faţa Domnului. Cum de nu v-aţi temut să cârtiţi împotriva robului Meu Moise?"
9. Şi s-a aprins mânia Domnului asupra lor şi, depărtându-Se Domnul,
10. S-a depărtat şi norul de la cort şi iată Mariam s-a făcut albă de lepră, ca zăpada. Şi când s-a uitat Aaron la Mariam, iată era leproasă.
11. Atunci a zis Aaron către Moise: "Rogu-mă, domnul meu, să nu ne socoteşti greşeala că ne-am purtat rău şi am păcătuit!
12. Nu îngădui dar să fie Mariam ca cel născut mort, al cărui trup, la ieşirea din pântecele mamei sale, este pe jumătate putred".
13. Atunci a strigat Moise către Domnul şi a zis: "Dumnezeule, vindec-o!"
14. Domnul însă a zis către Moise: "Dacă tatăl ei ar fi scuipat-o în obraz, oare n-ar fi trebuit să se ruşineze şapte zile? Aşadar să fie închisă şapte zile afară din tabără, după aceea să intre>.
15. Şi a şezut Mariam închisă afară din tabără şapte zile şi poporul n-a plecat la drum până s-a curăţit Mariam.

Capitolul 13 - Iscoadele trimise în Canaan

1. După aceasta a pornit poporul de la Haşerot şi a poposit în pustiul Paran.
2. Acolo a grăit Domnul cu Moise şi i-a zis:
3. "Trimite din partea ta oameni ca să iscodească pământul Canaanului pe care am să-l dau Eu fiilor lui Israel spre moştenire; câte un om de fiecare seminţie să trimiţi; însă aceştia să fie toţi căpetenii între ei".
4. Şi i-a trimis pe aceştia Moise din pustiul Paran, după porunca Domnului, şi erau toţi căpetenii.
5. Iată acum şi numele lor: Şammua, fiul lui Zahur, din seminţia lui Ruben.
6. Safat, fiul lui Hori, din seminţia lui Simeon;
7. Caleb, fiul lui Iefone, din seminţia lui Iuda;
8. Igal, fiul lui Iosif, din seminţia lui Isahar;
9. Osia, fiul lui Navi, din seminţia lui Efraim;
10. Falti, fiul lui Rafu, din seminţia lui Veniamin;
11. Gadiel, fiul lui Sodi, din seminţia lui Zabulon;
12. Gadi, fiul lui Susi, din Manase, seminţia lui Iosif;
13. Amiel, fiul lui Ghemali, din seminţia lui Dan;
14. Setur, fiul lui Mihael, din seminţia lui Aşer;
15. Nahbi, fiul lui Vofsi, din seminţia lui Neftali;
16. Gheuel, fiul lui Machi, din seminţia lui Gad.
17. Acestea sunt numele bărbaţilor pe care i-a trimis Moise să iscodească ţara. Însă pe Osia, fiul lui Navi, Moise l-a numit Iosua.

18. Trimiţându-i pe aceştia din pustiul Paran ca să iscodească pământul Canaanului, Moise le-a zis:
19. "Suiţi-vă din pustiul acesta şi vă urcaţi pe munte şi cercetaţi ce pământ este şi ce popor locuieşte în el; de este tare sau slab, mult la număr sau puţin;
20. Cum este ţara pe care o locuieşte: bună sau rea, cum sunt oraşele în care trăieşte el: cu ziduri sau fără ziduri;
21. Cum este pământul: gras sau slab, de sunt pe el copaci sau nu. Fiţi curajoşi şi luaţi din roadele pământului aceluia". Aceasta se petrecea pe vremea coacerii strugurilor.
22. Şi s-au dus ei şi au cercetat pământul de la pustiul Ţin până la Rehob, care vine lângă Hamat.
23. De acolo au trecut în partea de miazăzi a Canaanului şi au mers până la Hebron, unde trăiau Ahiman, Şeşai, şi Talmai, copiii lui Enac. Hebronul fusese zidit cu şapte ani înaintea oraşului egiptean Ţoan.
24. Apoi au venit până în valea Eşcol, au cercetat-o şi au tăiat de acolo o viţă de vie cu un strugure de poamă şi au dus-o doi pe pârghie. Au mai luat de asemenea rodii şi smochine.
25. Locul acesta l-au numit ei valea Eşcol, adică valea strugurelui, de la strugurele de poamă pe care l-au tăiat de acolo fiii lui Israel.
26. Şi după ce au cercetat ei pământul, s-au întors după patruzeci de zile
27. Şi, mergând, au venit la Moise şi la Aaron şi la toată obştea fiilor lui Israel, la Cadeş, în pustiul Paran, şi le-au adus lor şi întregii obşti viţa şi le-au arătat roadele pământului aceluia.
28. Apoi le-au povestit şi au zis: "Am fost în pământul în care ne-ai trimis, pământul în care curge miere şi lapte şi iată roadele lui.
29. Dar poporul care locuieşte în el, este îndrăzneţ şi oraşele sunt întărite şi foarte mari, ba şi pe fiii lui Enac i-am văzut acolo.
30. Amalec locuieşte în partea de miazăzi a ţării; heteii, heveii, iebuseii şi amoreii locuiesc în munţi, iar canaaneii locuiesc pe lângă mare şi pe lângă râul Iordanului".
31. Caleb însă a liniştit poporul înaintea lui Moise, zicând: "Nu, ci să mergem şi să-l cuprindem, pentru că îl vom putea birui!"
32. Iar oamenii cei ce fuseseră cu el au zis: "Nu putem să mergem împotriva poporului aceluia, pentru că e mult mai puternic decât noi".
33. Şi au împrăştiat printre fiii lui Israel zvonuri rele despre pământul pe care-l cercetaseră, zicând: "Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el şi tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari.
34. Acolo am văzut noi şi uriaşi, pe fiii lui Enac, din neamul uriaşilor; şi nouă ni se părea că suntem faţă de ei ca nişte lăcuste şi tot aşa le păream şi noi lor".

Capitolul 14 - Poporul cârteşte, Domnul Se mânie, Moise se roagă. Iertare şi pedeapsă

1. Atunci toată obştea a ridicat strigăt şi a plâns poporul toată noaptea aceea;
2. Cârtind împotriva lui Moise şi a lui Aaron, toţi fiii lui Israel şi toată obştea au zis către ei: "Mai bine era să fi murit în pământul Egiptului sau să murim în pustiul acesta!
3. La ce ne duce Domnul în pământul acela, ca să cădem în război? Femeile noastre şi copiii noştri vor fi pradă. Nu ar fi, oare, mai bine să ne întoarcem în Egipt?"
4. Apoi au zis unii către alţii: "Să ne alegem căpetenie şi să ne întoarcem în Egipt".
5. Atunci au căzut Moise şi Aaron cu feţele la pământ înaintea întregii adunări a obştii fiilor lui Israel.
6. Iar Iosua, fiul lui Navi şi Caleb al lui Iefone, care erau din cei ce cercetaseră ţara, şi-au rupt hainele lor.
7. Şi au zis către obştea fiilor lui Israel: "Pământul, pe care l-am străbătut noi, este foarte, foarte bun;
8. De va fi Domnul bun cu noi, ne va duce în pământul acela şi ni-l va da nouă; în pământul acela izvorăşte lapte şi miere.
9. Deci nu vă ridicaţi împotriva Domnului şi nu vă temeţi de poporul pământului aceluia, căci va ajunge mâncarea noastră: ei n-au apărare, iar cu noi este Domnul. Nu vă temeţi de ei!"
10. Atunci toată obştea a zis: "Să-i ucidem cu pietre!" Dar iată slava Domnului s-a arătat în nor tuturor fiilor lui Israel la cortul adunării.
11. Şi a zis Domnul către Moise: "Până când Mă va supăra poporul acesta şi până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile ce am făcut în mijlocul lui?
12. Îl voi lovi cu ciumă şi-l voi pierde şi te voi face pe tine şi casa tatălui tău popor numeros şi mai puternic decât acesta!"
13. Moise însă a zis către Domnul: "Vor auzi de aceasta egiptenii, din mijlocul cărora ai scos Tu, cu puterea Ta, pe poporul acesta.
14. Şi vor spune locuitorilor pământului acestuia, care au auzit, că Tu, Doamne, Te afli în mijlocul poporului acestuia şi Tu, Doamne, le dai să Te vadă faţă către faţă, şi că Tu mergi înaintea lor, ziua în stâlp de nor şi noaptea în stâlp de foc.
15. Iar dacă Tu vei pierde pe poporul acesta, ca pe un om, atunci popoarele care au auzit de numele Tău vor zice:
16. Domnul n-a putut duce pe poporul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit să-l dea lor şi de aceea l-a pierdut în pustie.
17. Deci, înalţă-se acum puterea Ta, Doamne, cum ai spus Tu, zicând:

18. Domnul este îndelung-răbdător, mult-îndurat şi adevărat, iertând fărădelegile, greşelile şi păcatele şi nelăsând nepedepsit, ci pedepseşte nelegiuirile părinţilor în copii până la al treilea şi al patrulea neam.
19. Iartă păcatul poporului acestuia, după mare mila Ta, precum ai iertat Tu poporul acesta din Egipt şi până acum".
20. Zis-a Domnul către Moise: "Voi ierta, după cuvântul tău,
21. Dar viu sunt Eu şi viu e numele Meu şi de slava Domnului e plin tot pământul:
22. Toţi bărbaţii câţi au văzut slava Mea şi minunile pe care le-am făcut în pământul Egiptului şi în pustie, şi M-au ispitit până acum de zeci de ori şi n-au ascultat glasul Meu,
23. Nu vor vedea pământul pe care Eu cu jurământ l-am făgăduit părinţilor lor; ci numai copiilor lor, care sunt aici cu Mine, care nu ştiu ce este binele şi ce este răul şi tuturor nevârstnicilor, care nu judecă, acelora le voi da pământul, iar toţi cei ce M-au amărât nu-l vor vedea;
24. Iar pe robul Meu Caleb, îl voi duce în pământul în care a umblat şi seminţia lui îl va moşteni, pentru că în el a fost alt duh şi pentru că el s-a supus Mie.
25. Amaleciţii şi canaaneii locuiesc pe vale; mâine să vă întoarceţi şi să vă duceţi în pustie, spre Marea Roşie".
26. Şi a mai grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
27. "Până când această obşte rea va cârti împotriva Mea? Cârtirea cu care fiii lui Israel cârtesc împotriva Mea, o aud.
28. Deci, spune-le: Viu sunt Eu, zice Domnul! După cum aţi zis în auzul Meu, aşa voi face cu voi:
29. În pustia aceasta vor cădea oasele voastre şi voi toţi cei număraţi, de la douăzeci de ani în sus, care aţi cârtit împotriva Mea, oricâţi aţi fi la număr,
30. Nu veţi intra în pământul pentru care, ridicându-Mi mâna, M-am jurat să vă aşez, ci numai Caleb, fiul lui Iefone, şi Iosua, fiul lui Navi.
31. Pe copiii voştri, despre care voi ziceaţi că vor ajunge pradă vrăjmaşilor, îi voi duce acolo şi ei vor cunoaşte pământul pe care voi l-aţi nesocotit;
32. Iar oasele voastre vor cădea în pustia aceasta.
33. Copiii voştri vor rătăci prin pustie patruzeci de ani şi vor suferi pedeapsă pentru desfrânarea voastră, până vor cădea toate oasele voastre în pustie.
34. După numărul celor patruzeci de zile, în care aţi iscodit pământul Canaan, veţi purta pedeapsa pentru păcatele voastre patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi, ca să cunoaşteţi ce înseamnă să fiţi părăsiţi de Mine.
35. Eu, Domnul, am grăit! Şi aşa voi face cu toată obştea aceasta rea, care s-a ridicat împotriva Mea: în pustia aceasta vor pieri şi vor muri toţi!"
36. Şi oamenii pe care-i trimisese Moise să iscodească pământul şi care la întoarcere au întărâtat împotriva lui toată obştea aceasta, răspândind zvonuri rele despre ţara aceea,

37. Au murit loviţi înaintea Domnului, pentru că au răspândit zvonurile despre ţara aceea.
38. Numai Iosua, fiul lui Navi şi Caleb, fiul lui Iefone, au rămas vii dintre bărbaţii aceia care fuseseră să iscodească ţara Canaan.
39. Cuvintele acestea le-a spus Moise înaintea tuturor fiilor lui Israel şi poporul s-a întristat foarte tare.
40. Sculându-se ei deci dis de dimineaţă, s-au dus pe vârful muntelui, zicând: "Iată, ne ducem la locul acela de care ne-a grăit Domnul, căci am greşit!"
41. Moise însă le-a zis: "Pentru ce călcaţi porunca Domnului? Nu veţi izbuti.
42. Nu vă duceţi, căci Domnul nu este între voi şi veţi cădea înaintea vrăjmaşilor voştri;
43. Căci amaleciţii şi canaaneii sunt acolo înaintea voastră şi veţi cădea de sabie, pentru că v-aţi abătut de la Domnul şi Domnul nu va fi cu voi".
44. Dar ei au îndrăznit să se urce pe vârful muntelui; iar chivotul legii Domnului şi Moise n-au părăsit tabăra.
45. Atunci s-au suit amaleciţii şi canaaneii care trăiau în muntele acela şi i-au înfrânt şi i-au gonit până la Horma şi s-au întors în tabără.

Capitolul 15 - Felurite jertfe. Pedeapsă pentru călcarea zilei de odihnă

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi intra în pământul vostru de locuit, pe care Eu îl voi da vouă,
3. Şi când veţi face jertfe Domnului din oi sau din boi, ardere de tot, sau jertfă de făgăduinţă sau de bună voie, sau când veţi face la sărbătorile voastre mireasmă plăcută Domnului,
4. Atunci cel ce aduce darul său Domnului să aducă jertfă de pâine a zecea parte de efă de făină de grâu curată, amestecată cu un sfert de hin de untdelemn,
5. Şi vin pentru turnare, a patra parte de hin la ardere de tot sau la jertfa de făgăduinţă, la fiecare miel va face la fel întru miros bine-plăcut Domnului.
6. Iar când veţi aduce berbec, adu jertfă de pâine două zecimi de efă de făină de grâu curată, amestecată cu a treia parte de hin de untdelemn;
7. Şi vin de turnare să aduci a treia parte de hin, întru miros de bună mireasmă Domnului.
8. Dacă aduceţi junc, ardere de tot, sau jertfă de făgăduinţă, sau jertfă de împăcare,
9. Atunci cu juncul să aduci prinos de pâine trei zecimi de efă de făină de grâu, amestecată cu jumătate de hin de untdelemn.
10. Şi vin pentru turnare, jumătate de hin la jertfă, întru miros de bună mireasmă Domnului.
11. Aşa să faci totdeauna, când aduci junc sau berbec, miel sau capră,

12. După numărul jertfelor pe care le faceţi; aşa să aduceţi la fiecare, după numărul lor.
13. Tot băştinaşul să facă aşa când aduce jertfe de acestea întru mireasmă plăcută Domnului.
14. De va trăi însă printre voi în pământul vostru un străin şi ar fi între voi din neam în neam, şi va voi să aducă jertfă pentru miros plăcut Domnului, să facă aşa cum faceţi voi.
15. Pentru voi obştea Domnului şi pentru străinul care locuieşte între voi, o singură lege să fie, lege veşnică din neam în neam. Cum sunteţi voi aşa să fie şi străinul înaintea Domnului.
16.O singură lege şi aceleaşi drepturi să fie pentru voi şi pentru străinul care locuieşte la voi".
17. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
18. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi intra în pământul în care vă duc,
19. Şi veţi mânca pâinea ţării aceleia, să înălţaţi prinos Domnului.
20. Pârgă din aluatul vostru să înălţaţi dar Domnului o azimă; dar s-o înălţaţi aşa ca prinosul din arie;
21. Pârgă din aluatul vostru să înălţaţi dar Domnului din neam în neam.
22. Dacă însă veţi greşi din neştiinţă şi nu veţi împlini toate poruncile acestea, pe care le-a rostit Domnul lui Moise,
23. Şi tot ce v-a poruncit Domnul prin Moise din ziua în care a început Domnul a vă porunci,
24. Dacă greşeala e din nebăgarea de seamă a obştii, atunci toată obştea să aducă din cireadă un junc fără meteahnă, ardere de tot, întru miros bineplăcut Domnului, cu dar de pâine, cu turnarea lui după rânduială, şi din turma de capre, un ţap ca jertfă pentru păcat
25. Şi se va ruga preotul pentru toată obştea fiilor lui Israel şi li se va ierta, căci aceasta a fost greşeală şi ei au adus darul lor Domnului şi jertfă pentru păcatul lor înaintea Domnului, pentru greşeala lor.
26. Atunci se va ierta întregii obşti a fiilor lui Israel şi străinului care trăieşte între ei, pentru că tot poporul a făcut aceasta din neştiinţă.
27. Dacă vreun suflet a greşit din neştiinţă, să aducă o capră de un an jertfă pentru păcat
28. Şi se va ruga preotul pentru sufletul care a făcut păcat din neştiinţă înaintea Domnului şi va afla milă şi i se va ierta.
29. Şi pentru băştinaşul din Israel şi pentru străinul care trăieşte între voi, o singură lege să fie când cineva va păcătui din neştiinţă.
30. Iar dacă cineva dintre băştinaşi sau dintre străini va face ceva din îndrăzneală, acela huleşte pe Domnul şi sufletul lui se va stârpi din poporul său,

31. Căci a dispreţuit cuvântul Domnului şi a călcat poruncile Lui; să se stârpească sufletul acela şi păcatul lui va fi asupra lui".
32. Când se aflau fiii lui Israel în pustiu, au găsit un om adunând lemne în ziua odihnei;
33. Şi cei ce l-au găsit adunând lemne în ziua odihnei l-au adus la Moise şi Aaron şi la toată obştea fiilor lui Israel;
34. Şi l-au pus sub pază, pentru că nu era încă hotărât ce să facă cu el.
35. Atunci a zis Domnul către Moise: "Omul acesta să moară; să fie ucis cu pietre de către toată obştea fiilor lui Israel, afară din tabără!"
36. L-au scos deci toată obştea fiilor lui Israel afară din tabără şi l-au ucis cu pietre toată obştea, afară din tabără, cum poruncise Domnul lui Moise.
37. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
38. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune să-şi facă ciucuri la poalele hainelor lor, din neam în neam, şi pe deasupra ciucurilor de la poalele hainelor lor să pună un şiret de mătase violetă.
39. Ciucurii aceştia să fie ca, uitându-vă la ei, să vă aduceţi aminte de toate poruncile Domnului şi să le împliniţi şi să nu umblaţi după inima voastră şi după ochii voştri care vă îndeamnă la desfrânare;
40. Ca să vă aduceţi aminte şi să pliniţi toate poruncile Mele şi să fiţi sfinţi înaintea Dumnezeului vostru.
41. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-am scos din pământul Egiptului, ca să fiu Dumnezeul vostru. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".

Capitolul 16 - Răzvrătirea lui Core, Datan şi Abiron

1. Atunci Core, fiul lui Iţhar, fiul lui Cahat, fiul lui Levi, cu Datan şi cu Abiron, fiii lui Eliab, cu On, fiul lui Felet, din seminţia lui Ruben, s-au sculat împotriva lui Moise,
2. Împreună cu două sute cincizeci de bărbaţi, căpetenii ale obştii fiilor lui Israel, oameni însemnaţi, care erau chemaţi la adunare.
3. Adunându-se aceştia împotriva lui Moise şi Aaron, le-au zis: "Destul! Toată obştea şi toţi cei ce o alcătuiesc sunt sfinţi şi Domnul este între ei. Pentru ce vă socotiţi voi mai presus de adunarea Domnului!"
4. Auzind acestea, Moise a căzut cu faţa la pământ
5. Şi a grăit lui Core şi tuturor părtaşilor lui şi le-a zis: "Mâine va arăta Domnul cine este al Lui şi cine este sfânt, ca să şi-L apropie; şi pe cine va alege El, pe acela îl va şi apropia la Sine.
6. Iată ce să faceţi: Core şi toţi părtaşii tăi să vă luaţi cădelniţe
7. Şi mâine să puneţi în acestea foc şi să turnaţi în ele tămâie înaintea Domnului, şi pe cine va alege Domnul, acela va fi sfânt. Destul, fiii lui Levi!

8. Apoi a zis iarăşi Moise către Core: "Ascultaţi, fii ai lui Levi:
9. Oare e puţin lucru pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a osebit de obştea lui Israel şi v-a apropiat la Sine ca să faceţi slujbe la cortul Domnului şi să staţi înaintea obştii Domnului, slujind pentru ea?
10. El te-a apropiat pe tine şi cu tine pe toţi fraţii tăi, fiii lui Levi. Alergaţi acum şi după preoţie?
11. Aşadar tu şi toată obştea ta, v-aţi adunat împotriva Domnului. Ce este Aaron, de cârtiţi împotriva lui?"
12. Atunci a trimis Moise să cheme pe Datan şi pe Abiron, fiii lui Eliab. Ei însă au zis: "Nu mergem!
13. Oare puţin lucru e că ne-ai scos din ţara unde curge miere şi lapte şi ne-ai adus să ne pierzi în pustie? Vrei să şi domneşti peste noi?
14. Dusu-ne-ai tu oare în ţara unde curge lapte şi miere şi datu-ne-ai tu oare în stăpânire ţarinile şi viile ei? Vrei să scoţi ochii oamenilor acestora? Nu mergem!"
15. Şi s-a mâhnit Moise foarte tare şi a zis către Domnul: "Să nu-ţi întorci ochii Tăi la prinosul lor. Eu nici unuia dintre ei nu i-am luat asinul şi rău n-am făcut nici unuia dintre ei".
16. Apoi a zis Moise către Core: "Sfinţeşte-ţi ceata ta şi mâine să fiţi gata înaintea Domnului: tu, ei şi Aaron.
17. Luaţi-vă fiecare cădelniţe, puneţi în ele tămâie şi vă apropiaţi fiecare cu cădelniţa înaintea Domnului, cu două sute cincizeci de cădelniţe: şi tu şi Aaron să aduceţi fiecare cădelniţa voastră".
18. Şi şi-a luat fiecare cădelniţa sa, au pus în ele foc, au turnat tămâie în ele; şi au stat înaintea intrării cortului adunării Moise şi Aaron.
19. Core însă a adunat împotriva lor toată obştea înaintea uşii cortului adunării. Şi s-a arătat slava Domnului la toată obştea.
20. Şi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
21. "Osebiţi-vă de obştea aceasta şi-i voi pierde într-o clipă".
22. Iar ei au căzut cu feţele la pământ şi au zis: "Doamne, Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, un om a greşit şi Tu Te mânii pe toată obştea? "
23. Domnul însă i-a zis lui Moise:
24. "Spune obştii: Feriţi-vă în toate părţile de locuinţa lui Core, a lui Datan şi a lui Abiron".
25. Atunci, sculându-se, Moise s-a dus la Datan şi Abiron şi s-au dus după el şi toţi bătrânii lui Israel.
26. Şi a zis obştii: "Feriţi-vă de corturile acestor oameni netrebnici şi să nu vă atingeţi de tot ce e al lor, ca să nu pieriţi cu toate păcatele lor".
27. Şi ei au ocolit sălaşurile lui Core, Datan şi Abiron; iar Datan şi Abiron ieşiseră şi stăteau la uşile corturilor lor, cu femeile lor şi cu fiii lor şi cu pruncii lor.

28. Zis-a Moise: "Că Domnul m-a trimis să fac toate lucrurile acestea şi că nu le fac eu de la mine, veţi cunoaşte din aceea:
29. De vor muri aceştia, cum mor toţi oamenii, şi de-i va ajunge aceeaşi pedeapsă, care ajunge pe toţi oamenii, - atunci nu m-a trimis Domnul.
30. Iar dacă Domnul va face lucru neobişnuit, de-şi va deschide pământul gura sa şi-i va înghiţi pe ei şi casele lor şi corturile lor şi tot ce au ei, şi dacă ei vor fi duşi de vii în locuinţa morţilor, atunci să ştiţi că oamenii aceştia au dispreţuit pe Domnul".
31. Cum a încetat el să spună toate cuvintele acestea, s-a desfăcut pământul sub aceia
32. Şi şi-a deschis pământul gura sa şi i-a înghiţit pe ei şi casele lor, pe toţi oamenii lui Core şi toată averea;
33. Şi s-au pogorât ei cu toate câte aveau de vii în locuinţa morţilor, i-a acoperit pământul şi au pierit din mijlocul obştii.
34. Şi tot Israelul, care era împrejurul lor, a fugit la strigătele lor, că ziceau: "Să nu ne înghită şi pe noi pământul!"
35. A ieşit apoi foc de la Domnul şi a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbaţi care au adus tămâie.
36. După aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
37. "Spune lui Eleazar, fiul preotului Aaron, să adune cădelniţele cele de aramă ale celor arşi şi focul străin să-l arunce afară, căci s-au sfinţit cădelniţele păcătoşilor acestora prin moartea lor.
38. Să le sfărâme deci şi să le facă foi pentru acoperit jertfelnicul. Pentru că le-au adus aceia înaintea Domnului, s-au sfinţit şi vor fi semn pentru fiii lui Israel".
39. A luat deci Eleazar, fiul preotului Aaron, cădelniţele cele de aramă, pe care le aduseseră cei arşi, şi le-a prefăcut în foi pentru acoperit jertfelnicul,
40. Ca să-şi aducă aminte fiii lui Israel că nimeni din alt neam, care nu e din seminţia lui Aaron, să nu se apropie să aducă tămâiere înaintea Domnului, şi să nu fie ca şi Core şi părtaşii lui, precum îi grăise Domnul prin Moise.
41. A doua zi însă toată obştea fiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise şi a lui Aaron şi a zis: Voi aţi omorât poporul Domnului.
42. Şi când s-a adunat obştea împotriva lui Moise şi Aaron, aceştia s-au întors către cortul adunării, şi iată norul l-a acoperit şi s-a arătat slava Domnului.
43. Şi a venit Moise şi Aaron la cortul adunării.
44. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
45. "Depărtaţi-vă de obştea aceasta, că într-o clipă o voi pierde". Iar ei au căzut cu faţa la pământ.
46. Şi a zis Moise către Aaron: "Ia-ţi cădelniţa, pune în ea foc de pe jertfelnic, aruncă în ea tămâie şi du-o repede în tabără şi te roagă pentru ei, că a ieşit mânie de la faţa Domnului şi a început pedepsirea poporului".

47. Atunci Aaron a luat, cum îi zisese Moise, a alergat în mijlocul obştii şi iată se începuse moartea în popor; şi a pus tămâia şi s-a rugat pentru popor;
48. Şi stând el între morţi şi vii, a încetat bătaia.
49. Au murit atunci din pedepsirea aceea paisprezece mii şapte sute de oameni, afară de cei ce muriseră pentru răzvrătirea lui Core.
50. Iar după ce a încetat pedepsirea, s-a întors Aaron la Moise, la uşa cortului adunării.

Capitolul 17 - Adeverirea preoţiei lui Aaron: toiagul odrăslit

1. După aceea a grăit Domnul lui Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel şi ia de la ei, de la toate căpeteniile lor, după seminţii, douăsprezece toiege, câte un toiag de fiecare seminţie, şi numele fiecărei căpetenii scrie-l pe toiagul său;
3. Iar numele lui Aaron să-l scrii pe toiagul lui Levi, căci un toiag vor da de fiecare căpetenie de seminţie.
4. Toiegele acelea să le pui în cortul adunării înaintea chivotului legii, unde Mă arăt ţie.
5. Şi va fi că toiagul omului pe care-l voi alege va odrăsli; şi aşa voi potoli cârtirea fiilor lui Israel, cu care cârtesc ei împotriva voastră".
6. Şi Moise a spus acestea fiilor lui Israel şi toate căpeteniile lor i-au dat toiegele, câte un toiag de fiecare căpetenie, adică douăsprezece toiege, după cele douăsprezece seminţii ale lor; şi toiagul lui Aaron era între toiegele lor.
7. Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul adunării.
8. Iar a doua zi a intrat Moise şi Aaron în cortul adunării şi iată toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise şi făcuse migdale.
9. Şi atunci a scos Moise toate toiegele de la faţa Domnului la toţi fiii lui Israel; şi au văzut şi şi-au luat fiecare toiagul său.
10. Apoi a zis Domnul către Moise: Pune iar toiagul lui Aaron înaintea chivotului legii spre păstrare, ca semn pentru fiii neascultători, ca să înceteze de a mai cârti împotriva Mea, ca să nu moară!"
11. Şi a făcut Moise aşa; cum îi poruncise Domnul aşa a făcut.
12. Şi au zis fiii lui Israel către Moise: "Iată murim, pierim, pierim cu toţii!
13. Tot cel ce se apropie de cortul Domnului moare; nu cumva o să murim cu toţii?"

Capitolul 18 - Slujba şi veniturile preoţilor şi leviţilor

1. Zis-a Domnul către Aaron: "Tu, fiii tăi şi casa tatălui tău cu tine veţi purta păcatul pentru nepăsarea de locaşul sfânt; tu şi fiii tăi împreună cu tine veţi purta păcatul pentru nepăsarea de preoţia voastră.
2. Apropie-ţi pe fraţii tăi, seminţia lui Levi, neamul tatălui tău, ca să fie pe lângă tine şl să-ţi slujească; iar tu şi fiii tăi împreună cu tine veţi fi la cortul adunării.
3. Leviţii să păzească cele rânduite de tine şi să facă slujbă la cort, dar să nu se apropie de lucrurile locaşului sfânt şi de jertfelnic, ca să nu moară şi ei şi voi.
4. Să fie deci pe lângă tine şi să facă slujbă la cortul adunării şi toate lucrările la cort; iar altul să nu se apropie de tine.
5. Aşa să faceţi slujba în locaşul sfânt şi la jertfelnic, şi nu va mai veni mânia asupra fiilor lui Israel;
6. Că am ales din fiii lui Israel pe fraţii voştri, pe leviţi, şi vi i-am dat ca dar închinat Domnului, să facă slujbă la cortul adunării;
7. Iar tu şi fiii tăi să vă îndepliniţi preoţia voastră în toate cele ce ţin de jertfelnic şi ce se află înăuntru după perdea, şi să săvârşiţi slujbele darului vostru preoţesc, iar altul străin, de se va apropia, să fie omorât".
8. Zis-a Domnul către Aaron: "Iată Eu am dat în seama voastră pârga Mea din toate cele închinate Mie de fiii lui Israel: ţie ţi le-am dat acestea şi după tine fiilor tăi, pentru cinul vostru, pentru preoţia voastră, prin lege veşnică.
9. Iată ce este al tău din cele prea sfinte, în afară de cele ce se dau focului: orice dar de pâine al lor, orice jertfă pentru păcat a lor şi orice jertfă pentru vină, ce-Mi aduc ei, aceste lucruri prea sfinte să fie ale tale şi ale fiilor tăi.
10. Acestea să le mâncaţi în locul cel sfânt. Tu şi fiii tăi, toţi cei de parte bărbătească ai voştri pot să mănânce din ele. Cele sfinte să fie ale tale.
11. Şi iată ce să mai fie al vostru din darurile lor ridicate: toate darurile ridicate ale fiilor lui Israel şi toate darurile lor legănate ţi le-am dat ţie şi fiilor tăi şi fiicelor tale, care sunt cu tine, prin lege veşnică. Tot cel curat din casa ta poate să mănânce din acestea.
12. Toată pârga de untdelemn şi toată pârga de struguri şi pârga grâului lor, toate câte aduc ei Domnului, ţi le-am dat ţie.
13. Cele dintâi roade ale pământului lor, pe care le aduc ei Domnului, să fie ale tale, şi tot cel curat din casa ta poate să mănânce din acestea.
14. Tot ce este afierosit în Israel să fie al tău.
15. Tot ce se naşte întâi din tot trupul, din oameni şi din dobitoace, şi se aduce Domnului, să fie al tău; dar întâiul născut dintre oameni să se răscumpere şi întâiul născut dintre dobitoacele necurate să se răscumpere;
16. Iar preţul răscumpărării lui, la o lună după naştere, este cinci sicli de argint, după siclul sfânt, care are douăzeci de ghere.

17. Însă întâiul născut al vacilor, întâiul născut al oilor şi întâiul născut al caprelor, nu se răscumpără: aceştia sunt sfinţiţi; cu sângele lor să stropeşti jertfelnicul. Grăsimea lor s-o arzi ca jertfă, întru miros de bună mireasmă Domnului;
18. Iar carnea lor este a ta şi tot ale tale sunt pieptul înălţat şi şoldul drept.
19. Toate darurile sfinte, înălţate, care se aduc Domnului de fiii lui Israel, ţi le dau ţie, fiilor tăi şi fiicelor tale care sunt cu tine, prin lege veşnică. Acest legământ de necălcat este veşnic înaintea Domnului pentru tine şi pentru urmaşii tăi".
20. Zis-a Domnul către Aaron: "În pământul lor nu vei avea nici moştenire, nici parte nu vei avea între ei. Eu sunt partea ta şi moştenirea ta între fiii lui Israel,
21. Iar fiilor lui Levi, iată, Eu le-am dat moştenire toată zeciuiala din toate câte are Israel, pentru slujba lor pe care o fac la cortul adunării.
22. De acum fiii lui Israel să nu mai vină la cortul adunării, ca să nu facă păcat aducător de moarte.
23. Ci la cortul adunării să facă slujba leviţii şi să ia asupră-şi păcatul lor. Aceasta este lege veşnică în neamul vostru.
24. Dar printre fiii lui Israel ei nu vor avea moştenire, căci zeciuiala fiilor lui Israel, pe care aceştia o aduc dar Domnului, am dat-o leviţilor moştenire şi de aceea le-am şi zis Eu că nu vor avea moştenire între fiii lui Israel".
25. Apoi a grăit Domnul lui Moise şi a zis:
26. "Vorbeşte leviţilor şi le zi: Când veţi lua de la fiii lui Israel zeciuiala, pe care v-am dat-o ca moştenire, să înălţaţi din ea dar Domnului a zecea parte, ca zeciuială,
27. Şi vi se va socoti acest dar al vostru ca grâul din arie şi ca mustul de la teasc.
28. Astfel veţi aduce şi voi dar Domnului din toate zeciuielile voastre, câte veţi lua de la fiii lui Israel, şi veţi da din ele, dar Domnului, preotului Aaron.
29. Din toate cele dăruite vouă, cele mai bune din toate cele sfinţite să le aduceţi dar Domnului,
30. Şi să le spui: De veţi aduce din acestea partea cea mai bună, se va socoti leviţilor ca cele primite de la arie şi ca cele primite de la teasc.
31. Aceasta să o mâncaţi oriunde voi, şi fiii voştri, şi familiile voastre, căci aceasta vă este plata pentru munca voastră la cortul adunării.
32. Pentru aceasta nu veţi avea păcat, de veţi aduce cele mai bune din toate; şi sfintele prinoase ale fiilor lui Israel nu le veţi întina şi nu veţi muri".

Capitolul 19 - Apa care curăţă întinarea

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
2. "Iată porunca legii, pe care a dat-o Domnul, când a zis: Spune fiilor lui Israel să-ţi aducă o junincă roşie, fără meteahnă, care să nu aibă cusur şi să nu fi purtat jug;

3. Să o dai preotului Eleazar, să o scoată afară din tabără, la loc curat, şi să o junghie înaintea lui.
4. Apoi să ia preotul Eleazar din sângele ei şi să stropească cu sânge spre partea de dinainte a cortului adunării de şapte ori.
5. După aceea să o ardă de tot înaintea lui; să ardă adică şi carnea şi pielea şi sângele şi necurăţenia ei.
6. Apoi să ia preotul lemn de cedru, isop şi aţă de lână roşie şi să le arunce pe juninca ce se arde.
7. Să-şi spele preotul hainele sale, să-şi spele trupul cu apă, apoi să intre în tabără şi necurat va fi până seara.
8. Cel ce a ars-o de asemenea să-şi spele hainele sale, să-şi spele trupul cu apă şi necurat va fi până seara.
9. Un om curat să strângă cenuşa junincii, s-o pună afară din tabără la loc curat şi să se păstreze pentru obştea fiilor lui Israel, ca să se facă cu ea apă de stropire, adică apă de curăţire.
10. Cel ce a adunat cenuşa junincii să-şi spele hainele sale şi să fie necurat până seara. Aceasta să fie aşezământ veşnic pentru fiii lui Israel şi pentru străinii ce trăiesc la dânşii.
11. Cel ce se va atinge de trupul mort al unui om să fie necurat şapte zile.
12. Acesta să se cureţe cu această apă în ziua a treia şi în ziua a şaptea şi va fi curat; iar de nu se va curăţi în ziua a treia şi în ziua a şaptea, nu va fi curat.
13. Tot cel ce se va atinge de trupul mort al unui om şi nu se va curăţi, acela va întina locaşul Domnului; omul acela se va stârpi din Israel, căci n-a fost stropit cu apă curăţitoare şi este necurat şi necurăţia lui e încă asupra lui.
14. Iată legea: De va muri un om într-o casă, tot cel ce va intra în casa aceea şi câte sunt în casă vor fi necurate şapte zile.
15. Tot vasul descoperit, care nu este legat la gură şi n-are capac pe el, este necurat.
16. Tot cel ce se va atinge în câmp de cel ucis cu sabia sau de mort sau de os de om sau de mormânt va fi necurat şapte zile.
17. Pentru cel necurat să se ia din cenuşa jertfei arse pentru curăţire şi să se toarne peste ea într-un vas apă de izvor;
18. Apoi un om curat să ia isop, să-l moaie în apa aceea şi să stropească din ea casa, lucrurile şi oamenii câţi sunt acolo şi pe cel ce s-a atins de os de om sau de ucis sau de mort sau de mormânt.
19. Cel curat să stropească pe cel necurat în ziua a treia şi în ziua a şaptea şi să-l cureţe în ziua a şaptea. Apoi să-şi spele hainele sale şi trupul său cu apă şi va fi necurat până seara.

20. Iar dacă vreun om va fi necurat şi nu se va curăţi, omul acela se va stârpi din obşte, căci a spurcat locaşul Domnului; căci nu s-a stropit cu apă curăţitoare şi este necurat.
21. Acesta să fie aşezământ veşnic pentru dânşii. Cel ce a stropit cu apă curăţitoare să-şi spele hainele sale; cel ce s-a atins de apa curăţitoare va fi necurat până seara.
22. Tot lucrul de care se va atinge cel necurat va fi necurat; şi tot ce se va atinge de acel lucru va fi necurat până seara".

Capitolul 20 - Moartea Mariamei. Apa din piatră. Moartea lui Aaron

1. În luna întâi a ajuns toată obştea fiilor lui Israel în pustiul Sin şi s-a oprit poporul în Cadeş. Şi a murit Mariam şi a fost îngropată acolo.
2. Acolo însă nu era apă pentru obşte şi s-au adunat ei împotriva lui Moise şi a lui Aaron,
3. Şi blestema poporul pe Moise şi zicea: "O, de am fi murit şi noi când au murit fraţii noştri înaintea Domnului!
4. La ce aţi adus voi obştea Domnului în pustiul acesta, ca să ne omorâţi şi pe noi şi dobitoacele noastre?
5. Şi la ce ne-aţi scos din Egipt, ca să ne aduceţi în acest loc rău, unde nu se poate semăna şi nu sunt nici smochini, nici vite, nici rodii şi nici măcar apă de băut?"
6. Atunci s-au dus Moise şi Aaron din faţa poporului la uşa cortului adunării şi au căzut cu feţele la pământ şi s-a arătat slava Domnului peste ei.
7. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
8. "Ia toiagul şi adună obştea, tu şi Aaron, fratele tău, şi grăiţi stâncii înaintea lor şi ea vă va da apă; şi le veţi scoate apă din stâncă şi veţi adăpa obştea şi dobitoacele ei".
9. A luat deci Moise toiagul din faţa Domnului, cum poruncise Domnul.
10. Şi au adunat Moise şi Aaron obştea la stâncă şi a zis către obşte: "Ascultaţi, îndărătnicilor, au doară din stânca aceasta vă vom scoate apă?"
11. Apoi şi-a ridicat Moise mâna şi a lovit în stâncă cu toiagul său de două ori şi a ieşit apă multă şi băut obştea şi dobitoacele ei.
12. Atunci a zis Domnul către Moise şi Aaron: "Pentru că nu M-aţi crezut, ca să arătaţi sfinţenia Mea înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu veţi duce voi adunarea aceasta în pământul pe care am să i-l dau".
13. Aceasta este apa Meriba, căci aici fiii lui Israel s-au certat înaintea Domnului, iar El S-a sfinţit între ei.
14. Din Cadeş a trimis Moise soli la regele Edomului, ca să-i spună: "Aşa zice fratele tău Israel: Tu ştii toate greutăţile ce am îndurat.
15. Părinţii noştri s-au pogorât în Egipt şi noi am pribegit în Egipt vreme multă; dar egiptenii ne-au făcut rău nouă şi părinţilor noştri.

16. De aceea am strigat către Domnul şi a auzit Domnul glasul nostru şi a trimis îngerul Său de ne-a scos din Egipt; şi acum suntem în Cadeş, oraşul cel mai apropiat de hotarul tău.
17. Îngăduieşte-ne să trecem prin ţara ta, că nu ne vom abate pe la ogoare şi pe la vii, nici apă nu vom bea din fântânile tale; ci vom trece pe drumul împărătesc, neabătându-ne nici la dreapta, nici la stânga, până vom ieşi din hotarele tale".
18. Edom însă i-a răspuns: "Să nu treci pe la mine, iar de nu vei asculta voi ieşi cu război înaintea ta".
19. Zisu-i-au fiii lui Israel: "Vom merge pe drumul cel mare şi de vom bea din apa ta, noi sau dobitoacele noastre, îţi vom plăti; vom trece numai cu piciorul, ceea ce e un lucru de nimic".
20. Iar acela i-a răspuns: "Să nu treci pe la mine!" Şi a ieşit Edom înaintea lui cu popor mult şi cu mână puternică.
21. Deci nu s-a învoit Edom să dea voie lui Israel să treacă prin hotarele lui şi Israel s-a depărtat de la el.
22. După aceea au pornit fiii lui Israel din Cadeş şi au venit toată obştea la muntele Hor.
23. Iar la muntele Hor, care e lângă hotarele ţării lui Edom, a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
24. "Aaron va fi adăugat la poporul său, că el nu va intra în pământul pe care îl voi da fiilor lui Israel, pentru că nu v-aţi supus poruncii Mele la apa Meriba.
25. Să iei dar pe fratele tău Aaron şi pe Eleazar, fiul lui, şi să-i sui pe muntele Hor înaintea întregii obşti;
26. Să dezbraci acolo de pe Aaron hainele lui şi să îmbraci cu ele pe Eleazar, fiul lui, şi Aaron să se ducă şi să moară acolo".
27. Şi a făcut Moise aşa cum îi poruncise Domnul: i-a suit pe muntele Hor înaintea ochilor întregii obşti.
28.Acolo a dezbrăcat Moise de pe Aaron hainele lui şi a îmbrăcat cu ele pe Eleazar, fiul lui. Şi a murit Aaron pe vârful muntelui, iar Moise şi Eleazar s-au pogorât din munte.
29. Văzând toată obştea că a murit Aaron, l-a plâns toată casa lui Israel treizeci de zile.

Capitolul 21 - Şarpele de aramă

1. Auzind însă regele canaanean din Arad, care locuia la miazăzi, că Israel vine pe drumul dinspre Atarim, a intrat în luptă cu israeliţii şi a luat pe unii din ei în robie.
2. Atunci a făcut Israel făgăduinţă Domnului şi a zis: "De vei da pe poporul acesta în mâinile mele, îl voi nimici pe el şi cetăţile lui".

3. Şi a ascultat Domnul glasul lui Israel şi a dat pe canaanei în mâinile lui şi el i-a nimicit pe ei şi oraşele lor şi a pus locului aceluia numele: Horma, adică nimicire.
4. De la muntele Hor au apucat pe calea Mării Roşii, ca să ocolească pământul lui Edom, dar pe drum poporul a început să-şi piardă răbdarea.
5. Şi grăia poporul împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui Moise, zicând: "La ce ne-ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustiu, că aici nu este nici pâine, nici apă şi sufletul nostru s-a scârbit de această hrană sărăcăcioasă".
6. Atunci a trimis Domnul asupra poporului şerpi veninoşi, care muşcau poporul, şi a murit mulţime de popor din fiii lui Israel.
7. A venit deci poporul la Moise şi a zis: "Am greşit, grăind împotriva Domnului şi împotriva ta; roagă-te Domnului, ca să depărteze şerpii de la noi". Şi s-a rugat Moise Domnului pentru popor.
8. Iar Domnul a zis către Moise: "Fă-ţi un şarpe de aramă şi-l pune pe un stâlp; şi de va muşca şarpele pe vreun om, tot cel muşcat care se va uita la el va trăi.
9. Şi a făcut Moise un şarpe de aramă şi l-a pus pe un stâlp; şi când un şarpe muşca vreun om, acesta privea la şarpele cel de aramă şi trăia.
10. Sculându-se de acolo, fiii lui Israel au tăbărât la Obot.
11. Iar după ce s-au ridicat şi din Obot, au tăbărât la Iie-Abarim, dincolo de pustiu, în faţa Moabului, către răsăritul soarelui.
12. De acolo s-au ridicat şi au tăbărât în valea Zared.
13. Ridicându-se apoi şi de acolo, au tăbărât dincolo de Arnon, în pustia care e afară din hotarele amoreilor. Căci Amonul este hotar între moabiţi şi amorei.
14. De aceea se şi zice în "Cartea războaielor Domnului":
15. Domnul a cuprins Vahebul cu curgerile sale năvalnice şi şuvoaiele Amonului şi povârnişul curgerilor de apă care se întinde până la localitatea Ar şi se opreşte în hotarul Moabului.
16. De acolo s-au îndreptat spre Beer, fântâna despre care a zis Domnul lui Moise: "Adună poporul şi le voi da apă să bea".
17. Atunci a cântat Israel la fântână cântarea aceasta: "Lăudaţi fântâna aceasta, cântaţi imne în cinstea ei!
18. Fântâna pe care principii au săpat-o, pe care mai-marii poporului au deschis-o cu sceptrul, cu toiegele lor!"
19. Din Beer au mers la Matana, de la Matana la Nahaliel, de la Nahaliel la Bamot;
20. Iar de la Bamot la valea din câmpia Moabului, pe vârful muntelui Fazga, în faţa pustiului.
21. De acolo a trimis Moise soli la Sihon, regele amoreilor, cu veşti de pace, ca să i se spună:
22. Dă-mi voie să trec prin ţara ta. Nu ne vom abate nici la ogorul tău, nici la via ta, nici apă din fântâna ta nu vom bea, ci vom trece de hotarele tale!

23. Dar Sihon n-a îngăduit lui Israel să treacă prin ţara lui, ci şi-a adunat tot poporul său şi a păşit împotriva lui Israel în pustie, înaintând până la Iahaţ, unde s-a luptat cu Israel.
24. Însă Israel l-a bătut, măcelărindu-l cu sabia, şi i-a cuprins ţara de la Amon până la Iaboc, până la fiii lui Amon, căci hotarele amoniţilor erau întărite.
25. Luând toate cetăţile acestea, Israel s-a aşezat în cetăţile amoreilor: în Heşbon şi în toate satele care ţineau de el.
26. Căci Heşbonul era cetatea lui Sihon, regele amoreilor. Acesta se luptase cu fostul rege al amoreilor şi-i luase din mâini toată ţara amoreilor de la Aroer până la Amon.
27. De aceea şi zic rapsozii în bătaie de joc: "Veniţi la Heşbon, ca să se zidească şi să se întărească cetatea lui Sihon.
28. Că a ieşit foc din Heşbon şi pară de foc din cetatea lui Sihon şi a mistuit Ar-Moabul şi pe stăpânii munţilor Arnonului.
29. Vai de tine, Moab! Eşti pierdut, poporul lui Camos! Feciorii lui s-au risipit şi fetele lui au ajuns roabe la Sihon, regele amoreilor.
30. Tras-am asupra lor cu săgeţi. De la Heşbon până la Dibon tot este dărâmat, am pustiit tot până la Nofa, care e aproape de Medeba".
31. Şi aşa s-a aşezat Israel în toate cetăţile amoreilor.
32. De acolo a trimis Moise să iscodească Iazerul, pe care l-a luat împreună cu satele lui şi a alungat pe amoreii care locuiau acolo.
33. Şi întorcându-se, a luat calea spre Vasan; iar Og, regele Vasanului, a ieşit înaintea lor cu tot poporul său, ca să se războiască la Edrei.
34. Atunci a zis Domnul către Moise: "Să nu te temi de el, că-l voi da în mâinile tale pe el şi tot poporul lui şi toată ţara lui şi vei face cu el cum ai făcut cu Sihon, regele amoreilor, care locuia în Heşbon".
35. Şi l-a bătut pe el, pe fiii lui, şi pe tot poporul lui, de n-a lăsat viu nici pe unul din ai lui, şi a cuprins ţara lui.

Capitolul 22 - Istoria lui Balaam

1. Purcezând apoi de acolo, fiii lui Israel au tăbărât în şesurile Moabului, lângă Iordan, în faţa Ierihonului.
2. Iar Balac, fiul lui Sefor, văzând toate câte făcuse Israel amoreilor,
3. S-a înfricoşat foarte tare de poporul acesta, pentru că era mult la număr, şi s-au înspăimântat moabiţii de fiii lui Israel
4. Şi au zis către căpeteniile madianiţilor: "Poporul acesta mănâncă acum totul împrejurul nostru, cum mănâncă boul iarba câmpului". Balac însă, feciorul lui Sefor, era atunci regele moabiţilor.

5. Deci a trimis acesta soli la Valaam, fiul lui Beor, în Petor, care e aşezat lângă râul Eufrat, în pământul fiilor poporului său, ca să-l cheme şi să-i spună: "Iată a ieşit un popor din Egipt şi a acoperit faţa pământului şi trăieşte lângă mine.
6. Vino deci şi-mi blesteamă poporul acesta, că este mai tare decât mine, şi atunci poate voi fi în stare să-l bat şi să-l alung din ţară. Eu ştiu că pe cine binecuvântezi tu acela este binecuvântat, şi pe cine blestemi este blestemat".
7. S-au dus deci bătrânii moabiţilor şi bătrânii madianiţilor cu mâinile pline de daruri pentru vrăji; şi ajungând la Valaam, i-au spus vorbele lui Balac.
8. Iar el le-a zis: "Rămâneţi aici peste noapte şi vă voi da răspuns cum îmi va spune Domnul". Şi au rămas căpeteniile lui Moab la Valaam.
9. Atunci a venit Dumnezeu la Valaam şi a zis: "Cine sunt oamenii aceia de la tine?"
10. Iar Valaam a zis către Dumnezeu: "Balac, fiul lui Sefor, regele Moabului, i-a trimis la mine să-mi spună:
11. Iată a ieşit din Egipt un popor şi a acoperit faţa pământului şi locuieşte lângă mine; vino dar de mi-l blesteamă, doar l-aş putea birui şi alunga din ţară".
12. Dumnezeu însă a zis către Valaam: "Să nu te duci cu ei şi să nu blestemi pe poporul acela, că este binecuvântat".
13. Dimineaţa s-a sculat Valaam şi a zis către bătrânii lui Balac: "Duceţi-vă la stăpânul vostru, că nu mă lasă Dumnezeu să merg cu voi".
14. Sculându-se deci, căpeteniile Moabului au venit la Balac şi i-au spus: "Valaam n-a vrut să vină cu noi".
15. Atunci Balac a trimis alţi soli mai mulţi şi mai însemnaţi decât aceia.
16. Şi venind aceştia la Valaam, i-au zis: "Aşa grăieşte Balac al lui Sefor: Nu te lepăda a veni până la mine;
17. Că îţi voi da cinste mare şi-ţi voi face toate câte-mi vei zice; vino însă şi-mi blesteamă poporul acesta".
18. Iar Valaam a răspuns şi a zis către căpeteniile lui Balac: "Chiar de mi-ar da Balac casa sa plină de argint şi de aur, nu pot să calc porunca Domnului Dumnezeului meu şi să fac ceva mic sau mare după placul meu.
19. Rămâneţi însă acum şi voi aici peste noapte şi voi vedea ce-mi va mai spune Domnul".
20. Atunci a venit Dumnezeu la Valaam noaptea şi i-a zis: "Dacă oamenii aceştia au venit să te cheme, scoală şi te du cu ei; dar să faci ceea ce-ţi voi zice Eu!"
21. A doua zi s-a sculat Valaam, şi-a pus samarul pe asina sa şi s-a dus cu căpeteniile Moabului.
22. Dar se aprinsese mânia lui Dumnezeu pentru că s-a dus, iar îngerul Domnului s-a sculat, ca să-l mustre pe cale.

23. Cum şedea el pe asina sa, însoţit de două slugi ale sale, a văzut asina pe îngerul Domnului, care stătea în drum cu sabia ridicată în mână, şi s-a abătut din drum pe câmp; iar Valaam a bătut asina cu toiagul său, ca să o întoarcă la drum.
24. Dar îngerul Domnului a stat în drumul îngust între vii, unde de o parte şi de alta era zid;
25. Şi asina, văzând îngerul Domnului, s-a tras către zid şi a strâns piciorul lui Valaam în zid, şi acesta iar a început s-o bată.
26. Îngerul Domnului însă a trecut iar şi a stat la loc strâmt, unde nu era chip să te abaţi nici la dreapta, nici la stânga.
27. Iar asina, văzând pe îngerul Domnului, s-a culcat sub Valaam. Atunci s-a mâniat Valaam şi a început să bată asina cu toiagul.
28. Dar Domnul a deschis gura asinei şi aceasta a zis către Valaam: "Ce ţi-am făcut eu, de mă baţi acum pentru a treia oară?"
29. Şi Valaam a zis către asină: "Pentru că ţi-ai râs de mine; de aş fi avut în mână o sabie, te-aş fi ucis aici pe loc".
30. Răspuns-a asina lui Valaam: "Au nu sunt eu asina ta, pe care ai umblat din tinereţile tale şi până în ziua aceasta? Avut-am oare deprinderea de a mă purta aşa cu tine?" Şi el a zis: "Nu!"
31. Atunci a deschis Domnul ochii lui Valaam şi acesta a văzut pe îngerul Domnului, care stătea în mijlocul drumului cu sabia ridicată în mână, şi s-a închinat şi a căzut cu faţa la pământ.
32. Iar îngerul Domnului i-a zis: "De ce ai bătut asina ta de trei ori? Eu am ieşit să te împiedic, deoarece calea ta nu este dreaptă înaintea mea;
33. Şi asina, văzându-mă pe mine, s-a întors de la mine de trei ori până acum; dacă ea nu s-ar fi întors de la mine, eu te-aş fi ucis pe tine, iar pe ea aş fi lăsat-o vie".
34. Zis-a Valaam către îngerul Domnului: "Am păcătuit, pentru că n-am ştiut că stai tu în drum înaintea mea. Deci, dacă aceasta nu este plăcut în ochii tăi, atunci mă voi întoarce".
35. Iar îngerul Domnului a zis către Valaam: "Du-te cu oamenii aceştia, dar să grăieşti ceea ce-ţi voi spune eu!" şi s-a dus Valaam cu căpeteniile lui Balac.
36. Când a auzit Balac că vine Valaam, a ieşit în întâmpinarea lui în oraşul moabit, care este lângă hotarul de la Arnon, chiar la hotar.
37. Şi a zis Valaam către Balac: "Iată acum am venit la tine. Dar pot eu, oare, să-ţi spun ceva?
38. Ce-mi va pune Dumnezeu în gură, aceea îţi voi grăi!"
39. Apoi s-a dus Valaam cu Balac şi au mers la Kiriat-Huţot.
40. Atunci a junghiat Balac oi şi boi şi a trimis lui Valaam şi căpeteniilor ce erau cu el.
41. Iar a doua zi de dimineaţă, a luat Balac pe Valaam şi l-a suit pe înălţimile lui Baal, ca să-i arate de acolo o parte din popor.

Capitolul 23 - Balaam îi binecuvântează pe israeliţi

1. Atunci a zis Valaam către Balac: "Zideşte-mi aici şapte jertfelnice şi pregăteşte-mi şapte viţei şi şapte berbeci".
2. Şi a făcut Balac după cum zisese Valaam: au ridicat Balac şi Valaam câte un viţel şi câte un berbec pe fiecare jertfelnic.
3. Apoi a zis Valaam către Balac: "Stai lângă jertfa ta, iar eu mă duc, că poate îmi va ieşi Domnul înainte şi ce-mi va descoperi El aceea îţi voi spune". Şi a rămas Balac lângă jertfa sa, iar Valaam s-a dus într-un loc înalt să întrebe pe Dumnezeu.
4. Şi S-a arătat Dumnezeu lui Valaam şi a zis Valaam către El: "Am zidit şapte jertfelnice şi am suit câte un viţel şi câte un berbec pe fiecare jertfelnic".
5. Iar Domnul a pus cuvânt în gura lui Valaam şi a zis: "Întoarce-te la Balac şi să-i zici aşa!"
6. Şi s-a întors la acesta şi iată el stătea la arderile de tot ale lui şi toate căpeteniile Moabului erau cu el. Şi a fost peste el Duhul Domnului şi şi-a rostit cuvântul său, zicând:
7. "Din Mesopotamia m-a adus Balac, regele Moabului, din munţii Răsăritului şi mi-a zis: Vino şi-mi blesteamă pe Iacov, vino şi osândeşte pe Israel!
8. Cum să blestem pe cel ce nu-l blesteamă Dumnezeu? Sau cum să osândesc pe cel ce nu-l osândeşte Dumnezeu?
9. De pe vârful muntelui mă uit la el şi de pe dealuri îl privesc. Iată un popor care trăieşte deosebi şi nu se numără cu alte popoare.
10. Cine va număra pe urmaşii lui Iacov şi gloatele din Israel cine le va socoti? Să moară sufletul meu moartea drepţilor acestora şi să fie sfârşitul meu ca sfârşitul lor!"
11.Atunci a zis Balac către Valaam: "Ce mi-ai făcut? Eu te-am adus să-mi blestemi pe vrăjmaşii mei şi iată tu îi binecuvântezi!"
12. Valaam însă a zis către Balac: "Oare să nu spun eu lui Balac ceea ce-mi pune Domnul în gură?"
13. Iar Balac a zis către el: "Vino cu mine în alt loc, de unde nu-l vei vedea tot, ci numai o parte din el vei vedea, iar tot nu-l vei vedea: să mi-l blestemi de acolo".
14. Şi l-a dus pe el la locul de strajă, pe vârful muntelui Fazga, şi a zidit acolo şapte jertfelnice şi a pus câte un viţel şi câte un berbec pe fiecare jertfelnic.
15. Şi a zis Valaam către Balac: "Stai aici lângă jertfa ta, iar eu mă duc să întreb pe Dumnezeu!"
16. Atunci a întâmpinat Dumnezeu pe Valaam şi a pus cuvânt în gura lui şi a zis: "Întoarce-te la Balac şi să-i grăieşti acestea".
17. Şi s-a întors la el şi stătea la jertfa sa cu toate căpeteniile Moabului. Şi l-a întrebat Balac: "Ce ţi-a spus Domnul?"

18. Iar el şi-a rostit cuvântul său şi a zis: "Scoală şi ascultă Balac! Ia aminte la mine, fiul lui Sefor!
19. Dumnezeu nu este ca omul, ca să-L minţi, nici ca fiul omului, ca să-I pară rău. Au zice-va El şi nu va face? Sau va grăi şi nu va împlini?
20. Iată am primit poruncă să binecuvântez; El a binecuvântat şi eu nu pot întoarce binecuvântarea.
21. El nu vede nedreptate în Iacov şi nu zăreşte silnicie în Israel; Domnul Dumnezeul său este cu el şi în mijlocul lui se aude strigăt de veselie ca pentru un împărat.
22. Dumnezeu l-a scos din Egipt, puterea lui este ca a unui taur.
23. Pentru că nu este vrăjitorie în Iacov, nici farmece în Israel, la vreme se va spune lui Iacov şi lui Israel; cele ce vrea să plinească Dumnezeu!
24. Iată un popor care se ridică asemenea unei leoaice şi ca un leu se scoală, care nu se culcă până n-a sfâşiat prada şi până n-a băut sângele ucişilor!"
25. Zis-a Balac către Valaam: "Nici de blestemat să nu-l blestemi, nici de binecuvântat să nu-l binecuvântezi".
26. Iar Valaam a răspuns şi a zis către Balac: "Nu ţi-am grăit eu, oare, că voi face ce-mi va spune Domnul?"
27. Atunci a zis Balac către Valaam: "Hai să te duc în alt loc: poate-I va plăcea lui Dumnezeu şi mi-I vei blestema de acolo".
28. Şi a luat Balac pe Valaam pe vârful lui Peor, care priveşte spre pustie.
29. Aici Valaam a zis către Balac: "Zideşte-mi şapte jertfelnice şi pregăteşte-mi şapte viţei şi şapte berbeci",
30. Şi a făcut Balac, cum a zis Valaam, şi a pus câte un viţel şi câte un berbec pe fiecare jertfelnic.

Capitolul 24 - Proorocia lui Balaam

1.Văzând Valaam că Domnul binevoieşte să se binecuvânteze Israel, n-a mai alergat după obicei la vrăjitorii, ci s-a întors cu faţa spre pustie;
2.Şi ridicându-şi Valaam ochii săi, a văzut pe Israel aşezat după seminţiile sale şi a venit peste dânsul duhul lui Dumnezeu,
3.Şi şi-a rostit el cuvântul său, zicând: "Aşa zice Valaam, fiul lui Beor; aşa grăieşte bărbatul cel ce vede cu adevărat;
4.Aşa glăsuieşte cel ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu, cel ce cunoaşte gândurile Celui Atotputernic, cel ce vede descoperirile lui Dumnezeu, ca în vis, dar ochii şi-i are deschişi:
5.Cât sunt de frumoase sălaşurile tale, Iacove, corturile tale, Israele!
6.Se desfăşoară ca nişte văi, ca nişte grădini pe lângă râuri, ca nişte cedri pe lângă ape, ca nişte corturi pe care le-a înfipt Domnul!

7.Ieşi-va din sămânţa lui un Om, care va stăpâni neamuri multe şi stăpânirea Lui va întrece pe a lui Agag şi împărăţia Lui se va înălţa.
8.Dumnezeu l-a scos din Egipt şi puterea lui va fi ca a taurului; mânca-va popoarele duşmane lui, va sfărâma oasele lor şi cu săgeţile sale va săgeta pe vrăjmaşi.
9.Plecatu-s-a şi s-a culcat ca un leu şi ca o leoaică; cine-l va scula? Cel ce te binecuvântează, binecuvântat să fie, şi cel ce te blesteamă să fie blestemat!"
10.Atunci s-a mâniat Balac pe Valaam şi, frângându-şi mâinile, a zis Balac către Valaam: "Eu te-am chemat să-mi blestemi pe vrăjmaşii mei, iar tu, iată, i-ai binecuvântat de trei ori până acum.
11.Fugi dar în ţara ta! Am zis că te voi cinsti; dar iată că Domnul te-a lipsit de cinste".
12.Valaam însă a zis către Balac: "N-am spus eu oare solilor tăi pe care i-ai trimis la mine:
13.Chiar de mi-ar da Balac casa sa plină de argint şi de aur, nu voi putea să calc porunca Domnului, ca să fac ceva bun sau rău după placul meu; câte-mi va spune Domnul, acelea le voi grăi?
14.Deci, iată, mă duc repede în ţara mea; dar vino să-ţi spun ce are să facă poporul acesta cu poporul tău în vremurile viitoare".
15.Şi şi-a urmat Valaam cuvântul său şi a zis: "Aşa grăieşte Valaam, fiul lui Beor; aşa grăieşte bărbatul cel ce vede cu adevărat,
16.Cel ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu, cel ce are ştiinţă de la Cel Preaînalt şi vede descoperirile lui Dumnezeu, ca în vis, dar ochii îi sunt deschişi:
17.Îl văd, dar acum încă nu este; îl privesc, dar nu de aproape; o stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel şi va lovi pe căpeteniile Moabului şi pe toţi fiii lui Set îi va zdrobi.
18.Lua-va de moştenire pe Edom şi va stăpâni Seirul vrăjmaşilor săi şi Israel îşi va arăta puterea.
19.Din Iacov se va scula Cel ce va stăpâni cu putere şi va pierde pe cei ce vor rămâne în cetate".
20.Apoi văzând pe Amalec, şi-a urmat cuvântul şi a zis: "Cel întâi dintre popoare e Amalec, dar şi neamul lui va pieri".
21.Văzând după aceea pe Chenei, şi-a urmat cuvântul şi a zis: "Locuinţa ta e tare şi cuibul tău e aşezat pe stâncă;
22.Dar Cain va fi dărâmat şi nu este mult până ce Asur te va duce în robie".
23.Iar când a văzut pe Og, şi-a urmat cuvântul şi a zis: "Vai, vai, cine va mai trăi când Dumnezeu va aduce acestea!
24.Veni-vor corăbii de la Chitim şi vor smeri pe Asur, vor smeri pe Heber, dar şi acelea vor pieri".

25.Sculându-se apoi Valaam s-a întors înapoi, în ţara sa; şi s-a dus şi Balac întru ale sale.

Capitolul 25 - Pedeapsa pentru idolatrie şi desfrânare

1. Atunci s-a aşezat Israel în Sitim, dar poporul a început să se spurce, păcătuind cu fetele din Moab.
2. Că acestea îi chemau la jertfele idolilor lor şi mânca poporul din acele jertfe şi se închina la dumnezeii lor.
3. Aşa s-a lipit Israel de Baal-Peor, pentru care s-a aprins mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel.
4. Şi a zis Domnul către Moise: "Ia pe toate căpeteniile poporului şi le spânzură de copaci pentru Domnul înainte de asfinţitul soarelui, ca să se abată de la Israel iuţimea mâniei Domnului".
5. Atunci a zis Moise către judecătorii lui Israel: "Ucideţi fiecare pe oamenii voştri care s-au lipit de Baal-Peor".
6. Dar iată oarecare din fiii lui Israel a venit şi a adus între fraţii săi o madianită, în ochii lui Moise şi în ochii întregii obşti a fiilor lui Israel, când plângeau ei la uşa cortului adunării.
7. Atunci Finees, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, văzând aceasta, s-a sculat din mijlocul obştii şi, luând în mână lancea sa,
8. A intrat după israelit în sălaş şi i-a străpuns pe amândoi, pe israelit şi pe femeie, în pântece; şi a încetat pedepsirea fiilor lui Israel.
9. Cei ce au murit de pedeapsa aceasta au fost douăzeci şi patru de mii.
10. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
11. "Finees, feciorul lui Eleazar, fiul preotului Aaron, a abătut mânia Mea de la fiii lui Israel, râvnind între ei pentru Mine, şi n-am mai pierdut pe fiii lui Israel în mânia Mea;
12. De aceea spune-i că voi încheia cu el legământul Meu de pace,
13. Şi va fi pentru el şi pentru urmaşii lui de după el legământ de preoţie veşnică, căci a arătat râvnă pentru Dumnezeul său şi a ispăşit păcatul fiilor lui Israel".
14. Numele israelitului ucis, care a fost omorât cu madianita, era Zimri, fiul lui Salu, căpetenia seminţiei lui Simeon;
15. Iar numele madianitei ucise era Cozbi, fiica lui Ţur, căpetenia unei seminţii ieşită dintr-o casă patriarhală din Madian.
16. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis: "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le zi:
17. Socotiţi pe madianiţi duşmanii voştri şi omorâţi-i, bateţi-i, că s-au purtat cu voi duşmănos întru vicleşugul lor,
18. Ademenindu-vă cu Peor şi cu Cozbi, sora lor, fiica unei căpetenii a madianiţilor, care a fost ucisă în ziua urgiei celei pentru Peor".

Capitolul 26 - Numărarea din nou a poporului

1. După această pedeapsă, a grăit Domnul către Moise şi către Eleazar, fiul preotului Aaron, şi a zis:
2. Număraţi toată obştea fiilor lui Israel de la douăzeci de ani în sus, pe toţi cei buni de război în Israel, după familiile lor!
3. Atunci Moise şi preotul Eleazar le-au grăit în şesurile Moabului, la Iordan, în dreptul Ierihonului, şi le-au zis:
4. "Număraţi pe toţi de la douăzeci de ani în sus", cum a grăit Domnul lui Moise şi fiilor lui Israel, care au ieşit din pământul Egiptului.
5. Ruben, este întâiul născut al lui Israel. Fiii lui Ruben: din Enoh, neamul lui Enoh; din Falu, neamul lui Falu;
6. Din Heţron, neamul lui Heţron; din Carmi, neamul lui Carmi;
7. Acestea sunt neamurile lui Ruben; şi s-au numărat patruzeci şi trei de mii şapte sute treizeci.
8. Fiul lui Falu: Eliab.
9. Fiii lui Eliab: Nemuel, Datan şi Abiron. Datan şi Abiron sunt aceia care, chemaţi fiind în adunare, au stârnit răzvrătire împotriva lui Moise şi a lui Aaron împreună cu părtaşii lui Core, când aceştia au stârnit răzvrătire împotriva Domnului.
10. Şi şi-a deschis pământul gura sa şi i-a înghiţit pe ei şi pe Core; şi împreună cu ei au murit şi părtaşii lor, când focul a mistuit două sute cincizeci de oameni şi au rămas ei ca semn.
11. Însă fiii lui Core n-au murit.
12. Fiii lui Simeon, după familiile lor, sunt: din Nemuel, neamul lui Nemuel; din Iamin, neamul lui Iamin; din Iachin; neamul lui Iachin;
13. Din Zerah, neamul lui Zerah; din Saul, neamul lui Saul.
14. Acestea sunt neamurile cele din Simeon, care s-au găsit la numărătoarea lor: douăzeci şi două de mii două sute.
15. Fiii lui Gad, după neamurile lor: din Ţefon neamul ţefonienilor; din Haghi, neamul haghiţilor; din Şunie, neamul şunienilor;
16. Din Ozni, neamul oznienilor;
17. Din Eri, neamul erienilor; din Arod, neamul arodeilor; din Areli, neamul arelienilor.
18. Acestea sunt neamurile fiilor lui Gad, care la numărătoarea lor s-au găsit patruzeci de mii cinci sute.
19. Fiii lui Iuda sunt: Er şi Onan, Şela, Fares şi Zara; însă Er şi Onan au murit în pământul Canaanului.
20. Şi fiii lui Iuda, după neamurile lor, sunt: din Şela, neamul şelaenilor; din Fares, neamul fareseilor; din Zara, neamul zaraenilor.

21. Iar fiii lui Fares sunt: din Esron neamul esroneilor; din Hamul, neamul hamulienilor.
22. Acestea sunt neamurile din Iuda şi la numărătoarea lor s-au găsit şaptezeci şi şase de mii cinci sute.
23. Fiii lui Isahar, după neamurile lor, sunt: din Tola, neamul tolaenilor; din Fuva, neamul fuvaenilor;
24. Din Iaşub, neamul iaşubienilor; din Şimron, neamul şimronienilor.
25. Acestea sunt neamurile din Isahar şi la numărătoarea lor s-au găsit şaizeci şi patru de mii trei sute.
26. Fiii lui Zabulon, după neamurile lor, sunt: din Sered, neamul seredienilor; din Elon, neamul elonienilor; din Iahleil, neamul iahleililor.
27. Acestea sunt neamurile din Zabulon şi la numărătoarea lor s-au găsit şaizeci de mii cinci sute.
28. Fiii lui Iosif sunt: Manase şi Efraim.
29. Fiii lui Manase, după neamurile lor, sunt: din Machir, neamul machirienilor; din Machir s-a născut Galaad şi din Galaad este neamul galaadenilor.
30. Fiii lui Galaad sunt: din Iezer, neamul iezerienilor; din Helec, neamul helecienilor;
31. Din Asriel, neamul asrielienilor; din Şechem, neamul şechemienilor;
32. Din Şemida, neamul şemidienilor; din Hefer, neamul heferienilor.
33. Salfaad, fiul lui Hefer, n-a avut fii, ci numai fiice şi numele fiicelor lui Salfaad sunt: Mahla, Noa, Hogla, Milca şi Tirţa.
34. Acestea sunt neamurile lui Manase şi la numărătoarea lor s-au găsit cincizeci şi două de mii şapte sute.
35. Fiii lui Efraim, după neamurile lor, sunt: din Şutelah, neamul şutelahienilor; din Becher, neamul becherienilor; din Tahan, neamul tahanienilor.
36. Iar fiii lui Şutelah sunt: din Eran, neamul eranienilor.
37. Acestea sunt neamurile fiilor lui Efraim şi la numărătoarea lor s-au găsit treizeci şi două de mii cinci sute. Aceştia sunt fiii lui Iosif după neamurile lor.
38. Fiii lui Veniamin, după neamurile lor, sunt; din Bela, neamul belaienilor; din Aşbel, neamul aşbelienilor; din Ahiram, neamul ahiramienilor;
39. Din Şefufam, neamul şefufamienilor; din Hufam, neamul hufamienilor.
40. Iar fiii lui Bela sunt: Ard şi Naaman: din Ard, neamul ardienilor şi din Naaman, neamul naamanienilor.
41. Aceştia sunt fiii lui Veniamin după neamurile lor şi la numărătoare s-au găsit patruzeci şi cinci de mii şase sute.
42. Fiii lui Dan, după neamurile lor, sunt: din Şuham, neamul şuhamienilor. Acestea sunt familiile lui Dan, după neamurile lor.
43. Şi neamurile lui Şuham, la numărătoarea lor, au fost de toate şaizeci şi patru de mii patru sute.

44. Fiii lui Aşer, după neamurile lor, sunt: din Imna, neamul imnaenilor; din Işba, neamul işbaenilor; din Verie, neamul verienilor.
45. Din fiii lui Verie: din Heber, neamul heberienilor; din Malchiel, neamul malchielilor.
46. Şi numele fiicei lui Aşer a fost Serah.
47. Acestea sunt neamurile fiilor lui Aşer şi la numărătoare s-au găsit cincizeci şi trei de mii patru sute.
48. Fiii lui Neftali, după neamurile lor, sunt: din Iahţeel, neamul iahţeelienilor; din Guni, neamul gunienilor;
49. Din Ieţer, neamul ieţerienilor; din Şilem, neamul şilemienilor.
50. Acestea sunt neamurile lui Neftali, după familiile lor şi la numărătoare s-au găsit patruzeci şi cinci de mii patru sute.
51. Iată numărul fiilor lui Israel, celor ce au intrat la numărătoare: şase sute una mii şapte sute treizeci.
52. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
53. "Acestora să li se împartă spre moştenire pământul, după numărul numelor;
54. Celor mai mulţi să le dai moşie mai mare, iar celor mai puţini să le dai moşie mai mică; fiecăruia să se dea moşie potrivit cu numărul celor ce au intrat la numărătoare.
55. Pământul să-l împărţiţi prin sorţi; după numele seminţiilor părinţilor lor să-şi primească şi părţile:
56. Prin sorţi să le împarţi moşia, atât celor mulţi la număr, cât şi celor puţini la număr".
57. Leviţii, care au intrat la numărătoare, după neamurile lor, sunt aceştia: din Gherşon, neamul gherşonienilor; din Cahat, neamul cahatienilor, din Merari, neamul merarienilor.
58. Iată neamurile lui Levi: neamul lui Libni, neamul lui Hebron, neamul lui Mahli, neamul lui Muşi şi neamul lui Core. Din Cahat s-a născut Amram.
59. *Numele femeii lui Amram a fost Iohabed, fiica lui Levi, pe care a născut-o femeia lui Levi în Egipt, iar ea a născut lui Amram pe Aaron, pe Moise şi pe Mariam, sora lor.*
60. Lui Aaron i s-au născut: Nadab şi Abiud, Eleazar şi Itamar.
61. Dar Nadab şi Abiud au murit când au adus foc străin înaintea Domnului, în pustiul Sinai.
62. Şi s-au numărat toţi cei de parte bărbătească de la o lună în sus şi s-au găsit douăzeci şi trei de mii; căci aceştia nu fuseseră număraţi împreună cu fiii lui Israel, pentru că nu li s-a dat moştenire printre fiii lui Israel.
63. Aceştia sunt cei număraţi de Moise şi Eleazar preotul, care au numărat pe fiii lui Israel în şesurile Moabului, lângă Iordan, în dreptul Ierihonului.

64. În numărul lor nu se afla nici unul din fiii lui Israel număraţi de Moise şi de preotul Aaron, în pustiul Sinai,
65. Căci Domnul le zisese acestora că vor muri toţi în pustie, - şi n-au rămas din ei nici unul, afară de Caleb, fiul lui Iefone şi de Iosua, fiul lui Navi.

Capitolul 27 - Fiicele lui Salfaad. Legea asupra dreptului de moştenire al fiicelor. Iosua ca succesor al lui Moise

1. Atunci au venit fetele lui Salfaad, fiul lui Hefer, fiul lui Galaad, fiul lui Machir, din neamul lui Manase, fiul lui Iosif, ale căror nume sunt acestea: Mahla, Noa, Hogla, Milca şi Tirţa,
2. Şi au stat înaintea lui Moise, a lui Eleazar preotul, înaintea căpeteniilor şi înaintea întregii obşti, la uşa cortului adunării, şi au zis:
3. "Tatăl nostru a murit în pustie; el n-a fost din numărul celor care s-au ridicat împotriva Domnului cu adunarea lui Core, ci a murit pentru păcatul său şi feciori n-a avut.
4. De ce să piară numele tatălui nostru din neamul lui, pentru că n-are fii? Dă-ne şi nouă moşie între fraţii tatălui nostru!"
5. Moise însă a adus cererea lor înaintea Domnului;
6. Iar Domnul a zis către Moise:
7. "Drept au grăit fetele lui Salfaad; dăruieşte-le şi lor moştenire între fraţii tatălui lor şi trece-le lor moşia tatălui lor.
8. Iar fiilor lui Israel să le grăieşti şi să le spui: De va muri cineva, neavând fiu, să daţi partea lui fiicei lui.
9. Iar de nu are nici fiică, să daţi partea lui fraţilor lui.
10. De nu are însă nici fraţi, să daţi partea lui fraţilor tatălui lui.
11. Iar de nu are tatăl său fraţi, să daţi partea lui rudeniei celei mai de aproape din neamul lui, ca să moştenească ale lui. Aceasta să fie pentru fiii lui Israel ca o hotărâre din lege, cum a poruncit Domnul lui Moise".
12. Apoi a zis Domnul către Moise: "Suie-te pe acest munte, care este dincoace de Iordan, adică pe muntele Nebo, şi priveşte pământul Canaanului, pe care am să-l dau fiilor lui Israel de moştenire.
13. Iar după ce-l vei vedea, te vei adăuga şi tu la poporul tău, cum s-a adăugat Aaron, fratele tău, pe muntele Hor.
14. Pentru că v-aţi împotrivit poruncii Mele în pustiul Sinai, în vremea tulburării obştii, ca să arătaţi înaintea ochilor lor sfinţenia Mea la ape, adică la apele Meriba de la Cadeş, în pustiul Sinai".
15. Moise însă a grăit Domnului şi a zis:
16. "Domnul Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul să rânduiască peste obştea aceasta un om,

17. Care să iasă înaintea ei şi care să intre înaintea ei, care să-i ducă şi să-i aducă, ca să nu rămână obştea Domnului ca oile ce n-au păstor".
18. Iar Domnul a zis către Moise: "Ia-ţi pe Iosua, fiul lui Navi, om cu duh într-însul, pune-ţi peste el mâna ta;
19. Apoi du-l înaintea preotului Eleazar, înaintea a toată obştea şi dă-i poveţe înaintea ochilor lor;
20. Dă-i din slava ta, ca să-l asculte toată obştea fiilor lui Israel.
21. După aceea să stea înaintea preotului Eleazar şi acesta va întreba de hotărârile Domnului prin ajutorul Urimului: după cuvântul acestuia să iasă şi după cuvântul acestuia să intre el şi toţi fiii lui Israel cei împreună cu dânsul şi toată obştea".
22. Şi a făcut Moise cum i-a poruncit Domnul Dumnezeu: a luat pe Iosua şi l-a pus înaintea preotului Eleazar şi a toată obştea.
23. Apoi şi-a pus peste el mâinile sale şi i-a dat poveţe, cum zisese Domnul prin Moise.

Capitolul 28 - Noi rânduieli pentru o seamă de jertfe

1. Apoi iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Porunceşte fiilor lui Israel şi le spune: Darurile Mele, dările Mele, jertfele Mele cele întru miros cu bună mireasmă, îngrijiţi să Mi se aducă la sărbătorile Mele.
3. Spune-le: Iată jertfele care trebuie să le aduceţi Domnului: doi miei de câte un an fără meteahnă, ardere de tot necontenită, pe fiecare zi;
4. Un miel să-l aduci dimineaţa şi pe celălalt miel să-l aduci seara.
5. Jertfă de pâine să aduci a zecea parte de efă de făină de grâu, amestecată cu un sfert de hin de untdelemn;
6. Aceasta este ardere de tot necontenită şi care a fost săvârşită la Muntele Sinai, spre miros cu bună mireasmă şi ca jertfă Domnului.
7. La ea să aduci turnare un sfert de hin de vin la un miel; şi turnarea de vin a Domnului s-o torni la loc sfânt.
8. Celălalt miel să-l aduci spre seară, cu darul lui de pâine şi cu turnarea lui să-l aducă jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
9. Iar în ziua odihnei să aduceţi doi miei de câte un an, fără meteahnă, şi ca jertfă două zecimi de efă de făină de grâu, frământată cu untdelemn şi cu turnarea ei.
10. Aceasta este ardere de tot pentru ziua odihnei afară de arderea de tot cea necontenită cu turnarea ei.
11. La începutul lunilor voastre să aduceţi Domnului ardere de tot: din cireadă, doi viţei, iar din turmă, un berbec şi şapte miei de câte un an fără meteahnă.
12. Iar ca dar de pâine, câte trei zecimi de efă făină de grâu, frământată cu untdelemn, la fiecare viţel, şi două zecimi de efă făină de grâu, frământată cu untdelemn, ca dar de pâine la berbec,

13. Şi câte o zecime de efă făină de grâu, frământată cu untdelemn, ca dar de pâine la fiecare miel. Aceasta este ardere de tot, mireasmă plăcută, jertfă Domnului.
14. Turnare la ele să fie jumătate hin de vin de fiecare viţel, a treia parte hin de berbec şi un sfert de hin la fiecare miel. Aceasta este ardere de tot pentru fiecare început de lună, la toate lunile anului.
15. Să mai aduceţi Domnului şi un ţap, jertfă pentru păcat, afară de arderea de tot cea necontenită, şi să-l aducă cu turnarea lui.
16. În ziua a paisprezecea a lunii întâi sunt Paştile Domnului.
17. În ziua a cincisprezecea este sărbătoare. Şapte zile să mâncaţi azime.
18. În ziua întâi să aveţi adunare sfântă şi nici un fel de lucru să nu faceţi;
19. Şi să aduceţi Domnului jertfă, ardere de tot: din cireadă, doi viţei, iar din turmă, un berbec şi şapte miei de câte un an; aceştia să fie fără meteahnă.
20. Cu ei să aduceţi dar de pâine, făină de grâu frământată cu untdelemn, trei zecimi de efă de fiecare viţel, două zecimi de efă la berbec,
21. Şi câte o zecime de efă să aduci cu fiecare din cei şapte miei;
22. Să aduceţi un ţap jertfă pentru păcat, pentru curăţirea voastră.
23. Acestea să le aduceţi, pe lângă arderea de tot de dimineaţă, care este ardere de tot necontenită.
24. Tot aşa să aduceţi şi în fiecare din cele şapte zile: pâine, jertfă, mireasmă plăcută Domnului, pe lângă arderea de tot cea necontenită şi cu turnarea ei.
25. În ziua a şaptea să aveţi adunare sfântă şi nici un lucru să nu lucraţi.
26. În ziua celor dintâi roade, când aduceţi Domnului prinosul nou de pâine, la încheierea săptămânilor, să aveţi adunare sfântă şi nici un lucru să nu lucraţi.
27. Să aduceţi ardere de tot spre miros de bună mireasmă Domnului: din cireadă, doi viţei, iar din turmă, un berbec şi şapte miei de câte un an fără meteahnă.
28. Cu ei să aduceţi dar de pâine, făină de grâu frământată cu untdelemn: trei zecimi de efă la fiecare viţel, două zecimi de efă la berbec
29. Şi o zecime de efă la fiecare din cei şapte miei.
30. Să aduceţi un ţap jertfă pentru păcat, spre curăţirea voastră.
31. Acestea să mi le aduceţi cu turnările lor, afară de arderile de tot neîncetate cu darul lor de pâine, care se aduc de obicei; acestea trebuie să fie curate".

Capitolul 29 - Jertfe la zilele întâi, a zecea şi a cincisprezecea din luna a şaptea

1. "În ziua întâi a lunii a şaptea de asemenea să aveţi adunare sfântă, şi nici un lucru să nu lucraţi; pe aceasta să o socotiţi o zi a suflatului în trâmbiţe.
2. Să aduceţi ardere de tot, spre miros plăcut Domnului: un viţel, un berbec, şapte miei de câte un an fără meteahnă;
3. La ei, ca dar de pâine, făină de grâu, frământată cu untdelemn: trei zecimi de efă la viţel, două zecimi de efă la berbec

4. Şi câte o zecime de efă la fiecare din cei şapte miei.
5. Din turma de capre să aduceţi un ţap, jertfă pentru păcat, spre curăţirea voastră.
6. Acestea să le aduceţi jertfe pe lângă arderea de tot, cu darul de pâine şi turnarea lui de la lună nouă şi pe lângă arderea de tot necontenită cu darul ei de pâine şi turnarea lui, după rânduială, întru miros de bună mireasmă Domnului.
7. În ziua a zecea a acestei luni să aveţi adunare sfântă, să postiţi şi nici un lucru să nu faceţi.
8. Să aduceţi ardere de tot Domnului spre miros de bună mireasmă: un viţel, un berbec şi şapte miei de câte un an.
9. La ei să aduceţi dar de pâine, făină de grâu frământată cu untdelemn, trei zecimi de efă la viţel, două zecimi de efă la berbec.
10. Şi câte o zecime de efă la fiecare din cei şapte miei.
11. Iar din turma de capre să aduceţi un ţap jertfă pentru păcat, spre curăţirea voastră; acestea pe lingă jertfa pentru păcat din ziua curăţirii şi pe lângă arderea de tot cea necontenită cu darul ei de pâine şi turnarea ei, care se aduce după rânduială jertfă Domnului, spre miros cu bună mireasmă.
12. În ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea să aveţi iar adunare sfântă; nici un lucru să nu lucraţi şi să sărbătoriţi sărbătoarea Domnului şapte zile.
13. În ziua întâi să aduceţi ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului: din cireadă, treisprezece viţei, iar din turmă, doi berbeci, paisprezece miei de câte un an; dar să fie fără meteahnă.
14. Cu ei, ca dar de pâine, să se aducă făină de grâu frământată cu untdelemn: trei zecimi de efă cu fiecare din cei treisprezece viţei, două zecimi de efă cu fiecare din cei doi berbeci,
15. Şi câte o zecime de efă de fiecare din cei paisprezece miei;
16. Iar din turma de capre, un ţap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită şi darul ei de pâine cu turnarea ei.
17. A doua zi să se aducă doisprezece viţei, doi berbeci, paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;
18. Cu ei să se aducă dar de pâine şi turnare: la viţei, la berbeci şi la miei, după numărul lor, cum e rânduit;
19. Iar din turma de capre, un ţap, jertfă pentru păcat; acestea să le aduceţi în afară de arderea de tot necontenită şi de darul de pâine cu turnarea ei.
20. A treia zi să aduceţi unsprezece viţei, doi berbeci şi paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;
21. Şi cu ei dar de pâine şi turnare pentru viţei, pentru berbeci şi pentru miei, după numărul lor, după rânduială;
22. Iar din turma de capre să aduceţi un ţap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită cu darul de pâine şi turnarea ei.

23. A patra zi să aduceţi zece viţei, doi berbeci şi paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;
24. Cu ei să aduceţi dar de pâine şi turnare pentru viţei, pentru berbeci şi pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;
25. Iar din turma de capre să aduceţi un ţap, jertfă pentru păcat, pe lângă arderea de tot necontenită cu darul de pâine şi turnarea ei.
26. În ziua a cincea să aduceţi nouă viţei, doi berbeci şi paisprezece miei de câte un an, fără meteahnă;
27. Şi cu ei dar de pâine şi turnare pentru viţei, pentru berbeci şi pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;
28. Iar din turma de capre să aduceţi un ţap, jertfă pentru păcat, peste arderea necontenită cu darul de pâine şi cu turnarea ei.
29. În ziua a şasea să aduceţi opt viţei, doi berbeci şi paisprezece miei, fără meteahnă;
30. Şi cu ei dar de pâine şi turnare pentru viţei, pentru berbeci şi pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;
31. Iar din turma de capre, un ţap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită cu darul de pâine şi cu turnarea ei.
32. În ziua a şaptea să aduceţi şapte viţei, doi berbeci şi paisprezece miei fără meteahnă;
33. Şi cu ei dar de pâine şi turnare pentru viţei, pentru berbeci şi pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala;
34. Iar din turma de capre să aduceţi un ţap, jertfă pentru păcat, peste arderea de tot necontenită cu darul de pâine şi cu turnarea ei.
35. În ziua a opta să aveţi încheierea sărbătorii; nici un lucru să nu lucraţi,
36. Şi să aduceţi ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului: un viţel, un berbec şi şapte miei fără meteahnă.
37. Şi cu ei dar de pâine şi turnare pentru viţel, pentru berbec şi pentru miei, după numărul lor, cum e rânduiala.
38. Iar din turma de capre să aduceţi un ţap, jertfă pentru păcat, pe lângă arderea de tot necontenită cu darul de pâine şi cu turnarea ei.
39. Acestea să le aduceţi Domnului la sărbătorile voastre, pe lângă arderile de tot ale voastre cu darurile de pâine ale voastre şi cu turnările voastre şi jertfele voastre de bună voie, pe care le aduceţi după făgăduinţă sau din evlavie".

Capitolul 30 - Despre făgăduinţe

1. Moise a spus fiilor lui Israel toate cele ce-i poruncise Domnul.
2. Aşadar, a grăit Moise către căpeteniile seminţiilor fiilor lui Israel şi le-a zis: "Iată ce porunceşte Domnul:

3. Omul care va face făgăduinţă Domnului sau se va jura cu jurământ, punând legătură asupra sufletului său, să nu-şi calce cuvântul, ci să împlinească toate câte au ieşit din gura lui.
4. Dacă vreo femeie va da făgăduinţă Domnului şi va pune asupra sa legământul, în casa părintelui său, în tinereţea sa,
5. Şi va auzi tatăl făgăduinţa ei şi legământul ce ea şi-a pus asupra sufletului său, şi va tăcea tatăl ei asupra acestora, atunci toate făgăduinţele ei se vor ţine şi orice legământ şi-ar fi pus ea asupra sufletului său se va ţine.
6. Iar dacă tatăl ei, auzind, o va opri, atunci toate făgăduinţele ei şi legămintele ce ea şi-ar fi pus asupra sufletului său nu se vor ţine şi Domnul o va ierta, pentru că a oprit-o tatăl ei.
7. Dacă însă ea se va mărita şi va fi asupra ei făgăduinţa sau cuvântul gurii sale, cu care s-a legat pe sine,
8. Şi va auzi bărbatul ei şi, auzind-o, va tăcea, atunci făgăduinţele ei se vor ţine şi legămintele ce ea şi-a pus asupra sufletului său se vor ţine.
9. Iar dacă bărbatul ei, auzind, o va opri şi va lepăda făgăduinţa ei, care este asupra ei, şi cuvântul gurii ei cu care ea s-a legat pe sine, atunci acestea nu se vor ţine, pentru că i le-a oprit bărbatul ei, şi Domnul o va ierta.
10. Iar făgăduinţa văduvei şi a celei despărţite şi orice legământ şi-ar pune aceasta asupra sufletului ei se va ţine.
11. Dacă însă în casa bărbatului său a dat făgăduinţă sau şi-a pus legământ asupra sufletului său cu jurământ,
12. Şi bărbatul ei a auzit şi a tăcut asupra acesteia şi n-a oprit-o, atunci toate făgăduinţele ei se vor ţine şi orice legământ şi-ar fi pus asupra sufletului său se va ţine.
13. Dacă însă bărbatul ei, auzind, a lepădat făgăduinţele, atunci toate făgăduinţele ieşite din gura ei şi legămintele sufletului său nu se vor ţine, pentru că bărbatul ei le-a desfiinţat şi Domnul o va ierta.
14. Orice făgăduinţă şi orice legământ cu jurământ pentru smerirea sufletului ei, bărbatul ei îl poate întări şi tot bărbatul ei îl poate şi desfiinţa.
15. Dacă însă bărbatul ei a tăcut despre aceasta, zi după zi, prin aceasta el a întărit toate făgăduinţele ei şi toate legămintele ce sunt asupra ei le-a întărit, pentru că el a auzit şi a tăcut.
16. Iar dacă bărbatul le-a lepădat după ce le-a auzit, atunci a luat el asupra sa păcatul ei".
17. Acestea sunt legile, pe care Domnul le-a poruncit lui Moise asupra legămintelor dintre bărbat şi femeia lui, dintre tată şi fiica lui, cât aceasta este tânără şi se află în casa tatălui ei.

Capitolul 31 - Nimicirea madianiţilor; măcelărirea femeilor

1. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2."Răzbună pe fiii lui Israel împotriva madianiţilor, şi apoi te vei adăuga la poporul tău".
3. Iar Moise a grăit poporului şi a zis: "Înarmaţi dintre voi oameni pentru război, ca să meargă împotriva madianiţilor şi să săvârşească răzbunarea Domnului asupra madianiţilor.
4. Din toate seminţiile fiilor lui Israel să trimiteţi la război, câte o mie din fiecare seminţie".
5. Şi şi-au ales din miile lui Israel, câte o mie din fiecare seminţie, adică douăsprezece mii de oameni, înarmaţi pentru război.
6. Pe aceştia i-a trimis Moise la război, câte o mie din fiecare seminţie; şi cu ei a trimis la război pe Finees, fiul preotului Eleazar, fiul lui Aaron; şi acesta avea în mâinile sale vasele sfinte şi trâmbiţele de strigare.
7. Şi au lovit ei pe Madian, cum poruncise Domnul lui Moise, şi au ucis pe toţi cei de parte bărbătească.
8. Împreună cu ucişii lor au căzut şi regii madianiţi: Evi, Rechem, Ţur, Hur şi Reba - cinci regi madianiţi - şi Valaam, fiul lui Beor, a căzut de sabie, împreună cu ucişii acelora.
9. Iar pe femeile madianiţilor şi pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; şi toate vitele lor, toate turmele lor şi toate avuţiile lor le-au luat pradă.
10. Toate cetăţile lor din ţinuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc.
11. Toată prada şi tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei.
12. Robii, prada şi cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar şi la obştea fiilor lui Israel, în tabăra din şesul Moabului, care este lângă Iordan, în faţa Ierihonului.
13. În întâmpinarea lor au ieşit din tabără Moise, Eleazar preotul şi toate căpeteniile obştii.
14. Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oştirii, pe căpeteniile miilor şi pe sutaşii care se întorseseră de la război, şi le-a zis Moise:
15. "Pentru ce aţi lăsat vii toate femeile?
16. Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul Domnului, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obştii Domnului.
17. Ucideţi dar toţi copiii de parte bărbătească şi toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideţi-le.
18. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsaţi-le pe toate vii pentru voi.
19. Şi să şedeţi afară din tabără şapte zile; toţi cei ce aţi ucis om şi v-aţi atins de om ucis să vă curăţiţi în ziua a treia şi în ziua a şaptea, şi voi şi robii voştri.

20. Toate hainele, toate lucrurile de piele, tot ce este făcut din păr de capră şi toate vasele de lemn să le curăţiţi".
21. Apoi a zis preotul Eleazar oştenilor care fuseseră la război: "Hotărârea legii, pe care a dat-o Domnul lui Moise, este aceasta:
22. Aurul, argintul, arama, fierul, plumbul, cositorul
23. Şi tot ce trece prin foc, să le treceţi prin foc, ca să se cureţe; afară de aceasta şi cu apă de curăţire să le curăţiţi; iar toate cele ce nu se pot trece prin foc, să le treceţi prin apă.
24. Hainele voastre să le spălaţi în ziua a şaptea şi să vă curăţiţi, iar după aceea veţi intra în tabără".
25. Iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
26. "Socoteşte prada de război, de la om până la dobitoc, împreună cu Eleazar preotul şi cu căpeteniile seminţiilor obştii;
27. Apoi împarte prada în două, între oştenii care au fost la bătălie şi între toată obştea.
28. De la oştenii care au fost la război, la dare pentru Domnul, câte un suflet la cinci sute, din oameni, din vite, din asini şi din oi.
29. Acestea să le iei din partea lor şi să le dai preotului Eleazar ca dar înălţat Domnului.
30. Iar din jumătatea cuvenită fiilor lui Israel să iei unul la cincizeci din oameni, din vite, din asini şi din oi; şi pe acestea să le dai leviţilor, care slujesc la cortul Domnului".
31. Şi a făcut Moise şi Eleazar preotul cum poruncise Domnul lui Moise.
32. Atunci s-a găsit pradă rămasă din cele luate şi aduse de cei ce fuseseră la război: şase sute şaptezeci şi cinci de mii de oi;
33. Şaptezeci şi două de mii de boi;
34. Asini, şaizeci şi una de mii;
35. Femei, care n-au cunoscut bărbat, de toate, treizeci şi două de mii de suflete.
36. Jumătate, partea celor ce fuseseră la război, după numărătoare, a fost: oi trei sute treizeci şi şapte de mii cinci sute.
37. Şi darea Domnului din oi a fost: şase sute şaptezeci şi cinci;
38. Boi treizeci şi şase de mii, şi din aceştia darea Domnului a fost şaptezeci şi doi;
39. Asini, treizeci de mii cinci sute, şi din ei darea Domnului a fost şaizeci şi unul;
40. Oameni, şaisprezece mii, şi din ei darea Domnului a fost treizeci şi două suflete.
41. Şi a dat Moise darea Domnului lui Eleazar preotul, cum poruncise Domnul lui Moise.
42. Iar partea fiilor lui Israel, pe care a luat-o Moise de la cei ce fuseseră la război, a fost:
43. Oi, trei sute treizeci şi şapte de mii cinci sute;

44. Boi, treizeci şi şase de mii;
45. Asini, treizeci de mii cinci sute;
46. Oameni, şaisprezece mii.
47. Din această parte a fiilor lui Israel, a luat Moise unul la cincizeci din oameni şi din vite, şi le-a dat leviţilor, care făceau slujbă în cortul Domnului, după cum poruncise Domnul lui Moise.
48. Atunci au venit la Moise căpeteniile oştirii, căpeteniile peste mii şi sutaşii, şi au zis către Moise:
49. "Robii tăi au numărat pe oştenii care ne-au fost încredinţaţi şi n-a lipsit nici unul din ei.
50. Şi iată noi am adus prinos Domnului, fiecare ce am putut dobândi din lucrurile de aur: lanţuri, brăţări, inele, cercei şi salbe, pentru curăţirea sufletelor noastre înaintea Domnului".
51. Şi a luat Moise şi Eleazar de la ei toate aceste lucruri de aur.
52. Aurul acesta, care s-a adus prinos Domnului de către căpeteniile peste mii şi peste sute, a fost tot şaisprezece mii şapte sute cincizeci de sicli.
53. Oştenii au prădat fiecare pentru ei.
54. Şi a luat Moise şi preotul Eleazar aurul de la căpeteniile peste mii şi peste sute şi l-au dus în cortul adunării, pentru pomenirea fiilor lui Israel înaintea Domnului.

Capitolul 32 - Israel începe să se aşeze în ţara Canaanului

1. Iar fiii lui Ruben şi fiii lui Gad aveau foarte multe turme; dar văzând că pământul Iazer şi pământul Galaad sunt locuri bune pentru turme,
2. Au venit fiii lui Gad şi fiii lui Ruben şi au grăit cu Moise, cu Eleazar preotul şi cu căpeteniile obştii şi au zis:
3. "Atarotul, Dibonul, Iazerul, Nimra, Heşbonul, Eleale, Sevam, Nebo şi Beon,
4. Ţinuturile, pe care Domnul le-a lovit înaintea obştii lui Israel, sunt pământuri bune pentru turme, şi robii tăi au turme".
5. Şi au mai zis: "De-am aflat trecere în ochii tăi, dă pământurile acestea robilor tăi în stăpânire şi nu ne trece peste Iordan".
6. Moise însă a zis către fiii lui Gad şi către fiii lui Ruben: "Fraţii voştri se duc la război, iar voi să rămâneţi aici?
7. Pentru ce întoarceţi inima fiilor lui Israel să nu treacă în pământul pe care Domnul li-l dă?
8. Aşa au făcut şi părinţii voştri când i-am trimis din Cadeş-Barne ca să cerceteze ţara:
9. Au mers până în valea Eşcol, au văzut pământul şi au abătut inima fiilor lui Israel, ca să nu meargă aceştia în pământul pe care Domnul li-l dă.
10. Dar s-a aprins în ziua aceea mânia Domnului şi S-a jurat şi a zis:

11. "Oamenii aceştia, care au ieşit din Egipt şi care sunt de douăzeci de ani şi mai mari şi cunosc binele şi răul, nu vor vedea pământul, pentru care Eu M-am jurat lui Avraam şi lui Isaac şi lui Iacov.
12. Pentru că nu Mi s-au supus Mie, afară de Caleb, fiul lui Iefone Chenezul, şi de Iosua, fiul lui Navi, pentru că aceştia s-au supus Domnului".
13. S-a aprins atunci mânia Domnului asupra lui Israel şi i-a purtat prin pustie patruzeci de ani, până când s-a sfârşit tot neamul care făcuse rău înaintea Domnului.
14. Şi iată acum, în locul părinţilor voştri v-aţi ridicat voi, sămânţa păcătoşilor, ca să sporiţi încă şi mai mult iuţimea mâniei Domnului asupra lui Israel.
15. Dacă vă veţi abate de la El, iarăşi va lăsa pe Israel în pustie şi veţi pierde tot poporul acesta".
16. Iar ei, apropiindu-se de el, au zis: "Noi ne vom face aici staule pentru turmele noastre şi cetăţi pentru copiii noştri;
17. Iar noi înşine cei dintâi ne vom înarma şi vom merge înaintea fiilor lui Israel, până ce îi vom duce la locurile lor; iar copiii noştri vor rămâne în cetăţile întărite, pentru ca să nu fie în primejdie din partea oamenilor locului.
18. Nu ne vom întoarce la casele noastre, până când fiii lui Israel nu vor intra fiecare în moştenirea sa;
19. Căci nu vom lua împreună cu ei moştenire dincolo de Iordan şi nici mai departe, dacă ni se va da parte dincoace de Iordan, spre răsărit".
20. Atunci a zis Moise către ei: "De veţi face aceasta, de veţi merge înarmaţi la război înaintea Domnului,
21. De va trece fiecare din voi înarmat peste Iordan înaintea Domnului, până când va pierde El pe vrăjmaşii Săi înaintea Sa şi până când va fi cuprins pământul înaintea Lui,
22. Atunci, după ce vă veţi întoarce, veţi fi fără vină înaintea Domnului şi înaintea lui Israel şi veţi avea pământul acesta moştenire înaintea Domnului.
23. Iar de nu veţi face aşa, veţi greşi înaintea Domnului şi veţi suferi pedeapsa care vă va ajunge pentru păcatul vostru.
24. Zidiţi-vă cetăţi pentru copiii voştri şi staule pentru oile voastre şi faceţi cele ce aţi rostit cu buzele voastre".
25. Zis-au fiii lui Gad şi fiii lui Ruben către Moise: "Robii tăi vor face cum porunceşte domnul nostru.
26. Copiii noştri, femeile noastre, turmele noastre şi toate vitele noastre vor rămâne aici în cetăţile Galaadului;
27. Iar robii tăi, înarmaţi cu toţii ca oşteni, vor merge înaintea Domnului la război, cum zice domnul nostru".
28. Atunci a dat Moise poruncă pentru ei lui Eleazar preotul, lui Iosua, fiul lui Navi, şi căpeteniilor seminţiilor fiilor lui Israel,

29. Şi le-a zis Moise: "Dacă fiii lui Gad şi fiii lui Ruben vor trece cu voi peste Iordan, într-armându-se cu toţii pentru război înaintea Domnului, după ce ţara va fi supusă înaintea voastră, să le daţi pământul Galaad în stăpânire.
30. Iar dacă ei nu vor merge cu voi înarmaţi pentru război înaintea Domnului, să trimiteţi înaintea voastră averea lor, femeile lor şi vitele lor în pământul Canaan şi ei să primească moşie împreună cu voi în pământul Canaanului".
31. Iar fiii lui Gad şi fiii lui Ruben au răspuns şi au zis: "Cum a zis domnul robilor tăi aşa vom şi face.
32. Vom merge înarmaţi înaintea Domnului în pământul Canaan, iar partea noastră de moşie să fie de astă parte de Iordan".
33. Atunci Moise le-a dat fiilor lui Gad, fiilor lui Ruben şi la jumătate din seminţia lui Manase, fiul lui Iosif, ţara lui Sihon, regele amoreilor, şi ţara lui Og, regele Vasanului, pământul cu oraşele lui şi împrejurimile şi cetăţile din toate părţile ţării.
34. Şi au zidit fiii lui Gad: Dibonul, Atarotul, Aroerul,
35. Atarot-Şofanul, Iazerul, Iogbeha,
36. Bet-Nimra şi Bet-Haran, cetăţi întărite şi staule pentru oi.
37. Fiii lui Ruben au zidit Heşbonul, Eleale, Chiriataimul,
38. Nebo, Baal-Meonul şi Sibma, ale căror nume au fost schimbate şi au dat alte nume oraşelor pe care le-au zidit ei.
39. Iar fiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au dus în Galaad şi l-au luat şi au alungat pe amoreii care erau acolo.
40. Iar Moise a dat Galaadul lui Machir, fiul lui Manase, şi s-a aşezat acela acolo.
41. Iair, fiul lui Manase, s-a dus şi a luat sălaşurile lor şi le-a numit sălaşurile lui Iair.
42. Iar Nobah s-a dus şi a luat Chenatul şi cetăţile care ţineau de el şi l-a numit după numele său: Nobah.

Capitolul 33 - Drumul şi popasurile lui Israel între Egipt şi Iordan. Porunci pentru împărţirea Canaanului

1. Iată acum popasurile fiilor lui Israel, după ce au ieşit ei din pământul Egiptului cu oştirile lor, sub mâna lui Moise şi Aaron.
2. Moise, din porunca Domnului, a scris călătoria lor cu popasurile lor; iar popasurile lor sunt acestea:
3. În luna întâi, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi, a doua zi de Paşti, fiii lui Israel au purces din Ramses (Goşen) şi au ieşit, sub mână înaltă, înaintea ochilor a tot Egiptul.

4. În vremea aceea egiptenii îngropau pe toţi cei ce muriseră dintre ei, pe toţi întâi-născuţii, pe care-i lovise Domnul, în ţara Egiptului, când a făcut Domnul judecată asupra dumnezeilor lor.
5. După ce au pornit fiii lui Israel din Ramses (Goşen), au poposit în Sucot.
6. Pornind apoi din Sucot, au tăbărât la Etam, care este la marginea pustiului.
7. Din Etam au pornit şi s-au îndreptat spre Pi-Hahirot, care este în ţara Baal-Ţefonului, şi şi-au aşezat tabăra înaintea Migdolului.
8. Pornind apoi din Pi-Hahirot, au trecut prin mare în pustie şi, mergând cale de trei zile prin pustiul Etam, şi-au aşezat tabăra la Mara.
9. Plecând de la Mara, au venit la Elim. În Elim însă erau douăsprezece izvoare de apă şi şaptezeci de finici şi au tăbărât acolo lângă apă.
10. Pornind apoi din Elim, au tăbărât la Marea Roşie.
11. Au pornit apoi de la Marea Roşie şi au tăbărât în pustiul Sin.
12. Pornind din pustiul Sin, au poposit la Dofca.
13. Pornind din Dofca, au tăbărât la Aluş.
14. Pornind din Aluş, şi-au aşezat tabăra la Rafidim. Acolo nu era apă ca să bea poporul.
15. Pornind din Rafidim, au tăbărât în pustiul Sinai.
16. Iar după ce au pornit din pustiul Sinai, au poposit la Chibrot-Hataava.
17. Pornind din Chibrot-Hataava, au tăbărât în Haşerot.
18. Pornind din Haşerot, au poposit la Ritma.
19. Pornind din Ritma, şi-au aşezat tabăra la Rimon-Pereţ.
20. Pornind din Rimon-Pereţ, au tăbărât în Libna.
21. Pornind din Libna, au tăbărât la Risa.
22. Pornind din Risa, şi-au aşezat tabăra la Chehelata.
23. Pornind din Chehelata, au tăbărât pe Muntele Şafer.
24. Pornind de pe Muntele Şafer, au poposit în Harada.
25. Pornind din Harada, au tăbărât la Machelot.
26. Pornind din Machelot, au poposit în Tahat.
27. Pornind din Tahat, s-au aşezat cu tabăra în Tarah.
28. Pornind din Tarah, au tăbărât în Mitca.
29. Pornind din Mitca, au tăbărât în Haşmona.
30. Pornind din Haşmona, au poposit la Moserot.
31. Pornind din Moserot, şi-au aşezat tabăra la Bene-Iaakan.
32. Pornind din Bene-Iaakan, au tăbărât la Hor-Haghidgad.
33. Pornind din Hor-Haghidgad, au poposit în Iotbata.
34. Pornind din Iotbata, au tăbărât la Abrona.
35. Pornind din Abrona, şi-au aşezat tabăra la Eţion-Gheber.
36. Pornind din Eţion-Gheber, au poposit în pustiul Sin. Plecând din pustiul Sin, au tăbărât în Cadeş.

37. Iar din Cadeş au purces şi au poposit la muntele Hor, lângă hotarul ţării Edomului.
38. Aici s-a suit Aaron preotul pe muntele Hor, după porunca Domnului, şi a murit acolo, în anul al patruzecilea de la ieşirea fiilor lui Israel din pământul Egiptului, în luna a cincea, în ziua întâi a lunii.
39. Aaron era de o sută douăzeci şi trei de ani, când a murit pe muntele Hor.
40. Atunci regele canaanean din Arad, care trăia în partea de miazăzi a pământului Canaan, a auzit că vin fiii lui Israel.
41. Aceştia însă, plecând de la muntele Hor, au tăbărât la Ţalmona.
42. Pornind din Ţalmona, au poposit la Punon.
43. Pornind din Punon, au tăbărât la Obot.
44. Pornind din Obot, au poposit la Iie-Abarim, lângă hotarele lui Moab.
45. Pornind din Iie-Abarim, au tăbărât la Dibon-Gad.
46. Pornind din Dibon-Gad, au poposit la Almon-Diblataim.
47. Pornind din Almon-Diblataim, au tăbărât în munţii Abarim, în faţa lui Nebo.
48. Pornind de la munţii Abarim, au poposit în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului,
49. Şi şi-au aşezat ei tabăra la Iordan, de la Bet-Ieşimot până la Abel-Şitim, în şesurile Moabului.
50. Grăit-a Domnul cu Moise în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului, şi a zis:
51. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi trece peste Iordan, în pământul Canaanului,
52. Să alungaţi de la voi pe toţi locuitorii ţării şi să stricaţi toate chipurile cele cioplite ale lor, toţi idolii lor cei turnaţi din argint şi toate înălţimile lor să le pustiiţi.
53. Să luaţi în stăpânire pământul şi să vă aşezaţi acolo, căci vă dau în stăpânire pământul acesta.
54. Să împărţiţi pământul prin sorţi la seminţiile voastre: celor mai mulţi la număr să le daţi parte mai mare, iar celor mai puţini la număr să le daţi parte mai mică; fiecăruia unde-i va cădea sorţul, acolo să-i fie partea, după seminţiile părinţilor voştri.
55. Iar dacă nu veţi alunga de la voi pe locuitorii pământului, atunci cei rămaşi din ei vor fi spini pentru ochii voştri şi bolduri pentru coastele voastre şi vă vor strâmtora în ţara în care veţi trăi.
56. şi atunci vă voi face vouă ceea ce aveam de gând să le fac lor".

Capitolul 34 - Hotarele ţării Canaanului; cei ce o vor împărţi

1. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:

2. "Porunceşte fiilor lui Israel şi le zi: Iată, veţi intra în pământul Canaan. Acesta va fi moştenirea voastră; iar hotarele Canaanului sunt acestea:
3. Partea de miazăzi va începe de la pustiul Sin de lângă Edom şi va avea la răsărit, ca hotar, Marea Sărată.
4. Acest hotar se va îndrepta spre miazăzi, către înălţimea Acravimului; va trece prin Sin şi se va întinde până la miazăzi de Cadeş-Barne; apoi va merge către Haţar-Adar trecând la Aţmon.
5. De la Aţmon, hotarul se va îndrepta spre râul Egiptului şi se va pogorî până la mare.
6. Iar hotar dinspre apus vă va fi Marea cea mare. Acesta va fi hotarul vostru dinspre asfinţit.
7. Iar spre miazănoapte, hotarul vostru să-l trageţi de la Marea cea mare până la muntele Hor;
8. De la muntele Hor, să-l trageţi spre Hamat, şi hotarul va atinge Ţedadul.
9. De acolo va merge hotarul către Ţifron şi va atinge Haţar-Enan. Acesta să vă fie hotarul de miazănoapte.
10. Iar hotarul dinspre răsărit să vi-l trageţi de la Haţar-Enan către Şefam;
11. De la Şefam hotarul se va pogorî spre Ribla, pe la răsărit de Ain, mergând de-a lungul malului Mării Chineret (Ghenizaret) pe partea de răsărit.
12. De aici hotarul se va pogorî pe Iordan şi se va sfârşi la Marea sărată. Acesta va fi pământul vostru, după hotarele lui din toate părţile".
13. Atunci a dat Moise poruncă fiilor lui Israel şi a zis: "Iată pământul pe care voi îl veţi împărţi în bucăţi, prin sorţi, şi care a poruncit Domnul să se dea la nouă seminţii şi la jumătate din seminţia lui Manase.
14. Căci seminţiilor fiilor lui Ruben cu familiile lor, a fiilor lui Gad cu familiile lor, şi jumătate din seminţia lui Manase şi-au primit partea lor.
15. Două seminţii întregi şi o jumătate de seminţie şi-au primit partea peste Iordan, pe partea răsăriteană, în faţa Ierihonului".
16. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:
17. "Iată numele bărbaţilor care au să vă împartă pământul: Eleazar preotul şi Iosua, fiul lui Navi;
18. Veţi mai lua încă şi câte o căpetenie de fiecare seminţie pentru împărţirea pământului.
19. Numele acestor bărbaţi sunt: Caleb, fiul lui Iefoni, pentru seminţia Iudei;
20. Samuel, fiul lui Amihud, pentru seminţia fiilor lui Simeon;
21. Elidad, fiul lui Chislon, pentru seminţia lui Veniamin;
22. Căpetenia Buchi, fiul lui Iogli, pentru seminţia fiilor lui Dan;
23. Căpetenia Haniel, fiul lui Efod, pentru seminţia fiilor lui Manase;
24. Căpetenia Chemuel, fiul lui Şiftan, pentru seminţia fiilor lui Efraim;
25. Căpetenia Eliţafan, fiul lui Parnac, pentru seminţia fiilor lui Zabulon,

26. Căpetenia Paltiel, fiul lui Azan, pentru seminţia fiilor lui Isahar;
27. Căpetenia Ahihud, fiul lui Şelomi, pentru seminţia fiilor lui Aşer;
28. Căpetenia Pedael, fiul lui Amihud, pentru seminţia fiilor lui Neftali".
29. Aceştia sunt aceia cărora a poruncit Domnul să împartă pământul Canaan la fiii lui Israel.

Capitolul 35 - Cetăţile leviţilor şi cetăţile de scăpare

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului, şi a zis:
2. "Porunceşte fiilor lui Israel, ca ei, din părţile moştenirii lor, să dea leviţilor cetăţi de locuit; şi împrejurul cetăţilor să le dea leviţilor locuri.
3. Cetăţile vor fi de locuit; iar locurile vor fi pentru vitele lor, iar averea pentru toate nevoile vieţii lor.
4. Locurile de pe lângă cetăţile pe care trebuie să le daţi leviţilor să se întindă în toate părţile, de la zidurile cetăţii până la două mii de coţi;
5. Să măsuraţi de la cetate, spre răsărit două mii de coţi, spre miazăzi două mii de coţi, spre apus două mii de coţi şi spre miazănoapte două mii de coţi, iar în mijloc să fie cetatea: acestea vor fi pământurile lor de pe lângă cetăţi.
6. Dintre cetăţile pe care le veţi da leviţilor şase cetăţi să fie de scăpare, în care veţi îngădui să fugă ucigaşii. Şi pe lângă acestea să le mai daţi patruzeci şi două de cetăţi.
7. Cetăţile pe care trebuie să le daţi leviţilor să fie de toate patruzeci şi opt de cetăţi cu locurile dimprejur.
8. Şi când veţi da cetăţile acestea din moşiile fiilor lui Israel, atunci din moşiile cele mai mari să daţi mai mult şi din cele mai mici mai puţin; fiecare seminţie să dea leviţilor din cetăţile ei potrivit cu partea primită.
9. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:
10. "Spune fiilor lui Israel şi le zi:
11. Când veţi trece peste Iordan, în pământul Canaan, să vă alegeţi cetăţile care au să vă fie cetăţi de scăpare, unde să poată fugi ucigaşul care a ucis om fără să vrea.
12. Şi vor fi cetăţile acestea loc de scăpare de cel ce răzbună sângele vărsat, ca să nu fie omorât cel ce a ucis, înainte de a se înfăţişa el în faţa obştii la judecată.
13. Cetăţile pe care trebuie să le daţi ca cetăţi de scăpare, să fie şase.
14. Trei cetăţi să daţi de astă parte de Iordan, şi trei cetăţi să daţi în pământul Canaan; acestea trebuie să fie cetăţile de scăpare.
15. Aceste cetăţi să fie, şi pentru fiii lui Israel şi pentru străini şi pentru cei strămutaţi la voi, loc de scăpare; acolo să fugă ucigaşul fără voie.
16. Dacă cineva a lovit pe altul cu o unealtă de fier şi acela a murit, acesta este ucigaş şi ucigaşul trebuie omorât.

17. Dacă cineva a lovit cu piatră pe altul şi acela a murit, acesta este ucigaş şi ucigaşul trebuie omorât.
18. Sau dacă cu o unealtă de lemn, cu care se poate pricinui moartea, l-a lovit aşa încât acela a murit, acesta este ucigaş şi ucigaşul trebuie dat morţii.
19. Răzbunătorul sângelui vărsat poate să ucidă pe făptaş îndată ce-l întâlneşte.
20. Dacă cineva izbeşte pe altul din ură, sau cu gând rău aruncă asupra lui ceva, aşa încât acela moare, sau din duşmănie îl loveşte cu mâna, aşa încât acela moare,
21. Cel ce a lovit trebuie dat morţii, că este ucigaş, şi răzbunătorul sângelui vărsat poate ucide pe ucigaş îndată ce-l va întâlni.
22. Dacă însă cineva izbeşte pe altul din nebăgare de seamă, fără duşmănie,
23. Sau aruncă ceva asupra lui fără gând rău, sau vreo piatră a rostogolit asupra lui fără să-l vadă şi acela moare, iar el nu i-a fost duşman şi nu i-a dorit răul,
24. Atunci obştea trebuie să judece între ucigaş şi răzbunătorul sângelui vărsat după aceste rânduieli;
25. Şi obştea trebuie să izbăvească pe ucigaş din mâinile răzbunătorului sângelui vărsat, şi să-l întoarcă obştea în cetatea lui de scăpare, unde a fugit el, ca să trăiască acolo până la moartea marelui preot, care este miruit cu mir sfinţit.
26. Dacă ucigaşul va ieşi peste hotarele oraşului de scăpare, în care a fugit,
27. Şi-l va găsi răzbunătorul sângelui vărsat, în afară de hotarele cetăţii lui de scăpare, şi va ucide pe ucigaşul acesta răzbunătorul de sânge, acesta nu va fi vinovat de vărsare de sânge,
28. Pentru că acela trebuie să şadă în oraşul său de scăpare până la moartea marelui preot; iar după moartea marelui preot trebuie să se întoarcă ucigaşul în pământul său de moştenire.
29. Aceasta să vă fie rânduiala legiuită în neamul şi în toate locaşurile voastre.
30. Dacă cineva va ucide om, ucigaşul trebuie ucis după cuvintele martorilor, dar pentru a osândi la moarte, nu este de ajuns un singur martor.
31. Să nu luaţi răscumpărare pentru sufletul ucigaşului care este vinovat morţii, ci să-l omorâţi.
32. Să nu luaţi răscumpărare pentru cel ce a fugit în oraşul de scăpare, ca să-i îngăduiţi să locuiască în pământul său, înainte de moartea marelui preot.
33. Să nu spurcaţi pământul pe care aveţi să trăiţi; că sângele spurcă pământul şi pământul nu se poate curăţi în alt fel de sângele vărsat pe el, decât cu sângele celui ce l-a vărsat.
34. Să nu spurcaţi pământul pe care trăiţi şi în mijlocul căruia locuiesc Eu; căci Eu, Domnul, locuiesc între fiii lui Israel".

Capitolul 36 - Rânduială pentru neînstrăinarea moşiilor la căsătoria fetelor

1. Atunci au venit căpeteniile familiilor din seminţia fiilor lui Galaad, fiul lui Machir, fiul lui Manase, din seminţia fiilor lui Iosif, şi au grăit înaintea lui Moise şi înaintea lui Eleazar preotul şi înaintea căpeteniilor urmaşilor fiilor lui Israel şi au zis:
2. "Domnul a poruncit stăpânului nostru să dea pământ de moştenire fiilor lui Israel prin sorţi, şi stăpânului nostru i s-a poruncit de la Domnul să dea partea lui Salfaad, fratele nostru, fiicelor lui.
3. Dacă însă acestea vor fi soţii ale fiilor unei alte seminţii a fiilor lui Israel, atunci partea lor se va lua din moşia părinţilor noştri şi se va adăuga la moşia acelei seminţii, în care ele vor fi soţii, şi aşa se va lua din moşia noastră ce ni s-a cuvenit prin sorţi.
4. Şi chiar când va fi jubileu la fiii lui Israel, atunci partea lor se va adăuga la moşia acelei seminţii, în care ele vor fi soţii, şi partea lor se va şterge din moşia seminţiei părinţilor noştri".
5. Deci a dat Moise poruncă fiilor lui Israel, după cuvântul Domnului, zicând:
6. "Adevărat grăieşte seminţia fiilor lui Iosif. Iată ce porunceşte Domnul pentru fiicele lui Salfaad: Ele pot să fie soţii ale acelora care vor plăcea ochilor lor, numai să fie soţii în neamul seminţiei tatălui lor,
7. Pentru ca partea fiilor lui Israel să nu treacă de la o seminţie la alta; că fiecare din fiii lui Israel trebuie să fie legat de moşia seminţiei părinţilor săi.
8. Şi orice fată care stăpâneşte o parte de moştenite în una din seminţiile fiilor lui Israel să fie soţia cuiva din neamul seminţiei tatălui său, ca fiii lui Israel să moştenească fiecare partea părinţilor săi,
9. Şi să nu treacă partea de la o seminţie la altă seminţie, că fiecare din seminţiile fiilor lui Israel trebuie să fie legată de moşia sa".
10. Cum a poruncit Domnul lui Moise, aşa au făcut fiicele lui Salfaad.
11. Şi fiicele lui Salfaad: Mahla, Tirţa, Hogla, Milca şi Noa s-au măritat după fiii unchiului lor.
12. În seminţia fiilor lui Manase, fiul lui Iosif, au fost ele soţii, şi a rămas moşia lor neamului tatălui lor.
13. Acestea sunt poruncile şi aşezămintele pe care le-a dat Domnul fiilor lui Israel, prin Moise, în şesurile Moabului, la Iordan, în faţa Ierihonului.

Deuteronomul - A cincea carte a lui Moise

Capitolul 1 - Binefacerile lui Dumnezeu; nemulţumirea poporului

1. Acestea sunt cuvintele pe care le-a grăit Moise la tot Israelul peste Iordan, în pustiul Arabah, din faţa Sufei, între Paran, Tofel, Laban, Haşerot şi Di-Zahab,

2. Cale de unsprezece zile de la Horeb, în drumul de la Muntele Seir, către Cadeş-Barnea.
3.În anul al patruzecilea, în luna a unsprezecea, în ziua întâi a lunii acesteia, a grăit Moise tuturor fiilor lui Israel toate cât îi poruncise Domnul pentru ei.
4. După ce a bătut pe Sihon, regele amoreilor, care locuia în Heşbon, şi pe Og, regele Vasanului, care locuia în Aştarot şi în Edrei, dincolo de Iordan, în pământul Moabului,
5. A început Moise a lămuri legea aceasta şi a zis:
6. "Domnul Dumnezeul vostru ne-a grăit nouă pe Horeb şi a zis: Vă ajunge de când locuiţi pe muntele acesta!
7. Întoarceţi-vă şi, pornind la drum, duceţi-vă la muntele amoreilor şi la toţi vecinii lor din Arabah, din munte, din Şefela şi din Negeb, la malurile mării, în pământul Canaanului, la Liban, şi chiar până la râul cel mare, la fluviul Eufratului.
8. Şi iată, Eu vă dau pământul acesta; mergeţi şi vă luaţi de moştenire pământul pe care Domnul a făgăduit cu jurământ să-l dea părinţilor voştri, lui Avraam şi lui Isaac şi lui Iacov, lor şi urmaşilor lor.
9. În vremea aceea v-am zis: Nu vă mai pot povăţui singur;
10. Domnul Dumnezeul vostru v-a înmulţit şi iată acum sunteţi mulţi la număr, ca stelele cerului.
11. Domnul Dumnezeul părinţilor voştri să vă înmulţească de o mie de ori mai mult decât sunteţi acum şi să vă binecuvânteze, cum v-a făgăduit El!
12. Cum dar voi purta singur greutăţile voastre şi sarcinile voastre şi neînţelegerile dintre voi?
13. Alegeţi-vă din seminţiile voastre bărbaţi înţelepţi, pricepuţi şi încercaţi, şi-i voi pune căpetenii peste voi.
14. Atunci mi-aţi răspuns şi aţi zis: Bun lucru ne porunceşti să facem!
15. Şi am luat dintre voi bărbaţi înţelepţi, pricepuţi şi încercaţi, şi i-am pus povăţuitori peste voi: căpetenii peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci şi judecători peste seminţiile voastre.
16. În vremea aceea, am dat poruncă judecătorilor voştri şi am zis: Să ascultaţi pe fraţii voştri şi să judecaţi drept pricina ce ar avea un om atât cu fratele lui, cât şi cu cel străin.
17. Să nu părtiniţi la judecată, ci să ascultaţi şi pe cel mare şi pe cel mic. Să nu vă sfiiţi de la faţa omului, că judecata este a lui Dumnezeu. Iar pricina care va fi grea pentru voi să o aduceţi la mine şi o voi asculta eu.
18. V-am mai dat în vremea aceea porunci pentru toate cele ce trebuie să faceţi.
19. Am plecat apoi de la Horeb, cum ne poruncise Domnul Dumnezeul nostru, şi am străbătut tot pustiul acesta mare şi înfricoşător, pe care l-aţi văzut în drumul spre muntele amoreilor, şi am ajuns la Cadeş-Barnea.

20. Atunci v-am zis: Iată, aţi ajuns la muntele amoreilor, pe care Domnul Dumnezeul vostru, îl va da nouă.
21. Iată, Israel, Domnul Dumnezeul tău îţi dă pământul acesta: mergi şi ia-l în stăpânire, cum ţi-a zis Domnul Dumnezeul părinţilor tăi; nu te teme, nici nu te înspăimânta!
22. Iar voi aţi venit cu toţii la mine şi aţi zis: Să trimitem înaintea noastră oameni ca să cerceteze pământul şi să ne aducă ştire despre drumul pe care să mergem şi despre cetăţile la care să ne ducem.
23. Cuvântul acesta mi-a plăcut şi am luat dintre voi doisprezece oameni, câte unul din fiecare seminţie.
24. Aceştia s-au dus şi s-au suit pe munte, au mers până la valea Eşcol, şi au cercetat-o.
25. Au luat din roadele pământului şi ne-au adus nouă; şi ne-au adus şi ştire, spunându-ne: Pământul pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă este bun.
26.Voi însă n-aţi vrut să vă duceţi şi v-aţi împotrivit poruncii Domnului Dumnezeului vostru, aţi cârtit în corturile voastre şi aţi zis:
27. Domnul din ură către noi ne-a scos din pământul Egiptului, ca să ne dea în mâinile amoreilor şi să ne piardă.
28. Încotro să ne ducem? Fraţii noştri ne-au înfricoşat, spunându-ne: "Poporul acela e mai mare, mai mult şi mai puternic decât noi; cetăţile de acolo sunt mari şi cu întărituri până la cer; şi am mai văzut acolo şi pe fiii lui Enac".
29. Atunci v-am zis: Nu vă înspăimântaţi şi nu vă temeţi de ei.
30. Domnul Dumnezeul vostru merge înaintea voastră şi se va lupta El pentru voi, cum a făcut cu voi şi în Egipt, înaintea ochilor voştri.
31. Şi cum a făcut în pustiul acesta, unde, cum ai văzut tu, Israel, Domnul Dumnezeul tău te-a purtat tot drumul ce l-aţi străbătut până ce aţi sosit la locul acesta, cum poartă un om pe fiul său.
32. Dar voi nici aşa n-aţi crezut pe Domnul Dumnezeul vostru,
33. Care a mers înaintea voastră în călătorie, ca să vă caute loc unde să poposiţi; şi mergea noaptea în foc, ca să vă arate calea pe care să mergeţi, iar ziua în nor.
34. Şi auzind Domnul Dumnezeu cuvintele voastre, S-a mâniat şi S-a jurat, zicând:
"Nimeni din oamenii aceştia, din acest neam rău,
35. Nu va vedea pământul cel bun, pe care Eu am jurat să-l dau părinţilor voştri.
36. Numai Caleb, fiul lui Iefone, îl va vedea. Aceluia şi fiilor lui voi da pământul pe care 1-a străbătut el, pentru că acela s-a supus Domnului.
37. Pentru voi s-a mâniat Domnul şi pe mine şi a zis: Nici tu nu vei intra acolo!
38. Iosua, fiul lui Navi, care este cu tine, acela va intra acolo; întăreşte-l pe el, că el va duce pe Israel în moştenirea sa.

39. Copiii voştri, de care voi ziceaţi că vor cădea pradă vrăjmaşilor, şi fiii voştri, care acum nu cunosc nici binele, nici răul, aceia vor intra acolo; lor îl voi da şi ei îl vor moşteni.
40. Iar voi întoarceţi-vă şi vă îndreptaţi spre pustie, pe calea cea către Marea Roşie.
41. Voi însă mi-aţi răspuns atunci şi mi-aţi zis: Am păcătuit înaintea Domnului Dumnezeului nostru! Ne ducem să ne luptăm cum ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru! Şi v-aţi încins fiecare cu arma sa de luptă şi v-aţi hotărât nebuneşte să vă suiţi pe munte.
42. Iar Domnul mi-a zis: Spune-le: Nu vă suiţi şi nu vă luptaţi, ca să nu vă biruiască vrăjmaşii voştri, că Eu nu sunt în mijlocul vostru.
43. Şi eu v-am spus, dar voi n-aţi ascultat, ci v-aţi împotrivit poruncii Domnului şi, în îndărătnicia voastră, v-aţi suit pe munte.
44. Dar v-a ieşit înainte poporul amoreu care locuia pe muntele acela şi a tăbărât asupra voastră ca albinele şi v-a zdrobit de la Seir până la Horma.
45. Atunci v-aţi întors şi aţi plâns înaintea Domnului, dar Domnul n-a ascultat plângerea voastră şi nu v-a luat în seamă.
46. Şi aţi locuit în Cadeş vreme multă, că multe au fost zilele cît aţi stat acolo".

Capitolul 2 - Străbătând ţinuturile edomiţilor, moabiţilor şi amoniţilor. Înfrângerea regelui Sihon

1. Apoi, întorcându-ne noi, am pornit prin pustie, spre Marea Roşie, cum îmi grăise Domnul, şi am umblat zile multe împrejurul Muntelui Seir.
2. Iar Domnul a zis către mine:
3. "Ajunge de când umblaţi împrejurul acestui munte! Întoarceţi-vă dar spre miazănoapte!
4. Dă poruncă poporului şi zi: Voi acum veţi trece prin hotarele fiilor lui Isav, fraţii voştri, care locuiesc în Seir, şi aceştia se vor teme de voi foarte tare.
6. Mâncare să vă cumpăraţi de la ei cu bani şi să mâncaţi; şi apă de băut să vă cumpăraţi de la ei tot cu bani;
7. Că Domnul Dumnezeul tău, Israele, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale şi te-a ocrotit în timpul călătoriei tale prin pustiul acesta mare şi înfricoşător. Iată, de patruzeci de ani Domnul Dumnezeul tău este cu tine şi n-ai dus lipsă de nimic".
8. Şi am trecut pe lângă fiii lui Isav, fraţii noştri, care locuiau în Seir, pe calea câmpului, de la Elat şi Eţion-Gaber, şi ne-am abătut şi am mers spre pustiul Moabului.
9. Dar Domnul mi-a zis: "Nu intra în duşmănie cu Moab şi nu începe război cu el, că nu-ţi voi da în stăpânire nimic din pământul lui, pentru că Arul l-am dat în stăpânire fiilor lui Lot".

10. Înainte au locuit acolo emimii, popor mare, mult la număr şi înalt la statură, ca fiii lui Enac;
11. Şi aceştia se socoteau printre refaimi, ca fiii lui Enac; iar moabiţii îi numesc emimi.
12. Pe Seir însă au trăit înainte horeii; dar fiii lui Isav i-au alungat şi i-au pierdut de la faţa lor şi s-au aşezat în locul lor, cum trebuie să facă şi Israel în pământul său de moştenire, care i-l va da Domnul.
13. Sculaţi-vă dar şi treceţi râul Zared. Şi am trecut noi râul Zared.
14. De atunci, de când ne-am dus la Cadeş-Barnea şi până ce am trecut râul Zared, au trecut treizeci şi opt de ani şi au pierit din tabăra noastră toţi cei ce erau atunci buni de război, după cum li se jurase Domnul;
15. Că mâna Domnului, până au pierit ei, a fost asupra lor, ca să-i piardă din tabără.
16. Iar dacă au pierit toţi cei ce erau atunci buni de război din popor,
17. Mi-a grăit Domnul şi a zis:
18. "Acum tu să treci pe lângă hotarele lui Moab spre Ar,
19. Şi să te apropii repede de amoniţi, dar să nu intri cu aceştia în duşmănie şi să nu începi război cu ei, căci nu-ţi voi da în stăpânire nimic din pământul fiilor lui Amon, pentru că l-am dat în stăpânire fiilor lui Lot".
20. Acesta se socotea a fi pământul refaimilor, căci refaimii locuiseră înainte într-însul. Amoniţii însă îi numeau zomzomimi.
21. Poporul acesta fusese mare, mult la număr şi înalt la statură, ca fiii lui Enac; dar Domnul îi pierduse de la faţa amoniţilor şi-i alungaseră aceştia şi se aşezaseră în locul lor.
22. Astfel a făcut Domnul pentru fiii lui Isav care locuiau în Seir, când a prăpădit de la faţa lor pe horei. Şi după ce ei au fost izgoniţi, s-au aşezat în locul lor, unde trăiesc şi astăzi.
23. Şi pe hevei, care locuiau prin sate chiar până la Gaza, i-au pierdut caftorimii, care se trăgeau din Caftorim, şi s-au aşezat în locul lor.
24. Sculaţi-vă şi vă porniţi şi treceţi râul Arnon, că iată Eu voi da în mâna ta pe amoreul Sihon, regele Heşbonului şi ţara lui; începe a-l cuprinde şi du război cu el.
25. Din ziua aceasta voi începe Eu a împrăştia înaintea ta frică şi groază peste popoare, sub tot cerul; cei ce vor auzi de tine se vor cutremura şi se vor îngrozi de tine.
26. Din pustiul Chedemot am trimis soli la Sihon, regele Heşbonului, cu cuvinte de pace, ca să spună:
27. Îngăduie-mi să trec prin ţara ta, că voi merge pe drum şi nu mă voi abate nici la dreapta, nici la stânga;
28. Hrană să-mi vinzi pe bani şi voi mânca, şi apă de băut să-mi dai pe bani şi voi bea,

29. Cum mi-au făcut fiii lui Isav, care locuiesc în Seir, şi moabiţii, care locuiesc Arul; numai cu piciorul meu voi merge până voi trece Iordanul în pământul pe care Domnul Dumnezeul nostru ni-l dă nouă.
30. Dar Sihon, regele Heşbonului, n-a voit a ne îngădui să trecem prin pământul lui, pentru că Domnul Dumnezeul tău a îndărătnicit duhul lui şi inima lui a împietrit-o, ca să-l dea în mâinile tale, cum se vede acum.
31. Atunci mi-a zis Domnul: "Iată, încep să-ti dau pe Sihon amoreul, regele Heşbonului, şi pământul lui; începe a stăpâni pământul lui".
32. Iar Sihon, regele Heşbonului, cu tot poporul său, ne-a ieşit înainte să se lupte la Iahaţ.
33. Dar Domnul Dumnezeul nostru 1-a dat în mâinile noastre şi l-am bătut pe el şi pe fiii lui şi tot poporul lui.
34. În vremea aceea am luat toate cetăţile lui şi am nimicit toate cetăţile lui, bărbaţi, femei şi copii, şi n-am lăsat pe nimeni viu.
35. Numai vitele lor şi cele jefuite din cetăţile cuprinse de noi ni le-am luat.
36. De la Aroer, care se află pe malul râului Arnon, şi de la cetatea cea din vale până la muntele Galaad, n-a mai fost cetate în care noi să nu fi putut pătrunde: Domnul Dumnezeu a dat tot în mâinile noastre.
37. Numai de pământul amoniţilor nu te-ai apropiat, nici de locurile ce se întind în apropierea râului Iaboc, nici de cetăţile ce sunt pe munte, nici de nimic ce nu ne-a poruncit Domnul Dumnezeul nostru".

Capitolul 3 - Biruinţa asupra lui Og, regele Vasanului

1. "Ne-am întors apoi de acolo şi am mers către Vasan, însă ne-a ieşit înainte cu război Og, regele Vasanului, la Edrei, cu tot poporul său.
2. Dar Domnul mi-a zis: Nu te teme de el, căci îl voi da în mâinile tale pe el şi tot poporul lui şi tot pământul lui, şi vei face cu el ce-ai făcut cu Sihon, regele amoreilor, care a trăit în Heşbon.
3. Domnul Dumnezeul nostru a dat în mâinile noastre şi pe Og, regele Vasanului, cu tot poporul lui, şi noi l-am bătut, încât nimeni de la ei n-a rămas viu.
4. În vremea aceea am luat toate cetăţile lui, că n-a fost cetate pe care să n-o luăm de la ei. Am luat şaizeci de cetăţi, toată latura Argob, ţara lui Og al Vasanului.
5. Toate cetăţile acestea erau întărite cu ziduri înalte, cu porţi şi cu încuietori, afară de cetăţile neîntărite care erau foarte multe.
6. Şi le-am nimicit, cum făcusem şi cu Sihon, regele Heşbonului, pierzând fiecare cetate cu bărbaţi, femei şi copii.
7. Iar toate vitele şi cele jefuite prin cetăţi ni le-am luat ca pradă.
8. Am luat în vremea aceea din mâinile celor doi regi amorei pământul acesta care este dincoace de Iordan, de la râul Arnon până la muntele Hermon.

9. (Sidonienii numesc Hermonul, Sirion, iar amoreii îl numesc Senir).
10. Am luat adică toate cetăţile din şes, tot Galaadul şi tot Vasanul, până la Salca şi Edrei, cetăţile din ţara lui Og al Vasanului.
11. Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, şi astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coţi şi lat de patru coţi, coţi bărbăteşti.
12. Pământul acesta l-am luat atunci începând de la Aroer, care este lângă râul Arnon; jumătate din muntele Galaadului cu cetăţile lui l-am dat seminţiilor lui Ruben şi Gad;
13. Iar rămăşiţa cealaltă din Galaad şi tot Vasanul, ţara lui Og, le-am dat la jumătate din seminţia lui Manase; tot ţinutul Argob, cu tot Vasanul se numeşte ţara refaimilor.
14. Iair, fiul lui Manase, a luat tot ţinutul Argob, până la hotarele gheşuriţilor şi maacatiţilor, şi a numit Vasanul, după numele său, sălaşurile lui Iair, cum se cheamă şi astăzi.
15. Lui Machir i-am dat Galaadul;
16. Iar seminţiilor lui Ruben şi Gad le-am dat ţara de la Galaad până la râul Arnon, pământul dintre râu şi hotar, până la râul Iaboc, până la hotarul fiilor lui Amon.
17. Precum şi Arabah şi Iordanul, care este hotar de la Chineret până la marea Arabah, Marea Sărată, la poalele Muntelui Fazga, spre răsărit.
18. V-am mai dat în vremea aceea poruncă şi am zis: Domnul Dumnezeul vostru v-a dat pământul acesta în stăpânire; toţi cei buni de luptă, înarmându-vă, mergeţi înaintea fiilor lui Israel, fraţii voştri;
19. Numai femeile voastre, copiii voştri şi vitele voastre, că ştiu că aveţi vite multe, să rămână în cetăţile voastre pe care vi le-am dat eu,
20. Până când Domnul Dumnezeu va da linişte fraţilor voştri, ca şi vouă, şi până când îşi vor primi şi ei în stăpânire pământul pe care Domnul Dumnezeul vostru li-l va da peste Iordan; atunci vă veţi întoarce fiecare la moşia sa pe care v-am dat-o eu.
21. Iar lui Iosua i-am poruncit şi am zis: Ochii tăi au văzut tot ceea ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru cu aceşti doi regi; tot aşa va face Domnul şi cu toate ţările ce le vei străbate tu.
22. Nu te teme de ele, că Domnul Dumnezeul vostru Însuşi se va lupta pentru voi.
23. În vremea aceea m-am rugat Domnului şi am zis:
24. Stăpâne Doamne, ai început să arăţi robului Tău slava Ta, puterea Ta, mâna Ta cea tare şi braţul cel înalt, că cine este Dumnezeu în cer sau pe pământ, Care să facă astfel de lucruri cum sunt ale Tale şi cu o asemenea putere ca a Ta.
25. Îngăduie-mi să trec şi să văd pământul cel bun care este peste Iordan şi acel munte frumos, Libanul.

26. Dar Domnul s-a mâniat pe mine pentru voi şi nu m-a ascultat, el mi-a zis Domnul: Ajunge! De acum să nu-Mi mai grăieşti de aceasta!
27. Suie-te în vârful lui Fazga şi priveşte cu ochii tăi spre apus şi spre miazănoapte şi spre miazăzi şi spre răsărit şi vezi cu ochii tăi, căci nu vei trece peste acest Iordan.
28. Dă povaţă lui Iosua; întăreşte-l şi-l îmbărbătează, căci el va merge înaintea acestui popor şi el va împărţi în bucăţi tot pământul, pe care-l vezi acum.
29. Atunci ne-am oprit noi în vale, în faţa Bet-Peorului".

Capitolul 4 - Supunerea faţă de Lege

1. "Ascultă dar, Israele: hotărârile şi legile care vă învăţ eu astăzi să le păziţi, ca să fiţi vii, să vă înmulţiţi şi ca să vă duceţi să moşteniţi acel pământ pe care Domnul Dumnezeul părinţilor voştri vi-l dă în stăpânire
2. Să nu adăugaţi nimic la cele ce vă poruncesc eu, nici să lăsaţi ceva din ele; păziţi poruncile Domnului Dumnezeului vostru, pe care vi le spun eu astăzi.
3. Ochii voştri au văzut toate câte a făcut Domnul Dumnezeul vostru cu Baal-Peor; pe tot omul care a urmat lui Baal-Peor 1-a pierdut Domnul Dumnezeul tău din mijlocul tău;
4. Iar voi, cei ce v-aţi lipit de Domnul Dumnezeul vostru sunteţi vii până în ziua de astăzi.
5. Iată, v-am învăţat porunci şi legi, cum îmi poruncise Domnul Dumnezeul meu, ca să faceţi aşa în ţara aceea în care intraţi ca s-o stăpâniţi.
6. Să le păziţi aşadar şi să le împliniţi, căci în aceasta stă înţelepciunea voastră şi cuminţenia voastră înaintea ochilor popoarelor care, auzind de toate legiuirile acestea, vor zice: Numai acest popor mare este popor înţelept şi priceput.
7. Căci este oare vreun popor mare, de care dumnezeii lui să fie aşa de aproape, cît de aproape este de noi Domnul Dumnezeul nostru, oricând Îl chemăm?
8. Sau este vreun popor mare, care să aibă astfel de aşezăminte şi legi drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o înfăţişez eu astăzi?
9. Decât numai păzeşte-te şi îţi fereşte cu îngrijire sufletul tău, ca să nu uiţi acele lucruri pe care le-au văzut ochii tăi şi să nu-ţi iasă ele de la inimă în toate zilele vieţii tale; să le spui fiilor şi fiilor feciorilor tăi.
10. Să le spui de ziua aceea în care ai stat tu înaintea Domnului Dumnezeului tău, la Horeb, de ziua adunării când a zis Domnul către mine: Adună la Mine poporul şi Eu îi voi vesti cuvintele Mele, din care se vor învăţa ei a se teme de Mine în toate zilele vieţii lor de pe pământ şi vor învăţa pe fiii lor.
11. Atunci v-aţi apropiat şi aţi stat sub munte, muntele ardea cu foc până la cer şi era negură, nor şi întuneric.

12. Iar Domnul v-a grăit de pe munte din mijlocul focului; şi glasul cuvintelor Lui l-aţi auzit, iar faţa Lui n-aţi văzut-o, ci numai glasul I l-aţi auzit.
13. Atunci v-a descoperit El legământul Său, cele zece porunci, pe care v-a poruncit să le împliniţi, şi le-a scris pe două lespezi de piatră.
14. În vremea aceea mi-a poruncit Domnul să vă învăţ poruncile şi legile Lui, ca să le împliniţi în ţara aceea în care intraţi ca s-o stăpâniţi.
15. Ţineţi dar bine minte că în ziua aceea, când Domnul v-a grăit din mijlocul focului, de pe muntele Horeb, n-aţi văzut nici un chip.
16. Să nu greşiţi dar şi să nu vă faceţi chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfăţişeze bărbat sau femeie,
17. Sau închipuirea vreunui dobitoc de pe pământ, sau închipuirea vreunei păsări ce zboară sub cer,
18. Sau închipuirea vreunei jivine, ce se târăşte pe pământ, sau închipuirea vreunui peşte din apă, de sub pământ;
19. Sau, privind la cer şi văzând soarele, luna, stelele şi toată oştirea cerului, să nu te laşi amăgit ca să te închini lor, nici să le slujeşti, pentru că Domnul Dumnezeul tău le-a lăsat pentru toate popoarele de sub cer.
20. Iar pe voi v-a luat Domnul Dumnezeu şi v-a scos din cuptorul cel de fier, din ţara Egiptului, ca să-I fiţi Lui popor de moştenire, cum sunteţi acum.
21. Domnul Dumnezeu S-a mâniat însă pe mine pentru voi şi S-a jurat că eu nu voi trece Iordanul acesta şi nu voi intra în acel pământ bun pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă ţie de moştenire.
22. Eu voi muri în pământul acesta, fără să trec Iordanul, iar voi veţi trece şi veţi lua în stăpânire acel pământ bun.
23. Luaţi seama să nu uitaţi legământul Domnului Dumnezeului vostru pe care 1-a încheiat cu voi şi să nu vă faceţi idoli care ar închipui ceva, precum ţi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău.
24. Căci Domnul Dumnezeul tău este foc mistuitor, Dumnezeu zelos.
25. Iar de ţi se vor naşte fii şi fiilor tăi fii şi, trăind mult pe pământ, veţi cădea în păcat şi vă veţi face chipuri cioplite, care să închipuiască ceva, de veţi face ceva ce este rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului vostru ca să-L mâniaţi,
26. Vă mărturisesc astăzi pe cer şi pe pământ că veţi pierde curând pământul, pentru a cărui moştenire treceţi acum Iordanul; nu veţi trăi multă vreme pe el, ci veţi pieri.
27. Domnul vă va împrăştia prin toate popoarele şi veţi rămâne puţini la număr printre toate popoarele la care vă va duce Domnul.
28. Veţi sluji acolo altor dumnezei, făcuţi de mâini omeneşti din lemn şi piatră, care nu văd şi nu aud, care nu mănâncă şi nu au miros.
29. Dar când vei căuta acolo pe Domnul Dumnezeul tău, Îl vei găsi, de-L vei căuta cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău.

30. Când vei fi la necaz şi când te vor ajunge toate acestea în curgerea vremii, te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău şi vei asculta glasul Lui.
31. Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu bun şi îndurat; nu te va lăsa, nu te va pierde şi nici nu va uita legământul încheiat cu părinţii tăi, pe care l-a întărit cu jurământ înaintea lor.
32. Că cercetează timpurile trecute, care au fost înainte de tine, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ; cercetează de la o margine a cerului până la cealaltă margine a lui şi vezi dacă s-a mai săvârşit vreo faptă mare ca aceasta şi dacă s-a mai auzit ceva la fel!
33. A mai auzit, oare, vreun popor glasul Dumnezeului celui viu, grăind din mijlocul focului, cum ai auzit tu şi să rămână viu?
34. Sau a mai încercat, oare, vreun dumnezeu să se ducă să-şi ia popor din mijlocul altui popor prin plăgi, prin semne, prin vedenii şi prin război, cu mână tare şi cu braţ înalt şi prin minuni mari, cum a făcut pentru voi Domnul Dumnezeul vostru în Egipt, înaintea ochilor voştri?
35. Ţie, Israele, ţi s-a dat să vezi aceasta, ca să ştii că numai Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu şi nu mai este altul afară de El.
36. Din cer te-a învrednicit să auzi glasul Lui, ca să te înveţe, şi pe pământ ţi-a arătat focul Lui cel mare şi ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului.
37. Pentru că El a iubit pe părinţii tăi şi v-a ales pe voi, urmaşii lor, de aceea te-a Şi scos cu puterea Lui cea mare din Egipt.
38. Ca să alunge de la faţa ta popoarele cele mai mari şi mai puternice decât tine şi ca să te ducă să-ţi dea pământul lor moştenire, aşa cum ai astăzi.
39. Cunoaşte dar astăzi şi ţine minte că Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu sus în cer şi jos pe pământ şi nu mai este altul afară de El.
40. Să păzeşti legile Lui şi poruncile Lui, pe care ţi le spun eu astăzi, ca să-ţi fie bine ţie şi fiilor tăi de după tine şi ca să trăieşti multă vreme în pământul acela pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă pentru totdeauna".
41. Atunci a ales Moise trei cetăţi dincoace de Iordan, spre răsăritul Soarelui, ca să fugă acolo ucigaşul.
42. Care va ucide pe aproapele său fără de voie şi fără să-i fi fost vrăjmaş nici cu o zi, nici cu două înainte, şi ca, scăpând în una din aceste cetăţi, să rămână cu viaţă.
43. Aceste cetăţi sunt: Beţer în pustie, în câmpia din seminţia lui Ruben, Ramot în Galaad, în seminţia lui Gad, şi Golan în Vasan, în seminţia lui Manase.
44. Iată legea pe care a înfăţişat-o Moise fiilor lui Israel.
45. Şi iată poruncile, legile şi îndreptările pe care le-a rostit Moise fiilor lui Israel în pustie, după ieşirea lor din Egipt,
46. Dincolo de Iordan, în valea din faţa Bet-Peorului, în pământul lui Sihon, regele a moreilor, care a trăit în Heşbon, pe care l-a bătut Moise cu fiii lui Israel, după ieşirea lor din Egipt,

47. Şi au moştenit pământul lui şi pământul lui Og, regele Vasanului, ţara celor doi regi amorei de peste Iordan, spre răsăritul soarelui,
48. Care se întinde pe malul râului Arnon de la Aroer până la muntele Sihon sau Hermon,
49. Şi tot şesul Arabah de dincoace de Iordan, către răsăritul soarelui, până la mare, şesul Arabah de la poalele muntelui Fazga.

Capitolul 5 - Întărirea celor zece porunci. Purtarea lui Israel şi cuvântarea lui Moise

1. În vremea aceea a chemat Moise tot Israelul şi le-a zis: "Ascultă, Israele, poruncile şi legile pe care le voi rosti eu astăzi în auzul urechilor voastre: învăţaţi-le şi siliţi-vă să le pliniţi.
2. Domnul Dumnezeul vostru a încheiat cu voi legământ în Horeb.
3. Legământul acesta nu 1-a încheiat Domnul cu părinţii noştri, ci cu noi, cei ce suntem astăzi cu toţii vii aici.
4. Faţă către faţă a grăit Domnul cu voi din mijlocul focului de pe munte;
5. Iar eu am stat în vremea aceea între Domnul şi între voi, ca să vă spun Cuvântul Domnului, căci voi v-aţi temut de foc şi nu v-aţi suit în munte,
6. "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-am scos din pământul Egiptului, din casa robiei.
7. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.
8. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a celor ce sunt sus în cer, sau jos pe pământ, sau în apă şi sub pământ.
9. Să, nu te închini lor, nici să le slujeşti, căci Eu Domnul Dumnezeul tău sunt Dumnezeu zelos, Care pedepseşte vina părinţilor în copii până la al treilea şi al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc.
10. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.
11. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, că nu va lăsa Domnul Dumnezeul tău nepedepsit pe cel ce ia numele Lui în deşert.
12. Păzeşte ziua odihnei, ca să o ţii cu sfinţenie, cum ţi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău.
13. Şase zile lucrează şi-ţi fă toate treburile tale;
14. Ziua a şaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci în ziua aceea nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici asinul tău, sau alt dobitoc al tău, nici străinul tău care se află la tine, ca să se odihnească robul tău şi roaba ta cum te odihneşti şi tu.

15. Adu-ţi aminte că ai fost rob în pământul Egiptului şi Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo cu mână tare şi cu braţ înalt şi de aceea îi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să păzeşti ziua odihnei şi să o ţii cu sfinţenie.
16. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, cum ţi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău, ca să trăieşti ani mulţi şi să-ţi fie bine în pământul acela, pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă ţie.
17. Să nu ucizi!
18. Să nu fii desfrânat!
19. Să nu furi!
20. Să nu dai mărturii mincinoase asupra aproapelui tău!
21. Să nu pofteşti femeia aproapelui tău şi să nu doreşti casa aproapelui tău, nici ţarina lui, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici asinul lui, nici orice dobitoc al lui, nici nimic din cele ce sunt ale aproapelui tău!
22. Cuvintele acestea le-a grăit Domnul către toată adunarea voastră, pe munte, din mijlocul focului, al norului, al întunericului şi al furtunii, cu glas de tunet şi altceva n-a mai grăit şi le-a scris pe două lespezi de piatră şi mi le-a dat mie.
23. Şi când aţi auzit glasul din mijlocul întunericului şi muntele ardea, v-aţi apropiat de mine toate căpeteniile seminţiilor voastre cu bătrânii voştri.
24. Şi aţi zis: "Iată, Domnul Dumnezeul nostru ne-a arătat slava Sa şi măreţia Sa şi glasul Lui l-am auzit din mijlocul focului. Astăzi am văzut că Dumnezeu grăieşte cu omul şi acesta rămâne viu.
25. Şi de ce să murim noi? Că focul acesta ne va mistui şi de vom mai auzi glasul Domnului Dumnezeului nostru vom muri.
26. Căci este oare vreun om care să audă glasul Dumnezeului celui viu grăind din mijlocul focului, cum am auzit noi, şi să rămână viu?
27. Apropie-te dar tu şi ascultă toate câte-ţi va spune Domnul Dumnezeul nostru şi apoi ne vei spune tu nouă toate câte-ţi va grăi Domnul Dumnezeul nostru, şi noi vom asculta şi vom face.
28. Iar Domnul a auzit cuvintele voastre, cum grăiaţi cu mine, şi mi-a zis Domnul: Am auzit cuvintele poporului acestuia, pe care le-au grăit către tine, şi tot ce-au grăit este bine.
29. O, de ar fi inima lor aşa, ca să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele în toată vremea, ca să le fie bine şi lor şi fiilor lor în veci!
30. Du-te şi le spune: întoarceţi-vă în corturile voastre!
31. Iar tu rămâi aici cu Mine; şi-ţi voi spune toate poruncile, hotărârile şi legile ce trebuie să-i înveţi ca să le păzească în pământul acela, pe care li-l dau Eu în stăpânire.
32. Şi să le zici: Vedeţi, să vă purtaţi aşa cum v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru şi să nu vă abateţi nici la dreapta, nici la stânga!

33. Să umblaţi pe calea aceea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru, ca să fiţi vii şi să vă fie bine şi să trăiţi vreme multă în pământul acela pe care îl veţi lua în stăpânire".

Capitolul 6 - Iubirea faţă de Dumnezeu şi paza poruncilor Sale

1. "Iată poruncile, hotărârile şi legile pe care mi-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru să vă învăţ, ca să le păziţi în pământul acela în care mergeţi, ca să-l luaţi în stăpânire:
2. Să te temi de Domnul Dumnezeul tău şi toate hotărârile Lui şi poruncile Lui, pe care ţi le spun eu astăzi, să le păzeşti tu şi fiii tăi şi fiii fiilor tăi, în toate zilele vieţii tale, ca să se înmulţească zilele tale.
3. Ascultă dar, Israele, şi sileşte-te să împlineşti acestea, ca să-ţi fie bine şi să vă înmulţiţi foarte, precum ţi-a grăit Domnul Dumnezeul părinţilor tăi că-ţi va da pământul unde curge lapte şi miere. Acestea sunt hotărârile şi legile pe care le-a dat Domnul Dumnezeu fiilor lui Israel în pustie, după ieşirea lor din pământul Egiptului.
4. Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.
5. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău şi din toată puterea ta.
6. Cuvintele acestea, pe care ţi le spun eu astăzi, să le ai în inima ta şi în sufletul tău;
7. Să le sădeşti în fiii tăi şi să vorbeşti de ele când şezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci şi când te scoli.
8. Să le legi ca semn la mână şi să le ai ca pe o tăbliţă pe fruntea ta.
9. Să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale.
10. Iar când te va duce Domnul Dumnezeul tău în pământul acela pentru care s-a jurat părinţilor tăi: lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, ca să ţi-l dea cu cetăţi mari şi frumoase, pe care nu le-ai zidit tu,
11. Cu case pline de toate bunătăţile, pe care nu le-ai umplut tu, cu fântâni săpate în piatră, pe care nu le-ai săpat tu, cu vii şi cu măslini, pe care nu le-ai sădit tu, şi vei mânca şi te vei sătura,
12. Atunci, păzeşte-te, să nu se ademenească inima ta, ca să uiţi pe Domnul Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.
13. Să te temi de Domnul Dumnezeul tău şi numai Lui să-I slujeşti, de El să te lipeşti şi pe numele Lui să te juri.
14. Să nu mergeţi după alţi dumnezei, după dumnezeii popoarelor, care se vor afla împrejurul vostru;

15. Ca să nu se aprindă mânia Domnului Dumnezeului tău asupra ta şi să nu te piardă de pe faţa pământului, că Domnul Dumnezeul tău, Care se află în mijlocul tău, este Dumnezeu zelos.
16. Să nu ispitiţi pe Domnul Dumnezeul vostru, cum L-aţi ispitit la Masa.
17. Să ţineţi bine poruncile Domnului Dumnezeului vostru, legile Lui şi hotărârile Lui, pe care vi le-a dat El.
18. Să faci ceea ce este drept şi bine înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, ca să-ţi fie bine şi ca să intri şi să iei în stăpânire pământul pe care Domnul cu jurământ 1-a făgăduit părinţilor tăi.
19. Şi ca să alunge El pe toţi vrăjmaşii tăi de la faţa ta, cum a zis Domnul.
20. De te va întreba în viitor fiul tău şi va zice: Ce înseamnă aceste porunci, hotărâri şi legi pe care vi le-a dat Domnul Dumnezeul vostru? Să-i spui fiului tău:
21. Am fost robi la Faraon în Egipt şi Domnul Dumnezeu ne-a scos din Egipt cu mână tare şi cu braţ înalt.
22. Şi a arătat Domnul Dumnezeu semne şi minuni mari şi pedepse a adus înaintea ochilor noştri, asupra Egiptului, asupra lui Faraon, asupra a toată casa lui şi asupra oştirii lui;
23. Iar pe noi ne-a scos de acolo Domnul Dumnezeul nostru ca să ne ducă şi să ne dea pământul pentru care s-a jurat părinţilor noştri că ni-l va da.
24. Atunci ne-a poruncit Domnul să împlinim toate hotărârile acestea şi să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne fie bine în toate zilele, ca şi acum.
25. Şi va face milă cu noi de ne vom sili să împlinim toate aceste porunci ale legii înaintea feţei Domnului Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit".

Capitolul 7 - Israel trebuie să-i nimicească pe canaaneeni şi să le ardă idolii

1. "Când Domnul Dumnezeul tău te va duce în pământul la care mergi ca să-l moşteneşti şi va izgoni de la faţa ta neamurile cele mari şi multe şi anume: pe hetei, pe gherghesei, pe amorei, pe canaanei, pe ferezei, pe hevei şi pe iebusei - şapte neamuri, care sunt mai mari şi mai puternice decât tine -
2. Şi le va da Domnul Dumnezeul tău în mâinile tale şi le vei bate, atunci să le nimiceşti, să nu faci cu ele legământ şi să nu le cruţi.
3. Să nu te încuscreşti cu ele: pe fiica ta să nu o dai după fiul lui şi pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău,
4. Că vor abate pe fiii tăi de la Mine ca să slujească altor dumnezei, şi se va aprinde asupra voastră mânia Domnului şi curând te va pierde.
5. Ci să faceţi cu ele aşa: jertfelnicile lor să le stricaţi, stâlpii lor să-i dărâmaţi, dumbrăvile lor să le tăiaţi şi idolii dumnezeilor lor să-i ardeţi cu foc.
6. Că eşti poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău şi te-a ales Domnul Dumnezeul tău ca să-I fii poporul Lui ales din toate popoarele de pe pământ.

7. Şi Domnul v-a primit, nu pentru că sunteţi mai mulţi la număr decât toate popoarele - căci sunteţi mai puţini la număr decât toate popoarele, -
8. Ci pentru că vă iubeşte Domnul; şi ca să Îşi ţină jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri, v-a scos Domnul cu mână tare şi cu braţ înalt şi v-a scăpat din casa robiei şi din mâna lui Faraon, regele Egiptului.
9. Să ştii dar că Domnul Dumnezeul tău este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeu credincios, Care păzeşte legământul Său şi mila Sa, până la al miilea neam, către cei ce-L iubesc şi păzesc poruncile Lui;
10. Şi răsplăteşte la fel celor ce-L urăsc, pierzându-i, şi nu întârzie să răsplătească, cu aceeaşi măsură, celor ce-L urăsc.
11. Păzeşte dar poruncile, hotărârile şi legile pe care-ţi poruncesc astăzi să le împlineşti.
12. De vei asculta legile acestea, de le vei păzi şi le vei împlini, atunci şi Domnul Dumnezeul tău va ţine legământul şi mila Sa faţă de tine, cum S-a jurat El părinţilor tăi;
13. Te va iubi, te va binecuvânta, te va înmulţi şi va binecuvânta rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, pâinea ta, vinul tău, untdelemnul tău, pe cele născute ale vitelor tale mari şi ale oilor turmei tale în pământul acela, pentru care S-a jurat El părinţilor tăi să ţi-l dea ţie.
14. Şi vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele şi nu se va afla sterp sau stearpă nici între ai tăi, nici între dobitoacele tale.
15. Va depărta de la tine Domnul Dumnezeul tău toată neputinţa şi nici una din bolile cele rele ale egiptenilor, pe care le-ai văzut şi le ştii, nu va aduce asupra ta, ci le va trimite asupra celor ce te urăsc pe tine.
16. Mânca-vei toată agonisita popoarelor pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le va da ţie; să nu le cruţe ochiul tău şi să nu slujeşti dumnezeilor lor, că aceasta este cursă pentru tine.
17. Nu cumva să zici în inima ta: Popoarele acestea sunt mai mari la număr decât mine, cum le voi putea izgoni?
18. Să nu te temi de ele, ci adu-ţi aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău cu Faraon şi cu tot Egiptul,
19. Şi de acele încercări mari, pe care le-au văzut ochii tăi, de acele semne şi minuni mari, de mâna cea tare şi de braţul cel înalt cu care te-a scos Domnul Dumnezeul tău. Tot aşa va face Domnul Dumnezeul tău cu toate popoarele de care te temi.
20. Încă şi viespi va trimite Domnul Dumnezeul tău asupra lor până ce vor pieri cei ce au rămas şi s-au ascuns de la faţa ta.
21. Nu te înspăimânta de ei, că Domnul Dumnezeul tău, Cel din mijlocul tău, este Dumnezeu mare şi minunat.

22. Domnul Dumnezeul tău va izgoni dinaintea ta popoarele acestea încetul cu încetul; nu poţi să le pierzi repede, ca să nu se pustiiască pământul şi să nu se înmulţească împotriva ta fiarele câmpului;
23. Ci ţi le va da Domnul Dumnezeul tău şi le va pune în mare tulburare, încât vor pieri.
24. Va da pe regii lor în mâinile tale şi tu vei pierde numele lor de sub cer: nimeni nu-ţi va putea sta înainte până îi vei stârpi.
25. Idolii dumnezeilor lor să-i ardeţi cu foc; să nu doreşti a lua argintul sau aurul de pe ei, ca să nu-ţi fie aceasta cursă, că urâciune sunt aceştia înaintea Domnului Dumnezeului tău,
26. Şi urâciunea idolească să n-o duci în casa ta, ca să nu cazi sub blestem, ca ea. Fereşte-te de aceasta şi să-ţi fie scârbă de ea, că este blestemată".

Capitolul 8 - Îndemn către popor să nu uite binefacerile lui Dumnezeu

1. "Siliţi-vă să împliniţi toate poruncile acestea pe care vi le dau eu astăzi, ca să fiţi vii şi să vă înmulţiţi şi să vă duceţi să luaţi în stăpânire pământul cel bun pe care cu jurământ l-a făgăduit Domnul Dumnezeul părinţilor voştri.
2. Să-ţi aduci aminte de toată calea pe care te-a povăţuit Domnul Dumnezeul tău prin pustie de acum patruzeci de ani, ca să te smerească, ca să te încerce şi ca să afle ce este în inima ta şi de ai să păzeşti sau nu poruncile Lui.
3. Te-a smerit, te-a pedepsit cu foamea şi te-a hrănit cu mana pe care nu o cunoşteai şi pe care nu o cunoşteau nici părinţii tăi, ca să-ţi arate că nu numai cu pâine trăieşte omul, ci că omul trăieşte şi cu tot Cuvântul ce iese din gura Domnului.
4. Haina ta nu s-a învechit pe tine şi piciorul tău n-a căpătat bătături în aceşti patruzeci de ani.
5. Dar să ştii în inima ta că Domnul Dumnezeul tău te învaţă, cum învaţă omul pe fiul său.
6. Păzeşte dar poruncile Domnului Dumnezeului tău, umblând în căile Lui şi temându-te de El.
7. Că Domnul Dumnezeul tău te va duce într-o ţară bună, ţară de curgeri de apă, de izvoare şi de ape adânci, care ţâşnesc în văi şi în munţi;
8. Ţară în care se află: grâu, orz, viţă de vie, smochine şi rodii;
9. Într-o ţară unde sunt măslini, untdelemn şi miere, în care fără lipsă vei mânca pâinea ta şi nu vei duce lipsă de nimic; în care pietrele au fier şi din munţii căreia vei scoate aramă.
10. Când însă vei mânca şi te vei sătura, să binecuvântezi pe Domnul Dumnezeul tău pentru ţara cea bună pe care ţi-a dat-o.

11. Fereşte-te de a uita pe Domnul Dumnezeul tău şi de a nu păzi poruncile Lui, legile Lui şi hotărârile Lui pe care ţi le spun eu astăzi.
12. Când vei mânca şi te vei sătura şi îţi vei face case frumoase şi vei trăi în ele;
13. Când vei avea multe vite mari şi mărunte şi mult argint şi aur şi vei avea de toate la tine,
14. Vezi să nu se mândrească inima ta şi să nu uiţi pe Domnul Dumnezeul tău Care te-a scos din Egipt, din casa robiei;
15. Care te-a povăţuit prin pustiul cel mare şi groaznic, unde sunt şerpi veninoşi, scorpioni şi locuri arse de soare şi fără de apă;
16. Care a scos pentru tine izvor din stânca de cremene, te-a hrănit în pustie cu mana pe care tu n-o cunoşteai şi n-o cunoşteau nici părinţii tăi, ca să te smerească şi să te încerce,
17. Ca să-ţi facă bine în urmă şi ca să nu zici în inima ta: Puterea mea şi tăria mâinii mele mi-au adus bogăţia aceasta;
18. Ci ca să-ţi aduci aminte de Domnul Dumnezeul tău, că El îţi dă putere să faci bogăţie, ca să-Şi ţină, ca acum, legământul Lui, pe care cu jurământ l-a întărit cu părinţii tăi.
19. Iar dacă vei uita pe Domnul Dumnezeul tău şi vei merge după dumnezeii altora, vei sluji acelora şi te vei închina lor, vă mărturisesc astăzi pe cer şi pe pământ că veţi pieri.
20. Cum pier popoarele, pe care Domnul Dumnezeu le pierde dinaintea voastră, aşa veţi pieri şi voi, de nu veţi asculta glasul Domnului Dumnezeului vostru!"

Capitolul 9 - Moise le aminteşte israeliţilor fărădelegile lor din trecut

1. "Ascultă, Israele, de acum tu vei trece Iordanul, ca să intri şi să cuprinzi popoare mai mari şi mai puternice decât tine şi cetăţi mari cu ziduri până la cer,
2. Precum şi pe poporul cei mare, mult la număr şi înalt la statură, pe fiii lui Enac, de care tu ai auzit spunându-se: Cine se va împotrivi fiilor lui Enac?"
3. Află dar astăzi că Domnul Dumnezeul tău merge înaintea ta. Acesta este foc mistuitor: pierde-i-va şi-i va doborî înaintea ta, şi tu îi vei izgoni şi-i vei omorî curând, cum ţi-a grăit Domnul.
4. Când îi va izgoni Domnul Dumnezeul tău de la faţa ta, să nu zici în inima ta: “Pentru dreptatea mea m-a adus Domnul să stăpânesc pe acest pământ bun", căci pentru necredincioşia popoarelor acestora le izgoneşte Domnul de la faţa ta.
5. Nu pentru dreptatea ta şi nici pentru dreptatea inimii tale mergi să moşteneşti pământul lor, ci pentru necredinţa şi fărădelegile popoarelor acestora le izgoneşte Domnul Dumnezeul tău de la faţa ta şi ca să împlinească făgăduinţa cu care S-a jurat Domnul părinţilor tăi: lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov.

6. De aceea să ştii astăzi că nu pentru dreptatea ta îţi dă Domnul Dumnezeul tău să moşteneşti acest pământ bun, că tu eşti un popor tare la cerbice.
7. Ţine minte şi nu uita de câte ori ai mâniat pe Domnul Dumnezeul tău în pustie; din ziua când aţi ieşit din pământul Egiptului şi până ce au sosit la locul acesta, necontenit v-aţi împotrivit Domnului.
8. La Horeb aţi mâniat pe Domnul şi aţi pornit pe Domnul asupra voastră, aşa încât a vrut să vă piardă.
9. Când m-am suit eu pe munte, ca să primesc lespezile de piatră, tablele legământului, pe care l-a încheiat Domnul cu voi, am stat în munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi,
10. Şi nici pâine n-am mâncat, nici apă n-am băut. Atunci mi-a dat Domnul două table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu; pe acelea erau scrise toate cuvintele pe care vi le-a grăit Domnul pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării.
11. Dar după trecerea celor patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, când mi-a dat Domnul cele două table de piatră, tablele legământului, mi-a zis Domnul:
12. "Scoală şi te pogoară repede de aici, că s-a răzvrătit poporul tău pe care l-ai scos din Egipt; curând s-a abătut el de la calea pe care i-am poruncit să meargă şi şi-a făcut chip turnat".
13. Tot atunci mi-a mai zis Domnul: "De mai multe ori ţi-am grăit şi ţi-am zis: Mă uit la poporul acesta şi văd că este popor tare la cerbice.
14. Lasă-Mă dar acum să-l pierd şi să şterg numele lui de sub cer şi voi ridica din tine popor mai mare, mai puternic şi mai mult la număr decât ei".
15. Atunci eu m-am întors şi m-am pogorât din munte, iar muntele ardea în foc. Cele două table ale legământului erau în amândouă mâinile mele.
16. Am văzut însă că voi păcătuiserăţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru, vă făcuserăţi un viţel turnat şi vă abătuserăţi curând de la calea pe care vă poruncise Domnul să o urmaţi.
17. Am luat atunci cele două table şi, aruncându-le cu amândouă mâinile mele, le-am sfărâmat înaintea ochilor voştri.
18. Apoi am îngenunchiat a doua oară înaintea Domnului, ca şi întâia oară, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, fără să mănânc pâine şi fără să beau apă; m-am rugat pentru păcatele voastre cu care aţi greşit voi, făcând rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului vostru şi mâniindu-L.
19. Că eu am fost îngrozit de mânia şi de iuţimea cu care Se mâniase Domnul pe voi, voind să vă piardă. Şi m-a auzit Domnul şi de data aceasta.
20. Atunci Se mâniase Domnul foarte tare şi pe Aaron, vrând să-l piardă şi pe el; dar m-am rugat eu în vremea aceea şi pentru Aaron.

21. Iar păcatul vostru pe care l-aţi făcut, adică viţelul, l-am luat, l-am ars în foc, l-am sfărâmat şi l-am pisat bine, până când s-a făcut mărunt ca praful, şi praful acesta l-am aruncat în pârâul ce curgea din munte.
22. La Tabeerah, la Masa şi la Chibrot-Hataava voi iarăşi aţi mâniat pe Domnul Dumnezeul vostru.
23. Când v-a trimis Domnul din Cadeş-Barnea, zicând: Mergeţi de luaţi pământul pe care vi-l dau Eu, v-aţi împotrivit poruncii Domnului Dumnezeului vostru şi nu l-aţi crezut, nici n-aţi ascultat glasul Lui.
24. Nesupuşi aţi fost Domnului chiar din ziua când am început a vă cunoaşte.
25. Îngenunchind, aşadar, înaintea Domnului, m-am rugat eu patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, căci Domnul zisese să vă piardă. Eu însă m-am rugat Domnului şi am zis:
26. Stăpâne Doamne, Împărate, Dumnezeule, nu pierde pe poporul Tău şi moştenirea Ta, pe care l-ai izbăvit cu mărirea puterii Tale şi pe care l-ai scos din Egipt cu mână tare şi cu braţul Tău cel înalt.
27. Adu-Ţi aminte de robii Tăi: Avraam, Isaac şi Iacov, cărora Te-ai jurat pe Tine Însuţi; nu Te uita la cerbicia poporului acestuia, nici la necredinţa lui, nici la păcatele lui,
28. Ca cei ce trăiesc în pământul de unde ne-ai scos Tu să nu zică: Domnul nu i-a putut duce în pământul ce le-a făgăduit şi, urându-i, i-a scos ca să-i omoare în pustiu.
29. Ei sunt poporul Tău şi moştenirea Ta, pe care l-ai scos din pământul Egiptului cu puterea Ta cea mare şi cu braţul Tău cel înalt".

Capitolul 10 - Alte table ale Legii şi chivotul lor. Alegerea leviţilor. Credincioşia faţă de Dumnezeu. Tăierea-mprejur a inimii

1. "Atunci mi-a zis Domnul: Ciopleşte-ţi două table de piatră, ca şi cele dintâi, şi suie-te la Mine în munte şi-ţi fă un chivot de lemn;
2. Că Eu am să scriu pe tablele acelea cuvintele ce au fost pe tablele cele dintâi, pe care le-ai sfărâmat, iar tu să le pui în chivot.
3. Am făcut atunci un chivot din lemn de salcâm, am cioplit două table de piatră, ca şi cele dintâi, şi m-am suit în munte cu cele două table în mâinile mele.
4. Iar El a scris pe table, cum fusese scris şi pe cele dintâi, cele zece porunci pe care vi le spusese Domnul pe munte din mijlocul focului, în ziua adunării, şi mi le-a dat Domnul mie;
5. Iar eu m-am întors şi m-am pogorât din munte şi am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, ca să stea acolo, cum îmi poruncise Domnul.
6. Apoi au plecat fiii lui Israel din Beerot-Bene-Iaacan la Mosera. Acolo a murit Aaron şi a fost îngropat acolo şi în locul lui s-a făcut preot Eleazar, fiul lui.

7. De acolo am plecat la Gudgod şi din Gudgod la Iotbata, în pământul unde sunt cursuri de apă.
8. În vremea aceea a ales Domnul seminţia lui Levi, ca să poarte chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului, să-I slujească, să se roage şi să-I binecuvânteze numele Lui, cum face până în ziua de astăzi.
9. De aceea n-are levitul parte şi moştenire cu fraţii săi, căci moştenirea lui este Domnul, cum i-a spus Domnul Dumnezeul tău.
10. Deci am stat eu pe munte, ca şi întâia oară, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi m-a ascultat Domnul şi de astă dată şi n-a mai vrut Domnul să te piardă,
11. Ci mi-a zis Domnul: Scoală şi mergi înaintea poporului acestuia, ca să intre şi să moştenească pământul pentru care M-am jurat părinţilor lor să li-l dau.
12. Aşadar, Israele, ce cere de la tine Domnul Dumnezeul tău? - Numai aceasta: să te temi de Domnul Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să-L iubeşti şi să slujeşti Domnului Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău;
13. Să păzeşti poruncile Domnului Dumnezeului tău şi hotărârile Lui pe care ţi le spun eu astăzi, ca să-ţi fie bine.
14. Iată, al Domnului Dumnezeului tău este cerul şi cerurile cerurilor, pământul şi toate cele de pe el.
15. Dar numai pe părinţii tăi i-a primit Domnul şi i-a iubit şi v-a ales pe voi, sămânţa lor de după ei, din toate popoarele, cum vedeţi astăzi.
16. Deci să tăiaţi împrejur inima voastră şi de acum înainte să nu mai fiţi tari la cerbice;
17. Că Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor şi Stăpânul stăpânilor, Dumnezeu mare şi puternic şi minunat, Care nu caută la faţă, nici nu ia mită;
18. Care face dreptate orfanului şi văduvei şi iubeşte pe pribeag şi-i dă pâine şi hrană.
19. Să iubiţi şi voi pe pribeag, că şi voi aţi fost pribegi în pământul Egiptului.
20. De Domnul Dumnezeul tău să te temi, numai Lui să-I slujeşti, de El să te lipeşti şi cu numele Lui să te juri.
21. El este lauda ta şi El este Dumnezeul tău, Cel ce a făcut cu tine acele lucruri mari şi înfricoşătoare pe care le-au văzut ochii tăi.
22. Şaptezeci şi cinci de suflete erau părinţii tăi când au venit în Egipt, iar acum Domnul Dumnezeul tău ţi-a sporit numărul ca stelele cerului".

Capitolul 11 - Îndemnuri la paza poruncilor Domnului

1. Să-L iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, şi-n toate zilele să păzeşti ceea ce ţi-a spus El să păzeşti, hotărârile Lui şi judecăţile Lui.

2. Băgaţi de seamă dar că eu nu grăiesc cu copiii voştri, care nu ştiu şi n-au văzut pedeapsa Domnului Dumnezeului vostru, nici slava Lui, nici mâna Lui cea tare, nici braţul Lui cel înalt,
3. Nici semnele Lui, nici lucrurile Lui, pe care le-a făcut în mijlocul Egiptului cu Faraon, regele egiptean, şi cu tot pământul lui,
4. Nici ce a făcut El cu oştirea egipteană, cu caii lui şi cu carele lui, pe care le-a înecat în apele Mării Roşii, când alergau după voi; şi i-a pierdut Domnul Dumnezeu până în ziua de astăzi;
5. Nici ce a făcut El pentru voi în pustie, până când aţi ajuns în locul acesta;
6. Nici ce a făcut El cu Datan şi Abiron, fiii lui Eliab, fiul lui Ruben, când şi-a deschis pământul gura sa şi în mijlocul a tot Israelul i-a înghiţit pe ei, pe familiile lor, corturile lor şi toată averea ce o aveau.
7. Căci ochii voştri au văzut toate lucrurile cele mari ale Domnului, pe care le-a făcut El.
8. De aceea păziţi toate poruncile Lui, pe care vi le spun eu astăzi, ca să fiţi vii şi să vă întăriţi, să vă duceţi să moşteniţi pământul în care veţi trece peste Iordan ca să-l stăpâniţi;
9. Şi ca să trăiţi multă vreme în pământul acela pentru care Domnul S-a jurat părinţilor voştri să li-l dea lor şi seminţiei lor, în pământul unde curge miere şi lapte.
10. Căci pământul la care mergi tu ca să-l stăpâneşti nu este ca pământul Egiptului din care ai ieşit, unde, semănând sămânţa, o udai cu ajutorul picioarelor tale, ca pe o grădină de legume.
11. "Să iubeşti dar pe Domnul Dumnezeul tău şi să păzeşti în toate zilele cele ce ţi-a poruncit El să păzeşti: hotărârile Lui, legile Lui şi poruncile Lui.
11. Ci pământul în care treceţi ca să-l stăpâniţi este o ţară cu munţi şi cu văi şi se adapă cu apă din ploaia cerului.
12. Este ţara de care poartă grijă Domnul Dumnezeul tău; ochii Domnului Dumnezeului tău sunt necontenit asupra ei, de la începutul anului până la sfârşitul lui.
13. De veţi asculta poruncile Mele pe care vi le dau astăzi, zice Domnul, şi veţi iubi pe Domnul Dumnezeul vostru şi-I veţi sluji din toată inima şi din tot sufletul vostru,
14. Voi da pământului vostru ploaie la vreme, timpurie şi târzie, şi-ţi vei strânge pâinea ta, vinul tău şi untdelemnul tău;
15.Voi da iarbă pe câmpia ta pentru dobitoacele tale şi vei mânca şi te vei sătura.
16. Păziţi-vă să nu se mândrească inima voastră şi să nu vă abateţi, nici să vă apucaţi să slujiţi altor dumnezei şi să vă închinaţi lor.

17. Că atunci se va aprinde mânia Domnului asupra voastră, va închide cerul şi nu va fi ploaie şi pământul nu-şi va da roadele sale; iar voi veţi pieri curând de pe pământul cel bun pe care Domnul vi-l dă.
18. Puneţi dar aceste cuvinte ale mele în inima voastră şi în sufletul vostru; legaţi-le ca semn la mâna voastră şi să le aveţi ca pe o tăbliţă pe fruntea voastră.
19. Să învăţaţi acestea şi pe fiii voştri, grăind de ele când şedeţi acasă şi când mergeţi pe cale, când vă culcaţi şi când vă sculaţi.
20. Să le scrieţi pe uşorii caselor voastre şi pe porţile voastre,
21. Ca zilele voastre şi zilele copiilor voştri în acel pământ bun, pentru care Domnul S-a jurat părinţilor voştri, să fie atât de multe, câte vor fi zilele cerului deasupra pământului.
22. Că de veţi păzi voi toate poruncile acestea, pe care vă poruncesc să le păziţi, şi de veţi iubi pe Domnul Dumnezeul vostru, umblând în toate căile Lui şi lipindu-vă de El,
23. Va alunga Domnul toate popoarele acestea de la faţa voastră şi veţi stăpâni popoare mai mari şi mai puternice decât voi.
24. Tot locul pe care va călca piciorul vostru va fi al vostru; de la pustiu până la Liban, de la râul Eufratului şi până la marea cea de la asfinţit, se vor întinde hotarele voastre.
25. Nimeni nu va putea sta înaintea voastră; Domnul Dumnezeul vostru va aduce frică şi cutremur peste tot pământul dinaintea voastră, în care veţi călca voi, după cum v-a grăit.
26. Iată, eu vă pun astăzi înainte binecuvântare şi blestem:
27. Binecuvântare veţi avea dacă veţi asculta poruncile Domnului Dumnezeului vostru, pe care vi le spun eu astăzi; iar blestem, dacă nu veţi asculta poruncile Domnului Dumnezeului vostru,
28. Ci vă veţi abate de la calea pe care v-o poruncesc astăzi şi veţi merge după dumnezei pe care nu-i ştiţi.
29. Când te va duce Domnul Dumnezeul tău în pământul acela în care mergi ca să-l moşteneşti, atunci să rosteşti binecuvântarea pe muntele Garizim şi blestemul pe muntele Ebal.
30. Iată, aceştia sunt peste Iordan, în drumul spre asfinţitul soarelui, în pământul canaaneilor, care locuiesc pe şesul Arabah din faţa Ghilgalei, aproape de stejarul More.
31. Căci voi veţi trece Iordanul, ca să mergeri să luaţi pământul pe care Domnul Dumnezeul vostru vi-l dă moştenire veşnică şi-l veţi lua în stăpânire şi veţi trăi în el.
32. Aşadar siliţi-vă să păziţi toate hotărârile şi poruncile Lui pe care vi le pun eu astăzi înainte".

Capitolul 12 – Locul adevăratei slujiri lui Dumnezeu

1. "Iată hotărârile şi legile pe care trebuie să vă siliţi a le împlini în pământul ce Domnul Dumnezeul părinţilor voştri vi-l dă în stăpânire, în toate zilele cât veţi trăi în pământul acela.
2. Să pustiiţi toate locurile în care popoarele ce le veţi supune au slujit dumnezeilor lor, cele din munţii înalţi, cele de pe dealuri şi cele de sub orice copac umbros.
3. Să dărâmaţi jertfelnicele lor, să stricaţi stâlpii lor, să ardeţi cu foc copacii lor, să sfărâmaţi idolii dumnezeilor lor şi să ştergeţi numele lor din locurile acelea.
4. Iar Domnului Dumnezeului vostru să nu-I faceţi aşa;
5. Ci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru din toate seminţiile voastre, ca să-Şi pună numele Său asupra lui, să veniţi să-l cercetaţi.
6. Acolo să aduceţi arderile de tot ale voastre şi jertfele voastre, zeciuielile voastre şi ridicarea mâinilor voastre, făgăduinţele voastre, prinoasele voastre cele de bună voie şi jertfele voastre de pace, pe întâii născuţi ai vitelor voastre mari şi ai vitelor voastre mici;
7. Să mâncaţi acolo înaintea Domnului Dumnezeului vostru şi să vă veseliţi cu familiile voastre pentru toate câte au făcut mâinile voastre şi cu câte v-a binecuvântat Domnul Dumnezeul vostru.
8. Să nu faceţi aşa cum facem noi acum aici, adică ceea ce i se pare fiecăruia că este bine;
9. Căci noi acum n-am intrat în locul odihnei şi în moştenirea pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău;
10. Ci când veţi trece Iordanul şi vă veţi aşeza în pământul ce vi-l dă Domnul Dumnezeul vostru moştenire, când El vă va linişti de toţi vrăjmaşii voştri, care vă înconjură, şi veţi trăi la adăpost de primejdii,
11. Atunci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, ca să-Şi pună numele asupra Lui, acolo să aduceţi tot ce v-am poruncit Eu astăzi: arderile de tot ale voastre, jertfele voastre, zeciuielile voastre, ridicarea mâinilor voastre şi toate cele alese după făgăduinţele voastre, ce aţi făgăduit Domnului Dumnezeului vostru.
12. Să vă veseliţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru, voi, fiii voştri şi fiicele voastre, robii voştri, roabele voastre şi levitul cel din mijlocul sălaşurilor voastre, că acela n-are parte şi moştenire cu voi.
13. Fereşte-te de a-ţi aduce arderile de tot ale tale în orice loc s-ar întâmpla,
14. Ci numai în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău în una din seminţiile tale, şi fă tot ce ţi-am poruncit eu astăzi.
15. Totuşi, când îţi va pofti sufletul, vei putea să junghii şi să mănânci carne oriunde vei trăi, după binecuvântarea pe care ţi-a dat-o Domnul Dumnezeul tău; cel

ce va fi necurat şi cel ce va fi curat vor putea să mănânce carne, cum se mănâncă cea de căprioară şi cea de cerb.
16. Numai sânge să nu mâncaţi, ci să-l vărsaţi jos ca apa.
17. Tu nu vei putea să mănânci în sălaşurile tale zeciuiala de la pâinea ta, de la vinul tău şi de la untdelemnul tău, întâii născuţi ai vitelor tale mari şi ai vitelor tale mărunte, nici darurile tale de bună voie, pe care le-ai făgăduit, nici prinoasele tale cele de bună voie, nici cele ridicate ale mâinilor tale,
18. Ci acestea să le mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, tu şi fiul tău, fiica ta, robul tău şi roaba ta, levitul şi străinul care este în locaşurile tale şi să te veseleşti înaintea Domnului Dumnezeului tău de toate câte au făcut mâinile tale.
19. Bagă de seamă să nu părăseşti pe levit în toate zilele cât vei trăi în pământul tău.
20. Când va lărgi Domnul Dumnezeul tău hotarele tale, precum ţi-a grăit El, şi vei zice: Voi mânca şi carne, pentru că sufletul tău doreşte să mănânce carne, mănâncă şi carne, după dorinţa sufletului tău.
21. De va fi departe de tine locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să-Şi pună numele asupra lui, atunci să junghii din vitele tale mari şi mărunte pe care ţi le-a dat Domnul Dumnezeul tău, după cum ţi-am poruncit eu, şi să mănânci în locuinţele tale, după dorinţa sufletului tău.
22. Dar să le mănânci cum se mănâncă cerbul şi căprioara; aceasta poate să mănânce şi cel curat şi cel necurat al tău.
23. Dar ia bine seama să nu mănânci sânge, pentru că sângele are în el viaţă şi să nu mănânci viaţa laolaltă cu carnea.
24. Să nu mănânci sângele, ci să-l verşi jos ca apa.
25. Să nu-l mănânci, ca să-ţi fie bine în veci, ţie şi copiilor tăi de după tine, şi bine-ţi va fi de vei face cele bune şi cele plăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău.
26. Dar cele închinate ale tale, câte le vei avea, şi cele făgăduite ale tale, ia-le şi vino la locul acela pe care 1-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să se cheme numele Lui acolo.
27. Să săvârşeşti arderile de tot ale tale, carnea şi sângele, pe jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău; sângele celorlalte jertfe ale tale să fie vărsat lângă jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău, iar carnea lor s-o mănânci.
28. Ascultă şi împlineşte toate poruncile acestea pe care ţi le dau eu astăzi, ca să-ţi fie bine în veci, ţie şi copiilor tăi şi bine-ţi va fi de vei face cele bune şi plăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău.
29. Când Domnul Dumnezeul tău va pierde de la faţa ta popoarele la care mergi, ca să le cuprinzi, şi după ce le vei cuprinde şi te vei aşeza în pământul lor,

30. Atunci să te păzeşti ca să nu cazi în cursă şi să le urmezi lor, după ce le vei pierde de pe faţa pământului, şi să nu cauţi pe dumnezeii lor, zicând: Cum au slujit popoarele acestea dumnezeilor lor, aşa voi face şi eu.
31. Să nu faci aşa Domnului Dumnezeului tău, căci aceia fac dumnezeilor lor toate de care se îndepărtează Domnul şi pe care le urăşte El; aceia şi pe fiii şi pe fiicele lor le ard pe foc înaintea dumnezeilor lor.
32. Toate câte vă poruncesc siliţi-vă să le împliniţi şi nici să adaugi şi nici să laşi ceva din ele".

Capitolul 13 - Pedepsirea celor ce îndeamnă la idolatrie

1. "De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise şi va face înaintea ta semn şi minune,
2. Şi se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ţi-a grăit el, şi-ţi va zice atunci: Să mergem după alţi dumnezei, pe care tu nu-i ştii şi să le slujim acelora,
3. Să nu asculţi cuvintele proorocului aceluia sau ale acelui văzător de vise, că prin aceasta vă ispiteşte Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiţi pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru.
4. Domnului Dumnezeului vostru să-I urmaţi şi de El să vă temeţi; să păziţi poruncile Lui şi glasul Lui să-l ascultaţi; Lui să-I slujiţi şi de El să vă lipiţi.
5. Iar pe proorocul acela sau pe văzătorul acela de vise să-l daţi morţii, pentru că v-a sfătuit să vă abateţi de la Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-a scos din pământul Egiptului şi v-a izbăvit din casa robiei, dorind să te abată de la calea pe care ţi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să mergi; pierde dar răul din mijlocul tău.
6. De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu şi părinţii tăi nu i-aţi ştiut,
7. Dumnezeilor acelor popoare, care locuiesc împrejurul tău, aproape sau departe de tine, de la un capăt până la celălalt al pământului,
8. Să nu te învoieşti cu ei, nici să-i asculţi; să nu-i cruţe ochii tăi, să nu-ţi fie milă de ei, nici să-i ascunzi;
9. Ci ucide-i; mâna ta să fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, şi apoi să urmeze mâinile a tot poporul.
10. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.
11. Tot Israelul va auzi aceasta şi se va teme şi nu se vor mai apuca pe viitor să mai facă în mijlocul tău asemenea rău.

12. De vei auzi de vreuna din cetăţile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le dă ca să locuieşti,
13. Că s-au ivit în ea oameni necredincioşi dintre ai tăi şi au smintit pe locuitorii cetăţii lor, zicând: Haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-aţi ştiut,
14. Caută, cercetează şi întreabă bine, şi de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău,
15. Să loveşti pe locuitorii acelei cetăţi cu ascuţişul sabiei, s-o dai, blestemului pe ea şi tot ce este în ea şi dobitoacele ei să le treci prin ascuţişul sabiei.
16. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieţii ei şi să arzi cu foc cetatea şi toată prada ei, ca ardere de tot Domnului Dumnezeului tău; să fie ea pe vecie dărâmată şi niciodată să nu se mai zidească.
17. Nimic din cele blestemate să nu se lipească de mâna ta, ca să-Şi potolească Domnul iuţimea mâniei Sale şi să-ţi dea milă şi îndurare, şi să te înmulţească, cum ţi-a grăit şi ţie şi cum S-a jurat părinţilor tăi,
18. De vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind toate poruncile Lui pe care ţi le dau acum şi făcând cele bune şi plăcute înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău".

Capitolul 14 - Jelanii oprite. Mâncăruri curate şi necurate

1. "Voi sunteţi fiii Domnului Dumnezeului vostru; să nu faceţi crestături pe trupul vostru şi să nu vă tundeţi părul de deasupra ochilor voştri, pentru morţi;
2. Căci voi sunteţi poporul sfânt al Domnului Dumnezeului vostru şi pe voi v-a ales Domnul ca să-I fiţi poporul Lui de moştenire dintre toate popoarele câte sunt pe pământ.
3. Să nu mâncaţi nici un lucru necurat.
4. Iată dobitoacele pe care le puteţi mânca:
5. Boul, oaia, capra, cerbul, gazela, antilopa, ţapul, cerboaica, boul sălbatic şi capra sălbatică.
6. Orice dobitoc care are copita despicată, cu spintecătură adâncă între amândouă părţile copitei şi care dobitoc rumegă mâncarea, se mănâncă.
7. Dintre cele ce îşi rumegă mâncarea sau îşi au copita despicată printr-o spintecătură adâncă, numai acestea nu se mănâncă: cămila, iepurele şi iepurele de casă, pentru că, deşi acestea îşi rumegă mâncarea, dar nu-şi au copita despicată, acestea sunt necurate pentru voi.
8. Nu se mănâncă porcul, pentru că, deşi are copita despicată, nu îşi rumegă mâncarea; acesta este necurat pentru voi. Carnea acestora să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi.
9. Din toate vietăţile care sunt în apă, să mâncaţi pe acelea care au aripi şi solzi;

10. Iar pe toate celelalte, care n-au aripi şi solzi, să nu le mâncaţi; necurate sunt pentru voi.
11. Orice pasăre curată s-o mâncaţi.
12. Dar din ele să nu mâncaţi pe acestea: vulturul, vulturul răpitor şi vulturul de mare,
13.Corbul, şoimul, gaia cu soiurile ei,
14. Tot soiul de ciori,
15. Struţul, cucuveaua, pescăruşul şi uliul cu soiurile lui,
16. Huhurezul, ibisul şi lebăda,
17. Pelicanul, porfirionul şi corbul de mare,
18. Cocostârcul, pupăza cu soiurile ei şi liliacul.
19. Toate înaripatele târâtoare sunt necurate pentru voi; să nu le mâncaţi.
20. Orice pasăre curată s-o mâncaţi.
21. Să nu mâncaţi nici o mortăciune, ci s-o dai străinului de alt neam ce se va întâmpla să locuiască în casa ta; acela s-o mănânce sau să i-o vinzi, căci tu eşti poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale.
22. Să osebeşti zeciuială din toate veniturile semănăturilor tale, care-ţi vin din ţarina ta în fiecare an,
23. Şi să mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, la locul ce-l va alege El, ca să-I fie numele acolo; adu zeciuială din pâinea ta, din vinul tău, din untdelemnul tău şi pe întâii născuţi ai vitelor tale mari şi ai vitelor tale mărunte, ca să te înveţi a te teme de Domnul Dumnezeul tău în toate zilele.
24. Iar de va fi pentru tine drumul lung, încât să nu poţi aduce acestea, pentru că este departe de tine locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să-şi pună acolo numele Său, şi Domnul Dumnezeul tău te-a binecuvântat,
25. Atunci schimbă acestea pe argint şi ia argintul în mâna ta şi vino la locul pe care 1-a ales Domnul Dumnezeul tău;
26. Apoi cumpără pe argintul acesta tot ce doreşte sufletul tău: boi, oi, vin, sicheră şi orice îţi pofteşte sufletul tău, şi mănâncă acolo înaintea Domnului Dumnezeului tău şi te veseleşte, tu şi familia ta.
27. Dar pe levitul care este în locaşurile tale să nu-l părăseşti, căci el nu are parte şi moştenire cu tine.
28. Iar după trecerea a trei ani, ia toate zeciuielile veniturilor tale din anul acela şi le pune în locaşurile tale;
29. Şi să vină levitul, căci el nu are parte şi moştenire cu tine, şi străinul şi orfanul şi văduva care se află în sălaşurile tale şi să mănânce şi să se sature, ca să te binecuvânteze Domnul Dumnezeul tău în toate lucrurile mâinilor tale, pe care le vei face tu".

Capitolul 15 - Anul iertării. Întâi-născuţii

1. "În anul al şaptelea vei face iertare.
2. Iertarea însă va fi aceasta: tot împrumutătorul, care dă împrumut aproapelui său, să ierte datoria şi să n-o mai ceară de la aproapele său sau de la fratele său, că s-a vestit iertarea în cinstea Domnului Dumnezeului tău.
3. De la cel de alt neam să ceri datoria; iar ce vei avea la fratele tău, să-i ierţi.
4. Numai aşa nu va fi sărac printre voi; că te va binecuvânta Domnul în pământul acela pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă în stăpânire, ca să-l ai moştenire,
5. Dacă vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi te vei sili să plineşti toate poruncile acestea, care ţi le spun eu astăzi.
6. Căci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta, după cum i-a grăit şi vei da împrumut altor popoare, iar tu nu vei lua împrumut; şi vei domni peste multe popoare, iar acelea nu vor domni peste tine.
7. Iar de va fi la tine sărac vreunul din fraţii tăi, în vreuna din cetăţile tale de pe pământul tău pe care ţi-l dă Domnul Dumnezeul tău, să nu-ţi învârtoşezi inima, nici să-ţi închizi mâna ta înaintea fratelui tău celui sărac;
8. Ci să-i deschizi mâna ta şi să-i dai împrumuturi potrivite cu nevoia lui şi cu lipsa ce suferă.
9. Păzeşte-te să nu intre în inima ta gândul nelegiuit şi să zici: Se apropie anul al şaptelea, anul iertării; şi să nu se facă din pricina aceasta ochiul tău nemilostiv către fratele tău cel sărac şi să-l treci cu vederea; că acela va striga împotriva ta către Domnul şi va fi asupra ta păcat mare.
10. Dă-i, dă-i şi împrumuturi câte-ţi va cere şi cît îi va trebui, şi când îi vei da, să nu se întristeze inima ta, căci pentru aceasta te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate lucrurile tale şi în toate câte se vor lucra de mâinile tale.
11. Căci nu va lipsi sărac din pământul tău; de aceea îţi şi poruncesc eu: Deschide mâna ta fratelui tău, săracului tău şi celui lipsit din pământul tău.
12. De ţi se va vinde ţie fratele tău, evreu sau evreică, şase ani să fie rob la tine, iar în anul al şaptelea să-i dai drumul de la tine, slobod.
13. Iar când îi vei da drumul ca să fie slobod, să nu-i dai drumul cu mâinile goale;
14. Ci înzestrează-l din turmele tale, din aria ta, de la teascul tău; dă-i şi lui din cele cu care te-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău.
15. Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în pământul Egiptului şi te-a izbăvit Domnul Dumnezeul tău. Iată pentru ce îţi poruncesc acestea astăzi.
16. Iar dacă acela îţi va zice: Nu mă duc de la tine, pentru că te iubesc pe tine şi casa ta, şi deci îi este bine la tine,
17. Să iei sula şi să-i găureşti urechea lui de uşor, şi îţi va fi rob pe vecie. Tot aşa să faci şi cu roaba ta.

18. Să nu socoteşti o greutate pentru tine când va trebui să-i dai drumul de la tine ca să fie slobod, căci în şase ani ţi-a muncit de două ori cât plata unui străin şi te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate câte vei face.
19. Tot întâiul născut de parte bărbătească, ce se va naşte din vitele tale cele mari şi din vitele mărunte ale tale, să-l închini Domnului Dumnezeului tău. Să nu lucrezi cu boul tău întâi-născut şi să nu tunzi pe întâiul născut din vitele tale mărunte.
20. Înaintea Domnului Dumnezeului tău să mănânci acestea în fiecare an, tu şi familia ta, la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău.
21. Dar dacă va avea vreo meteahnă, şchiopătare, sau orbire, sau altă meteahnă oarecare, să nu-l aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău,
22. Ci să-l mănânci în cetăţile tale; atât cel necurat cît şi cel curat pot să mănânce din el, cum mănâncă o căprioară sau un cerb.
23. Numai sângele lui să nu-l mănânci, ci să-l verşi jos, ca apa".

Capitolul 16 - Cele trei sărbători: a Paştilor, a Săptămânilor, a Corturilor

1. "Să păzeşti luna Aviv şi să prăznuieşti Paştile Domnului Dumnezeului tău, pentru că în luna Aviv te-a scos Domnul Dumnezeul tău din Egipt, noaptea.
2. Să junghii Paştile Domnului Dumnezeului tău din vite mari şi din vite mărunte, la locul pe care-l va alege Domnul, ca să fie numele Lui acolo.
3. Să nu mănânci în timpul Paştilor pâine dospită; şapte zile să mănânci azime, pâinea durerii, ca să-ţi aduci aminte de ieşirea ta din pământul Egiptului în toate zilele vieţii tale, căci cu grăbire ai ieşit tu din pământul Egiptului.
4. Să nu se afle la tine aluat dospit în tot ţinutul tău, timp de şapte zile, şi din carnea care ai adus-o jertfă seara, în ziua întâi, să nu rămână nimic pe dimineaţă.
5.Tu nu poţi să junghii Paştile în vreuna din cetăţile tale, pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le va da.
6. Ci numai în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să rămână acolo numele Lui; să junghii Paştile seara, la asfinţitul soarelui, pe vremea când ai ieşit tu din Egipt.
7. Să frigi şi să mănânci în locul acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, iar a doua zi poţi să te întorci şi să intri în sălaşurile tale.
8. Şase zile să mănânci pâine nedospită, iar în ziua a şaptea este încheierea sărbătorii Domnului Dumnezeului tău; să nu lucrezi în acele zile nimic, fără numai cele pentru suflet.
9. Să numeri apoi şapte săptămâni; dar să începi a număra cele şapte săptămâni de când se va începe secerişul.
10. Şi atunci să săvârşeşti sărbătoarea săptămânilor Domnului Dumnezeului tău cu dar de bunăvoie, cum îţi va da mâna şi după cum vei putea, din cele cu care te-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău.

11. Să te veseleşti înaintea Domnului Dumnezeului tău, tu, fiul tău şi fiica ta, robul tău şi roaba ta, levitul din cetăţile tale şi străinul, orfanul şi văduva, care vor fi în mijlocul tău, în locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să fie numele Lui acolo.
12. Adu-ţi aminte că ai fost rob în Egipt; ţine dar şi păzeşte poruncile acestea.
13. Sărbătoarea corturilor s-o săvârşeşti în şapte zile, după ce vei aduna din aria ta şi din teascul tău.
14. Şi să te veseleşti în sărbătoarea ta: tu, fiul tău şi fiica ta, robul tău şi roaba ta, levitul şi străinul, orfanul şi văduva, care sunt în cetăţile tale.
15. Şapte zile să sărbătoreşti înaintea Domnului Dumnezeului tău, la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să fie numele Lui acolo; că te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău în toate roadele şi în tot lucrul mâinilor tale, şi tu de aceea să fii vesel.
16. De trei ori pe an să se înfăţişeze toţi cei de parte bărbătească înaintea Domnului Dumnezeului tău la locul pe care-l va alege El: la sărbătoarea azimelor, la sărbătoarea săptămânilor şi la sărbătoarea corturilor, dar nimeni să nu se înfăţişeze înaintea feţei Domnului cu mâinile goale.
17. Ci fiecare să vină cu dar în mâna sa, după cum l-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău.
18. în toate cetăţile tale, pe care ţi le va da Domnul Dumnezeul tău, să-ţi pui judecători şi căpetenii după seminţiile tale, ca să judece poporul cu judecată dreaptă.
19. Să nu strici legea, să nu cauţi la faţă şi să nu iei mită, că mita orbeşte ochii înţelepţilor şi strâmbă pricinile drepte.
20. Caută dreptate şi iar dreptate, ca să trăieşti şi să stăpâneşti pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă.
21. Să nu-ţi sădeşti dumbravă de orice fel de copaci împrejurul jertfelnicului pe care-l vei zidi Domnului Dumnezeului tău.
22. Şi să nu-ţi ridici stâlpi idoleşti, care sunt urâţi de Domnul Dumnezeul tău".

Capitolul 17 - Idolatrii. Judecătorii. Regii

1. Să nu aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu beteşug, căci aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.
2. De se va afla la tine, în vreuna din cetăţile tale, pe care ţi le va da Domnul Dumnezeul tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău, călcând legământul Lui,
3. Şi se va duce şi se va apuca să slujească altor dumnezei şi se va închina acelora, sau soarelui, sau lunii, sau la toată oştirea cerească, ceea ce eu n-am poruncit;

4. Şi ţi se va vesti şi vei auzi aceasta, să cercetezi bine şi de se va adeveri aceasta şi se va fi făcut urâciunea aceasta în Israel,
5. Să scoţi pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porţile tale şi să-i ucizi cu pietre.
6. Cel osândit la moarte să moară după spusele a doi sau trei martori; iar pe spusa unui singur martor să nu fie osândit nimeni la moarte.
7. Mâna martorilor să se ridice asupra lui, ca să-l ucidă înaintea tuturor, şi apoi să se ridice mâna a tot poporul. Pierde deci răul din mijlocul tău.
8. Dacă în vreo pricină oarecare îţi va fi greu de ales între sânge şi sânge, între judecată şi judecată, între bătăi şi bătăi şi în cetăţile tale părerile vor fi împărţite, atunci scoală şi du-te la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să-I fie numele acolo,
9. Şi vino la preoţi, la leviţi şi la judecătorul care va fi în zilele acelea şi întreabă-i, iar ei îţi vor spune cum să judeci.
10. Fă după Cuvântul ce-ţi vor spune ei în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să fie chemat numele Lui acolo şi sileşte-te să împlineşti tot ceea ce te vor învăţa ei,
11. După legea pe care te vor învăţa ei şi după hotărârea ce-ţi vor spune-o să faci şi să nu te abaţi nici la dreapta, nici la stânga de la cele ce-ţi vor spune ei.
12. Iar cine se va purta aşa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea Domnului Dumnezeului tău, sau pe judecătorul care va fi în zilele acelea, unul ca acela să moară.
13. Pierde deci răul din Israel şi va auzi tot poporul şi se va teme şi nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie.
14. Când vei ajunge tu în pământul ce ţi-l dă Domnul Dumnezeul tău şi-l vei lua în stăpânire şi te vei aşeza în el şi vei zice: Îmi voi pune rege peste mine, ca celelalte popoare, care sunt împrejurul meu,
15. Atunci să-ţi pui rege peste tine pe acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău: dintre fraţii tăi să-ţi pui rege peste tine; nu vei putea să pui rege peste tine un străin, care nu este din fraţii tăi.
16. Dar să nu-şi înmulţească acela caii şi să nu întoarcă pe popor în Egipt, pentru ca să-şi înmulţească el caii, căci Domnul v-a zis: Să nu vă mai întoarceţi pe calea aceasta.
17. Să nu-şi înmulţească femeile, ca să nu se răzvrătească inima lui, şi nici argintul şi aurul lui să nu şi-l înmulţească peste măsură.
18. Căci, când se va sui pe scaunul regatului său, trebuie să-şi scrie pentru sine cartea legii acesteia din cartea care se află la preoţii leviţilor,
19. Şi să fie aceasta la el şi el să o citească în toate zilele vieţii sale, ca să înveţe a se teme de Domnul Dumnezeul său şi să se silească a împlini toate cuvintele legii acesteia şi toate hotărârile acestea,

20. Ca să nu se îngâmfe inima lui faţă de fraţii lui şi ca să nu se abată el de la lege nici la dreapta, nici la stânga, ci ca să fie el şi fiii lui zile multe la domnie în Israel".

Capitolul 18 - Veniturile preoţilor. Despre vrăjile de orice fel. Vestire mesianică

1. "Preoţii, leviţii şi toată seminţia lui Levi nu va avea parte şi moştenire cu Israel; aceştia să se hrănească cu jertfele Domnului şi cu partea Lui;
2. Iar moştenire nu va avea el între fraţii săi, căci Domnul însuşi este moştenirea lui, precum i-a grăit El.
3. Iată ce să se dea preoţilor de la popor: cei ce aduc ca jertfă boi sau oi să dea preotului spata, fălcile şi stomacul.
4. De asemenea pârga de la grâul tău, de la vinul tău şi de la untdelemnul tău, pârga de lână de la oile tale să i-o dai lui,
5. Că pe el l-a ales Domnul Dumnezeul tău din toate seminţiile tale, ca să stea înaintea Domnului Dumnezeului tău şi să slujească întru numele Domnului, el şi fiii lui în toate zilele.
6. De va pleca levitul din una din cetăţile tale, din tot pământul fiilor lui Israel, unde locuieşte, şi va veni, după dorinţa sufletului său, la locul ce 1-a ales Domnul,
7. Şi va sluji în numele Domnului Dumnezeului tău, ca toţi fraţii săi leviţi care stau înaintea Domnului,
8. Să se folosească de aceeaşi parte ca şi ceilalţi, pe lângă cele primite din vânzarea moştenirii părinteşti.
9. Când vei intra tu în pământul ce ţi-l dă Domnul Dumnezeul tău, să nu te deprinzi a face urâciunile pe care le fac popoarele acestea.
10. Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător,
11. Nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morţii.
12. Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea, şi pentru această urâciune îi izgoneşte Domnul Dumnezeul tău de la faţa ta.
13. Iar tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeului tău;
14. Căci popoarele acestea, pe care le izgoneşti tu, ascultă de ghicitori şi de prevestitori, iar ţie nu-ţi îngăduie aceasta Domnul Dumnezeul tău.
15. Prooroc din mijlocul tău şi din fraţii tăi, ca şi mine, îţi va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-L ascultaţi.
16. Că tu la Horeb, în ziua adunării, ai cerut de la Domnul Dumnezeul tău şi ai zis: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu şi focul acesta mare să nu-l mai văd, ca să nu mor.
17. Atunci mi-a zis Domnul: Bine este ceea ce ţi-au spus ei.

18. Eu le voi ridica Prooroc din mijlocul fraţilor lor, cum eşti tu, şi voi pune cuvintele Mele în gura Lui şi El le va grăi tot ce-I voi porunci Eu.
19. Iar cine nu va asculta cuvintele Mele, pe care Proorocul Acela le va grăi în numele Meu, aceluia îi voi cere socoteală.
20. Iar proorocul care va îndrăzni să grăiască în numele Meu ceea ce nu i-am poruncit Eu să grăiască, şi care va grăi în numele altor dumnezei, pe un astfel de prooroc să-l daţi morţii.
21. De vei zice în inima ta: Cum vom cunoaşte Cuvântul pe care nu-l grăieşte Domnul?
22. Dacă proorocul vorbeşte în numele Domnului, dar Cuvântul acela nu se va împlini şi nu se va adeveri, atunci nu grăieşte Domnul Cuvântul acela, ci-l grăieşte proorocul din îndrăzneala lui; nu te teme de el".

Capitolul 19 - Cetăţile de scăpare. Pedepsirea martorilor mincinoşi

1. "Când Domnul Dumnezeul tău va pierde pe popoarele al căror pământ ţi-l dă ţie Domnul Dumnezeul tău, şi tu vei intra în moştenirea lor şi te vei aşeza în cetăţile lor şi în casele lor,
2. Atunci să-ţi alegi trei cetăţi în ţara ta pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-o dă în stăpânire.
3. Să-ţi faci drum şi să împarţi în trei părţi tot pământul tău pe care ţi-l dă Domnul Dumnezeul tău de moştenire. Acelea vor sluji ca loc de scăpare oricărui ucigaş.
4. Şi iată care ucigaş va fugi acolo şi va trăi: cel ce va ucide pe aproapele său fără voie şi fără să-i fi fost vrăjmaş nici cu o zi, nici cu două înainte;
5. Cel ce se va duce cu aproapele său în pădure să taie lemne şi, învârtind mâna sa cu toporul, ca să taie un copac, va sări toporul din coadă şi va lovi pe aproapele şi acela va muri, acesta să fugă în una din aceste cetăţi ale tale, spre a scăpa cu viaţă,
6. Ca răzbunătorul sângelui, în aprinderea inimii lui, să nu se mânie pe ucigaş şi să nu-l ajungă pe acesta, dacă va fi lung drumul, şi să nu-l ucidă, întrucât nu este vinovat de moarte, pentru că nu i-a fost vrăjmaş nici cu o zi, nici cu două înainte.
7. De aceea ţi-am dat eu poruncă şi ţi-am zis: Alege-ţi trei cetăţi.
8. Iar când Domnul Dumnezeul tău va lărgi hotarele tale, după cum S-a jurat părinţilor tăi, şi îţi va da tot pământul pe care a făgăduit să-l dea părinţilor tăi,
9. Dacă te vei sili să împlineşti toate poruncile acestea, pe care ţi le spun eu astăzi, şi vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău şi vei umbla în căile Lui în toate zilele, atunci la aceste trei cetăţi să mai adaugi încă trei cetăţi,
10. Ca să nu se verse sângele nevinovatului în pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă de moştenire şi să nu ai asupra ta vină de sânge.

11. Iar dacă cineva din ai tăi va fi duşman aproapelui tău şi-l va pândi şi va sări la acela şi-l va ucide şi apoi va fugi în una din cetăţile acestea,
12. Bătrânii cetăţii lui să trimită ca să-l ia de acolo şi să-l dea în mâinile răzbunătorului sângelui, ca să moară.
13. Să nu-l cruţe pe unul ca acela ochiul tău. Spală pe Israel de sângele nevinovat şi va fi bine.
14. Să nu muţi hotarul aproapelui tău, pe care l-au aşezat strămoşii moşiei tale, care ţi s-a cuvenit în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă în stăpânire.
15. Nu ajunge numai un martor pentru a vădi pe cineva de vreo vină sau de vreo nelegiuire sau de vreun păcat de care s-ar fi făcut vinovat, ci orice pricină să se dovedească prin spusa a doi sau trei martori.
16. De se va ridica asupra cuiva martor nedrept, învinuindu-l de nelegiuire,
17. Amândoi oamenii aceştia între care este pricina să se înfăţişeze înaintea Domnului, la preot sau la judecătorii care vor fi în zilele acelea.
18. Şi judecătorii să cerceteze bine şi, dacă martorul acela va fi martor mincinos şi va fi mărturisit strâmb asupra fratelui său,
19. Să-i faceţi ceea ce voise să facă el fratelui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău;
20. Şi vor auzi şi ceilalţi şi se vor teme şi nu se vor apuca să mai facă în mijlocul tău acest rău.
21. Să nu-l cruţe ochiul tău, ci să ceri suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior. Cu răul pe care îl va face cineva-aproapelui său, cu acela trebuie să i se plătească".

Capitolul 20 - Regulile războiului şi ale luptătorilor

1. "Când vei ieşi la război împotriva duşmanului tău şi vei vedea cai, căruţe şi oameni mai mulţi decât ai tu, să nu te temi de ei, căci cu tine este Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului.
2. Iar când veţi fi aproape de luptă, să vină preotul şi să vorbească poporului şi să-i spună:
3. Ascultă, Israele, voi astăzi intraţi în luptă cu duşmanii voştri; să nu slăbească inima voastră, nu vă temeţi, nu vă tulburaţi, nici nu vă înspăimântaţi de ei.
4. Că Domnul Dumnezeul vostru merge cu voi, ca să se lupte pentru voi cu duşmanii voştri şi să vă izbăvească.
5. Căpeteniile oştirii încă să grăiască poporului şi să zică: Cel ce şi-a zidit casă nouă şi n-a sfinţit-o, acela să iasă şi să se întoarcă la casa sa, ca să nu moară în bătălie şi să nu i-o sfinţească altul.
6. Cel ce şi-a sădit vie şi n-a mâncat din ea, acela să iasă şi să se întoarcă la casa sa, ca să nu moară în bătălie şi ca să nu se folosească altul de ea.

7. Cel ce s-a logodit cu femeie şi n-a luat-o, acela să iasă şi să se întoarcă la casa sa, ca să nu moară în bătălie şi ca să nu o ia altul.
8. Ba căpeteniile oştirii să mai spună poporului şi să zică: Cine este fricos şi puţin la suflet, acela să iasă şi să se întoarcă acasă, ca să nu facă fricoase şi inimile fraţilor lui, cum este inima lui.
9. Şi după ce căpeteniile oştirii vor isprăvi de spus poporului toate acestea, atunci să se pună căpeteniile de război ca povăţuitori ai poporului.
10. Când te vei apropia de cetate ca s-o cuprinzi, fă-i îndemnare de pace.
11. De se va învoi să primească pacea cu tine şi-ţi va deschide porţile, atunci tot poporul ce se va găsi în ea îţi va plăti bir şi-ţi va sluji.
12. Iar de nu se va învoi cu tine la pace şi va duce război cu tine, atunci s-o înconjuri.
13. Şi când Domnul Dumnezeul tău o va da în mâinile tale, să loveşti cu ascuţişul sabiei pe toţi cei de parte bărbătească din ea.
14. Numai femeile şi copiii, vitele şi tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine şi să te foloseşti de prada vrăjmaşilor tăi, pe care ţi i-a dat Domnul Dumnezeul tău în mână.
15. Aşa să faci cu toate cetăţile care sunt foarte departe de tine şi care nu sunt din cetăţile popoarelor acestora.
16. Iar în cetăţile popoarelor acestora pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le dă în stăpânire, să nu laşi în viaţă nici un suflet;
17. Ci să-i dai blestemului: pe hetei şi pe amorei, pe canaanei şi ferezei, pe hevei, pe iebusei şi pe gherghesei, precum ţi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău,
18. Ca să nu vă înveţe aceia să faceţi aceleaşi urâciuni pe care le-au făcut ei pentru dumnezeii lor şi ca să nu greşiţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru.
19. De veţi ţine multă vreme înconjurată vreo cetate, ca s-o cuprinzi şi s-o iei, să nu strici pomii ei cu securea, ci să te hrăneşti din ei şi să nu-i dobori la pământ. Copacul de pe câmp este el oare om ca să se ascundă de tine după întăritură?
20. Iar copacii pe care-i ştii că nu-ţi aduc nimic de hrană poţi să-i strici şi să-i tai, ca să-ţi faci întărituri împotriva cetăţii care poartă cu tine război, până o vei supune".

Capitolul 21 - Ispăşirea unui omor al cărui făptaş e necunoscut. Căsătoria cu femei aflate în robie. Dreptul întâiului-născut. Fiii nesupuşi

1. "Dacă în pământul pe care ţi-l dă în stăpânire Domnul Dumnezeul tău se va găsi om ucis, zăcând în câmp, şi nu se va şti cine l-a ucis,
2. Să iasă bătrânii tăi şi judecătorii tăi şi să măsoare ce depărtare este de la cel ucis până la oraşele dimprejur.

3. Şi bătrânii cetăţii aceleia, care va fi mai aproape de cel ucis, să ia o junincă ce n-a fost pusă la muncă şi n-a purtat jug,
4. Şi bătrânii cetăţii aceleia să ducă această junincă la apă curgătoare, într-un loc care n-a fost arat, nici semănat, şi să junghie juninca acolo în apa cea curgătoare.
5. Apoi să vină preoţii, fiii leviţilor, că pe ei i-a ales Domnul Dumnezeul tău să-I slujească şi să binecuvânteze în numele Lui şi după Cuvântul lor se hotărăşte orice lucru îndoielnic şi toată vătămarea pricinuită.
6. Şi toţi bătrânii cetăţii aceleia, câre sunt mai aproape de cel ucis, să-şi spele mâinile deasupra capului junincii celei junghiate în râu.
7. Şi să grăiască şi să spună: "Mâinile noastre n-au vărsat sângele acesta şi ochii noştri n-au văzut;
8. Iartă pe poporul Tău Israel, pe care Tu, Doamne, l-ai răscumpărat din pământul Egiptului şi nu lăsa poporului Tău Israel acest sânge nevinovat!" Şi se vor curăţi de sânge.
9. Aşa să speli tu sângele nevinovat de la tine, dacă vrei să faci cele bune şi drepte înaintea ochilor Domnului Dumnezeului tău.
10. Când vei ieşi la război împotriva vrăjmaşilor tăi şi Domnul Dumnezeul tău ţi-i va da în mâinile tale şi-i vei lua în robie,
11. Şi vei vedea printre robi femeie frumoasă la chip şi o vei iubi şi vei vrea s-o iei de soţie,
12. S-o aduci în casa ta, să-şi tundă capul său, să-şi taie unghiile,
13. Să-şi dezbrace de pe ea haina sa de robie, să locuiască în casa ta şi să-şi plângă pe tatăl său şi pe mama sa timp de o lună; iar după aceea vei intra la ea, ca să fii bărbatul ei şi ea să-ţi fie femeie.
14. Iar dacă ea în urmă nu-ţi va mai plăcea, să-i dai drumul să se ducă unde va vrea, dar să n-o vinzi pe argint şi să n-o prefaci în roabă, pentru că ai umilit-o.
15. De va avea cineva două femei, una iubită şi una neiubită şi atât cea iubită cît şi cea neiubită îi vor naşte copii şi întâiul născut va fi al celei neiubite,
16. Acela, la împărţirea averii sale între fiii săi, nu poate să dea fiului femeii iubite întâietate înaintea fiului întâi-născut din cea neiubită,
17. Ci să cunoască de întâi-născut pe fiul celei neiubite şi să-i dea acestuia parte îndoită din toate câte va avea, că acesta este pârga puterii lui şi al lui este dreptul de întâi-născut.
18. De va avea cineva fecior rău şi nesupus, care nu ascultă de vorba tatălui său şi de vorba mamei sale şi aceştia l-au pedepsit, dar el tot nu-i ascultă,
19. Să-l ia tatăl lui şi mama lui şi să-l ducă la bătrânii cetăţii lor şi la poarta acelei cetăţi şi către preoţii cetăţii lor să zică:
20. Acest fiu al nostru este rău şi neascultător, nu ascultă de Cuvântul nostru şi este lacom şi beţiv".

21. Atunci toţi oamenii cetăţii lui să-l ucidă cu pietre şi să-l omoare. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău şi toţi israeliţii vor auzi şi se vor teme.
22. De se va găsi la cineva vinovăţie vrednică de moarte şi va fi omorât, spânzurat de copac,
23. Trupul lui să nu rămână peste noapte spânzurat de copac, ci să-l îngropi tot în ziua aceea, căci blestemat este înaintea Domnului tot cel spânzurat pe lemn şi să nu spurci pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă moştenire".

Capitolul 22 - Alte porunci

1. "Când vei vedea boul fratelui tău sau oaia lui rătăcite pe câmp; să nu treci pe lângă ele, ci să le întorci fratelui tău.
2. Dar dacă fratele tău nu va fi aproape de tine sau nu-l cunoşti, să le duci la casa ta şi să şadă la tine până le va căuta fratele tău şi atunci să i le dai.
3. Aşa să faci şi cu asinul lui, aşa să faci şi cu haina lui, aşa să faci şi cu orice lucru pierdut al fratelui tău pe care el îl va pierde şi tu îl vei găsi; de la aceasta nu te poţi da la o parte.
4. Când vei vedea asinul fratelui tău sau boul lui căzuţi în drum, să nu-i laşi, ci să-i ridici împreună cu el.
5. Femeia să nu poarte veşminte bărbăteşti, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeieşti, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.
6. Dacă în cale, în vreun copac sau pe pământ, vei găsi cuib de pasăre cu pui sau cu ouă şi mama lor va fi şezând pe pui sau pe ouă, să nu iei mama împreună cu puii;
7. Mamei dă-i drumul, iar puii ia-i pentru tine ca să-ţi fie bine şi să se înmulţească zilele tale.
8. De vei zidi casă nouă, să faci apărătoare pe marginea acoperişului tău, ca să nu aduci sânge asupra casei tale când va cădea cineva de pe ea.
9. Să nu semeni via ta cu două feluri de seminţe, ca să nu-ţi faci blestemată strângerea seminţelor, pe care tu le semeni împreună cu roadele viei tale.
10. Să nu ari cu un bou şi cu un asin.
11. Să nu te îmbraci cu haină făcută din două feluri de fire: de lână şi de in.
12. Fă-ţi ciucuri în cele patru colţuri ale mantiei tale cu care te acoperi.
13. De îşi va lua cineva femeie şi va intra la dânsa,
14. Iar apoi o va urî şi va ridica asupra ei învinuiri de lucruri urâte, va împrăştia zvon rău despre ea şi va zice: Am luat femeia aceasta şi am intrat la ea şi n-am găsit la ea feciorie,
15. Atunci tatăl fetei şi mama ei să ia şi să ducă semnele fecioriei fetei la bătrânii cetăţii, în poartă;

16. Şi tatăl fetei să zică bătrânilor: Am dat pe fiica mea de femeie acestui om şi acum el a urât-o,
17. Şi iată ridică asupra ei învinuiri de lucruri urâte, zicând: N-am găsit feciorie la fiica ta; dar iată semnele fecioriei fiicei mele. Şi să întindă haina înaintea bătrânilor cetăţii.
18. Atunci bătrânii acelei cetăţi să ia pe bărbat şi să-l pedepsească;
19. Să pună asupra lui gloabă de o sută de sicli de argint şi să-i dea tatălui fetei, pentru că a stârnit zvonuri rele despre o fată israelită; ea însă să-i rămână femeie şi el să nu se poată despărţi de ea toată viaţa lui.
20. Iar dacă cele spuse vor fi adevărate şi nu se va găsi feciorie la fată,
21. Atunci fata să fie adusă la uşa casei tatălui ei şi locuitorii cetăţii ei să o ucidă cu pietre şi să o omoare, pentru că a făcut lucru de ruşine în Israel, desfrânându-se în casa tatălui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău.
22. De se va găsi cineva dormind cu femeie măritată, pe amândoi să-i daţi morţii: şi bărbatul, care a dormit cu femeia şi femeia. Şi aşa să stârpeşti răul din Israel.
23. De va fi vreo fată tânără, logodită cu bărbat şi cineva o va întâlni în cetate şi se va culca cu dânsa,
24. Să-i aduceţi pe amândoi la poarta cetăţii aceleia şi să-i ucideţi cu pietre: pe fată pentru că n-a ţipat în cetate, iar pe bărbat pentru că a necinstit pe femeia aproapelui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău.
26. Iar fetei să nu-i faci nimic. Asupra fetei nu este vină de moarte, căci aceasta este tot una ca şi cum cineva s-ar ridica asupra aproapelui său şi l-ar omorî;
27. Pentru că el a întâlnit-o în câmp şi, deşi fata logodită va fi strigat, n-a avut cine s-o scape.
28. De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită şi o va prinde şi se va culca cu ea şi vor fi prinşi,
29. Atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viaţa lui să nu se poată despărţi de ea.
30. Nimeni să nu ia de soţie pe femeia tatălui său şi să ridice marginea hainei tatălui său".

Capitolul 23 - Cei din adunarea Domnului

1. "Scopitul şi famenul să nu intre în obştea Domnului.
2. Fiul femeii desfrânate să nu intre în obştea Domnului.
3. Amonitul şi moabitul să nu intre în obştea Domnului; nici al zecelea neam al lor în veci să nu intre în obştea Domnului,

4. Pentru că nu v-au întâmpinat cu pâine şi cu apă în cale, când veneaţi din Egipt, şi pentru că ei au plătit împotriva ta pe Valaam, fiul lui Beor, din Petorul Mesopotamiei, ca să vă blesteme.
5. Dar Domnul Dumnezeul tău n-a voit să asculte pe Valaam şi a prefăcut Domnul Dumnezeul tău blestemul lui în binecuvântare pentru tine, pentru că Domnul Dumnezeul tău te iubeşte.
6. Să nu le doreşti pace şi fericire în toate zilele tale, în veci.
7. Să nu-ţi fie scârbă de edomit căci acesta îţi este frate. Să nu-ţi fie scârbă de egiptean, că ai fost străin în pământul lui.
8. Copiii ce se vor naşte acestora în al treilea neam pot intra în obştea Domnului.
9. Când vei ieşi cu război asupra duşmanilor tăi, fereşte-te de tot ce este rău.
10. De va fi careva din ai tăi necurat de ceea ce i s-a întâmplat noaptea, acela să iasă afară din tabără şi să nu intre în tabără,
11. Ci, după ce se va face seară, să-şi spele trupul cu apă şi după asfinţitul soarelui să intre în tabără.
12. Să ai afară din tabără loc şi acolo să ieşi afară.
13. Afară de uneltele tale, să mai ai şi o lopată şi, când vei vrea să ieşi cu scaunul afară din tabără, să sapi o groapă şi apoi să îngropi cu ea necurăţeniile tale;
14. Că Domnul Dumnezeul tău umblă prin tabăra ta, ca să te izbăvească şi să-ţi dea pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale; de aceea tabăra ta să fie sfântă, ca să nu vadă El la tine ceva de ruşine şi să Se depărteze de la tine.
15. Să nu dai pe rob în mâinile stăpânului său, când acela va fugi de la Stăpânul său la tine;
16. Lasă-l să trăiască la tine, lasă-l să locuiască în mijlocul vostru, în locul ce-şi va alege, în una din cetăţile tale unde-i va place; dar să nu-l strâmtorezi.
17. Să nu fie desfrânată din fiicele lui Israel, nici desfrânat din fiii lui Israel.
18. Câştigul de la desfrânată şi preţul de pe câine să nu-l duci în casa Domnului Dumnezeului tău pentru împlinirea oricărei făgăduinţe, căci şi unul şi altul sunt urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.
19. Să nu dai cu cămătă fratelui tău nici argint, nici pâine, nici nimic din câte se pot da cu cămătă.
20. Celui de alt neam să-i dai cu cămătă; iar fratelui tău să nu-i dai cu cămătă, ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze întru toate câte se fac de mâinile tale în pământul în care mergi ca să-l iei în stăpânire.
21. De vei da făgăduinţă Domnului Dumnezeului tău, să nu întârzii a o împlini, căci Domnul Dumnezeul tău o va cere de la tine şi păcat vei avea asupra ta.
22. Iar de n-ai dat făgăduinţă, nu va fi păcat asupra ta.
23. Ceea ce a ieşit din gura ta să păzeşti şi să împlineşti făgăduinţa pe care tu ai făcut-o de bună voie Domnului Dumnezeului tău, şi de care ai grăit cu gura ta.

24. De vei intra în via aproapelui tău, poţi să mănânci poamă până ce te vei sătura, dar în panerul tău să nu pui.
25. Şi când vei intra în grâul aproapelui tău, rupe spice cu mâinile tale, iar secera să n-o pui în ogorul aproapelui tău".

Capitolul 24 - Legiuiri casnice

1. "De va lua cineva femeie şi se va face bărbat ei, dar ea nu va afla bunăvoinţă în ochii lui, pentru că va găsi el ceva neplăcut la ea, şi-i va scrie carte de despărţire, i-o va da la mână şi o va slobozi din casa sa,
2. Iar ea va ieşi şi, ducându-se, se va mărita cu alt bărbat.
3. Dar dacă şi acest din urmă bărbat o va urî şi-i va scrie carte de despărţire şi i-o va da la mână şi o va slobozi din casa sa, sau va muri acest din urmă bărbat al ei, care a luat-o de soţie,
4. Bărbatul ei cel dintâi care a lăsat-o nu o poate lua iar de soţie, după ce a fost întinată, că aceasta este urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău; să nu întinezi pământul, pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă de moştenire.
5. Dacă cineva şi-a luat femeie de curând, să nu se ducă la război şi să nu i se pună nici o sarcină; lasă-l să rămână slobod la casa sa timp de un an, să veselească pe femeia sa pe care a luat-o.
6. Nimeni să nu ia zălog piatra de deasupra sau cea de dedesubt a râşniţei, că ar însemna că iei zălog însăşi viaţa cuiva.
7. De se va afla că cineva a furat pe vreunul din fraţii săi, din fiii lui Israel şi, făcându-l rob, l-a vândut, să fie omorât tălharul acela şi să stârpeşti răul din mijlocul tău.
8. Fii atent cu tine la boala leprei, păzeşte foarte bine toată legea care te învaţă preoţii cei din leviţi, şi împliniţi cu sfinţenie ceea ce le-am poruncit eu.
9. Adu-ţi aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău Mariamei pe drum, când veneaţi voi din Egipt.
10. De vei da aproapelui tău ceva împrumut, să nu te duci în casa lui ca să iei zălog de la el;
11. Stai în uliţă, şi acela căruia i-ai dat împrumut să-ţi scoată zălog în uliţă.
12. Iar dacă acela va fi om sărac, să nu te culci, având la tine zălogul;
13. Ci să-i întorci zălogul la asfinţitul soarelui, ca să se culce în haina sa şi să te binecuvânteze; aceasta ţi se va socoti ca o faptă bună înaintea Domnului Dumnezeului tău.
14. Să nu nedreptăţeşti pe cel ce munceşte cu plată, pe sărac şi pe cel lipsit dintre fraţii tăi sau dintre străinii care sunt în pământul tău şi în cetăţile tale.

15. Ci să dai plata în aceeaşi zi şi să nu apună soarele înainte de aceasta, că el este sărac şi sufletul lui aşteaptă această plată; ca să nu strige el asupra ta către Domnul şi să nu ai păcat.
16. Părinţii să nu fie pedepsiţi cu moartea pentru vina copiilor şi nici copiii să nu fie pedepsiţi cu moartea pentru vina părinţilor; ci fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru păcatul său.
17. Să nu judeci strâmb pe străin, pe orfan şi pe văduvă, şi văduvei să nu-i iei haina zălog.
18. Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în Egipt şi Domnul Dumnezeul tău te-a izbăvit de acolo, de aceea îţi şi poruncesc eu să faci aceasta.
19. Când vei secera holda în ţarina ta şi vei uita vreun snop în ţarină, să nu te întorci să-l iei, ci lasă-l să rămână al străinului, săracului, orfanului şi văduvei, ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze întru toate lucrurile mâinilor tale.
20. Când vei scutura măslinul tău, să nu te întorci să culegi rămăşiţele, ci lasă-le străinului, orfanului şi văduvei".
21. Când vei strânge roadele viei tale, să nu aduni rămăşiţele, ci lasă-le străinului, orfanului şi văduvei.
22. Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în pământul Egiptului şi de aceea îţi poruncesc eu să faci aceasta".

Capitolul 25 - Măsuri de pază

1. "De va fi neînţelegere între oameni, să fie aduşi la judecată şi să fie judecaţi; celui drept să i se dea dreptate, iar cel vinovat să se osândească.
2. Dacă celui vinovat i se va cuveni bătaie, să poruncească judecătorii să fie pus jos şi să fie bătut înaintea lor, după măsura vinovăţiei lui.
3. I se pot da până la patruzeci de lovituri, iar nu mai mult, ca nu cumva fratele tău, din pricina multelor lovituri, să fie schilodit înaintea ochilor tăi.
4. Să nu legi gura boului care treieră.
5. De vor trăi fraţii împreună şi unul din ei va muri, fără să aibă fiu, femeia celui mort să nu se mărite în altă parte după străin, ci cumnatul ei să intre la ea, să şi-o ia soţie şi să trăiască cu ea.
6. Întâiul născut pe care-l va naşte ea să poarte numele fratelui lui cel mort, pentru ca numele acestuia să nu se şteargă din Israel.
7. Iar dacă el nu va voi să ia pe cumnata sa, aceasta să se ducă la poarta cetăţii, înaintea bătrânilor şi să zică: Cumnatul meu nu vrea să păstreze numele fratelui său în Israel, nevrând să se căsătorească cu mine.
8. Iar bătrânii cetăţii lui să-l cheme şi să-l sfătuiască şi, dacă el se va ridica şi va zice: Nu vreau s-o iau,

9. Atunci cumnata lui să se ducă la el acolo, în faţa bătrânilor, să-i dezlege sandaua din piciorul lui, să-l scuipe în obraz şi să zică: Aşa se cuvine omului care nu vrea să zidească fratelui său casă în Israel.
10. Şi casa acestuia se va numi în Israel casa desculţului.
11. De se vor bate între dânşii nişte bărbaţi, şi femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate şi, întinzându-şi ea mâna, va apuca pe acesta de părţile lui ruşinoase,
12. Să i se taie mâna ei şi să nu o cruţe ochiul tău.
13. Să nu ai în săculeţul tău două feluri de greutăţi pentru cumpănă: unele mai mari şi altele mai mici.
14. În casa ta să nu ai două feluri de efă: una mai mare şi alta mai mică.
15. Greutăţile pentru cumpăna ta să fie adevărate şi drepte şi efa ta să fie adevărată şi dreaptă, ca să se înmulţească zilele tale pe pământul pe care ţi-l dă Domnul Dumnezeul tău de moştenire;
16. Că urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău tot cel ce face strâmbătate.
17. Adu-ţi aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneaţi voi din Egipt,
18. Şi cum te-a întâmpinat el în cale şi a ucis în urma ta pe toţi cei slăbiţi, când erai ostenit şi obosit, netemându-se de Dumnezeu.
19. Aşadar, când Domnul Dumnezeul tău te va linişti de toţi vrăjmaşii tăi, din toate părţile, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă moştenire ca să-l stăpâneşti, să ştergi pomenirea lui Amalec de sub cer. Nu uita aceasta".

Capitolul 26 - Pârga roadelor

1. Când vei intra în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă moştenire, şi-l vei lua în stăpânire şi te vei aşeza pe el,
2. Să iei pârga tuturor roadelor pământului ce vei lua tu din pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă, să le pui în paner şi să te duci la locul acela pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să-i fie acolo numele Lui;
3.Să mergi la preotul care va fi în zilele acelea şi să-i zici: Astăzi mărturisesc înaintea Domnului Dumnezeului tău că am intrat în acel pământ pentru care Domnul S-a jurat părinţilor noştri să ni-l dea nouă.
4. Iar când preotul va lua panerul din mâna ta şi-l va pune înaintea jertfelnicului Domnului Dumnezeului tău,
5. Tu să răspunzi şi să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: Tatăl meu a fost un arameian pribeag, s-a dus în Egipt, s-a aşezat acolo cu puţinii oameni ai săi şi acolo s-a ridicat din el popor mare, puternic şi mult la număr.

6. Dar egiptenii s-au purtat rău cu noi şi ne-au strâmtorat şi ne-au silit la munci grele.
7. De aceea am strigat noi către Domnul Dumnezeul părinţilor noştri; iar Domnul a auzit strigarea noastră, a văzut nenorocirea noastră, muncile noastre şi împilarea noastră.
8. Şi ne-a scos Domnul din Egipt, singur cu puterea Lui cea mare, cu mână tare şi cu braţ înalt, cu înfricoşare mare, cu semne şi minuni;
9. Şi ne-a adus în locul acesta şi ne-a dat pământul acesta, ţara în care curge lapte şi miere.
10. Acum iată am adus pârga roadelor din pământul pe care Tu, Doamne, mi l-ai dat din pământul unde curge lapte şi miere. Să pui roadele acelea înaintea Domnului Dumnezeului tău, să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău.
11. Şi să te veseleşti de toate bunătăţile ce Domnul Dumnezeul tău ţi-a dat ţie şi casei tale; dar să se veselească şi levitul şi străinul care va fi la tine.
12. Iar când vei osebi toate zeciuielile din roadele pământului tău în anul al treilea, care este anul zeciuielii, şi le vei da levitului, străinului, orfanului şi văduvei, ca să mănânce aceştia în locaşurile tale şi să se sature,
13. Atunci să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: Am osebit din casa mea cele sfinte şi le-am dat levitului, străinului, orfanului şi văduvei, după toate poruncile Tale pe care mi le-ai dat Tu mie; n-am călcat poruncile Tale, nici nu le-am uitat;
14. N-am mâncat din ele în întristarea mea, nici nu le-am osebit în necurăţenie, nici n-am dat din ele cu prilejul vreunui mort, ci m-am supus glasului Domnului Dumnezeului meu şi am împlinit tot ce mi-ai poruncit Tu.
15. Caută deci din locaşul Tău cel sfânt, din ceruri, şi binecuvântează pe poporul Tău, Israel, şi pământul pe care ni l-ai dat nouă, după cum Te-ai jurat părinţilor noştri, ca să ne dai pământul în care curge lapte şi miere.
16. În ziua aceasta îţi porunceşte Domnul Dumnezeul tău să împlineşti toate hotărârile şi rânduielile acestea; să le păzeşti şi să le împlineşti din toată inima ta şi din tot sufletul tău.
17. Astăzi ai mărturisit tu Domnului că El va fi Dumnezeul tău şi că tu vei umbla în căile Lui şi vei păzi hotărârile Lui, poruncile Lui şi legile Lui şi vei asculta glasul Lui.
18. Şi Domnul ţi-a făgăduit astăzi că tu vei fi poporul Lui adevărat, precum ţi-a grăit El, de vei păzi toate poruncile Lui;
19. Şi te va pune cu cinstea şi cu mărirea şi cu faima mai presus de toate popoarele pe care le-a făcut El şi vei fi poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău, precum ţi-a grăit El".

Capitolul 27 - Scrierea Legii pe pietre; cele douăsprezece blesteme asupra celor ce o calcă

1. Moise, împreună cu bătrânii fiilor lui Israel, a poruncit poporului şi a zis: "Toate poruncile pe care vi le poruncesc eu astăzi să le împliniţi.
2. Când vei trece peste Iordan în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă, să-ţi aşezi pietre mari şi să le văruieşti cu var;
3. Şi pe pietrele acelea să scrii toate cuvintele acestei legi când vei trece Iordanul, ca să intri în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă, în pământul unde curge lapte şi miere, după cum ţi-a grăit Domnul Dumnezeul părinţilor tăi.
4. După ce veţi fi trecut Iordanul, să puneţi pietrele acelea, precum vă poruncesc eu astăzi, pe muntele Ebal şi să le văruiţi cu var.
5. Să zideşti acolo jertfelnic Domnului Dumnezeului tău, jertfelnic făcut din pietre, fără să pui asupra lor fierul.
6. Jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău însă să-l faci din pietre întregi şi să aduci pe el Domnului Dumnezeului tău ardere de tot.
7. Să mai aduci jertfe de pace; să mănânci şi să te saturi acolo şi să te veseleşti înaintea Domnului Dumnezeului tău.
8. Dar să scrii pe pietrele acelea cuvintele legii acesteia foarte lămurit".
9. Moise cu preoţii cei din leviţi a grăit la tot Israelul şi a zis: "Ia aminte şi ascultă, Israele: Astăzi te-ai făcut poporul Domnului Dumnezeului tău.
10. Ascultă dar glasul Domnului Dumnezeului tău şi plineşte toate poruncile Lui şi hotărârile Lui pe care ţi le spun eu astăzi".
11. În ziua aceea a mai poruncit Moise poporului şi a zis:
12. "După ce veţi trece Iordanul, seminţiile: Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif şi Veniamin să stea pe muntele Garizim şi să binecuvânteze poporul;
13. Iar seminţiile: Ruben, Gad, Aşer, Zabulon, Dan şi Neftali să stea pe muntele Ebal, ca să rostească blestemul.
14. Atunci leviţii să strige şi să zică cu glas tare tuturor israeliţilor:
15. Blestemat să fie cel ce va face idol cioplit sau turnat, lucru de mână de meşter şi urâciune înaintea Domnului şi-l va pune la loc tainic! La aceasta tot poporul să răspundă şi să zică: Amin!
16. Blestemat să fie cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa! Şi tot poporul să zică: Amin!
17. Blestemat să fie cel ce va muta hotarul aproapelui său! Şi tot poporul să zică: Amin!
18. Blestemat să fie cel ce va abate pe orb din drum! Şi tot poporul să zică: Amin!
19. Blestemat să fie cel ce va judeca strâmb pe străin, pe orfan şi pe văduvă! Şi tot poporul să zică: Amin!

20. Blestemat să fie cel ce se va culca cu femeia tatălui său, că a ridicat poala hainei tatălui său! Şi tot poporul să zică: Amin!
21. Blestemat să fie cel ce se va culca cu vreun dobitoc! Şi tot poporul să zică: Amin!
22. Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora sa, fiica tatălui său, sau fiica mamei sale! Şi tot poporul să zică: Amin!
23. Blestemat să fie cel ce se va culca cu soacra sa! Şi tot poporul să zică: Amin! Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora femeii sale! şi tot poporul să zică: Amin!
24. Blestemat să fie cel ce va ucide în ascuns pe aproapele său! Şi tot poporul să zică: Amin!
25.Blestemat să fie cel ce va lua mită, ca să ucidă suflet şi să verse sânge nevinovat! Şi tot poporul să zică: Amin!
26. Blestemat să fie tot omul care nu va plini toate cuvintele legii acesteia şi nu va urma după ea! Şi tot poporul să zică: Amin!"

Capitolul 28 - Binecuvântări şi blesteme pentru cei ce păzesc sau calcă Legea

1. "Dacă tu, după ce vei trece peste Iordan, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l va da, vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi vei împlini cu băgare de seamă toate poruncile Lui pe care ţi le dau astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va pune mai presus de toate popoarele pământului.
2. De vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, vor veni asupra ta toate binecuvântările acestea şi se vor împlini asupra ta:
3. Binecuvântat să fii în cetate şi binecuvântat să fii în ţarină;
4. Binecuvântat să fie rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul dobitoacelor tale;
5. Binecuvântate să fie hambarele tale şi cămările tale;
6. Binecuvântat să fii la intrarea ta în casă şi binecuvântat să fii la ieşirea ta din casă;
7. Să bată Domnul înaintea ta pe vrăjmaşii tăi cei ce se vor ridica asupra ta; pe o cale să vină asupra ta şi pe şapte căi să fugă de tine;
8. Să-îi trimită Domnul binecuvântare peste grânarele tale şi peste tot lucrul mâinilor tale şi să te binecuvânteze în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă;
9. Să facă Domnul Dumnezeu din tine popor sfânt al Său, precum ţi S-a jurat El ţie şi părinţilor tăi, dacă vei asculta poruncile Domnului Dumnezeului tău şi vei umbla în căile Lui;
10. Vor vedea toate popoarele pământului că porţi numele Domnului Dumnezeului tău şi se vor teme de tine;

11. Domnul Dumnezeul tău îţi va da belşug în toate bunătăţile, în rodul pântecelui tău, în rodul dobitoacelor tale şi în rodul ogoarelor tale din pământul pe care Domnul S-a jurat părinţilor tăi să ţi-l dea;
12. Domnul îţi va deschide comoara Sa cea bună, cerul, ca să dea ploaie pământului tău la vreme şi ca să binecuvânteze toate lucrurile mâinilor tale; şi vei da împrumut multor popoare, iar tu nu vei lua împrumut; vei domni peste multe popoare, iar acelea nu vor domni peste tine;
13. Domnul Dumnezeul tău te va pune cap iar nu coadă şi vei fi numai sus, iar jos nu vei fi, dacă te vei supune poruncilor Domnului Dumnezeului tău, care ţi le spun eu astăzi să le ţii şi să le împlineşti.
14. Şi dacă nu te vei abate de la toate poruncile care ţi le poruncesc eu astăzi nici la dreapta nici la stânga, ca să mergeţi după alţi dumnezei să le slujiţi.
15. Iar dacă nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi nu te vei sili să împlineşti toate poruncile şi hotărârile Lui pe care ţi le poruncesc eu astăzi, să vină asupra ta toate blestemele acestea şi să te ajungă:
16. Blestemat să fii tu în cetate şi blestemat să fii tu în ţarină;
17. Blestemate să fie grânarele tale şi cămările tale;
18. Blestemat să fie rodul pântecelui tău şi rodul pământului tău, rodul vacilor tale şi rodul oilor tale;
19. Blestemat să fii tu la intrarea ta în casă şi blestemat la ieşirea ta din casă;
20. Să trimită Domnul asupra ta blestem, tulburare şi necaz în tot lucrul mâinilor tale pe care te vei apuca să-l faci, până vei fi stârpit şi până vei pieri curând, pentru faptele tale rele şi pentru că M-ai părăsit;
21. Ba să mai trimită Domnul asupra ta ciumă, până te va stârpi de pe pământul în care mergi ca să-l stăpâneşti;
22. Să te bată Domnul cu oftică, cu lingoare, cu friguri, cu aprindere, cu secetă, cu vânt rău şi cu rugină, şi te vor urmări acestea până vei pieri;
23. Cerurile tale, care sunt deasupra capului tău, să se facă aramă şi pământul de sub tine fier;
24. În loc de ploaie, Domnul să dea pământului tău praf şi pulbere, care să cadă din cer asupra ta până te va pierde şi până vei fi prăpădit;
25. Domnul te va da să fii bătut de vrăjmaşii tăi; pe un drum să mergi asupra lor şi pe şapte drumuri să fugi de ei şi să fii împrăştiat prin toate ţările pământului;
26. Trupurile tale să fie hrană tuturor păsărilor cerului şi fiarelor şi nu va fi cine să le alunge;
27. Te va lovi Domnul cu lepra Egiptului, cu trânji, cu râie şi cu pecingine, de care să nu te poţi vindeca;
28. Să te bată Domnul cu nebunie, cu orbire şi cu amorţirea inimii;
29. Pe dibuite să mergi ziua în amiaza mare, cum umblă orbul pipăind pe întuneric, şi să te strâmtoreze şi să te ocărască în toate zilele, şi nimeni să nu te apere;

30. Cu femeie să te logodeşti şi altul să se culce cu ea; casă să zideşti, şi să nu trăieşti în ea; vie să sădeşti, dar de ea să nu te foloseşti;
31. Boul tău să fie junghiat sub ochii tăi şi să nu-l mănânci tu; asinul să ţi-l ia şi să nu ţi-l mai aducă; oile tale să fie date vrăjmaşilor tăi şi nimeni să nu te izbăvească;
32. Fiii tăi şi fiicele tale să fie date la popor străin; ochii tăi să-i vadă şi să se topească în toate zilele de mila lor, dar să nu ai nici o putere în mâinile tale;
33. Roadele pământului tău şi toate ostenelile tale să le mănânce un popor pe care tu nu l-ai cunoscut, iar tu să fii numai strâmtorat şi chinuit în toate zilele;
34. Din pricina celor ce-ţi vor vedea ochii tăi, îţi vei ieşi din minţi;
35. Domnul te va lovi cu lepră rea peste genunchi şi peste fluiere şi din tălpile picioarelor tale până în creştetul capului tău, de care nu te vei mai putea vindeca;
36. Te va duce Domnul pe tine şi pe regele tău, pe care-l vei pune peste tine, la poporul pe care nu l-ai cunoscut nici tu, nici părinţii tăi, şi acolo vei sluji altor dumnezei de lemn şi de piatră;
37. Şi vei fi de spaimă, de pomină şi de râs la toate popoarele la care te va duce Domnul Dumnezeul tău;
38. Vei semăna multă sămânţă în ţarină, dar puţină vei culege, pentru că o vor mânca lăcustele;
39. Vii vei sădi şi le vei lucra, dar nu le vei culege, nici nu vei bea vin, pentru că le vor mânca viermii;
40. Măslini încă vei avea în toate ţinuturile tale, dar cu untdelemn nu te vei unge, pentru că măslinele tale vor cădea;
41. Fii şi fiice vei naşte, dar nu-i vei avea, pentru că vor fi luaţi în robie;
42. Toţi pomii tăi şi roadele pământului le va strica rugina;
43. Străinul cel din mijlocul tău se va înălţa peste tine din ce în ce mai sus, iar tu te vei pogorî din ce în ce mai jos;
44. Acela îţi va da împrumut, iar tu nu-i vei da lui împrumut; acela va fi cap, iar tu vei fi coadă.
45. Vor veni asupra ta toate blestemele acestea, te vor urmări şi te vor ajunge. până vei fi stârpit, pentru că n-ai ascultat glasul Domnului Dumnezeului tău şi n-ai păzit poruncile Lui, nici hotărârile Lui pe care ţi le-a dat El.
46. Şi vor fi ele semn şi pecete asupra ta şi asupra seminţiei tale în veci.
47. Pentru că tu n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu veselia şi cu bucuria inimii, când erai îmbelşugat de toate.
48. Vei sluji vrăjmaşului tău, pe care-l va trimite asupra ta Domnul Dumnezeul tău, când vei fi în foamete şi în sete şi în golătate şi în tot felul de lipsă; acela va pune pe grumazul tău jug de fier şi te va istovi.
49. Trimite-va Domnul asupra ta popor din depărtare, de la marginea pământului; ca un vultur va veni poporul acela a cărui limbă tu nu o vei înţelege;
50. Popor crunt, care nu va da cinste bătrânului şi nu va cruţa pe cel tânăr.

51. Va mânca acela rodul dobitoacelor tale şi rodul pământului tău, până te va nimici, căci nu-ţi va lăsa nici pâine, nici vin, nici untdelemn, nici rodul vitelor tale, nici rodul oilor tale, până te va pierde.
52. Te va strâmtora în toate cetăţile tale, până ce va dărâma, în tot pământul tău, zidurile tale cele înalte şi tari în care nădăjduieşti tu şi te va împila în toate locaşurile tale, în tot pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă.
53. Şi vei mânca tu rodul pântecelui tău, carnea fiilor şi fiicelor tale, pe care ţi-i va fi dat Domnul Dumnezeul tău în timpul împresurării şi al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău.
54. Bărbatul tău, cel răsfăţat şi trăit în alintare, va privi cu ochi nemilostivi la fratele său; la soţia de la sânul său şi la ceilalţi copii ai săi, care îţi vor rămâne.
55. Şi nu va da nici unuia din ei carne din copiii săi, pe care îi va mânca el, căci nu-i va mai rămâne nimic în vremea împresurării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău în toate cetăţile tale.
56. Femeia ta, trăită în belşug şi răsfăţ, care nu şi-a pus piciorul său în pământ din pricina traiului alintat şi îndestulat dinainte, va privi cu ochi nemilostivi pe bărbatul de la sânul ei şi la fiul său şi la fiica sa,
57. Şi nu le va da fătul, care a ieşit din coapsele sale şi copiii, pe care i-a născut, pentru că ea, din pricina lipsei de toate, îi va mânca pe ascuns în timpul împresurării şi al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău în cetăţile tale.
58. De nu te vei sili să împlineşti toate cuvintele legii acesteia, care sunt scrise în cartea aceasta şi nu te vei teme de acest nume slăvit şi înfricoşător al Domnului Dumnezeului tău,
59. Atunci Domnul te va bate pe tine şi pe urmaşii tăi cu plăgi nemaiauzite, cu plăgi mari şi nesfârşite şi cu boli rele şi necurmate;
60. Va aduce asupra ta toate plăgile cele rele ale Egiptului, de care te-ai temut şi se vor lipi acelea de tine.
61. Toată boala, toată plaga scrisă şi toată cea nescrisă în cartea legii acesteia, o va aduce Domnul asupra ta, până vei fi stârpit.
62. Puţini din voi vor rămâne, deşi veţi fi fost ca stelele cerului, pentru că n-aţi ascultat glasul Domnului Dumnezeului vostru.
63. Cum s-a bucurat Domnul, când v-a făcut bine şi v-a înmulţit, tot aşa se va bucura Domnul când vă va pierde şi vă va stârpi şi veţi fi aruncaţi din pământul în care intraţi ca să-l stăpâniţi.
64. Atunci te va împrăştia Domnul Dumnezeul tău prin toate popoarele şi acolo vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinţii tăi; vei sluji la lemne şi la pietre.
65. Dar şi între aceste popoare nu te vei linişti şi nu vei avea loc de odihnă pentru piciorul tău, că Domnul îţi va da acolo inimă tremurătoare, topirea ochilor şi durere sufletului.

66. Viaţa ta va fi mereu în primejdie înaintea ochilor tăi; vei tremura ziua şi noaptea şi nu vei fi sigur de viaţa ta.
67. De tremurul inimii tale, de care vei fi cuprins, şi de cele ce vei vedea cu ochii tăi, dimineaţa vei zice: O, de ar veni seara! Iar seara vei zice: O, de ar veni ziua!
68. Şi te va întoarce Domnul în Egipt, în corăbii pe calea aceea de care ţi-a zis: "Să nu o mai vezi!"; şi acolo vă veţi da spre vânzare vrăjmaşilor voştri robi şi roabe şi nu va fi cine să vă cumpere".

Capitolul 29 - Înnoirea legământului

1. Iată cuvintele legământului ce a poruncit Domnul lui Moise să încheie cu fiii lui Israel în pământul Moabului, afară de legământul pe care l-a încheiat Domnul cu ei în Horeb.
2. Atunci a chemat Moise pe toţi fiii lui Israel şi le-a zis: "Aţi văzut toate câte a făcut Domnul înaintea ochilor voştri, în pământul Egiptului, cu Faraon şi cu toate slugile lui şi cu tot pământul lui,
3. Acele pedepse mari pe care le-au văzut ochii tăi şi acele semne şi minuni, mâna cea tare şi braţul cel înalt;
4. Dar până în ziua de astăzi nu v-a dat Domnul Dumnezeu minte ca să pricepeţi, ochi ca să vedeţi şi urechi ca să auziţi.
5. Patruzeci de ani v-a purtat prin pustie şi hainele de pe voi nu s-au învechit, nici încălţămintele voastre nu s-au stricat în picioarele voastre.
6. Pâine n-aţi mâncat, vin şi sicheră n-aţi băut, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
7. Când însă aţi ajuns la locul acesta, s-a ridicat împotriva voastră Sihon, regele Heşbonului, şi Og, regele Vasanului, ca să se lupte cu noi.
8. Dar noi i-am bătut şi am cuprins ţara lor şi am dat-o moştenire seminţiilor lui Ruben şi Gad şi la jumătate din seminţia lui Manase.
9. Păziţi dar toate cuvintele aşezământului acestuia şi le împliniţi, ca să aveţi spor la toate câte veţi face.
10. Voi cu toţii vă înfăţişaţi astăzi înaintea feţei Domnului Dumnezeului vostru: căpeteniile seminţiilor voastre, bătrânii voştri, judecătorii voştri, mai marii oştirii voastre şi toţi israeliţii,
11. Copiii voştri, femeile voastre şi străinii tăi care se află în taberele tale, de la tăietorul de lemne până la cărătorul de apă.
12. Ca să închei legământ cu Domnul Dumnezeul tău şi să ai parte de legământul făcut prin jurământ pe care Domnul Dumnezeul tău l-a încheiat astăzi cu tine,
13. Ca să te faci astăzi poporul Lui şi El să-ţi fie Dumnezeu, precum ţi-a grăit El şi cum S-a jurat părinţilor tăi: lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov.
14. Şi nu numai cu voi singuri închei Eu acest legământ şi fac acest jurământ,

15. Ci atât cu cei ce stau astăzi aici cu noi înaintea feţei Domnului Dumnezeului vostru, cât şi cu acei care nu sunt astăzi aici cu noi.
16. Că ştiţi cum am trăit noi în pământul Egiptului şi cum am trecut prin mijlocul popoarelor pe la care aţi venit,
17. şi aţi văzut urâciunile lor şi idolii lor de lemn şi de piatră, de argint şi de aur, pe care îi au ele.
18. Să nu fie printre voi bărbat sau femeie, sau neam, sau seminţie, a căror inimă să se abată acum de la Domnul Dumnezeul vostru, ca să meargă să slujească dumnezeilor acelor popoare; să nu fie printre voi rădăcină din care să răsară otravă şi pelin,
19. Nici astfel de om care, auzind cuvintele blestemului acestuia, s-ar lăuda în inima sa, zicând: "Eu voi fi fericit, cu toate că voi umbla după voinţa inimii mele", şi să piară astfel cel sătul cu cel flămând.
20. Pe unul ca acesta nu-l va ierta Domnul, ci îndată se va aprinde mânia Domnului şi iuţimea Lui asupra unui astfel de om şi va cădea asupra lui tot blestemul legământului acestuia, care este scris în cartea aceasta a legământului şi va şterge Domnul numele lui de sub cer,
21. Şi-l va despărţi Domnul spre pieire din toate seminţiile lui Israel, după toate blestemele legământului, care sunt scrise în cartea aceasta a legii.
22. Rândul de oameni care va urma, copiii voştri care vor fi după voi, străinul care va veni din ţară depărtată şi toate popoarele, văzând pedepsirea pământului acestuia şi bolile cu care îl pustieşte Domnul,
23.Văzând pucioasa şi sarea şi că tot pământul este zgură, încât nici nu se seamănă, nici nu rodeşte şi nu răsare pe el nici un fir de iarbă, ca de pe urma Sodomei, Gomorei, Admei şi Ţeboimului, pe care le-a stricat Domnul în mânia Sa şi în iuţimea Sa,
24. Vor zice: Pentru ce a făcut Domnul aşa cu ţara aceasta? Cât de mare este aprinderea mâniei Lui!
25. Atunci vor răspunde: Pentru că au părăsit legământul Domnului Dumnezeului părinţilor lor, pe care Acesta l-a încheiat cu ei, când i-a scos din pământul Egiptului,
26. Şi s-au dus şi s-au apucat să slujească altor dumnezei şi s-au închinat acelor dumnezei pe care ei nu i-au cunoscut şi pe care El nu i-a hotărât.
27. De aceea s-a aprins mânia Domnului asupra Zării acesteia şi a adus El asupra ei toate blestemele legământului, scrise în această carte a legii,
28. Şi i-a lepădat Domnul din pământul lor cu mânie, cu iuţime şi cu aprindere mare şi i-a aruncat în alt pământ, cum vedem acum.
29. Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre şi ale fiilor noştri pe veci, ca să plinim toate cuvintele legii acesteia".

Capitolul 30 - Iertare celor ce se pocăiesc, osândă celor împietriţi

1. "Când vor veni asupra ta toate cuvintele acestea, binecuvântarea şi blestemul, pe care ţi le-am spus eu şi le vei primi în inima ta în toate popoarele printre care te va împrăştia Domnul Dumnezeul tău,
2. Şi te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău şi, cum ţi-am poruncit eu astăzi, vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, tu şi fiii tăi, din toată inima ta şi din tot sufletul tău,
3. Atunci Domnul Dumnezeul tău va întoarce pe robii tăi şi se va milostivi asupra ta şi iar te va aduna din toate popoarele printre care te-a împrăştiat Domnul Dumnezeul tău.
4. Chiar de ai fi risipit de la o margine a cerului până la cealaltă margine a cerului, şi de acolo te va aduna Domnul Dumnezeul tău şi te va lua şi de acolo,
5. Şi te va aduce Domnul Dumnezeul tău în pământul pe care l-au stăpânit părinţii tăi şi-l vei lua în stăpânire şi te va face fericit şi te va înmulţi mai mult decât pe părinţii tăi.
6. Va tăia Domnul împrejur inima ta şi inima urmaşilor tăi, ca să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul tău, ca să trăieşti.
7. Atunci Domnul Dumnezeul tău va întoarce toate blestemele acestea asupra vrăjmaşilor tăi şi a celor ce te-au urât şi te-au prigonit;
8. Iar tu te vei întoarce şi vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi vei împlini toate poruncile Lui pe care ţi le spun astăzi.
9. Domnul Dumnezeul tău îţi va da cu prisosinţă spor la tot lucrul mâinilor tale, la rodul pântecelui tău, la rodul dobitoacelor tale, la rodul pământului tău, că se va bucura Domnul Dumnezeul tău din nou de tine, cum S-a bucurat de părinţi tăi, şi-ţi va face bine,
10. De vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind şi împlinind toate poruncile Lui, hotărârile Lui şi legile Lui, şi de te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul tău.
11. Căci porunca aceasta care ţi-o poruncesc eu astăzi nu este neînţeleasă de tine şi nu este departe.
12. Ea nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer, ca să ne-o aducă şi să ne-o dea s-o auzim şi s-o facem?
13. Şi nu este ea nici peste mare, ca să zici: Cine se va duce pentru noi peste mare, ca să ne-o aducă, să ne facă s-o auzim şi s-o împlinim?
14. Ci Cuvântul acesta este foarte aproape de tine; el este în gura ta şi în inima ta, ca să-l faci.
15. Iată eu astăzi ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binele şi răul,
16. Poruncindu-ţi astăzi să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui şi să împlineşti poruncile Lui, hotărârile Lui şi legile Lui, ca să trăieşti şi

să te înmulţeşti şi să te binecuvânteze Domnul Dumnezeul tău pe pământul pe care îl vei stăpâni.
17. Iar de se va întoarce inima ta şi nu vei asculta, ci te vei lăsa ademenit şi te vei închina la alţi dumnezei şi le vei sluji lor,
18. Vă dau de ştire astăzi că veţi pieri şi nu veţi trăi mult în pământul pe care Domnul Dumnezeu ţi-l dă şi pentru a cărui stăpânire treci tu acum Iordanul.
19. Ca martori înaintea voastră iau astăzi cerul şi pământul: viaţă şi moarte Ţi-am pus eu astăzi înainte, şi binecuvântare şi blestem. Alege viaţa ca să trăieşti tu şi urmaşii tăi.
20. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, să asculţi glasul Lui şi să te lipeşti de El; căci în aceasta este viaţa ta şi lungimea zilelor tale, ca să locuieşti pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău cu jurământ l-a făgăduit părinţilor tăi, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov că îl va da lor".

Capitolul 31 - Moise îl rânduieşte pe Iosua Navi ca urmaş al său

1. Atunci s-a dus Moise şi a grăit cuvintele acestea tuturor fiilor lui Israel
2. Şi le-a zis: "Eu acum sunt de o sută douăzeci de ani şi nu mai pot intra şi ieşi şi Domnul mi-a zis: Tu nu vei trece Iordanul acesta,
3. Ci va merge înaintea ta Însuşi Domnul Dumnezeul tău şi va stârpi El pe popoarele acestea de la faţa ta şi tu le vei stăpâni; şi Iosua va merge înaintea ta, cum a zis Domnul.
4. şi va face Domnul cu ei cum a făcut şi cu Sihon şi cu Og, regii amoreilor, care erau dincoace de Iordan, şi cum a făcut cu pământul acelora pe care i-a pierdut;
5. Îi va da Domnul pe ei vouă şi veţi face cu ei după poruncile pe care vi le-am spus eu.
6. Fiţi tari şi curajoşi, nu vă temeţi, nu vă îngroziţi, nici nu vă spăimântaţi de ei, că Domnul Dumnezeul tău va merge El Însuşi cu tine şi nu se va depărta de tine, nici nu te va părăsi".
7. Apoi a chemat Moise pe Iosua şi înaintea ochilor tuturor israeliţilor i-a zis: "Fii tare şi curajos, că tu vei intra cu poporul acesta în pământul pe care Domnul S-a jurat părinţilor lui să i-l dea şi tu i-l vei împărţi în părţi de moştenire.
8. Domnul Însuşi va merge înaintea ta; El Însuşi va fi cu tine şi nu se va depărta de tine, nici te va părăsi; nu te teme, nici nu te spăimânta".
9. Apoi a scris Moise legea aceasta şi a dat-o preoţilor, fiilor leviţilor, care purtau chivotul legii Domnului, şi tuturor bătrânilor fiilor lui Israel.
10. Şi le-a poruncit Moise acestora şi le-a zis: "După trecerea a şapte ani, în anul iertării, la sărbătoarea corturilor,

11. Când tot Israelul va veni să se înfăţişeze înaintea feţei Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, să citeşti legea aceasta înaintea a tot Israelul şi în auzul lui;
12. Să aduni poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi pe străinii tăi care se vor afla în cetăţile tale, ca să audă şi să înveţe şi ca să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru şi ca să se silească să împlinească toate cuvintele legii acesteia.
13. Fiii lor care nu ştiu vor auzi şi vor învăţa a se teme de Domnul Dumnezeul vostru în toate zilele, cât veţi trăi pe pământul în care treceţi voi peste Iordan ca să-l stăpâniţi".
14. După aceea a zis Domnul către Moise: "Iată s-a apropiat clipa în care să mori; cheamă pe Iosua şi staţi la uşa cortului adunării, că Eu îi voi da poveţe!" Şi a venit Moise cu Iosua şi au stat la uşa cortului adunării.
15. Atunci S-a arătat Domnul în cort, în stâlp de nor, şi stâlpul de nor a stat la uşa cortului adunării.
16. Şi a zis Domnul către Moise: "Iată, tu te vei odihni cu părinţii tăi, iar poporul acesta se va scula şi se va desfrâna după dumnezeii străini ai pământului aceluia în care va intra, iar pe Mine Mă va părăsi şi va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el;
17. Pentru aceasta se va aprinde mânia Mea asupra lui în ziua aceea şi-i voi părăsi, Îmi voi ascunde faţa de la ei şi vor fi omorâţi şi-i vor ajunge mulţime de necazuri şi greutăţi şi atunci Israel va zice: Aceste necazuri nu m-au ajuns ele oare pentru că nu este Domnul Dumnezeul meu în mijlocul meu?
18. Dar Eu Îmi voi ascunde faţa Mea de la el în ziua aceea, pentru toate fărădelegile lui pe care le-a făcut el, întorcându-se la alţi dumnezei.
19. Aşadar, scrie-ţi cuvintele cântării acesteia şi învaţă pe fiii lui Israel şi le-o pune în gura lor, pentru ca această cântare să-Mi fie mărturie printre fiii lui Israel.
20. Căci Eu îi voi duce în pământul cel bun, unde curge lapte şi miere, după cum M-am jurat părinţilor lor, şi vor mânca, se vor sătura, se vor îngrăşa, se vor îndrepta spre alţi dumnezei şi vor sluji acelora, iar pe Mine Mă vor lepăda şi vor călca legământul Meu, pe care l-am dat lor.
21. Dar când îi vor ajunge mulţime de nenorociri şi de necazuri, atunci cântarea aceasta va fi mărturie împotriva lor, căci ea nu va pieri din gura lor şi din gura urmaşilor lor. Cunosc Eu cugetele lor pe care le au ei acum, înainte de a-i duce în pământul cel bun pentru care M-am jurat părinţilor lor".
22. Şi a scris Moise cântarea aceasta în ziua aceea şi a spus-o fiilor lui Israel.
23. Iar Domnul a poruncit lui Iosua Navi şi i-a zis: "Fii tare şi curajos, căci tu vei duce pe fiii lui Israel în pământul pentru care M-am jurat lor, şi Eu voi fi cu tine".
24. Când a scris Moise în carte toate cuvintele legii acesteia până la sfârşit,
25. Atunci Moise a poruncit leviţilor care purtau chivotul legii Domnului.

26. Şi a zis: "Luaţi această carte a legii şi o puneţi de-a dreapta chivotului legii Domnului Dumnezeului vostru şi va fi ea acolo mărturie împotriva ta.
27. Că eu cunosc îndărătnicia ta şi cerbicia ta; dacă şi acum, când trăiesc eu cu voi, sunteţi îndărătnici înaintea Domnului, dar cu cât mai mult veţi fi după moartea mea?
28. Chemaţi la mine pe toţi bătrânii seminţiilor voastre şi pe judecătorii voştri şi pe căpeteniile voastre şi eu voi spune în auzul lor cuvintele acestea şi voi chema martori împotriva lor cerul şi pământul;
29. Căci ştiu eu că după moartea mea vă veţi răzvrăti şi vă veţi abate de la calea pe care v-am arătat-o eu; în zilele cele de apoi vă vor ajunge necazuri, pentru că veţi face rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeu, mâniindu-L cu lucrurile mâinilor voastre".
30. Şi a rostit Moise în auzul întregii obşti a Israeliţilor cuvintele cântării acesteia până la sfârşit:

Capitolul 32 - Cântarea lui Moise

1. "Ia aminte, cerule, şi voi grăi! Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele!
2. Ca ploaia să curgă învăţătura mea şi graiurile mele să se coboare ca roua, ca bura pe verdeaţă şi ca ploaia repede pe iarbă.
3. Căci numele Domnului voi prea mări. Daţi slavă Dumnezeului nostru!
4. El este tăria; desăvârşite sunt lucrurile Lui, căci toate căile Lui sunt drepte. Credincios este Dumnezeu şi nu este întru El nedreptate; drept şi adevărat este El,
5. Iar ei s-au răzvrătit împotriva Lui; ei, după netrebniciile lor, nu sunt fiii Lui, ci neam îndărătnic şi ticălos. Cu acestea răsplătiţi voi Domnului?
6. Popor nechibzuit şi fără de minte, au nu este El tatăl tău, Cel " te-a zidit, te-a făcut şi te-a întemeiat? Adu-ţi aminte de zilele cele de demult, cugetă la anii neamurilor trecute! Întreabă pe tatăl tău şi-ţi va da de ştire, întreabă pe bătrâni, şi-ţi vor spune:
8. Când Cel Preaînalt a împărţit moştenire popoarelor, când a împărţit pe fiii lui Adam, atunci a statornicit hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu;
9. Iar partea Domnului este poporul lui Iacov, Israel e partea lui de moştenire.
10. Găsitu-l-a în pământ pustiu, în pustiu trist şi cu urlete sălbatice, şi l-a apărat, l-a îngrijit şi l-a păzit, ca lumina ochiului Său.
11. Întocmai ca vulturul care îndeamnă la zbor puii săi şi se roteşte pe deasupra lor, întinzându-şi aripile, a luat pe Israel şi l-a dus pe penele sale.
12. Domnul l-a povăţuit şi n-a fost cu el dumnezeu străin.
13. Şi l-a aşezat pe înălţimile pământului şi l-a hrănit cu roada ţarinilor. I-a dat să scoată miere din piatră şi cu untdelemn din stâncă vârtoasă l-a hrănit;

14. L-a hrănit cu unt de vacă şi cu lapte de oi, cu grăsimea mieilor, a berbecilor de Vasan, a ţapilor şi cu grâu gras; a băut vin, sângele bobiţelor de strugure.
15. A mâncat Iacov, s-a îngrăşat Israel şi s-a făcut îndărătnic; îngrăşatu-s-a, îngroşatu-s-a şi s-a umplut de grăsime; a părăsit pe Dumnezeu, Cel ce l-a făcut şi a dispreţuit cetatea mântuirii sale.
16. Întărâtat-au râvna Lui cu dumnezei străini şi cu urâciunile lor L-au mâniat;
18. Iar pe Apărătorul, Cel ce te-a născut, L-ai uitat şi nu ţi-ai adus aminte de Dumnezeu, Cel ce te-a zidit.
19. Văzut-a Domnul şi S-a mâniat şi în mânia Sa a trecut cu vederea pe fiii Săi şi pe fiicele Sale,
20. Şi a zis: îmi voi ascunde faţa Mea de la ei şi voi vedea cum va fi sfârşitul lor; căci neam ticălos sunt ei şi copii în care nu este credincioşie.
21. Ei M-au întărâtat la gelozie prin cei ce nu sunt Dumnezeu şi au aprins mânia Mea prin idolii lor; îi voi întărâta şi Eu pe ei printr-un popor care nu e popor, le voi aprinde mânia printr-un neam fără pricepere.
22. Că foc s-a aprins din pricina mâniei Mele: va arde până în fundul locuinţei morţilor, va mânca pământul şi roadele lui şi va pârjoli temeliile munţilor.
23. Voi strânge împotriva lor necazuri şi voi cheltui asupra lor toate săgeţile Mele;
24. Istoviţi vor fi de foame şi prăpădiţi de lingoare şi molimă rea; voi trimite asupra lor dinţii fiarelor, veninul târâtoarelor din pulbere voi trimite.
25. De din afară îi va pierde sabia, iar prin case groaza, pierzând pe tânăr şi pe tânără, pe copilul de ţâţă şi pe bătrânul acoperit de căruntеţe.
26. Am zis: îi voi împrăştia şi voi şterge pomenirea lor dintre oameni.
27. Dar am amânat aceasta, pentru răutatea vrăjmaşilor, ca vrăjmaşii lor să nu se mândrească şi să zică: Mâna noastră este puternică şi toate acestea nu le-a făcut Domnul.
28. Că aceştia sunt oameni care şi-au pierdut mintea şi n-au nici o pricepere.
29. O, de ar judeca ei şi de s-ar gândi la aceasta! De ar pricepe ce are să fie cu ei mai pe urmă:
30. Cum ar putea unul să pună pe fugă o mie, şi doi, zece mii, dacă apărătorul lor nu i-ar vinde şi Domnul nu i-ar părăsi!
31. Căci apărătorul lor nu este ca Apărătorul nostru şi la aceasta chiar vrăjmaşii noştri sunt martori.
32. Că via lor este din viţa de vie a Sodomei şi din şesurile Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviţi şi bobiţele lor amare;
33. Vinul lor este venin de scorpion şi otravă pierzătoare de aspidă.
34. Au nu sunt acestea ascunse la Mine? Şi nu sunt ele pecetluite în cămările Mele?
35. A Mea este răzbunarea şi răsplătirea când se va poticni piciorul lor; că aproape este ziua pieirii lor şi curând vor veni cele gătite pentru ei.

36. Iar Domnul va judeca pe poporul Său şi Se va milostivi asupra robilor Săi, când va vedea că a slăbit tăria lor şi că nu se mai află nici robi, nici slobozi.
37. Atunci Domnul va zice: Unde sunt dumnezeii lor şi tăria în care nădăjduiau ei?
38. Unde sunt cei ce au mâncat grăsimea jertfelor lor şi au băut vinul turnărilor lor? Să se scoale, să vă ajute şi să vă fie ocrotire.
39. Vedeţi, vedeţi, dar, că Eu sunt şi nu este alt Dumnezeu afară de Mine: Eu omor şi înviez, Eu rănesc şi tămăduiesc şi nimeni nu poate scăpa din mâna Mea!
40. Eu ridic la cer mâna Mea şi Mă jur pe dreapta Mea şi zic: Viu sunt Eu în veac!
41. Când voi ascuţi sabia Mea cea lucitoare şi va începe mâna Mea a judeca, Mă voi răzbuna pe vrăjmaşii Mei şi celor ce Mă urăsc le voi răsplăti.
42. Adăpa-voi săgeţile Mele cu sânge şi sabia Mea se va sătura de carnea şi de sângele celor ucişi şi robiţi şi de capetele căpeteniilor vrăjmaşului.
43. Veseliţi-vă, ceruri, împreună cu El şi vă închinaţi Lui toţi îngerii lui Dumnezeu! Veseliţi-vă, neamuri, împreună cu poporul Lui şi să se întărească toţi fiii lui Dumnezeu! Căci El va răzbuna sângele robilor Săi şi va răsplăti cu răzbunare vrăjmaşilor Săi şi celor ce-L urăsc le va răsplăti şi va curăţi Domnul pământul poporului Său!"
44. În ziua aceea a scris Moise cântarea aceasta şi a spus-o fiilor lui Israel. Atunci a venit Moise la popor şi a rostit toate cuvintele cântării acesteia în auzul poporului, el şi Iosua, fiul lui Navi.
45. Iar după ce a rostit Moise toate cuvintele acestea înaintea a tot Israelul, le-a zis:
46. "Puneţi la inima voastră toate cuvintele pe care vi le-am spus eu astăzi şi să le lăsaţi moştenire copiilor voştri, ca să se silească şi ei a împlini toate poruncile legii acesteia;
47. Căci acestea nu sunt în deşert date vouă, ci acestea sunt viaţa voastră şi prin acestea veţi trăi multă vreme în pământul acela în care treceţi acum peste Iordan, ca să-l stăpâniţi".
48. Tot în ziua aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
49. "Suie-te în muntele acesta al Abarimului, în muntele Nebo, care este în pământul Moabului, în faţa Ierihonului, şi priveşte asupra Canaanului, pe care-l dau în stăpânirea fiilor lui Israel,
50. Şi mori pe munte şi te adaugă la poporul tău, cum a murit şi Aaron, fratele tău, pe muntele Hor şi s-a adăugat la poporul său,
51. Pentru că aţi greşit înaintea Mea în mijlocul fiilor lui Israel, la apele Meribei, la Cadeş, în pustiul Sin, şi pentru că n-aţi arătat sfinţenia Mea între fiii lui Israel.
52. Numai de departe vei vedea pământul pe care Eu îl dau fiilor lui Israel, dar de intrat nu vei intra în pământul acela".

Capitolul 33 - Moise binecuvântează poporul şi proorocește

1. Iată acum şi binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu, a binecuvântat pe fiii lui Israel înainte de moartea sa.
2. Şi a zis el: "Venit-a Domnul din Sinai şi ni S-a descoperit întru slava Sa în Seir; strălucit-a din Munţii Paranului şi a ieşit cu mulţime mare de sfinţi, având la dreapta focul legii.
3. Cu adevărat El a iubit pe poporul Său. Toţi sfinţii Lui sunt sub mâna Lui şi au căzut la picioarele Lui ca să asculte cuvintele Lui.
4. Moise ne-a dat o lege, moştenire a obştii lui Iacov;
5. El a fost regele lui Israel, când se adunau căpeteniile popoarelor împreună cu seminţiile lui Israel.
6. Să trăiască Ruben şi să nu moară, şi Simeon să nu fie puţin la număr!
7. Iar pentru Iuda a zis acestea: "Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda şi adu-l la poporul său; cu mâinile sale să se apere şi Tu să-i fii ajutor împotriva vrăjmaşilor lui".
8. Pentru Levi a zis: "Urimul Tău, Doamne, şi Tumimul Tău să fie pentru bărbatul Tău cel sfânt, pe care Tu l-ai încercat la Massa şi cu care Tu Te-ai certat la apele Meribei;
9. Care a zis de tatăl său şi de mama sa: "Nu i-am văzut", şi pe fraţii săi nu i-a cunoscut şi de fiii săi nu ştie nimic; căci ei au ţinut cuvintele Tale şi legământul Tău l-au păzit;
10. Învaţă pe Iacov legile Tale şi pe Israel poruncile Tale; pune tămâie înaintea feţei Tale şi arderi de tot pe jertfelnicul Tău.
11. Binecuvântează, Doamne, puterea lui şi lucrul mâinilor lui fie-ţi plăcut; loveşte coapsele celar ce se ridică împotriva lui şi celor ce-l urăsc, ca să nu se poată împotrivi".
12. Pentru Veniamin a zis: "Iubitul Domnului va sta lângă El fără primejdie şi Dumnezeu îl va ocroti în toată vremea şi el va odihni pe umerii Lui".
13. Pentru Iosif a zis: "Să binecuvânteze Domnul pământul lui cu darurile cele alese ale cerului, cu roua şi cu darurile adâncului celui dedesubt;
14. Cu roade alese din cele pe care le face să crească soarele şi cu cele mai bune roade care odrăslesc în fiecare lună;
15. Cu cele mai alese din câte dau munţii cei vechi şi cu darurile alese ale dealurilor celor veşnice;
16. Şi cu darurile cele alese ale pământului şi ale celor ce-l umplu. Binecuvântarea Celui ce S-a arătat în rug să vină pe capul lui Iosif, pe creştetul celui dintâi dintre fraţii lui!
17. Frumuseţea lui să fie ca a taurului întâi născut şi coarnele lui să fie ca şi coarnele bivolului; cu acelea va împunge popoarele toate până la marginile pământului; acestea sunt mulţimile mari ale lui Efraim, acestea sunt miile lui Manase".

18. Pentru Zabulon a zis: "Veseleşte-te, Zabulon, în căile tale şi tu, Isahare, în corturile tale!
19. Chema-vor aceştia poporul pe munte şi acolo vor junghia jertfele cele legiuite, căci se hrănesc cu bogăţia mării şi cu comorile cele ascunse în nisip".
20. Pentru Gad a zis: "Binecuvântat. să fie cel ce a sporit pe Gad, care odihneşte ca un pui de leu şi sfărâmă şi braţ şi cap.
21. Alesu-şi-a el pârga cea bună a ţării; acolo fost-a păstrată o moşie de căpetenie; venit-a în fruntea poporului şi a împlinit dreptatea Domnului şi judecăţile lui Israel".
22. Pentru Dan a zis: "Dan este pui de leu, care se aruncă din Vasan".
23. Pentru Neftali a zis: "Neftali, tu cel sătul de bunăvoinţă şi plin de binecuvântarea Domnului, ia marea şi partea cea de miazăzi în stăpânire".
24. Pentru Aşer a zis: "Binecuvântat să fie Aşer între fii, iubit să fie de fraţii lui şi să-şi afunde în untdelemn piciorul lui.
25. De fier şi de aramă să fie zăvoarele şi liniştea ta să ţină cât zilele vieţii tale.
26. Nimeni, o Israele, nu este ca Dumnezeu, Care să meargă pe ceruri întru ajutorul tău şi pe nori întru slava Sa.
27. Dumnezeu este liman din vremi străvechi; căci cu braţul Lui cel veşnic El te sprijină şi din faţa ta gonind vrăjmaşii, zice: "Stârpeşte-i!"
28. Israel locuieşte neprimejduit. Ochiul lui Iacov priveşte îmbelşugat de pâine şi de vin, şi cerurile lui picură rouă.
29. Ferice de tine, Israele! Cine este asemenea ţie, popor izbăvit de Domnul, scutul şi ajutorul tău, sabia şi slava ta. Vrăjmaşii tăi se vor da înapoi înaintea ta şi tu vei călca peste grumajii lor!"

Capitolul 34 - Moartea lui Moise

1. Atunci s-a suit Moise din şesurile Moabului în Muntele Nebo, pe vârful Fazga, care este în faţa Ierihonului, şi i-a arătat Domnul tot pământul Galaad până la Dan,
2. Tot pământul lui Neftali, tot pământul lui Efraim şi Manase şi tot pământul lui Iuda până la marea cea de la asfinţit,
3. Partea de la miazăzi a ţării, şesul Ierihonului, cetatea Palmierilor, până la Ţoar.
4. Şi i-a zis Domnul: "Iată pământul pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, zicând: Seminţiei tale îl voi da. Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi; dar în el nu vei intra!
5. Şi a murit Moise, robul lui Dumnezeu, acolo, în pământul Moabului, după Cuvântul Domnului;
6. Şi a fost îngropat în vale, în pământul Moabului, în faţa Bet-Peorului, dar nimeni nu ştie mormântul lui nici până în ziua de astăzi.

7. Şi era Moise de o sută douăzeci de ani, când a murit; dar vederea lui nu slăbise şi tăria lui nu se împuţinase.
8. Şi au plâns fiii lui Israel pe Moise, în şesurile Moabului, la Iordan, aproape de Ierihon, treizeci de zile, până s-au împlinit zilele de jelit şi de plâns după Moise.
9. Iar Iosua, fiul lui Navi, s-a umplut de duhul înţelepciunii, pentru că îşi pusese Moise mâinile asupra lui, şi i s-au supus fiii lui Israel şi au făcut aşa după cum le poruncise Domnul prin Moise.
10. De atunci nu s-a mai ridicat în Israel prooroc asemenea lui Moise pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut faţă către faţă, nici să săvârşească toate semnele şi minunile cu care Domnul l-a trimis în pământul Egiptului asupra lui Faraon şi asupra tuturor dregătorilor lui şi asupra a tot pământul lui; nici să facă cu mână tare şi cu mari înfricoşări ceea ce a făcut Moise înaintea ochilor a tot Israelul.

Sfântul Prooroc Moise – Predici şi editoriale

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu

(Din Dumnezeiasca Scriptură, pe scurt, şi de la scriitorii de istorii)

Murind Iosif în pământul Egiptului, neamul lui Iacov, tatăl lui, nu după multe sute de ani s-a înmulţit atâta, încât tot pământul acela s-a umplut de poporul israelit, iar la războaie puteau să fie dintr-înşii câte şase sute de mii de bărbaţi. Atunci împăratul Egiptului, temându-se ca nu cumva, sfătuindu-se cu vrăjmaşii lor, să piardă pe egipteni de pe pământ, a poruncit dregătorilor săi să chinuiască pe poporul lui Israel în toate chipurile şi cu slujbele şi cu bătăile. Pentru că din sudorile lor cele cu multă osteneală au zidit nişte cetăţi nu atâta pentru trebuinţă, cât pentru mărire deşartă şi pentru ca până în sfârşit să împuţineze neamul evreilor. Însă pe cât îi chinuia şi-i muncea mai mult, pe atâta ei se înmulţeau, pentru că nu putea să-i împuţineze oamenii, pe aceştia pe care Dumnezeu a voit a-i înmulţi şi a-i mări. Şi deşi împăratul poruncea moaşelor egiptene ca pe tot pruncul evreiesc ce se năştea parte bărbătească să-l ucidă, moaşele, temându-se de Dumnezeu, pe partea bărbătească o cruţa. Atunci împăratul a dat poruncă în tot pământul Egiptului, ca oricine va vedea prunc evreu, parte bărbătească, să-l ia şi să-l arunce în râu.

În acea vreme era un om din seminţia lui Levi, anume Avram, având femeie din aceeaşi seminţie - anume Iohabeta. Aceştia, mai înainte de acea vreme, au născut un fiu, Aaron, şi o fiică, Mariami.

În acea vreme singură şi cumplita când se ucideau pruncii, născu un prunc, parte bărbătească, pe care văzându-l foarte frumos, plângea pentru dânsul. Ştiind porunca împărătească, de a ucide pe toţi pruncii neamului evreu, l-au ascuns pe el la dânşii trei luni. Şi de vreme ce nu mai puteau să-l ascundă pe el, mama sa i-a făcut un sicriaş de papură, l-a uns cu răşină şi cu smoală, a pus pruncul într-însul şi l-a aşezat pe el în margine lângă fluviul Nil. Şi păzea sora lui de departe ca să ştie ce i se va întâmpla pruncului.

După rânduiala lui Dumnezeu s-a pogorât atunci fiica lui faraon ca să se scalde în Nil, iar slujnicele ei umblau pe lângă apa şi văzând un sicriaş în margine, a trimis o slujnică de l-a luat. Deschizându-l, a văzut un prunc frumos plângând în sicriaş şi fiindu-i milă de el fiicei lui faraon, a zis: "Acesta este dintre pruncii evreieşti". Vrând să-l aibă pe el de fiu, a poruncit să-i caute o doică. Deci, scrie Iosif Flavius, i s-au adus multe doici egiptene şi n-a voit pruncul să sugă din pieptul lor. Atunci s-a apropiat Mariami de fiica lui faraon, căreia îi şi slujea, şi i-a zis: "Dacă voieşti, stăpână, să-ţi chem ţie o femeie hrănitoare de la evrei, ea va hrăni pruncul". Şi i-a zis ei fiică lui faraon: "Mergi şi cheamă!" Şi ducându-se copiliţa, a chemat pe mama pruncului. Şi a zis către dânsa fiica lui faraon: "Păzeşte-mi pruncul acesta şi mi-l hrăneşte, iar eu îţi voi plăti ţie".

Deci a luat femeia pruncul pe mâini şi îndată, cu dragoste, s-a alipit de dânsa ca de mama sa, iar ea l-a hrănit. Apoi, după ce a crescut pruncul, l-a dus pe el la fiica lui faraon, care îl iubea foarte mult, fiindcă pruncul era foarte frumos, şi l-a rugat pe tatăl său ca să-i fie ei în loc de fiu. Şi i-a pus lui numele de Moise, zicând: "Din apă l-am scos pe el", pentru că "Moise" în egipteană înseamnă "apă".

Se scrie despre dânsul în istorii vechi că odată l-a dus pe el fiica lui faraon la tatăl său. Jucându-se cu copilul, faraon a pus pe capul lui coroana cea împărătească pe care era cioplit un idol mic. Iar pruncul, apucând coroana de pe cap, a aruncat-o la pământ şi a călcat-o cu picioarele, lucru pe care l-a văzut împăratul şi cei ce erau lângă dânsul. Un preot bătrân care avea înştiinţare de la vrăjitori ca atunci când se va naşte povăţuitorul poporului israelitean multe pedepse va lua Egiptul, l-a sfătuit pe faraon să poruncească să ucidă pe pruncul acela, ca nu cumva, crescând, să aducă vreo primejdie asupra pământului lor. Dar Domnul, vrând să-Şi împlinească voia Sa după rânduială, au grăit alţii împotrivă, cum că pruncul cel fără de răutate a făcut aceasta din neştiinţă.

Vrând să ispitească ştiinţa şi răutatea lui, aduseră la dânsul un cărbune aprins pe care, luându-l, l-a băgat în gură şi şi-a ars limba, pentru aceea era zăbavnic la limbă. Iar după ce a mai crescut, a pus lângă dânsul fiica lui faraon filosofi aleşi

egipteni ca să-l înveţe toată înţelepciunea. Şi era copilul isteţ la minte, întrecând în puţină vreme pe dascălii săi, fiind iubit împăratului şi tuturor celor din palatele împărăteşti. Iar când a fost înştiinţat de neamul său că era evreu, a început a cunoaşte pe unul Dumnezeu care este în ceruri Ziditorul a toată făptura, pe care evreii îl cinsteau, iar de păgânatatea egipteană se îngreţoşa.

Scriu unii că atunci când năvăliseră etiopienii asupra Egiptului, Moise, fiindcă devenise bărbat desăvârşit, a fost ales de toţi egiptenii să fie povăţuitor oştilor, care au şi bătut pe etiopieni cu vitejia sa. Şi pentru această vitejie împăratul Egiptului, în loc să-i arate dragoste, l-a urât pe el, pentru că unii dintre jertfitorii egipteni prooroceau după magia lor că acesta va să aducă primejdii asupra Egiptului şi sfătuiau pe împărat să-l ucidă. Ascultându-i, împăratul a gândit să ucidă pe Moise, însă nu a făcut aceasta degrabă, nevrând să mâhnească pe fiica sa, dar căuta pricina asupra lui şi vreme potrivită.

În zilele acelea, ieşind Moise la fraţii săi, la fiii lui Israel şi cunoscând durerea lor, a văzut pe un egiptean bătând pe un evreu. Căutând încoace şi încolo, n-a văzut pe nimeni şi, ucigând pe acel egiptean, l-a ascuns în nisip. Apoi, ieşind a doua zi, a văzut doi bărbaţi evrei bătându-se şi a zis celui ce năpăstuia pe celălalt: "Pentru ce-l baţi tu pe aproapele tău?" Iar el a zis: "Cine te-a pus pe tine mai mare şi judecător peste noi? Oare, voieşti să mă ucizi şi pe mine aşa cum ai ucis ieri pe egipteanul acela?" Şi s-a temut Moise, auzind că nu s-a tăinuit uciderea cea făcută. Deci a auzit faraon de pricina aceasta şi încerca să-l ucidă pe Moise. Şi s-a dus Moise de la faţa lui faraon şi s-a sălăşluit în pământul Madiamului, dar, ostenind pe cale, a şezut lângă o fântână. Şi iată şapte fiice ale lui Iotor, preotul Madiamului, păscând oile tatălui lor, veniră la fântână şi, scoţând apa, turnau în jghiaburi ca să adape oile.

Venind păstorii de la alte oi le izgoneau pe ele. Apoi, sculându-se, Moise le-a apărat de acei păstori, le-a turnat lor apa şi le-a adăpat oile. De aceasta au spus fiicele tatălui lor Iotor, zicând: "Un om egiptean ne-a apărat pe noi de păstori şi ne-a adăpat oile noastre". Iar Iotor a primit pe Moise în casa sa şi i-a dat lui de femeie pe Semfora, fiica sa, şi cu dânsa a născut doi fii; pe cel dintâi l-a numit Girsam, zicând "ca nemernic sunt în pământ străin"; iar pe celălalt l-a numit Eliazar, zicând "că Dumnezeul părintelui meu este ajutătorul meu şi m-a izbăvit din mâinile lui faraon".

După trecerea a multe zile a murit împăratul Egiptului şi au suspinat fiii lui Israel în Egipt de greutăţi şi au strigat şi s-a suit la Dumnezeu strigarea lor de împilare. A auzit Dumnezeu suspinul lor şi şi-a adus aminte de aşezământul Său cel făcut cu

Avraam, cu Isaac şi cu Iacob şi, căutând Dumnezeu spre fiii lui Israel, a voit să-i izbăvească pe ei.

Iar Moise păştea oile lui Iotor, socrul său, şi mâna oile la păşune şi a mers în muntele Horeb. Aici i s-a arătat lui îngerul Domnului în văpaia focului din rug. Şi vedea Moise că rugul ardea cu foc şi nu se mistuia şi a zis: "Trecând alăturea voi vedea aceasta mare vedenie". Şi l-a strigat Domnul din rug: "Moise, Moise!" Iar el a zis: "Ce este, Doamne?" Şi i-a zis Domnul: "Să nu te apropii aici. Scoate-ţi încălţămintele din picioarele tale, că locul pe care stai tu este pământ sfânt". Şi i-a zis lui: "Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, şi Dumnezeul lui Iacob. Am văzut chinuirea poporului Meu din Egipt şi strigarea lor am auzit. Că ştiu durerea lor şi M-am pogorât să-i scot pe ei din mâna Egiptului, să-i iau din pământul acela şi să-i duc pe ei în pământul cel bun, în pământul în care curge lapte şi miere. Iar tu vino ca să te trimit la faraon, împăratul Egiptului, şi vei scoate pe poporul Meu, pe fiii lui Israel din pământul Egiptului".

A zis Moise către Dumnezeu: ***"Cine sunt eu ca să merg la faraon şi să scot pe fiii lui Israel din pământul Egiptului?"*** Şi mult se ruga lui Dumnezeu ca să nu-l trimită pe el, "că sunt slab în glas şi zăbavnic la limbă". Dar Domnul i-a făgăduit că va fi cu dânsul; încă i-a făgăduit că şi pe Aaron, fratele lui, îl va trimite cu dânsul. Atunci Moise, mergând la Iotor, a cerut să meargă în Egipt ca să-şi cerceteze fraţii. Şi i-a zis Iotor: "Mergi sănătos". Şi s-a dus Moise în calea sa netemându-se de nimic, ca împăratul acela care a vrut să ucidă pe Moise murise şi toţi cei ce căutau sufletul lui muriseră. Şi a ieşit întru întâmpinarea lui Moise, după porunca lui Dumnezeu, Aaron Levitul şi, întâmpinându-se, s-au sărutat amândoi. Şi a spus Moise lui Aaron toate cuvintele Domnului. Apoi, intrând în Egipt, a adunat pe toţi bătrânii fiilor lui Israel şi le-au spus lor toate cuvintele acelea pe care le auziseră de la Domnul. Şi făcură semne înaintea poporului şi le-a crezut poporul şi s-au bucurat că a cercetat Dumnezeu pe fiii lui Israel şi a căutat spre necazul lor.

După acestea au intrat Moise şi Aaron la faraon şi i-au zis lui: "Acestea grăieşte Domnul Dumnezeul lui Israel: Dă libertate poporului Meu, ca să-Mi facă Mie praznic în pustie".

Şi a zis faraon: "Cine este Dumnezeul lui Israel al cărui glas să-l ascult? Nu ştiu pe Domnul acela şi pe Israel nu-l voi elibera". Şi a poruncit ca pe poporul evreilor să-l chinuiască cu mai multă slujbă, dându-le şi multe bătăi că şed fără lucru de aceea vorbesc, ca să meargă să jertfească dumnezeului lor. Atunci poporul fiind chinuit mai cu amar, strigă asupra lui Moise şi a lui Aaron: "Să vadă Dumnezeu şi să vă

judece pe voi, că aţi făcut urât duhul nostru înaintea lui faraon şi înaintea slugilor lui, ca să daţi sabie în mâna lui să ne ucidă pe noi".

Iar Moise, întărindu-se de Dumnezeu, a intrat iar cu Aaron la faraon, zicând: ***"Domnul Dumnezeul evreilor m-a trimis la tine, grăind: Liberează pe poporul Meu!"***

Iar ca să înţeleagă faraon că sunt trimişi de la Dumnezeu, începură a face semne. Şi a aruncat Aaron toiagul înaintea slugilor lui şi s-a făcut şarpe. Deci a chemat faraon pe înţelepţii Egiptului şi pe vrăjitori şi făcură şi vrăjitorii Egiptului cu toiegele lor asemenea şi a aruncat fiecare toiagul său şi s-au făcut şarpe; şi a înghiţit toiagul lui Aaron toiegele acelora. Şi s-a învârtoşat inima lui faraon şi nu i-a ascultat, precum le-a grăit lor Domnul şi n-a voit să elibereze poporul pentru că s-a împietrit inima lui. Atunci, după porunca lui Dumnezeu, a început a aduce pedepse asupra pământului Egiptului.

- ⇒ *Cea dintâi pedeapsă a fost aceasta: Luând Aaron toiagul său a lovit apa râului înaintea lui faraon şi înaintea slugilor lui şi s-a prefăcut toată apa râului în sânge şi peştii cei din râu au murit şi s-a împuţit râul şi nu puteau egiptenii să bea apă din el.*
- ⇒ *A doua pedeapsă au fost broaştele. A întins Aaron mâna spre apele Egiptului şi a scos broaşte care au intrat prin case şi prin odăile cele de culcat, pe aşternuturi şi în casele slugilor lor, ale poporului lor, în aluat şi în cuptor, la împărat, la slugile lui şi la oamenii lui au intrat broaştele. Şi a scos pământul lor broaşte care, după porunca lui Moise, au fost omorâte şi egiptenii le-au adunat grămezi, grămezi şi s-a împuţit tot pământul Egiptului de broaştele care muriseră şi putreziseră*
- ⇒ *A treia pedeapsă au fost ţânţarii care au înţepat pe oameni şi pe dobitoace şi au intrat la faraon, în casele lui şi la robii lui şi tot nisipul era plin de muşiţă în tot pământul Egiptului.*
- ⇒ *A patra pedeapsă au fost muşte câineşti.*
- ⇒ *A cincea pedeapsă, moarte foarte mare în toate dobitoacele pământului Egiptului.*
- ⇒ *A şasea pedeapsă, bubele cele cu puroi, care se iveau la oameni şi la dobitoace.*
- ⇒ *A şaptea pedeapsă, grindină şi foc arzător cu piatra; şi a ucis piatra în tot pământul Egiptului de la om până la dobitoc şi toată iarba şi toţi copacii cei din câmpii i-au sfărâmat piatra.*

⇒ *A opta pedeapsă erau lăcustele şi omizile care au mâncat tot rodul pământului Egiptului.*

⇒ *A noua pedeapsă a fost întuneric în tot pământul Egiptului trei zile, întuneric pe care nu putea focul să-l lumineze şi nimeni nu l-a văzut pe fratele său trei zile şi nu s-a sculat nimeni de pe patul său trei zile.*

⇒ *A zecea şi cea mai de pe urmă pedeapsă a fost moartea celor întâi născuţi ai Egiptului.*

Toate pedepsele acestea se aduceau asupra lor de la Dumnezeu prin Moise şi prin Aaron, dar nici una din ele nu a vătămat pe evrei, ci numai pe egipteni, pentru că nu voia faraon să elibereze poporul lui Dumnezeu. Deşi de multe ori făgăduia să-l libereze, înspăimântându-se de pedepse, când slăbeau acestea, îndată se învârtoşa inima lui şi nu-i liberă, până la a zecea pedeapsă. Dar mai înainte de a zecea pedeapsă, precum le-a poruncit lor Moise, au cerut fiii lui Israel de la egipteni vase de argint şi de aur şi haine de mult preţ, câte au putut să ducă cu dânşii; şi a făcut Moise poporului Pasca, învăţându-i pe ei cum trebuia să mănânce mieluşelul cu al cărui sânge se ungeau pragurile uşilor lor.

Şi în miezul nopţii Domnul a ucis pe tot cel întâi născut în pământul Egiptului, de la întâiul născut al lui faraon, cel ce şedea pe scaun, până la întâiul născut al roabei celei din groapă şi până la tot întâiul născut al dobitoacelor, iar ale evreilor toate erau întregi.

Deci s-a sculat faraon noaptea şi toţi robii lui şi toţi egiptenii; şi a fost ţipet mare în tot pământul Egiptului, că nu era casă în care să nu fie mort. Şi a chemat faraon pe Moise şi pe Aaron noaptea, şi le-a zis: "Sculaţi-vă şi vă duceţi de la poporul meu şi fiii lui Israel. Să mergeţi şi să slujiţi Domnului Dumnezeului vostru precum ziceţi. Şi oile şi dobitoacele voastre, luându-le, duceţi-vă!" Şi îi sileau egiptenii pe evrei cu sârguinţă, ca să-i surpe de pe pământ, pentru că, ziceau, noi toţi vom muri pentru dânşii".

Deci au ieşit israeliţii, luându-şi făina mai înainte de dospirea aluatului, că n-au putut să-şi gătească hrana de cale din cauza grabei egiptenilor care îi şi rugau, îi şi sileau pe dânşii să se ducă mai curând. Şi ieşiră cu argint şi cu aur şi cu bogăţie multă şi nemernici mulţi au ieşit cu dânşii şi oi şi boi şi dobitoace foarte multe. Şi erau bărbaţi pedeştri ca la şase sute de mii, afară de copiii cei de casă, şi de bătrânii care mergeau cu dânşii. Încă a luat Moise şi oasele lui Iosif cu sine. Pentru că Iosif, murind în Egipt şi văzând înainte cu duh proorocesc ceea ce era să fie, a jurat pe fiii lui Israel cu jurământ, zicând: "În cercetarea cu care vă va cerceta Dumnezeu pe voi, să ridicaţi şi oasele mele de aici cu voi".

Ducându-se evreii din pământul Egiptului, Dumnezeu era cu dânşii şi îi povăţuia ziua cu stâlp de nor, care le arăta lor calea, iar noaptea cu stâlp de foc, care îi lumina şi n-a lipsit stâlpul cel de nor ziua şi cel de foc noaptea înaintea întregului popor.

Înştiinţând pe faraon, împăratul Egiptului, că a fugit poporul, s-a întors inima lui faraon şi a slugilor lui asupra poporului israelit şi a zis: "De ce am făcut aceasta, liberând pe fiii lui Israel, ca să nu ne slujească nouă?" deci a înhămat faraon la căruţele sale şi a adunat cu sine tot poporul, a luat şase sute de căruţe alese, toţi caii Egiptului şi voievozi peste tot şi a alergat în urma fiilor lui Israel şi i-a ajuns pe ei când erau aşezaţi lângă mare. Dar n-au putut să năvălească peste dânşii, pentru că îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea pâlcurilor fiilor lui Israel, a mers dinapoia lor şi s-a luat şi stâlpul cel de foc de la faţa lor şi a stat dinapoia lor şi a intrat între tabăra egiptenilor şi între tabăra fiilor lui Israel şi au stat şi s-a făcut întuneric şi ceaţa şi a venit noaptea întru care şi-a întins Moise mâna sa cu toiagul spre mare şi a lovit Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic dinspre austru şi a făcut marea uscată şi s-a despărţit apa. Şi au intrat fiii lui Israel în mijlocul mării pe uscat şi s-a făcut apa ca un zid de piatră şi ca un zid de stâncă. Iar egiptenii alergară şi veniră în urma lor pe aceeaşi cale, în mijlocul mării, toţi caii lui faraon şi carele şi călăreţii. Moise, după ce a trecut poporul, a stat pe ţărmuri şi iar şi-a întins mâna spre mare şi s-a aşezat apa dinspre zid la loc. Iar egiptenii fugeau pe sub apă şi i-a pierdut Dumnezeu pe egipteni în mijlocul mării, căci întorcându-se apa, a acoperit căruţele şi călăreţii şi toată puterea lui faraon şi nu a rămas dintr-înşii nici unul, iar fiii lui Israel au trecut pe uscat prin mijlocul mării. Şi i-a izbăvit Domnul pe fiii lui Israel în ziua aceea din mâinile egiptenilor şi au văzut fiii lui Israel pe egipteni morţi pe marginea mării pentru că i-au aruncat marea din sine. Şi s-a temut poporul de Domnul şi a crezut în Dumnezeu şi lui Moise, plăcutul Lui.

Atunci au cântat Moise şi fiii lui Israel cântarea aceasta Domnului, bucurându-se şi dănţuind pentru biruinţa ce s-a făcut cu mână înaltă asupra egiptenilor: "Să cântăm Domnului că cu slava S-a prea mărit, pe cal şi pe călăreţ l-au aruncat în mare".

Moise a luat pe fiii lui Israel de la Marea Roşie şi i-a dus în pustiul Sur şi au mers trei zile prin pustie şi nu au aflat apa să bea. Şi au mers la Mera şi nu puteau să bea apă din Mera, că era amară; şi poporul cârtea asupra lui Moise, zicând: "Ce vom bea?" Şi Moise a strigat către Domnul şi Domnul i-a arătat lui un lemn pe care l-a băgat în apă şi s-a îndulcit apa şi au băut dintr-însa.

Aşa a călăuzit Moise poporul israelit prin pustietăţi felurite patruzeci de ani, mijlocindu-le lor toate bunătăţile de la Dumnezeu. Când au cârtit pentru bucate,

aducându-şi aminte de bunătăţile din Egipt, el a rugat pe Dumnezeu şi le-a plouat mană să mănânce şi le-a trimis cristei până s-au săturat. Când au cârtit pentru băutură, el le-a scos apă din piatră: a lovit piatra şi a curs apa. Când a tăbărât asupra lor Amalic, el a cerut de la Dumnezeu biruinţă supra lui Amalic. Căci îşi ridică mâinile la rugăciune şi biruia Israel pe Amalic, pe care, până în sfârşit l-a tăiat cu sabia. Şi de câte ori au mâniat pe Dumnezeu în pustie, Moise L-a rugat pe Domnul pentru dânşii şi i-ar fi pierdut pe ei, de nu ar fi stat Moise, cel ales al Lui, cu inima zdrobită înaintea Lui, ca să întoarcă mânia Domnului să nu-i piardă pe ei. Le-a dat lor şi lege scrisă pe lespezi de piatră, pe care le-a luat Moise, în munte, de la Dumnezeu, după ce postise patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Şi a grăit Domnul către dânsul faţă către faţă, ca şi cum ar grăi cineva către prietenul său. Şi a făcut cortul mărturiei din acoperăminte frumoase, de culori roşii mohorâte şi de vison şi chivotul legii, ferecat cu aur, în care a pus năstrapa cea de aur care avea mana şi toiagul lui Aaron ce a înfrunzit şi Tablele Legii. Iar deasupra chivotului a pus doi heruvimi de aur şi a aşezat toate cele spre jertfă şi spre arderea cea de tot. Le-a pus lor preoţi şi diaconi, învăţându-i pe ei rânduiala jertfei. Le-a aşezat lor praznice şi luni noi, învăţându-i pe dânşii judecăţile şi îndreptările.

După ce le-a aşezat rânduiala cea duhovnicească, s-a îngrijit şi de cea pământească. A ales bărbaţi puternici din tot Israelul şi i-a făcut pe ei mai mari peste o mie şi peste o sută şi peste cincizeci şi peste zece şi logofeţi de scrisori care judecau poporul în toate timpurile. Iar toate pricinile cele greu de dezlegat, le arătau lui Moise. Aceasta a făcut-o după sfatul lui Iotor, socrul său, care împreună cu Semfora, femeia lui Moise, cu averile lui şi cu cei doi fii ai lui, venise la dânsul din pământul Madiamului, în pustie, auzind despre dânsul, despre toate câte a făcut Domnul cu el. Moise, primindu-l cu dragoste şi ospătându-l, i-a dat voie a merge cu pace la locul său.

Multe semne şi minuni a făcut robul lui Dumnezeu Moise şi a dat sfaturi şi a purtat de grijă poporului israelit. Despre acestea toate se scrie în cărţile lui - Ieşirea, Leviticul, Numeri, şi în A doua Lege. În aceste cărţi se cuprind, cu de-amănuntul, viaţa lui şi ostenelile pe care le-a suferit, povăţuind şi îndreptând pe fiii lui Israel. Apoi, sosindu-i sfârşitul, Domnul i-a vestit înainte mutarea lui din trup, zicând: "Să te sui în muntele Avarim, care este în pământul lui Moab, în preajma Ierihonului, şi să vezi pământul lui Canaan, pe care Eu îl voi da fiilor lui Israel, spre stăpânire şi să te sfârşeşti acolo".

Mai înainte de sfârşitul său, Moise a binecuvântat pe fiii lui Israel, pe fiecare seminţie deosebit, proorocindu-le cele viitoare. După aceasta s-a suit în muntele în care i s-a poruncit să se suie, cel din care i-a arătat lui Domnul tot pământul

Galaadului până la Dan şi tot pământul Neftalimului şi tot pământul lui Efrem şi al lui Manasi şi tot pământul Iudeei până la marea cea mai de pe urmă. Şi pustia şi satele cele dimprejurul Ierihonului, cetatea finicienilor până la Sigor. Şi a zis Domnul către Moise: "Acesta este pământul pe care m-am jurat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, zicând: Seminţiei voastre îl voi da pe el şi l-am arătat pe el ochilor tăi, însă acolo nu vei intra".

Şi s-a sfârşit acolo Moise, robul Domnului, în pământul lui Moab, după cuvântul Domnului. Şi-l îngropară pe el aproape de casa lui Fogor şi n-a ştiut nimeni de îngroparea lui până astăzi. Când s-a sfârşit Moise era de o sută douăzeci de ani. Nu i s-au întunecat ochii, nici nu i s-au stricat buzele. Şi au plâns fiii lui Israel pe Moise în Aravothul lui Moab la Iordan, aproape de Ierihon, treizeci de zile. Şi s-au sfârşit zilele plângerii celei de tânguire pentru Moise, cu ale cărui rugăciuni să ne izbăvească Domnul din tot necazul ca din Egiptul acestei lumi cu multe primejdii scoţându-ne, să ne sălăşluiască pe noi în veşnicele lăcaşuri. Amin.

Sfântul proroc Moise - drumul spre sfințenie

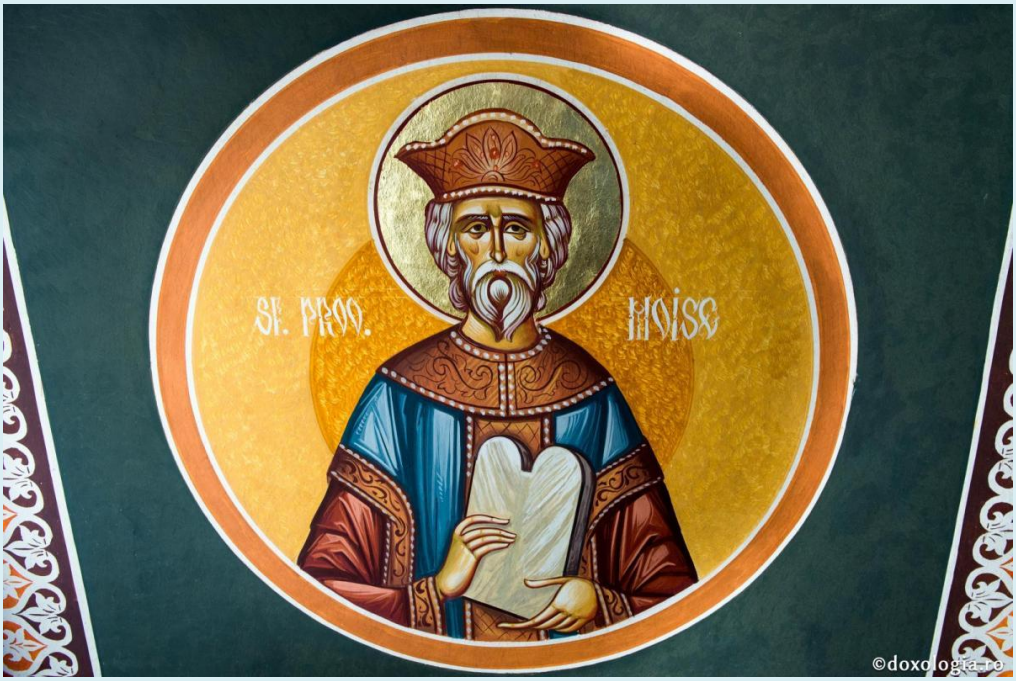

Cunoscut ca fiind cel care a trecut Marea Roșie împreună cu evreii, învățându-i Legea, Sfântul Moise a murit după ce Domnul S-a mâniat pentru cârtirea și nerecunoștința acelora.

***

Născut în Egipt și crescut de către fiica lui Faraon, Sfântul Moise a fugit în Madiam, după ce a ucis un bărbat egiptean care lovise un evreu.

Arătându-i-Se Domnul în para rugului nemistuit, s-a pogorât la Egipt pentru a-i cere lui Faraon să-i elibereze pe evreii care doreau să aducă jertfă Domnului. Întrucât acesta s-a împotrivit, Sfântul Moise a luat poporul și l-a învățat, trecându-l Marea Roșie.

Dar pentru că a grăit împotrivă, Domnul S-a mâniat, iar Sfântul Moise a murit, suindu-se în munte.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului prooroc Moise

Tot în această zi (4 sepembrie), pomenirea Sfântului prooroc Moise, care cu pace s-a săvârşit.

Acesta s-a născut în Egipt şi l-a luat din apă fiica lui Faraon şi l-a făcut sieşi fiu şi l-a învăţat toată înţelepciunea egiptenilor. Înaintând el cu vârsta şi făcându-se de patruzeci de ani, a ucis un bărbat egiptean care bătea pe un evreu. Pentru aceea temându-se a fugit în pământul Madiam.

Şi acolo luându-şi femeie pe Semfora, fata lui Iotor, i s-a arătat Dumnezeu în para rugului.

Şi plinind acolo patruzeci de ani, din porunca lui Dumnezeu, s-a pogorât la Egipt către Faraon, ca să-l facă să libereze pe evrei să aducă jertfă lui Dumnezeu. Şi devreme ce acela nu voia să asculte, îndată a bătut Egiptul cu zece plăgi şi luând

poporul cu Pronia şi voia lui Dumnezeu, cu argint şi cu aur, şi trecându-i Marea Roşie şi învăţându-i cu semne, i-a întărit cu Legea.

Dar pentru că a mâniat pe Dumnezeu cu grăirea împotrivă, suindu-se în munte a murit, fiind de 120 de ani, înainte de venirea lui Hristos cu 1485 de ani.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Vavila, episcopul Antiohiei; Sfântul prooroc Moise

Sfântul sfinţit mucenic Vavila a fost, după Sfântul Ignatie, cel mai vestit din vechii arhipăstori ai Antiohiei celei mari.

Împăratul Filip, care era creştin, săvârşise o crimă şi, venind în Antiohia împreună cu împărăteasa lui, a fost oprit de Sfântul Vavila să intre în biserică. Împăratul i-a mulţumit episcopului pentru prilejul dat de a-şi mărturisi credinţa public şi a rămas la uşa bisericii.

Pe vremea lui Deciu, Sfântul Vavila a fost întemniţat şi, nevrând el să se lepede de credinţa în Hristos, ostaşii i-au tăiat capul în anul 252.

***

Tot astăzi pomenim pe Sfântul proroc Moise. El ne-a lăsat scrise primele cinci cărţi din Sfânta Scriptură. Găsit de fiica faraonului într-un coş de papură ce plutea pe Nil, copilul Moise a fost înfiat de aceasta şi a primit o desăvârşită creştere şi toată învăţătura de la curtea împărătească a Egiptului.

Pe când avea 40 de ani a ucis un egiptean care-l bătea pe un evreu şi ca să nu fie prins de faraon a fugit în pământul Madian, lângă Muntele Sinai, şi acolo şi-a luat de femeie pe Sefora, una dintre fiicele lui Ietro.
Dumnezeu i S-a arătat lui Moise în rugul aprins de pe Sinai şi i-a poruncit să scoată pe poporul evreu din robia egipteană.

În timpul călătoriei spre Canaan, Moise a primit de la Dumnezeu Tablele Legii cu cele 10 Porunci.

Sfântul prooroc Moise s-a mutat în pace la Domnul pe când se afla pe Muntele Nebo, având 120 de ani.

A fost îngropat într-un loc necunoscut de însuşi Arhanghelul Mihail.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Vavila, episcopul Antiohiei; Sfântul prooroc Moise

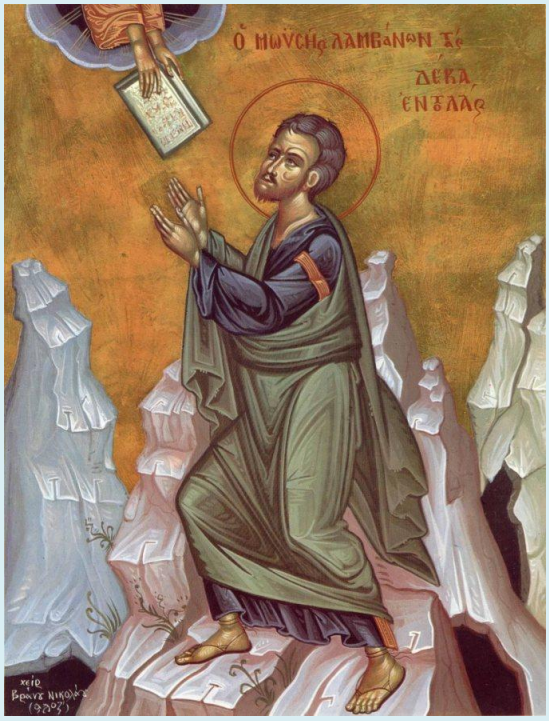

1. Sfântul sfinţit mucenic Vavila a fost ales episcop al Antiohiei în anul 237. A fost episcop al Antiohiei timp de 13 ani, până în anul 250.

În anul 250 împăratul Deciu a declaşat una dintre cele mai puternice persecuţii împotriva creştinilor, din Imperiul Roman. În primul rând, această persecuţie a vizat pe conducătorii Bisericii Creştine din Imperiu, între primii arestaţi fiind şi episcopul Antiohiei, Sfântul Vavila. În timp ce era purtat prin oraş în lanţuri, fiind bătut şi supus oprobiului public, trei tineri pe nume Urban, Prilidian şi Apolonie mergeau în urma Sfântului, fiind ucenicii acestuia.

Au fost prinşi şi ei şi duşi înaintea împăratului, iar împreună cu Sfântul sfinţit mucenic Vavila au suferit moarte martirică prin decapitare, nedorind să renunţe la credinţa lor în Domnul nostru Iisus Hristos.

2. Sfântul prooroc Moise a fost omul ales de Dumnezeu să scoată poporul evreu din robia egipteană şi să îl ducă în Ţara Făgăduinţei, Canaan. El provenea din seminţia lui Levi. Date despre viaţa lui aflăm din Cărţile Pentateuhului din Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, al căror autor este. Din acestea aflăm despre

naşterea sa şi cum l-a izbăvit Dumnezeu, ajungând să fie crescut de fiica Faraonului Egiptului, ca fiu al acesteia.

Timp de 40 de ani va avea statutul de prinţ egiptean până când se va hotărî să ia apărarea conaţionalilor săi care erau sclavii egiptenilor. Ucide un egiptean, în dorinţa de a-şi apăra conaţionalii, faptă despre care află Faraonul Egiptului şi, de teama răzbunării, fuge în Madian, unde Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov (Ieş. 3, 6) se descoperă prin rugul aprins care nu se mistuia. Se căsătoreşte cu Sefora (Ţippora), fiica preotului Ietro.

Stă aici, departe de fraţii săi aflaţi în sclavie, timp de patruzeci de ani, apoi se întoarce în Egipt şi devine conducătorul poporului evreu, mergând în numele acestora la Faraonul Egiptului, cerându-i eliberarea poporului său.

În urma refuzului sistematic al Faraonului, Dumnezeu trimite la rugăciunea Sfântului proroc Moise 10 plăgi asupra Egiptului, în urma cărora evreii sunt eliberaţi şi sub conducerea lui Moise pornesc către Ţara Canaanului.

Din cauza necredinţei poporului evreu, atunci când Moise a mers pe Muntele Sinai şi a primit Tablele Legii, timp de 40 de ani vor peregrina prin zona deşertică din sudul Orientului Mijlociu de astăzi.

Înainte de a intra poporul în Ţara Făgăduinţei, Canaan, Moise urcă pe Muntele Nebo de unde vede pământul promis de Dumnezeu şi aici a murit la vârsta de 120 de ani.

Proloagele din 4 septembrie

Luna septembrie în 4 zile: Pătimirea Sfântului, sfinţitului mucenic Vavila şi a celor trei tineri împreună cu dânsul (t 250)

Acest între Sfinți, sfințitul mucenic Vavila a fost, după Sfântul Ignatie, cel mai vestit din vechii patriarhi ai Antiohiei celei mari. El a păstorit Biserica cu râvnă și fără prihană, timp de 13 ani și a trăit sub împărații Gordian, Filip Arabul și Decius, între anii 237 și 250.

După tradiție, împăratul Filip, care era creștin și săvârșise un omor, venind în Antiohia împreună cu împărăteasa lui, a fost oprit de Sfântul Vavila să intre în biserică, acesta amintind împăratului, cu înțelepciune, că fiind creștin, este supus unui canon de pocăință pentru păcatul său. Împăratul nu numai că nu s-a supărat, ci a mulțumit bătrânului episcop pentru prilejul dat de a-și mărturisit pe față credința sa și a rămas la ușa bisericii.

Pe vremea lui Decius, urmașul lui Filip și cel dintâi mare prigonitor al creștinilor, Sfântul Vavila a fost întemnițat, împreună cu cei trei copii al căror dascăl era, și, nevrând ei să se lepede de credința lui Hristos, ostașii le-au tăiat capetele, lui și celor ce erau în lanțuri cu dânsul, la anul 250. Și a fost îngropat, purtând lanțurile.

Întru această zi, pomenirea Sfântului prooroc Moise

Sfântul prooroc Moise era evreu de neam și s-a născut în Egipt, cu 1500 de ani înainte de Hristos, pe când evreii era robi egiptenilor. Găsit de fata lui Faraon, într-un coșuleț de papură, uns cu smoală, pe apa Nilului, copilul Moise a fost înfiat de fata împăratului și a primit o desăvârșită creștere și toată învățătura de la curtea împărătească a Egiptului. A știut însă tot timpul că este evreu și a păstrat în ascuns legătura cu suferința neamului său.

Deci, ajungând el în vârstă și făcându-se de 40 de ani, a ucis pe un om egiptean care bătea pe un evreu. Drept aceea, temându-se să nu afle Faraon, a fugit în pământul Madian, lângă muntele Sinai și acolo și-a luat femeie pe Sefora, una din cele șapte fiice ale unui păstor numit Ietro, preotul din Madian.

Și așa, după 40 de ani de viață la curtea lui Faraon, a petrecut timp de alți 40 de ani, o viață de păstor de vite, ca și socrul său. Dar Dumnezeu a rânduit să scoată prin Moise poporul evreu din robia Egiptului și să-l aducă în țara făgăduinţii, în Canaan.

Deci, trecând cei 40 de ani ca păstor, Dumnezeu s-a arătat lui Moise în văpaia rugului de pe Sinai. Și din porunca lui Dumnezeu, Moise s-a pogorât în Egipt, la Faraon, ca să-l facă să slobozească pe evrei să meargă să aducă jertfă lui Dumnezeu, în pustie. Dar de vreme ce Faraon nu se supunea, Dumnezeu a bătut Egiptul cu zece răni. Și, silind astfel pe Faraon, Moise a luat poporul și, cu pronia lui Dumnezeu, cu argint și cu aur, l-a trecut marea, iar pe Faraon și toată oastea lui i-a înecat, pentru împotrivire.

De-a lungul călătoriei, Moise a primit de la Dumnezeu Tablele Legii, pe care le-a dat poporului, punându-l să jure că le va păzi. Și a înălțat altar lui Dumnezeu, rânduind jertfe sfinte și rugăciuni către Cel atotputernic.

Și s-a mutat la Domnul, suindu-se pe muntele Nebo și văzând de departe Canaanul, fiind în vârstă de 120 de ani, adică după alți 40 de ani, în slujba lui de prooroc al lui Dumnezeu și de Legiuitor al credinței evreilor.

Și ne-a lăsat proorocul Moise, scrise, primele cinci cărți din Biblie, nouă, creștinilor, iar poporului evreu, cartea lui sfântă, Tora, pe care numai Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos o întrece și a cărui venire o proorocește (Deut. 18,18).

Și a fost îngropat pe muntele Nebo, în loc necunoscut, de arhistrategul lui Dumnezeu, Mihail. (Deut.1,9).

Întru această zi, povestire despre ava Sisoe

Grăiau despre ava Sisoe că viețuia în mănăstirea Arselaitului, iar un alt stareț era bolnav într-o altă lavră. Și dacă a auzit, s-a necăjit de vreme ce postea câte două zile. Și, ziua când a auzit, îi era ziua întru care nu mânca. Și a zis întru sine: "Ce voi face? De voi merge, mă vor sili poate frații să mănânc. Iar de voi rămâne până dimineață, dacă, cumva, va muri? Deci, voi merge și nu voi mânca." Și așa a mers flămând; și porunca lui Dumnezeu săvârșind și postul păzindu-și.

Întru această zi, cuvânt din Limonar, despre un călugăr şi un saracin

Ne povestea nouă un oarecare saracin, zicând: "M-am dus singur, în muntele părintelui Antonie, ca să prind vânat. Iar după ce am mers, am văzut pe un călugăr şezând şi ţinând nişte cărţi şi citind. Deci, am ieşit la dânsul, vrând să încerc să-l ucid. Iar dacă am venit aproape de dânsul el şi-a întins mâna sa cea dreaptă spre mine şi mi-a zis: "Stai!" Şi am stat două zile şi două nopţi, neputând să mă duc nicăieri din locul unde eram. Atunci am grăit lui: "Jură-te pe tine, pe Dumnezeu pe Care Îl cinsteşti şi mă slobozeşte." Iar el mi-a zis: "Mergi în pace." Şi aşa am putut să mă duc din locul în care stăteam".

Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la Duminica a XXVII-a după Pogorârea Sfântului Duh - Ne este de folos să fim dojeniţi

„S-au ruşinat toţi cei ce erau împotriva Lui.” (Luca 13, 17)

Cine laudă toate fără deosebire, atât faptele noastre cele vrednice de ocară, cât şi pe cele vrednice de laudă, acela nu ne este prieten, ci un amăgitor sau batjocoritor. Când cineva laudă ceea ce este lăudabil, dar, pe de altă parte, ocărăşte greşelile şi păcatele, acesta este prietenul cel adevărat.

Şi ca să vedeţi că cel care în toate ne laudă şi în toate ne proslăvesc nu ne este prieten, ci un amăgitor, ascultaţi ce grăieşte Dumnezeu prin Proorocul Isaia: „Poporul meu, cei ce vă fericesc vă înşeală pe voi şi cărarea picioarelor voastre o strică” (Isaia 3, 12).

Pe un vrăjmaş nu-l putem suferi, chiar când ne laudă, iar pe un prieten îl îmbrăţişăm, chiar şi când ne dojeneşte. Acela ne este potrivnic chiar şi când ne sărută, iar acesta ne este plăcut chiar şi când ne răneşte.

Sărutarea vrăjmaşului este foarte bănuitoare, iar rana ce ne face un prieten purcede de la grija lui pentru noi. Pentru aceea, înţeleptul Solomon zice: „Mai bune sunt rănile prietenului, decât sărutările cele făţarnice ale vrăjmaşului” (Pilde 27, 6).

„Cum zici tu?”. Aşa, rănile sunt mai bune, ca semne ale prieteniei, căci el nu se uită la ceea ce se face, ci la inima şi gândurile oamenilor de la care vine rănirea sau sărutarea.

De pildă, Iuda a sărutat pe Domnul, dar sărutarea lui era plină de trădare, gura sa plină de otravă, limba sa plină de răutate.

Dimpotrivă, Pavel a rănit pe amestecătorul de sânge din Corint, dar tocmai prin aceea l-a mântuit. Tu întrebi: „Cum l-a rănit?”. Prin aceea că l-a predat satanei şi l-a izgonit de la Biserică. El scrie aşa: „Să daţi pe unul ca acela satanii spre chinuirea trupului”. Pentru ce? Pentru „ca sufletul să se mântuiască în ziua Domnului” (I Corinteni 5, 5).

Văzut-ai acum rănile cele ce mântuiesc şi sărutarea cea plină de trădare? Tu recunoşti acum că, într-ade-văr, rănile ce le pricinuieşte prietenul sunt mai bune decât sărutarea cea făţarnică a vrăjmaşului.
Aceasta însă se întâmplă nu numai la oameni, ci şi în privinţa lui Dumnezeu şi a satanei. Acela este prietenul nostru, acesta potrivnicul nostru; Acela Mântuitorul şi îngrijitorul nostru, acesta amăgitorul şi duşmanul nostru. Dar tocmai satana a sărutat odinioară pe om, şi Dumnezeu l-a rănit. Te întrebi cum satana l-a sărutat şi cum Dumnezeu l-a rănit? Satana a zis: „Veţi fi ca Dumnezeu” (Facerea 3, 5). Aceasta este o sărutare. Iar Dumnezeu a zis: „Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce” (Facerea 3, 19). Aceasta este o rană. Deci, cine ne-a folosit mai mult: cel ce a zis: „Veţi fi ca Dumnezeu”, sau Cel ce a zis: „Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce”! Acesta din urmă ne-a ameninţat cu moartea; acela, satana, ne-a făgăduit nemurirea. Dar tocmai el, care ne-a făgăduit nemurirea, ne-a scos din Rai. Dimpotrivă, Cel ce ne-a ameninţat cu moartea ne-a deschis cerul.

Vedeţi că lovirile prietenului sunt mai bune decât sărutările vrăjmaşului? De aceea trebuie să mulţumim prietenilor care ne dojenesc. Aibă ei drept sau nu aibă, ei totdeauna fac aceasta pentru ca să ne îmbunătăţească, nu ca să ne vatăme.

Vrăjmaşii, dimpotrivă, chiar şi când cu dreptate ne ocărăsc, fac aceasta nu spre a ne face mai buni, ci spre a ne defăima. Mai departe, când prietenii ne laudă, ei prin aceasta voiesc a spori râvna noastră; iar vrăjmaşii ne laudă cu scopul ca mai lesne să ne ducă la cădere, însă ori de la cine ar veni ocara, ea este pururea de mare folos, dacă cineva poate să o sufere şi nu se întărâtă prin ea.

Înţeleptul Solomon, zice: „Cel ce urăşte certarea este fără de minte” (Pilde 12, 1). El nu zice: „Cine nu poate suferi certarea aceasta sau cealaltă”, ci zice: „Cel ce

urăşte certarea". Când prietenul tău te ceartă cu dreptate, îndreaptă-ţi greşeala ta. Iar dacă el te-a certat fără temei, laudă buna lui cuviinţă, aprobă scopul lui şi mulţumeşte prieteniei lui, căci certarea lui a purces numai din dragostea lui cea mare către tine.

Aşadar, să nu ne scârbim când cineva ne ceartă. Căci ar fi de cel mai mare folos pentru viaţa noastră, dacă noi, pe de o parte, pururea am certa cu sinceritate greşelile celor de aproape ai noştri, iar pe de altă parte, dacă şi noi am asculta cu bucurie certarea ce se atinge de noi. Ceea ce este doctoria pentru răni, aceea este certarea pentru greşelile noastre. Precum este fără de minte cel ce leapădă doctoria, aşa este fără de minte şi cel care nu voieşte să primească nici o certare.

Dar mulţi, când suferă certare, se întărâtă, căci gândesc şi zic întru sine: „Eu sunt atât de chibzuit şi priceput; trebuie eu să sufăr nişte astfel de imputări de la acest om?". Ei nu gândesc că tocmai cu aceste cuvinte dau mărturie de cea mai mare lipsă de minte. Sfânta Scriptură zice: „Dacă vezi un om care se crede înţelept în ochii lui, să nădăjduieşti mai mult de la un nebun decât de la el" (Pilde 26, 12). Tocmai de aceea zice încă şi Sfântul Apostol Pavel: „Nu vă socotiţi voi înşivă înţelepţi" (Romani 12, 16). Oricât de înţelept ai fi, oricât de mare pricepere ai avea, totuşi eşti om şi ai trebuinţă de un sfat bun. Numai Unul Dumnezeu nu are trebuinţă de sfat, şi numai despre Dânsul zice apostolul: „Cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui?" (Romani 11, 34).

Noi, oamenii, însă, de am fi de o mie de ori mai înţelepţi, totuşi, încă de o mie de ori am merita certare, căci stricăciunea firii noastre pururea se arată, înţeleptul Sirah zice: „Nu poate desăvârşirea să fie întru oameni". Pentru ce? „Pentru că nu este nemuritor fiul omului". „Ce este mai luminos decât soarele", zice el mai departe, „Şi totuşi el se întunecă" (Sirah 17, 25-26).

Precum şi această strălucită lumină şi razele cele luminoase uneori se întunecă, aşa şi priceperea noastră, chiar când se pare a scânteia în toată strălucirea sa cea de amiază, se întunecă prin neajungere.

Adeseori se întâmplă că un înţelept nu vede ceea ce trebuia să vadă, ci, dimpotrivă, un altul, care stă mult mai jos, mai repede observă unele lucruri. Şi aceasta se întâmplă pentru ca cel înţelept să nu se mândrească, iar cel mai neînsemnat să nu se creadă nenorocit.

Aşadar, este o mare faptă bună, un mare bine, când cineva poate suferi certarea, precum, pe de altă parte, este un folos slăvit, a putea certa cineva pe fraţii săi într-

un chip drept şi plin de dragoste, căci aceasta este una dintre cele mai însemnate datorii pe care le avem către aproapele nostru.

Vrei să ştii că, oricât de înţelept şi priceput, şi oricât de îmbunătăţit ai fi tu, totuşi, de-a pururea ai trebuinţă de un sfetnic şi de un prieten care să te îndrepte şi să te dojenească? Atunci ascultă o istorie din Vechiul Testament.

Nimeni nu se putea asemăna cu Moise. El era, zice Sfânta Scriptură, „om blând foarte, mai mult decât toţi oamenii cei ce sunt pe pământ" (Numerii 12, 3), era prieten al lui Dumnezeu, era foarte procopsit în ştiinţele lumeşti şi, pe lângă aceasta, plin de înţelepciunea cea duhovnicească, ba încă, precum se zice în Faptele Apostolilor, el era „învăţat întru toată înţelepciunea egiptenilor" (Fapte 7, 22).

Vezi cât era el de înţelept întru toate lucrurile? ***Şi istoria apostolilor zice despre dânsul mai departe: „Şi era puternic în cuvinte şi în fapte" (Fapte 7, 22).*** Mai ascultă încă şi o altă mărturie despre aceasta. ***Sfânta Scriptură zice despre Moise: „Şi mai mult nu s-a sculat prooroc în Israil ca Moise, cu care să fi vorbit Dumnezeu faţă către faţă" (Deuteronomul 34, 10).***

Ce dovadă mai mare poţi să doreşti tu despre însemnătatea lui? El era, aşadar, bine învăţat, atât întru înţelepciunea egiptenilor, cât şi întru înţelepciunea poporului lui Dumnezeu; era puternic în cuvânt şi în faptă şi domnea peste făptură, căci el era prieten al Stăpânului tuturor făpturilor. El a scos din Egipt un popor aşa de mare, a despărţit marea şi iarăşi a împreunat-o. Atunci s-a văzut o minune neauzită. Atunci pentru întâia dată a văzut soarele că marea nu se trecea cu corabia, ci cu picioarele uscate. Nu corăbii şi vâsle se vedeau acum în mare, ci cai şi trăsuri.

Şi cu toate acestea, înţeleptul acesta, Moise, cel puternic în cuvânt şi în faptă, acest prieten al lui Dumnezeu, acest domnitor al firii, acest mare făcător de minuni nu observă un lucru, pe care însă foarte mulţi oameni îl văd. Socrul său, un om străin şi foarte mic în asemănare cu dânsul, a văzut aceasta, şi i-a întors luarea aminte la ceea ce el scăpase din vedere. Ce era oare aceasta? Luaţi aminte ca să cunoaşteţi că fiecare om are trebuinţă de sfat, chiar de ar fi aşa de însemnat ca Moise, şi că adeseori ceea ce nu văd oamenii cei mari şi vrednici de mirare, de multe ori văd cei neînsemnaţi şi mici.

După ce Moise ieşise din Egipt şi se oprise în pustie, îl împresurau cei şase sute de mii de oameni, şi Moise singur trebuia să pună la cale toate jeluirile şi certurile ce se iscau între dânşii.

Aceasta văzând-o socrul său Ietro, şi măcar că el altmintrelea era un om neiscusit, neştiutor de legi şi de tocmelile statului, totuşi a băgat de seamă că aici Moise face o greşeală, şi a îndreptat pe Moise cel atât de dibaci şi înţelept, pe prietenul lui Dumnezeu. El a zis către dânsul: „Pentru ce şezi tu singur, şi tot poporul stă înaintea ta de dimineaţă până seara?... Nu faci bine lucrul acesta. Căci te vei prăpădi şi tu şi poporul acesta, care este cu tine. Greu este ţie lucrul acestea, nu-l vei putea face tu singur" (Ieşirea 18, 14, 17- 18). El a însoţit sfatul său de o dojană. Moise însă nu s-a supărat de aceasta, ci acest bărbat înţelept şi dibaci, acest prieten al lui Dumnezeu, acest domnitor peste miriade, a primit povaţa prieteneşte. Nici mulţimea minunilor ce săvârşise el, nici mărimea puterii sale nu l-au îngâmfat; el nu s-a ruşinat că a primit povaţa în faţa a tot poporul. Mai vârtos gândea el că de ar fi făcut încă pe atâtea minuni, totuşi, el pururea poartă în sine firea omenească cea stricăcioasă, căreia atât de multe lucruri îi rămân necunoscute. De aceea a primit el aşa de bine sfatul şi dojana lui Ietro.
Dimpotrivă, mulţi voiesc a se lipsi de folosul ce le-ar aduce un sfat bun, numai ca să nu pară că ei ar avea trebuinţă de sfatul cuiva. Ei voiesc mai bucuroşi a rămâne întru neştiinţă, decât a învăţa ceva de la alţii, şi nu socotesc că nu învăţarea de la alţii, ci neştiinţa este ruşine.

De asemenea, nu trebuie să ne ruşinăm când suntem dojeniţi, ci numai atunci să ne ruşinăm când nu părăsim greşelile noastre. Un om mare şi înţelept poate totuşi să greşească într-un punct, în care nimereşte altul mai mic. ***Moise ştia aceasta, şi de aceea a primit el cu atâta bunăvoinţă sfaturile.***

Acest sfat se cuprindea în aceea că Ietro a zis: „Alege-ţi bărbaţi puternici şi îi pune mai mari peste mie, şi mai mari peste sută, şi mai mari peste cincizeci, şi mai mari peste zece, şi să judece poporul în tot ceasul; iar lucrul cel mare să-l aducă la tine, iar judeţele cele mici să le judece ei" (Ieşirea 18, 21-22).

Moise a ascultat acest sfat fără a se ruşina şi a roşi, nu l-a jignit, că supuşii lui erau martori la dojana ce primise, şi n-a zis întru sine: „Supuşii mei mă vor nesocoti, văzând că eu, povăţuitorul lor, trebuie să învăţ de la altul ce este de făcut". Mai vârtos el a ascultat acest sfat şi l-a împlinit, şi pentru aceea nu s-a ruşinat nici de contemporanii săi, nici de urmaşi. Ba încă el însuşi, ca şi cum ar fi fost aceasta pentru dânsul o mare cinste, prin cărţile sale şi prin însemnările sale scripturistice a făcut cunoscut tuturor oamenilor din toate timpurile, până la venirea lui Hristos în

ziua cea de pe urmă, adică la toată lumea, că el nu a văzut drept şi a învăţat de la socrul său ce trebuie să facă.

Noi, dimpotrivă, ne supărăm şi ne tulburăm când cineva ne ceartă şi numai în faţa unui singur om, şi ni se pare că ne-ar fi luat viaţa. Dar Moise nu făcea aşa. Măcar că mii şi iarăşi mii au auzit şi au văzut cum el fusese certat, totuşi el nu s-a ruşinat, ba încă nu s-a ruşinat nici de miliarde care au trăit după aceea, şi vor trăi până la sfârşitul lumii, ci propovăduieşte la toţi în fiecare zi greşeala sa, prin Sfânta Scriptură.

Dar pentru ce, oare, ne-a însemnat el aceasta prin scrisoare? Pentru ca să ne înveţe că niciodată nu trebuie să gândim despre noi înşine lucruri mari, chiar de am fi mai înţelepţi decât toţi, şi că nu trebuie să dispreţuim sfatul vreunuia din cei de aproape ai noştri, fie acela mai de jos decât toţi.

Dacă cineva îţi dă un sfat bun, primeşte-l, chiar de ţi l-ar fi dat sluga ta.
Dacă cineva îţi dă un sfat rău, nu-l urma, fie acest sfetnic cel mai însemnat om din lume. Căci nu trebuie a căuta la rangul sfetnicului, ci la firea şi însuşirea sfatului.
Aşadar, Moise a însemnat acea întâmplare pentru ca să ne înveţe că nimeni nu trebuie să se ruşineze de dojană, chiar dacă toată lumea ar fi de faţă la ea.

Într-adevăr, nu este puţină laudă, nu este o slavă mică şi nu este un slab semn de înţelepciune, când cineva poate suferi certarea cu mărime de suflet. Moise fie deci modelul nostru, căruia să-I râvnim întru aceasta. Amin.

(Extras din cartea: Sfântul Ioan Gură de Aur - Predici la Duminici şi Sărbători)

Virtutea este prin ea însăşi vrednică de laudă

Virtutea este prin ea însăşi vrednică de laudă. Iar atunci când omul luptă pentru virtute în mijlocul oamenilor răi, ea este mai strălucitoare şi cu atât mai vrednică de laudă. Din virtutea unui om se pot folosi mulţi oameni răi, în vreme ce răutatea multora nu poate vătăma pe un om care lucrează cu adevărat virtutea.

Un om sfânt poate izbăvi un întreg popor de mânia lui Dumnezeu, în vreme ce un popor întreg de păcătoşi nu poate abate de la calea sa pe un om sfânt.

Lucrul acesta se vădeşte din povestea vieţii lui Noe: toată omenirea a fost pierdută, numai el a scăpat de apele potopului (Facerea 6, 1-7, 24). Acelaşi lucru îl vedem din viaţa dreptului Lot: numai el a fost salvat din oraşul sodomiţilor (Facerea 19, 1-

30). Adu-ţi aminte şi de proorocul Moise, care a reuşit singur, prin rugăciunea sa, să izbăvească întreg poporul israelit (Ieş. 32, 7-14).

Iată şi alt fapt care înfăţişează iubirea de oameni a lui Dumnezeu: în anul 701 î.Hr., când regele asirienilor, Senaherib, s-a pornit cu oaste împotriva regelui iudeu, evlaviosul rege Iezechia s-a rugat din toată inima lui Dumnezeu pentru izbăvirea Ierusalimului şi a locuitorilor săi. Iar Dumnezeu i-a răspuns lui Iezechia: „Eu voi păzi cetatea aceasta, ca să o izbăvesc pentru Mine şi pentru David, robul Meu" (4 Regi 19, 34). Şi cu adevărat, Dumnezeu a izbăvit oraşul Ierusalim de dragul regelui şi proorocului David, care murise cu trei sute de ani mai înainte.

Vedem, aşadar, că atunci când printre cei vii Dumnezeu nu găseşte oameni vrednici să se roage Lui pentru oamenii păcătoşi, îi iartă şi îi izbăveşte pe aceştia de dragul sfinţilor care au murit.

(Sfântul Ioan Gură de Aur - Problemele vieţii, Editura Egumeniţa, p. 298)

Care este cel mai mare bine pe care îl putem face semenilor noştri?

Nu! Atunci când postești, când dormi pe jos și plângi întreaga ta viață, nu înfăptuiești mai nimic dacă nu ești de folos celorlalți.

Prin Moise s-au făcut multe minuni. Dar nici una din acestea nu a fost atât de mare ca strigătul său către Dumnezeu pentru iertarea israeliților care căzuseră în marele păcat al idolatriei. Rogu-mă acum, de vrei să ierți păcatul acesta, iartă-i; iar de nu, șterge-mă și pe mine din Cartea Ta, în care m-ai scris! (Ieșirea 32, 32).

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele vieții, traducere de Cristian Spătărelu și Daniela Filioreanu, Editura Egumenița, p. 198)

Sfântul Grigorie, episcopul Nyssei despre viaţa lui Moise sau despre desăvârşirea prin virtute

A celui întru sfinţi părintelui nostru Grigorie, episcopul Nyssei despre viaţa lui Moise sau despre desăvârşirea prin virtute

Sfântul Grigorie, episcopul Nyssei despre viaţa lui Moise sau despre desăvârşirea prin virtute:

https://www.academia.edu/44111900/Sf%C3%A2ntul_Grigorie_episcopul_Nyssei_despre_via%C5%A3a_lui_Moise_sau_despre_des%C4%83v%C3%A2r%C5%9Firea_prin_virtute

https://archive.org/details/viata-lui-moise

https://www.slideshare.net/slideshow/viata-lui-moise/238530947

***

Cei ce au plăcerea să privească la alergările de cai şi doresc cu înfocare să câştige în întrecere cei iubiţi de ei, măcar că acestora nu le lipseşte câtuşi de puţin dorinţa de a alerga cât mai repede, totuşi strigă din locurile de privire, urmărindu-i cu ochii în alergarea lor, stârnind călăreţul, precum socotesc, spre o mai aprigă avântare şi în acelaşi timp înteţind caii şi întinzând mâna spre ei ca un bici ce-i îmboldeşte şi-i ameninţă. Ei fac aceasta nu pentru că îi ajută astfel să învingă, ci mai degrabă pentru ca să-şi arate prin strigăte şi încurajări că sunt alături de ei în întrecerea lor.

Ceva asemănător mi se pare că fac şi eu cu tine, cel mai iubit dintre prietenii şi fraţii mei, atunci când, văzându-te alergând bine în stadionul virtuţii, în cursa dumnezeiască, şi întinzându-te în sărituri dese şi sprintene către cununa chemării de sus, strig către tine şi te îndemn, cerându-ţi să te încordezi ca să alergi şi mai iute. Iar aceasta o fac nu fiind împins de o plăcere deşartă, ci ca să mă bucur de tine ca de un fiu prea iubit.

De aceea, am socotit vrednică de luat în seamă cererea, pe care mi-ai arătat-o prin scrisoarea trimisă de curând, de a-ţi da un sfat cu privire la viaţa desăvârşită. Căci dacă nimic altceva din cele spuse de mine nu-ţi va fi poate de folos, un fapt nu-ţi va fi în nici un caz nefolositor: acela de a da o pildă de ascultare. Căci dacă noi, cei rânduiţi ca părinţi ai atâtor suflete, socotim că la această vârstă a părului de argint ni se cade să răspundem cererii unei tinereţi înţelepte, cu atât mai mult ţi se cuvine ţie să-ţi întăreşti ascultarea de bunăvoie a tinereţii tale, care din copilărie s-a desfăşurat lângă noi. Dar atât despre aceasta.

Să trecem acum la tema de faţă, având pe Dumnezeu îndreptător al cuvântului. Ai cerut, prea iubitul meu, să-ţi descriu viaţa desăvârşită, ca tu, privind la ea şi cunoscând prin cuvinte ceea ce doreşti, să trăieşti în viaţa ta cele arătate ţie prin cuvântul nostru. Eu însă mă aflu în neputinţă în ambele privinţe : şi în a cuprinde în cuvinte desăvârşirea, şi în a trăi în viaţa mea ceea ce a descris cuvântul. Amândouă acestea întrec puterea mea.

Dar poate nu numai eu, ci şi mulţi alţii dintre cei mai înaintaţi în virtuţi mărturisesc că aceasta le este cu neputinţă. Dar ca să nu par, precum zice psalmistul, că mă tem acolo unde nu este teamă, îţi voi înfăţişa limpede în cele următoare cele ce am de gând să-ţi spun.

Desăvârşirea, în toate celelalte lucruri care se măsoară cu simţurile, e mărginită de nişte hotare în ce priveşte cantitatea, fie că e continuă, fie că e întreruptă. Căci orice măsură a câtimii se cuprinde în nişte margini; şi cel ce priveşte cotul sau numărul zece, vede că începe de undeva şi isprăveşte undeva; şi în aceasta stă desăvârşirea lor. Despre virtute însă, am învăţat de la apostol un singur hotar: acela că nu are hotar [1]. Căci acel dumnezeiesc apostol, mare şi înalt în înţelegere, alergând prin virtute, niciodată nu a sfârşit întinzându-se spre cele dinainte (Filip. 3, 13) şi nici oprirea viitoare din alergare nu-i era sigură. Pentru ce ? Pentru că binele

[1] *Virtutea are o singură definiţie: că e indefinibilă sau infinită. Din ce înaintezi în ea, ţi se deschide vederea şi dorinţa spre o şi mai multă înaintare în ea. Ea n-are hotar, cum nu are nici Dumnezeu.*

prin firea lui nu are hotar el se hotărniceşte numai prin asemănarea cu ceea ce îi este contrar [2]. Aşa, viaţa are ca hotar moartea - lumina, întunericul; şi toate câte sunt bune se hotărnicesc prin ceea ce le este potrivnic. Căci precum sfârşitul vieţii este începutul morţii, tot aşa şi oprirea din alergarea virtuţii se face început al păcatului. Aşadar, iată că nu se dezminte cuvântul nostru, când spune că este cu neputinţă de a afla o margine a virtuţii. Iar prin aceasta s-a dovedit că ceea ce se cuprinde în nişte margini nu este virtute [3].

Iar fiindcă şi despre cei ce cultivă viaţa virtuoasă am spus că le este cu neputinţă să ajungă la desăvârşire, cuvântul va lămuri şi aceasta. Binele prim şi propriu, a cărui fire este bunătatea, este şi se numeşte dumnezeirea, fie că aceasta se înţelege sau nu. Şi pentru că s-a arătat că nu există alt hotar al virtuţii decât păcatul, iar dumnezeirea nu primeşte ceva contrar ei, firea dumnezeiască trebuie înţeleasă ca fără hotar şi fără margine [4]. Iar cel ce cultivă adevărata virtute nu participă la nimic altceva decât la Dumnezeu, pentru că Acesta este virtutea desăvârşită [5]. Iar dacă de

---

[2] *Binele prin firea lui nu are hotar; el este infinit. Nu poţi spune: atâta e binele şi mai mult nu. Nu poate spune cineva dacă e bun: sunt destul de bun, mai bun nu vreau să fiu. Hotarul binelui e ceea ce i se împotriveşte: răul sau voinţa de a nu merge mai departe în el, ceea ce însă nu duce la o tot mai mare deplinătate după care tinde binele, adică admite în el un amestec al răului.*

[3] *Virtutea ca bine în curs de înfăptuire prin persoană, nu are deci nici ea hotar. Ea n-are alt hotar decât oprirea din virtute sau trecerea la rău. Unde sfârşeşte virtutea, începe răutatea sau păcatul. Din virtute nu te poţi opri, fără să te împaci cu un amestec al răului în ea. Virtutea are în sine mişcarea înainte, în ea însăşi. Ea se menţine prin mişcare. Când se opreşte la o margine, trece la împăcarea cu un anumit grad al răului. Virtutea care se împacă cu mărginirea nu mai e virtute curată. Dacă e deci firesc omului să împlinească binele, dacă în aceasta «se simte bine», aceasta arată că omul e făcut pentru o existenţă nesfârşită, ca să poată să-şi împlinească la nesfârşit dorinţa lui spre mai bine, dorinţă care nu încetează niciodată. Omul e destinat prin aceasta, prin firea lui, infinitului şi deci veşniciei. Persoana umană nu isprăveşte niciodată de a se desăvârşi. Ba nu se împlineşte propriu-zis niciodată, dar nu încetează de a dori o şi mai mare împlinire prin bine.*

[4] *Dacă omul e făcut să tindă fără sfârşit spre bine, fără să poată ajunge vreodată la capătul lui, binele realizat în deplinătatea lui din veci este infinitatea în act, iar aceasta este una cu dumnezeirea. Iar cum binele în curs de împlinire implică un dor al unei persoane de a-1 împlini tot mai mult, binele împlinit în deplinătatea lui infinită este şi el bunătatea nesfârşită a unei persoane. Ca atare, Dumnezeu nu poate fi cuprins sau înţeles. Desăvârşirea Lui nu e limitată. Iar bunătatea unei persoane se arată în raport cu alte persoane. Însuşirea binelui de a fi nesfârşit şi de a fi realizat ca atare în mod personal din veci, implică existenţa personală a Sfintei Treimi. De unde ar fi dorinţa fără sfârşit spre bine, sau spre binele nesfârşit, dacă el n-ar exista din veci în această infinitate, într-o bunătate interpersonală ? Acest bine infinit e magnetul ce exercită asupra omului atracţia spre el. Trăirea acestei forţe magnetice spirituale este proprie firii omeneşti, ipostaziată în persoane, în relaţie între ele.*

[5] *Dacă binele desăvârşit este Dumnezeu Cel infinit, omul, care tinde spre bine la nesfârşit, dovedeşte prin aceasta că participă la Dumnezeu, că asupra lui se exercită forţa binelui, că este*

ceea ce este din fire bun doresc numaidecât să se împărtăşească cei ce-o cunosc, iar aceasta nu are hotar, în mod necesar şi dorinţa celor ce participă la aceasta se întinde la nesfârşit şi nu are oprire. Deci nimănui nu-i este cu putinţă atingerea desăvârşirii, pentru că desăvârşirea, după cum s-a spus, nu se cuprinde în nişte hotare. Deci şi virtutea are un singur hotar: nehotărnicirea [6]. Cum ar putea deci să ajungă cineva la marginea căutată, neaflându-se o margine ?

Dar din faptul că desăvârşirea care se caută nu poate fi cuprinsă, nu urmează că nu trebuie să ţinem seamă de porunca Domnului, care zice: «Fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârşit este» (Mt. 5, 48). Căci chiar dacă nu reuşim să dobândim în întregime cele ce sunt din fire bune, faptul de a nu rămâne lipsiţi măcar de o parte e şi el un câştig mare pentru cei ce au minte. Deci trebuie să punem toată sârguinţa ca să nu cădem în întregime din desăvârşirea care ne este cu putinţă , ci să câştigăm din ea atâta cât vom putea să cuprindem.

Poate că chiar a voi pururea să fie şi mai mult în bine este desăvârşirea firii omeneşti [7]. Şi mi se pare potrivit să ne folosim de sfatul dat de Scriptură în privinţa aceasta. Căci zice undeva cuvântul dumnezeiesc, prin proorocia lui Isaia: «Luaţi

---

într-o legătură mereu sporită cu Dumnezeu. Iar cum forţa binelui, nu se poate exercita fizic, ci spiritual, prin aceea că o persoană îşi face simţită bunătatea asupra altuia, faptul că omul tinde spre bine arată că Dumnezeu Cel personal Îşi face simţită într-un fel tainic bunătatea în firea omenească.

[6] *Dacă desăvârşirea în bine e fără hotar, căci ceea ce e mărginit în bine are chiar în această o nedesăvârşire, virtutea ca drum spre desăvârşire nu are nici un hotar. Virtutea nu are hotar, pentru că ea nu e decât forma concretă personalizată a binelui, mereu în înaintare prin voinţă. Deci în virtute este inclusă voinţa persoanei omeneşti de a înfăptui în mod neîntrerupt şi în mai mare măsură binele. Aceasta înseamnă că nici Dumnezeu nu e lipsit de voinţa Lui personală de a fi bun, dar odată ce în Dumnezeu binele e desăvârşit, voinţa Lui de a fi bun e una cu voinţa de a rămâne în această desăvârşire. La El binele desăvârşit şi voinţa de a rămâne în el coincid. Binele ne deschide orizontul infinităţii, ne atrage spre el sau ne aşează şi ne ţine în el, Dumnezeu fiind binele infinit din veci, iar noi tinzând la nesfârşit spre această Infinitate, fără să o putem atinge în aşa fel ca să nu mai dorim să tindem mai sus, El ne este transcendent nouă, sau este pe o treaptă dincolo de putinţa noastră de a ne sălta pe ea. Dar pe de altă parte, suntem într-o legătură cu transcendenţa Lui, întrucât ea exercită o atracţie asupra noastră.*

[7] *Desăvârşirea lui Dumnezeu nu are hotar, fiind plenitudinea înfăptuită din veci. Desăvârşirea omenească nu are hotar, ca înaintare spre ea prin virtute sau prin binele ce ne străduim să-1 înfăptuim. Faptul că nu ajungem la desăvârşirea nehotărnicită înfăptuită nu înseamnă că nu trebuie să rămânem în desăvârşirea ca drum nesfârşit, sau în nehotărnicia ca înaintare. Aceasta e nehotărnicia, deci desăvârşirea rânduită omului: a voi să nu se oprească niciodată din împlinirea binelui, o asemenea oprire fiind contrară firii omeneşti. Prin aceasta participăm noi la desăvârşirea lui Dumnezeu.*

aminte la Avraam, tatăl vostru, şi la Sarra care v-a născut pe voi» (Îs. 51, 2). Cuvântul porunceşte acestea pentru cei ce rătăcesc în afara virtuţii, ca, precum cei ce plutesc pe mare şi s-au rătăcit de la calea spre port, cu ajutorul unui semn arătat revin din rătăcirea lor, fie văzând un foc ridicat pe înălţimi, fie văzând culmea înaltă a unor munţi, tot astfel cei ce prin cugetul lor lipsit de cârmaci rătăcesc pe marea vieţii, după pilda Sarrei şi a lui Avraam să se îndrepte iarăşi către limanul voii lui Dumnezeu.

Şi pentru că firea omenească se împarte în femeiască şi bărbătească şi ambelor părţi le stă în putere să aleagă între virtute şi păcat, de aceea fiecărei părţi i s-a arătat de către cuvântul dumnezeiesc o pildă potrivită a virtuţii, ca fiecare privind spre ceea ce îi este înrudit, bărbaţii către Avraam şi femeile, spre Sarra, să se îndrepte spre viaţa virtuoasă prin pilde potrivite lui.
Poate că ne va ajunge şi nouă amintirea vreunuia din cei bine cercaţi în viaţă ca să tindem spre focul de pe culmi şi ca să ni se arate cum este cu putinţă să îndreptăm sufletul către limanul deschis al virtuţii şi să nu mai fim nicidecum luaţi de furtunile vieţii, nici să ne mai scufundăm în adâncul păcatului prin patimile înviforate, venite una după alta. Căci poate de aceea s-a şi istorisit viaţa acelor persoane înalte, ca prin urmarea izbânzilor lor să ne îndreptăm spre bine viaţa ce ne stă înainte.

Dar ce voi face, va spune poate cineva, dacă eu nu sunt nici din Caldea, precum se spune despre Avraam, nici prunc înfiat de fiica Egiptului, precum spune Scriptura despre Moise, şi nu am nimic asemănător cu vreunul din cei vechi, în ceea cu priveşte viaţa ? Cum mă voi aşeza în ceata unora din aceştia şi cum le voi urma cu fapta, neavând nimic din starea lor ? ***Către acesta voi răspunde că nu socotim că ţine de Caldeea virtutea sau patima, şi nici de viaţa în Egipt, sau de petrecerea în Babilon, ca cineva să fie în afară de viaţa cea întru virtute. Şi nici nu Se face Dumnezeu cunoscut numai celor vrednici din Iudeea, nici Sionul nu este locaşul dumnezeirii, în înţelesul lui material. Ci este nevoie de o întrebuinţare mai atentă a înţelegerii şi de o privire mai ascuţită pentru a vedea din istorie de ce fel de caldeeni sau egipteni trebuie să ne depărtăm şi de ce robie babilonică trebuie să ne eliberăm, ca să ajungem la o viaţă fericită.***

Deci vom lua în acest cuvânt pe Moise ca pildă a vieţii noastre, trecând mai întâi prin viaţa lui precum am aflat-o din cuvântul dumnezeiesc, apoi căutând în înţelesul ce reiese din istorie o pildă pentru virtute. Prin aceasta vom cunoaşte viaţa desăvârşită aşa cum poate fi trăită de oameni.

Sfântul Serafim de Sarov - Rugăciunea este armă împotriva războiului văzut și nevăzut

Mare mijloc spre mântuire este credinţa şi mai ales rugăciunea neîncetată, din inimă. Pildă ne este Sfântul proroc Moise. Mergând în rândurile cetelor lui Israel, se ruga în tăcere cu inima, şi Domnul i-a zis lui Moise: „Moise, Moise, ce strigi către Mine?”. Iar când Moise şi-a ridicat mâinile la rugăciune, atunci l-a biruit pe Amalec. Iată ce înseamnă rugăciunea! Este nebiruită biruinţă!

Sfântul proroc Daniel spune: „mai bine să mor, decât să las rugăciunea fie şi pentru o clipită”. Prin rugăciune, prorocul Daniel a astupat gurile leilor, iar cei trei tineri au stins cuptorul cel de foc.

(Sfântul Serafim de Sarov, Rânduieli de viață creștină, Editura Sophia, București, 2007, p. 14)

Ora de religie - Sfântul prooroc Moise (4 septembrie)

Puţine persoane sfinte, descrise în paginile Sfintei Scripturi, se bucură de renumele imens pe care îl are marele Profet Moise - omul prin care Dumnezeu a vorbit poporului ales şi tuturor oamenilor, vestindu-le voia Sa. Marelui Moise îi datorăm primele cinci cărţi ale Bibliei, el fiind astfel primul om care a fixat în scris, pentru totdeauna, revelaţia dumnezeiască. A fost un mare profet, un om sfânt, un conducător strălucit al poporului lui Dumnezeu, un mare preot, un teolog, un mare cărturar, un organizator de excepţie al primei mari religii monoteiste, pe care a rânduit-o aşa cum i-a fost revelată direct de Dumnezeu. Biserica îl cinsteşte pe acest mare om al credinţei în ziua de 4 septembrie.

Din paginile Scripturii ştim că s-a născut în Egipt şi că era din neamul lui Levi. A trăit între secolele XIV –XIII î.Hs, conform cronologiilor întocmite de cei care au studiat viaţa sa. În vremea naşterii sale, evreii erau aspru prigoniţi de către Faraon, care vedea în ei un mare pericol, pe care dorea să-l stârpească, omorând pruncii de parte bărbătească din familiile evreilor. Mama lui Moise, dorind să-şi scape pruncul, l-a lăsat pe apa Nilului, într-un coş, aproape de locul unde se scălda fiica faraonului. Aşa a ajuns acesta să fie adoptat în familia faraonului, primind o educaţie şi o creştere aleasă. Însuşi numele său este de origine egipteană, însemnând “scos (salvat) din apă” (mo = apă şi sese = mântuit, salvat). În urma unei întâmplări tragice, dintr-un privilegiat la palatul faraonului, Moise ajunge un om simplu, un anonim refugiat în deşertul Arabiei, un om care a trăit ani de zile

departe de oameni, păscându-şi turmele în deşert. De aici a fost chemat de Dumnezeu – "Cel ce este" (YAHVE) la cea mai sfântă misiune, aceea de trimis al lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor, al poporului ales Israel, pe care l-a scos din robia egipteană, conducându-l vreme de 40 de ani prin deşert, până la pământul făgăduinţei - Canaanul, pe care aveau să-l stăpânească evreii până în ziua de azi.

În tradiţia biblică, Moise va rămâne pentru totdeauna văzătorul de Dumnezeu şi dătătorul Legii Vechiului Testament. Să ne amintim poruncile Decalogului – pietrele de temelie ale credinţei, în care se rezumă tot ceea ce omul trebuie să ştie şi să facă pentru a urma calea lui Dumnezeu spre mântuire. Mântuitorul Însuşi a întărit importanţa lor, dându-le o interpretare cât mai apropiată de voia lui Dumnezeu faţă de oameni:

Cele 10 porunci dumnezeieşti (Decalogul):

1. *Eu sunt Domnul Dumnezeul tău; să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.*
2. *Să nu-ţi faci chip cioplit, nici altă asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer şi pe pământ. Să nu te închini lor şi nici să le slujeşti.*
3. *Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, căci nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui.*
4. *Adu-ţi aminte de ziua odihnei (ziua Domnului), ca s-o sfinţeşti pe ea.*
5. *Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie ţie bine şi să trăieşti mulţi ani pe pământ.*
6. *Să nu ucizi.*
7. *Să nu fii desfrânat.*
8. *Să nu furi.*
9. *Să nu aduci mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău.*
10. *Să nu pofteşti nimic din ce este al aproapelui tău.*

Paginile Scripturii ne dau mărturie despre faptele vieţii lui Moise şi despre tot ceea ce el a făcut şi învăţat. Moise a murit la o vârstă înaintată (peste 120 de ani), dar fără să apuce să vadă pământul făgăduinţei, de care s-a bucurat poporul pe care îl condusese cu înţelepciune. Viaţa lui este considerată ca o icoană a vieţii duhovniceşti, a înaintării omului spre Dumnezeu (Sfântul Grigorie de Nyssa).

Sfântul prooroc Moise şi Dumnezeul imposibilului

Chiar dacă se spune că Dumnezeul Treimic, aşa cum apare în Vechiul Testament este mai greu de înţeles, ceva ceva totuşi mai putem înţelege şi pricepe şi din pildele ascunse în Sfânta Scriptură. Una din aceste lecturi foarte pilduitoare este şi Ieşirea din Egipt. Şi ne aplecăm, deocamdată, doar asupra momentului în care Dumnezeu se revelează dreptului Moise, cel prăznuit astăzi şi prin el şi prin Aaron, evreilor, spre a-i izbăvi din robie.

Este cu totul surprinzător, aparent, să vedem cum Moise, în faţa Celui ce Este, a Dumnezeului care, socotind că a venit vremea, cercetează durerile poporului Său, da, efectiv, din colţ în colţ. La chemarea Domnului, după ce răspunde, iniţial, Iată-mă!, Moise, văzând grozăvia lucrării la care este trimis (mântuirea unui întreg popor aflat în robia celei mai puternice împărăţii a lumii în acel timp), pare că dă înapoi. În acest dialog, Moise pare cel "realist", iar Dumnezeu, "naivul" care, pe lângă faptul că cere…. imposibilul, trimite şi pe altul să facă acest lucru. După ce că "a uitat" (echivalentul omenesc al pogoramantului de care se foloseşte Dumnezeu în cuvântul Său – "Mi-am adus aminte de legământul cu Avraam…") de poporul Său câteva sute de ani vine la un fugar, păstor simplu, şi îl trimite direct la Faraon, "consolându-l" din start că oricum acela nu va asculta o iotă din cererea de eliberare.

De aceea, reacţia lui Moise ar trebui, cumva, să fie mai pe înţelesul nostru, pentru că este o reacţie omenească: “bine, dar… cum de mă trimiţi pe mine, păstor, fugar, om căsătorit cu copii? Apoi, cine dintre evrei mă va crede pe mine (nu ei înşişi au făcut cunoscut egiptenilor faptul că l-am ucis pe asupritorul acela)? Şi ce dovadă voi avea ca sunt trimis de Tine?” Şi, în fine, după ce Domnul îl linişteşte pe Moise şi îi dă harul facerii unor minuni ca să aibă dovezi pentru cei tari la cerbice şi neîncrezători, profetul Său tot nu “se lasă”. Îşi aduce aminte că e bâlbâit. Nici măcar darul cuvântului nu îl are! Nu îşi poate fermeca ascultorii cu retorică, nu îşi poate învinge oponenţii cu argumente, pentru că până reuşeşte să ducă la bun sfârşit fraza, se face şi de râs şi pierde şi atenţia acelora. Ce ambasador şi-a mai ales şi Domnul! Iar la “încurajarea” dumnezeiască, Moise începe să implore - “Rogu-mă, Doamne, alege pe altul, care să poată şi pe care să îl trimiţi!”

Dincolo de aceste gânduri omeneşti stârnite de lectura Scripturii, se cuvine, cred, să luăm aminte şi la un înţeles mai adânc. Moise avea dreptate, spun Sfinţii Părinţi. Misiunea la care îl trimitea Domnul chiar era imposibilă pentru un om. Un Altul trebuia omenirii. Moise ştie ce spune. Îi cunoştea pe evrei şi pe egipteni. Avusese tot timpul să se gândească, patruzeci de ani, în exil, în ţara Madianului, la ce lăsase în urmă dar şi la sine însuşi. Se cunoştea deci şi pe sine. De aceea, în cele din urmă, tergiversarea sa este întemeiată, într-un fel. Chiar acesta era adevărul - el nu era capabil să facă lucrarea la care era chemat, iar posibilitatea înfăptuirii acesteia era exclusă din punct de vedere omenesc. De aceea a şi putut Domnul să i se reveleze! De aceea, răspunsul lui Moise, Iată-mă! este adevărat. Credem noi, oare, ca un cutezător nesăbuit, care îşi înflăcăra închipuirea pentru a se transpune în rolul salvatorului eroic, epic şi glorios al neamului ales, ar fi fost o bună slugă a Lui? Răspunsul se află deja subînţeles în întrebare. Şi în smerenia, adică în… realismul duhovnicesc al lui Moise.

Dar Domnul Dumnezeu ştia şi El lucrările Lui. Ştia că nu era încă timpul pentru un Altul. Că, deşi dezrobirea din Egipt era imposibilă, dezrobirea din ghearele iadului era întru totul imposibil de lucrat prin oameni. Şi Dumnezeul nostru ştie mai bine decât noi de ce ne pune să facem lucruri pe care nu le înţelegem pe moment.

O cu totul altă atitudine, contrară cu cea a lui Moise, o aflăm la ucenicii Domnului, Iacob şi Ioan, fii lui Zevedeu. Aceştia, apropiindu-se de Iisus, în momentele în care Acesta le spunea tot mai mult despre faptul că se apropie un eveniment determinant (Patimile şi Învierea), Îi cer nici mai mult nici mai puţin decât “să şadă de-a dreapta şi de-a stânga” Împăratului Ceresc, în Slava Sa! (Marcu 10, 35-37). Iar la răspunsul Mântuitorului, care era menit să-i conştientizeze de nesăbuinţă şi cutezanţa lor – „Nu ştiţi ce cereţi! Puteţi bea paharul pe care Îl beau Eu sau să vă

botezaţi cu botezul cu care Mă botez Eu?" ei răspund: „Putem!" (Marcu 10, 38). Dar aceasta şi pentru că tainele izbăvirii erau cu mult mai adânci şi de neajuns decât erau pe vremea lui Moise. Ucenicii Domnului au părăsit lumea şi toate ale ei fără să aibă vreo dovadă sau certitudine că le va fi bine în lume. Şi toate semnele arătau dimpotrivă.

Ne este greu să ne supunem voii sfinte a lui Dumnezeu pentru că… ne este greu să fim credincioşi. Să credem, în pofida realităţii, în pofida tuturor întâmpinărilor, argumentelor şi a realităţilor faptice care ne arată că izbândirea şi izbăvirea sunt practic – probat şi atestat – imposibile. Cu Dumnezeu şi la Dumnezeu însă toate cele care sunt omeneşte absolut cu neputinţă devin cu posibile!

Atotputernicia Domnului ne poate mâna însă şi către o cutezanţă oarbă, lipsită de bun simţ, către o stare de insensibilitate duhovnicească mascată de invocarea (declarativă) şi de atitudine de bravare a încrederii în voia lui Dumnezeu. De câte ori noi înşine sau alţii în jurul nostru expediem noi apăsătoarea realitate a suferinţei cuiva sau a unor acte de nedreptate strigătoare la cer într-un confortabil: "Eh, voia lui Dumnezeu…". Când ne aflăm aproape de Dumnezeu, când această apropiere ne fereşte de necazuri, de căderi, de suferinţe, riscăm să devenim pur şi simplu indiferenţi la ceea ce pătimesc cei din jurul nostru şi rămânem cu percepţia distorsionată a unei atotputernicii vecină cu noi. Şi nepusă la încercare în slăbiciune şi părăsire… De aceea, acest expeditiv "voia lui Dumnezeu" - când e spus altora, poate ascunde faptul că nu vrem câtuşi de puţin să le purtăm sarcina, să îi asumăm în suferinţa, în căderea şi părăsirea lor.

Dar - aşa cum mai spuneam cândva - la fel de grav este când ne minţim şi în legătură cu propria noastră suferinţă sau cu propriile ispite, pe care refuzăm să ni le asumăm, bravând cum putem mai bine. Adesea se întâmplă respingem mâna întinsă de Dumnezeu printr-o încercare sau semnele cu care ne cercetează pe parcursul vieţii (dar şi în cursul unei zile obişnuite) ori "provocările" pe care ni le face printr-un om sau altul. Dacă nu suntem dintre cei care ne victimizăm şi care ne plângem de milă cu uşurinţă, putem fi însă dintre cei care ocolesc mesajul dumnezeiesc al suferinţei prin bravadă, care poate să ia aparenţele (îndreptăţirile) cele mai "duhovniceşti". Din mândrie, din împietrire sau din… frică de a da piept cu realitatea, de a auzi glasul conştiinţei, alegem mereu soluţia cea mai comodă: fuga. Ne este frică să ne vedem aşa cum suntem şi cum ni se dezvăluie prin mustrările vieţii, ne este frică să recunoaştem minciuna şi putreziciunea pe care ne-am clădit identităţile iluzorii ne este frică să deznădăjduim cu deznădejdea cea bună de noi înşine. Preferăm să trăim în închipuire, să ne îmbătăm cu amăgirea că „facem faţă" situaţiei, că trecem singuri peste toate, că noi nu suntem copii, ci

bărbaţi/femei în toată puterea, care nu au voie să (se) plângă şi să cerşească ajutorul cuiva. Găsim o oroare în a plânge (deşi aceasta este o fericire evanghelica şi este – şi omeneşte, psihologic – un semn de sănătate sufletească), în a ne trăi până la capăt slăbiciunea şi a nu o mai cosmetiza nici în faţa altora. Fugim de noi înşine, reprimând, "dând la fund" de fiecare dată tot ceea ce ne poate arăta iadul lăuntric, ne refugiem în indiferenţă, în "optimismul" facil căruia îi lipim repede eticheta de "bucurie a Învierii". Zâmbim forţat şi ne prefacem puternici, „emanând" o primejdioasă siguranţă de sine, mimând că ne punem nădejdea în Dumnezeu, când, în realitate, ne încredem atunci mai mult decât oricând numai în noi înşine. Ne amăgim cu teorii şi clişee (idei "duhovniceşti" foarte "la modă", dar foarte prost înţelese şi aplicate) cum că "răul nu există", "trebuie să fim bucuroşi pentru că suntem creştini", şi că "are grijă Dumnezeu" sau "Dumnezeu îngăduie" doar pentru a refuza confruntarea cu noi înşine, cu adâncul nostru şi cu semnalele importante pe care ni le dă Realul. Nu fugim de altceva de fapt decât de Cruce, pe ea evităm să ne-o luăm cât putem mai mult, sperând în van şi nesăbuit că am putea "sări" direct în Înviere fără să mai trecem prin Cruce. Iar atunci când ne vom confrunta cu încercarea cea dură şi implacabilă, cu totul de neocolit, vom descoperi îngroziţi că inima noastră nu era deloc gata pentru bătăi. Ne descoperim ca frunze uscate care la primul vifor al ispitelor sunt spulberate în praf şi pulbere încă înainte de a atinge pământul…

Iată deci câteva condiţii pentru că noi să putem dobândi ajutorul cel de sus. Pe lângă păstrarea unui realism sănătos şi înţelept, pe cât se poate, şi înduioşarea din inimă în faţa durerii vii a aproapelui, cât şi respingerea şi indignarea fermă în faţa răutăţii şi a fărădelegii.

Şi încă ceva… Nu este chip să înţelegi fixismul sectar (la figurat sau la propriu) care face din poruncile dumnezeieşti (la fel şi din ascultarea duhovnicească) nimic mai puţin (sau mai mult) decât simple ordine milităreşti. De pildă, să nu minţi e un principiu dumnezeiesc fundamental, implicit în cea de-a nouă poruncă a Decalogului predat chiar lui Moise. Dar ce face, oare, Domnul? Îl pune pe Moise să îl "mintă" pe Faraon: "Domnul Dumnezeul Evreilor ne-a chemat. Lasă-ne dar să mergem în pustie, cale de trei zile, ca să aducem jertfă Dumnezeului nostru" (Ieşirea – 3, 18). Ori "planul" era, aşa cum spusese Însuşi Domnul, să îi ducă pe evrei în Canaan, nu să meargă doar pentru zile în pustie. Desigur, se impune şi o înţelegere alegorică a textului biblic, în care înţelesurile sunt deosebit de adânci, însă de aici reiese faptul că Faraon nu ar fi consimţit niciodată să lase poporul iudeu să plece din robie. Faraon, asimilat de Sfinţii Părinţi de multe ori cu păcatul sau cu cel ce îl inspiră, diavolul, niciodată nu ar da libertate celor robiţi de el. Lupta cu Faraon este crâncenă şi nu poate fi dusă cu fandoseli. Or, acest lucru este

minunat la Dumnezeul nostru. El nu se teme să intervină în istoria noastră concretă, în situaţiile noastre concrete, mizerabile, nu se scârbeşte să pună dreapta Sa cea tare pe noi, deşi suntem buboşi şi leproşi. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu lucrător, activ, care, în istoria aceasta absurdă, deschide perspectivă şi dă sensul, cu riscul de a fi neînţeles şi calomniat. Intervine în istoria noastră de sclavi pentru a ne elibera, punând pe aleşii Săi în situaţii care în ochii acestei lumi sunt lipsite de "respectabilitate" şi "bun-simţ." Aşa cum a fost cazul cu robul lui Dumnezeu, Moise.

Lucian Apopei - Naşterea lui Moise, renaştere a poporului evreu

Moise se naşte într-un moment de cumpănă al istoriei lui Israel. Faraonul aflat acum la domnie exploata poporul evreu la maximum, forţându-i pe israeliţi la munci grele, înrobindu-i şi, pentru a stopa înmulţirea lor, hotărăşte să ucidă orice nou-născut de parte bărbătească.

Moise şi corabia lui Noe

Dumnezeu rânduieşte lui Moise o naştere cu bogate semnificaţii simbolice. Încă din primele zile ale vieţii sale, se întipăresc în fiinţa lui măreţele momente pe care întregul popor al lui Israel avea să le treacă prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El va intra în apă, pus de mama sa din frică pentru viaţa copilului, într-un coş care plutea printre trestii aproape de malurile Nilului, şi va ieşi apoi din ea, trimitere la apele primordiale din vremurile de început ale creării lumii, la potopul din timpul lui Noe, la trecerea prin Marea Roşie de mai apoi, sau la Botezul Mântuitorului Iisus Hristos, punct de plecare al botezului creştin.

Micuţul fără nume de numai trei luni de zile este aşezat într-un coş de papură, „uns cu catran şi cu smoală“, reprezentare aproape perfectă, la scară redusă, a corabiei lui Noe. Aceeaşi impermeabilitate proteja şi arca lui Noe (Facere 6, 14) care-l va proteja în faţa diluviului.

„Din apă l-am scos“

Numele său, care se traduce „din apă l-am scos“, i-a fost dat de fiica faraonului, cea care-l găseşte, luându-l în grija ei. De aceea, ea va fi numită în Sfânta Scriptură ca „mama sa“.

La palatul domnesc, Moise primeşte educaţie aleasă, de aceea se spune despre Moise că este egiptean, prin cultura şi limbajul pe care şi le însuşeşte, şi israelit, din punct de vedere istoric, genealogic.

Apartenenţa sa la poporul lui Israel este evidentă în momentul în care Moise ucide un egiptean care bătea un evreu, după care îl îngroapă, crezând că nimeni nu îl vede. Purtând o sfâşiere lăuntrică pentru gestul său, care mai apoi a fost descoperit, Moise fuge din Egipt şi ajunge într-o ţară unde va fi numit „un egiptean oarecare“ şi se căsătoreşte cu Sefora.

Pe când păştea oile socrului său, preotul din Madian, Dumnezeu îi grăieşte lui Moise, cuvintele ridicându-se dintr-un rug aprins, care nu se mistuia. El primeşte astfel misiunea de a-i face pe cei din poporul lui Israel să renască, dezrobindu-se din robia egipteană, urmându-l pe Moise spre Ţara Făgăduinţei, Canaan, să i se închine Domnului, primind totodată şi „stâlpii“ credinţei lor: poruncile.

Iconografie

Moise se bucură de o reprezentare iconografică foarte bogată în Ortodoxie. În primul rând, el este înfăţişat în scenele care marchează episoade din viaţa sa, ca strămoş, prooroc şi conducător al poporului ales: „Fata lui Faraon luând pe Moise“, „Moise vede rugul arzând“, „Moise anunţând evreilor slobozirea“, „Moise cere lui Faraon să elibereze pe evrei“, „Cele zece plăgi ale Egiptului“, „Moise făcând Paştile cu evreii“, „Moise trecând cu evreii prin Marea Roşie“, „Moise îndulcind apa“, „Moise cu poporul în Elim“, „Moise biruind pe amaleciţi“, „Moise primind tablele Legii“ (foto), „Moise şi Aron slujind liturghie în cortul mărturiei“, „Moise lovind stânca din care iese apă“ şi „Moartea lui Moise“.

Moise apare reprezentat în iconografia bizantină în scena „Schimbării la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos“, alături de Ilie, ţinând tablele legii. De asemenea, îl regăsim pe Moise în „Pilda celor căzuţi între tâlhari“, „Pilda lucrătorilor tocmiţi“, „De demult proorocii te-au vestit“ (cântare de laudă către Maica Domnului, în care grăieşte: „Eu rug te-am numit pe tine, curată Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, pentru că în rug văzui minune străină“). De asemenea, Moise este reprezentat în scena în care Arhanghelul Mihail îl ceartă pe diavol, în disputa pentru trupului său despărţit de suflet.

Este binecunoscută icoana denumită „Toată suflarea să laude pe Domnul..“, în care Moise este reprezentat grăind: „Slavă proorocilor şi împlinirea Legii“.

De asemenea, el apare ilustrat şi în icoana „Judecăţii de Apoi“, astfel: „Apoi să faci (sus) pe Moise proorocul, cu o ceată mare de iudei, avându-şi capetele acoperite, cărturari şi farisei şi ceilalţi iudei care, mult tânguindu-se şi bocind, unii îşi smulg bărbile, alţii se trag cu mâinile de cap, alţii îşi rup hainele, uitându-se cu frică la Hristos şi la ceilalţi sfinţi şi la proorocul Moise, care Îl arată cu degetul pe Hristos şi le grăieşte într-o hârtie: «Prooroc din mijlocul tău şi din fraţii tăi, ca şi mine, îţi va ridica Domnul Dumnezeul tău, pe acela să-L ascultaţi în toate câte vă va spune» (sau dojenindu-i aşa: «Iată, ticăloşilor, pe Hristos, pe care l-aţi răstignit voi şi l-aţi batjocorit! Acesta vine judecător! Vai, vouă!» Şi să zică Ana şi Caiafa aşa: «Vai, nouă, vai, că l-am judecat pe El spre moarte!»)“.

Moise este reprezentat în bisericile ortodoxe în cupola dinspre miazăzi, în baptisteriu (scena „Moise trecând cu evreii prin Marea Roşie“) şi în Sfântul Altar. „Înlăuntrul altarului, din jos de «dumnezeiasca liturghie», zugrăveşte pe «Hristos împărtăşind pe apostoli» cu dumnezeiescul trup şi sânge. Şi înspre partea cea de-a dreapta a cuminecării, (spre sud), până la tâmplă, fă-le pe acestea: intrarea în biserică a Născătoarei de Dumnezeu; şi pe Moise şi pe Aron slujind liturghie în cortul mărturiei.“

Sfinţi părinţi:

Sfântul Vasile cel mare: „Moise avea din fire dragoste de adevăr“ „Moise este cel care a scris cartea aceasta (n.r. - Cartea Facerea). Moise, acel bărbat vestit, despre care Scriptura a dat mărturie că era plăcut lui Dumnezeu încă de pe când era copil de sân. Pe acesta l-a înfiat fiica lui Faraon, l-a crescut împărăteşte şi i-a dat pentru instruirea lui dascălii înţelepţi ai egiptenilor. Moise a urât tirania şi s-a reîntors la smerenia celor de un neam cu el, «alegând mai bine să pătimească împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă desfătarea cea trecătoare a păcatului» (Evrei 11, 25). Avea din fire dragoste de adevăr; de aceea, se vede că încă dinainte de a lua conducerea poporului său, din pricina urii fireşti faţă de rău, a luptat împotriva celor răi cu preţul vieţii sale; fiind izgonit de cei cărora le făcuse bine, a părăsit cu bucurie viaţa zgomotoasă egipteană şi s-a dus în Etiopia. Şi acolo, lăsând la o parte toate celelalte îndeletniciri, vreme de patruzeci de ani s-a ocupat cu contemplarea existenţelor. Când era de optzeci de ani, a văzut pe Dumnezeu, atât cât este cu putinţă unui om să-l vadă; dar mai bine spus, atât cât nimeni nu l-a putut vedea, după cum dă mărturie Însuşi Dumnezeu (Num. 12, 6-8).

Aşadar, Moise, care a fost învrednicit, la fel ca îngerii, să vadă pe Dumnezeu faţă către faţă, ne istoriseşte cele pe care le-a auzit de la Dumnezeu. Să ascultăm, dar, cuvintele adevărului, grăite «nu în cuvinte de înduplecare ale înţelepciunii

omeneşti», ci în «cuvinte de învăţătură ale Duhului», care nu au scopul să aducă laudă de la cei ce le ascultă, ci mântuire celor ce sunt instruiţi întru ele.“ (Omilii la Hexaemeron)

Simboluri biblice:

Numărul pocăinţei prin post şi rugăciune 40, ca număr biblic, face referire la păcat şi la pedeapsă, la căinţă şi la darurile lui Dumnezeu. La potop, apa s-a revărsat 40 de zile şi 40 de nopţi. Solii israeliţilor stau în Ţara făgăduinţei 40 de zile iar israeliţii pribegesc în pustie 40 de ani. Tot în Vechiul Testament, ninivitenii fac penitenţă timp de 40 de zile. Postul ţinut atât de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cât şi de Moise sau Ilie este de 40 de zile, înainte de începerea misiunii. În legătură cu postul de 40 de zile, acest număr devine simbol al vieţii omeneşti. Postul este ca o jertfă a vieţii pământeşti, ca o zeciuială din cele 365 de zile ale anului, iar viaţa omului numai prin pocăinţă şi post se conduce spre viaţa veşnică.

În practica religioasă, există îmbisericirea nou-născutului, care se face la 40 de zile de la naştere. În ritualul rugăciunilor din ziua a patruzecea, mama cu pruncul se opresc înaintea uşii bisericii, nu intră în biserică, fiindcă mama e încă necurată. Preotul ia pruncul în braţe, îl binecuvântează şi cu însemnarea crucii rosteşte: „Se îmbisericeşte robul lui Dumnezeu N...“. Îl duce apoi în faţa altarului şi-l închină înaintea Domnului, precum a făcut şi bătrânul Simeon cu pruncul Iisus. După rostirea rugăciunii destinate acestui act liturgic, îl predă mamei, asupra căreia se rosteşte rugăciunea de curăţire. Dacă nou-născuţii sunt de parte bărbătească, ei sunt introduşi şi în altar.

Lucian Apopei, 19 Februarie 2008

Lucian Apopei - Ieşirea din robia egipteană

„De atunci nu s-a mai ridicat în Israel prooroc asemenea lui Moise, pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut faţă către faţă, nici să săvârşească toate semnele şi minunile cu care Domnul l-a trimis în pământul Egiptului asupra lui Faraon şi asupra tuturor dregătorilor lui şi asupra a tot pământul lui; nici să facă cu mână tare şi cu mari înfricoşări ceea ce a făcut Moise înaintea ochilor a tot Israelul.“ (Deuteronom 34, 10)

Moise, legiuitorul prin excelenţă, a fost ales de Dumnezeu pentru a continua planul de mântuire a poporului evreu. Ales să-i elibereze pe israeliţi din robia egipteană, Moise devine lider al neamului din care provenea. Cinstea de care el s-a bucurat în vremea sa este confirmată şi de menţionarea numelui său atât de des în Noul Testament. Nici un alt nume din Vechiul Legământ nu apare menţionat în scriptura Noului Testament atât de des precum cel al lui Moise, Sfântul Ioan fiind evanghelistul care-l menţionează de cele mai multe ori.

Cele 10 plăgi

Întors în Egipt, împreună cu fratele său, Aaron, Moise merge în faţa faraonului pentru a cere eliberarea poporului lui Israel. El dispune de două „arme“ împotriva acestuia, care se împotrivea eliberării: cuvântul şi toiagul. Când egipteanul se împotriveşte, Dumnezeu trimite o serie de pedepse asupra sa şi a neamului egiptean. Astfel, Moise se foloseşte de toiag pentru a săvârşi minunile menite a îndupleca inima faraonului. În toate cele 10 plăgi care se abat asupra Egiptului, se repetă aceeaşi schemă narativă:

1. Moise spune: „Lasă-ne să plecăm, astfel, asupra ta se va abate năpasta“;

2. Faraonul refuză;
3. Moise acţionează, folosindu-se de toiag (sau de mână, sau de toiagul lui Aaron);
4. Faraonul promite eliberarea evreilor;
5. Moise vorbeşte cu Dumnezeu, pledând în favoarea faraonului;
6. plaga dispare;
7. faraonul îşi retrage promisiunea făcută;
8. Dumnezeu pedepseşte atunci din nou.
Momentul celei de-a zecea plăgi a Egiptului este cel al salvării fiilor lui Israel. Este noaptea pascală israelită, care învinge rezistenţa faraonului, orb şi surd la orice fel de clemenţă pentru evrei.

Traversând Marea Roşie

Trecerea israeliţilor conduşi de Moise prin Marea Roşie, sub călăuzirea divină, este tipul botezului: „Căci nu voiesc, fraţilor, ca voi să nu ştiţi că părinţii noştri au fost toţi sub nor şi că toţi au trecut prin mare. Şi toţi, întru Moise, au fost botezaţi în nor şi în mare“, spune Sfântul Apostol Pavel (I Cor, 1-2), trimitere evidentă la condiţia botezului creştin, „de nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu“ (Ioan 3, 5).

Episodul trecerii miraculoase a evreilor prin Marea Roşie, când albia apei s-a despărţit pentru a favoriza trecerea lor ca pe uscat, este confirmată indirect în Noul Testament, când apropiaţii Mântuitorului se întrebau: „Cine este, oare, Acesta, că şi vântul şi marea I se supun? (Marcu 4, 41).

În drumul lor de eliberare, israeliţii sunt călăuziţi de un nor luminos aflat pe cer, simbol al Duhului Sfânt, care oferă puterea de a renaşte şi care-i conduce pe israeliţi spre pământul făgăduinţei, călătorie pe cuprinsul căreia vor primi prin Moise, de la Dumnezeu, cele zece porunci.

Sfinţii părinţi

Sfântul Ioan Gură de Aur: „Moise grăieşte acelea pe care harul Duhului i le-a insuflat“
„Haide, dar, pentru că v-am într-armat îndeajuns, să vă întindem obişnuita masă şi să punem înaintea dragostei voastre urmarea celor spuse ieri! Să-l facem iar pe fericitul Moise, minunata gazdă care dă ospăţul, să-l facem iarăşi pe marele profet povăţuitor al acestei învăţături frumoase. (...) Să fim cu luare aminte la spusele lui. Nu grăieşte cu propria-i putere, ci grăieşte acelea pe care harul Duhului i le-a insuflat; pe acelea le rosteşte cu propria lui limbă, ca să înveţe neamul omenesc.

(...)

Pe atunci, pe timpul lui Moise, oamenii erau încă nedesăvârşiţi şi nu puteau să se ridice la înţelegerea lucrurilor celor mai înalte; de aceea, Duhul cel Sfânt a istorisit pe toate acestea coborând limba profetului la puterea de înţelegere a ascultătorilor. Şi ca să cunoşti că din pricina nedesăvârşirii minţii lor s-a folosit de acest pogorământ în istorisirea sa, ascultă pe fiul tunetului. Când oamenii au propăşit în virtute, Ioan Evanghelistul n-a mai mers pe această cale, ci pe una care ducea pe ascultători la o învăţătură mai înaltă. Că după ce a spus: «La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul», a adăugat: «Era Lumina cea adevărată, Care, venind în lume, luminează pe tot omul». După cum la facerea lumii, când, la porunca Stăpânului, a fost adusă la fiinţă lumina aceasta materială s-a ascuns întunericul acesta văzut, tot aşa şi lumina cea spirituală a alungat întunericul înşelăciunii şi a condus la adevăr pe cei rătăciţi.“ (PSB, Omilii la Facere)

Momentul ieşirii din robia egipteană, zi sfântă pentru evrei

Ieşirea israeliţilor din robia egipteană a dat naştere primei zile sfinte în cadrul sărbătorilor anuale evreieşti: sărbătoarea Paştilor. Aceasta aminteşte totodată de cruţarea primilor născuţi evrei în momentul în care îngerul Domnului a trecut prin Egipt şi i-a lovit cu moartea pe toţi cei întâi născuţi ai egiptenilor. Denumirea sărbătorii, care începea de pe data de 14 Nissan (coincidea cu prima lună plină de după echinocţiul de primăvară) provine de la verbul a trece (pasca după Septuaginta) sugerând trecerea evreilor prin Marea Roşie în chip miraculos sau trecerea îngerilor pe lângă casele israeliţilor unse cu sângele mielului sacrificat cu acel prilej.

Meniul Paştilor evreieşti

Ca şi sabatul, sărbătoarea Paştilor a fost instituită la porunca lui Iahve, de unde şi denumirea de Paştile Domnului. Evreii aveau să îndeplinească de Paşti acelaşi ritual pe care l-au săvârşit în momentul ieşirii din Egipt, când au sacrificat un miel. De la consumarea acestuia erau opriţi cu desăvârşire cei necircumcişi şi cei necuraţi, junghierea şi consumarea mielului simbolizând împăcarea sau alegerea israeliţilor cu Dumnezeu. Nu se frângea nici un os din miel, închipuind unitatea poporului evreiesc. La ospăţ se consumau şi ierburi amare, care simbolizau greutăţile robiei egiptene. În loc de pâine, se consuma azimă, în semn de curăţie sufletească, fiindcă aluatul dospit era simbolul imoralităţii şi ca aducere aminte de graba cu care au ieşit din Egipt, nemaiavând timp pentru dospirea pâinii. Exista şi obiceiul de a mânca în picioare, încinşi, cu toiagul în mână, gata de plecare, închipuind graba cu care au ieşit israeliţii, noaptea, din Egipt. Tot cu prilejul

acestei sărbători, exista şi obiceiul eliberării unui delincvent din închisoare, fapt pe care-l întâlnim în relatarea biblică a Noului Testament, în care evreii doreau eliberarea tâlharului Barabas.

Sărbătoarea dura şapte zile, iar consumul azimilor a dat naştere şi noii denumiri, Sărbătoarea Azimelor, iar în cele şapte zile, cât dura Paştile, era repaus total.

După stabilirea în Canaan, modul de sărbătorire a Paştilor avea să se schimbe faţă de cel din perioada călătoriei prin deşert. După stabilirea locului de închinare, Paştile Domnului erau consumate la lăcaşul sfânt.

Lucian Apopei - Viaţa israeliţilor în deşert

Aproape orice descriere contemporană a evenimentelor care au loc în perioada lui Moise se foloseşte de scrierile Sfântului Grigorie de Nyssa, scriitor bisericesc al vecului IV, care a alcătuit o lucrare cu titlul „Despre viaţa lui Moise sau despre desăvârşirea prin virtute“.

În episodul de astăzi al Atlasului biblic, redăm câteva fragmente din această carte, continuând prezentarea istoriei poporului evreu din perioada ulterioară ieşirii din robia egipteană în care Moise, călăuzit de Dumnezeu, avea să îşi îndeplinească rolul istoric şi mântuitor de lider al neamului lui Israel.

După trecerea prin Marea Roşie, israeliţii au avut parte de condiţii dintre cele mai aspre, în deşert. Ei au fost însă mereu ajutaţi de Iahve, în ciuda „protestelor“ celor nemulţumiţi şi puţin credincioşi. „Moise înaintează mai departe, străbătând o cale de trei zile, lipsită de apă şi ajunge în mare strâmtorare, neavând cum să potolească setea poporului. Şi s-au aşezat în tabără, lângă lac cu apă sărată, mai amară decât cea a mării. Dar aşezaţi lângă apă, ardeau de sete. Moise fu sfătuit atunci de Dumnezeu să arunce în apă un lemn, şi îndată apa s-a făcut bună de băut. Lemnul, cu puterea lui, a schimbat firea apei, din amară, în dulce.“

Călăuziţi de Duhul Sfânt

În tot pelerinajul prin deşert, israeliţii erau călăuziţi de un nor luminos. Dacă acesta înainta, înaintau şi ei, iar dacă acesta înceta a se mai deplasa, îşi stabileau tabăra în acel loc. „Apoi, norul plecând mai departe, porniră şi ei după mişcarea norului. Şi

făceau mereu acelaşi lucru, oprindu-se din mers acolo unde norul le dădea semn de odihnă prin oprirea sa şi, ridicându-se iarăşi când norul le arăta calea.“

Hrăniţi cu mană cerească

„Isprăvindu-se merindele ce le luaseră pentru călătoria din Egipt, şi poporul fiind strâmtorat de foame, se întâmplă minunea cea mai de necrezut din toate. Căci se porni să plouă hrană ca o rouă din cer şi nu de pe pământ, cum se întâmplă după legea firii. Roua aceasta cădea peste ei dimineaţa, dar apoi aceasta se făcea hrană pentru cei ce o primeau. Fiindcă ceea ce se revărsa nu se prefăcea în picături de apă, cum se întâmplă de obicei cu roua, ci în loc de picături de apă se revărsa un fel de boabe în formă de cristale, care în agricultură se cheamă coliandru, sau grăunţe de formă rotundă, al căror gust se aseamănă cu cel al mierii. Acestei minuni i se mai adaugă şi o alta: ieşind toţi la culesul ei, măcar că erau de felurite vârste şi puteri, nici unul nu adunau mai puţin decât celălalt, potrivit deosebirii de putere, ci pe măsura trebuinţei fiecăruia, încât nici cel mai puternic să nu aibă mai mult, şi nici celui slab să nu i se micşoreze partea, ci să fie tuturor agală.

În legătură cu aceasta, istoria mai vorbeşte de o minune: că adunând fiecare pentru o zi, nu punea deoparte nimic pentru ziua următoare. Iar celui ce din zgârcenie îşi punea la o parte ceva din hrana adunată, ceea ce punea deoparte i se făcea fără de folos pentru hrană, prefăcându-se în viermi. Se mai adaugă şi altceva minunat, în istoria despre acestă hrană: dintre zilele săptămânii, una, dintr-o raţiune tainică, era cinstită cu nelucrarea. De aceea, în ziua premergătoare acesteia, deşi căderea din cer avea loc ca şi în zilele celelalte, iar sârguinţa adunătorilor era egală, ceea ce se aduna se afla în cantitate îndoită faţă de măsura obişnuită ş...ţ şi ceea ce era pus deoparte (pentru a doua zi de sărbătoare - n.r.) rămânea nestricat (Ieşirea 16)“. (Fragmentele citate sunt preluate din colecţia PSB, vol. 29, Scrieri ale Sfântului Grigorie de Nyssa)

Simboluri biblice: Tablele Legii, simbol al legământului

Tablele lui Moise simbolizează legământul lui Dumnezeu cu poporul ales: semnele înfricoşătoare între care s-au dat poruncile lui Dumnezeu în Sinai închipuie datoria de a le ţine şi a le împlini fără şovăire, ca pe nişte porunci dumnezeieşti. S-au dat pe două table, simbolizând că aceste porunci au să treacă drept temeiuri morale pentru ambele testamente. Spargerea primelor table de către Moise a semnificat că Legea Veche nu are să ţină mult. Proorocul Moise ţine în mâini tablele Legii de forma unei cărţi deschise, simbolizând înţelepciunea lui Dumnezeu, învăţătura dumnezeiască, cartea vieţii, temeiuri ale Sfintei Scripturi. În forma tablelor lui Moise este construit dipticul bisericii întru aducerea aminte de acele table. Plecând

de la aceste forme, s-au realizat ferestrele de la stilul romanic şi rozetele ferestrelor de la stilul gotic al bisericilor, servind în mod simbolic şi ca îndemn al păstrării legilor dumnezeieşti, propagate de Biserică.

Cum arăta cortul sfânt unde Iahve discuta cu Moise faţă către faţă?

După ieşirea din robia egipteană, în exil, evreii au avut ca locaş sfânt de închinare cortul (în ebraică Ohel moâel - cortul mărturiei sau al întrunirii), loc unde într-adevăr Iahve se întreţinea cu Moise „faţă către faţă“. Aici, Moise a aflat care este voia Domnului pentru a o transmite poporului pe care îl conducea.

Cortul a fost aşezat în afara taberei israelite, din cauza îndărătniciei evreilor, pentru că se închinaseră unui idol. Acesta a fost ulterior aşezat în mijlocul comunităţii, fapt pentru care grija majoră a locuitorilor devenise aceea de a-l păstra curat cu orice preţ, după cum aflăm din Sfânta Scriptură (Numerii 5, 3).
Construit de meşterii Beţaleel şi Oholiab, cortul sfânt era de fapt un sanctuar portabil. Înfăţişarea şi dimensiunile acestuia sunt amănunţit descrise, prima dată când Iahve l-a sfătuit pe Moise să-l construiască, şi a doua oară când s-a executat efectiv de cei doi meşteri (Ieşirea 36, 8-38).

Cortul avea o formă dreptunghiulară, cu o lungime de 30 de coţi, lăţimea de 10 coţi, iar înălţimea de 10 coţi. Era compus din trei pereţi pe laturi, plus unul pe partea de vest, iar la est era intrarea făcută din scânduri de lemn de salcâm, cu dimensiunile de 10 coţi lungime şi un cot şi jumătate lăţime, poleite cu aur. Scândurile erau fixate în nişte postamente de argint. Acestea erau prevăzute cu nişte inele de aur, pentru a da o mai mare stabilitate peretelui şi întregii structuri.
Cortul era acoperit cu covoare, dispuse în patru straturi. Primul strat era alcătuit din 10 covoare, cu o lungime de 20 de coţi şi o lăţime de 4 coţi fiecare. Materialul folosit la covoare era inul răsucit şi mătase violetă, stacojie şi vişinie. În ţesătura covoarelor au fost făcute chipuri de heruvimi. Acoperişul cortului era compus din două bucăţi a câte cinci covoare, prinse unele de altele prin copci de aur şi 50 de cheotori.

Cea de-a doua învelitoare, numită Ohel (cort), era alcătuită din 11 covoare, cu lungimea de 30 de coţi şi lăţimea de 4 coţi. Şi acest strat era împărţit, ca şi primul, 5 covoare de o parte şi 6 de cealaltă, înbinate tot prin 50 de cheotori şi copci de aramă. Acest strat se întindea peste prima învelitoare a cortului. Urma apoi cea de-a treia învelitoare, confecţionată din piei de berbec, de culoare roşie, şi o a patra din piei mai uşoare. Cortul era împărţit în două: în partea de răsărit se afla Sfânta, cu o lungime de 20 de coţi, iar în partea de apus, Sfânta Sfintelor, lungă de 10 coţi.

La intrare, în partea de răsărit se aflau cinci stâlpi de salcâmi auriţi, prevăzuţi cu capiteluri şi postamente de aramă. În partea de sus aveau cârlige de aur, prin care se introduceau nişte drugi auriţi, de care atârna perdeaua ţesută din in şi din mătase violetă, şi stacojie. Sfânta era despărţită de Sfânta Sfintelor, prin patru stâlpi tot din lemn de salcâmi auriţi, prevăzuţi la capetele de sus cu verigi de aur, prin care se petrecea un drug de salcâm aurit. De acesta era prinsă perdeaua ce despărţea cele două părţi. În ţesătura perdelei erau, de asemenea, brodate chipuri de heruvimi.

Ce obiecte de cult conţineau Sfânta şi Sfânta Sfintelor, cine intra în aceste lăcaşuri şi ce rol aveau în viaţa iraeliţilor, vă vom prezenta în episodul următor.

Decalog – Porunca I: Unitate şi unicitate a credinţei

„Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine“ (Ieşirea 20, 3)

Aceasta este prima din cele zece porunci sau legi date de Dumnezeu lui Moise, pe Muntele Sinai, considerate cel mai important cod moral al lumii antice, pe care le vom prezenta în această rubrică a Atlasului biblic.

Prima poruncă proclamă unitatea şi unicitatea credinţei poporului israelit într-un singur Dumnezeu, „Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov“, „creatorul cerului şi al pământului“. Această primă poruncă a păstrat de-a lungul timpului, de la ieşirea din Egipt şi până la Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, unitatea, unicitatea şi identitatea poporului evreu. Întruparea Fiului lui Dumnezeu nu a condus la alterarea acestei porunci: „Să nu socotiţi că am venit să stric legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să plinesc“ (Matei V, 17), spune Domnul Iisus Hristos, parte a Sfintei Treimi, simbol al unităţii şi comuniunii întru acelaşi ideal al întregii umanităţi, prin mărturisirea Sfintei Evanghelii întregii lumi.

Lucian Apopei - La hotarele pământului făgăduinţei

Teritoriul dintre Marea Mediterană şi râul Iordan, şi de la râul Egiptului până aproape de Ugarit (Siria) sau chiar până la Eufrat, se numea, în antichitatea preisraelită, pământul Canaan. A fost făgăduit poporului israelit şi pentru a locui în acest ţinut al făgăduinţei, evreii au părăsit Egiptul, unde locuiseră 400 de ani, şi au peregrinat patruzeci de ani în deşert.

Locuirea pământului făgăduinţei, identificat cu ţara Canaanului, este atestată chiar din Paleolitic prin materialul arheologic descoperit de-a lungul timpului. Există, apoi, numeroase dovezi istorice, începând cu anul 3000 î.Hr., privind locuirea unor cetăţi ale Canaanului, cum ar fi Ierihonul, Meghido, Biblos sau Ugarit. Religia locuitorilor era evident una politeistă, zeul suprem fiind considerat creator şi fertilizator al pământului. De altfel, religia canaaneilor reflectă preocupările unei populaţii eminamente rurale, trăind din agricultură.

Moise nu a luptat împotriva canaaneilor

Moise nu a apucat să intre în pământul făgăduinţei, căci a murit pe muntele Nebo, în ţinutul Moabului. Mai înainte însă de a se adăuga la strămoşi, Moise a învestit cu putere de conducere pe Iosua, fiul lui Navi.

Istoria biblică din Cartea Iosua începe cu descrierea cuceririi Ierihonului. Oraşul este spionat de cercetaşi, iar pe baza „raportului“ lor, Iosua îndrăzneşte să traverseze Iordanul. Preoţii cu chivotul legii merg înainte, astfel liniştindu-se valurile. Albia râului rămâne uscată, atâta vreme cât preoţii stau în mijlocul Iordanului. Reprezentanţii celor 12 neamuri iau câte o piatră din albia uscată a fluviului şi, pe mal, în memoria acestei minuni a lui Dumnezeu, ridică o piramidă din pietre. De îndată ce preoţii urcă pe malul celălalt cu chivotul legii, masa de apă revine la cursul său iniţial.

Ţara fragmentată

După trecerea Iordanului şi ocuparea Canaanului, israeliţii împart ţara între cele 12 seminţii, prin tragere la sorţi. Aceasta, care se întindea de o parte şi de alta a Iordanului, a revenit celor 9 seminţii şi o parte din tribul lui Manase, deoarece triburile lui Gad, Ruben şi cealaltă parte a tribului lui Manase s-au întors şi s-au stabilit în Transiordania cucerită de israeliţi înainte de moartea lui Moise.

La puţin timp după împărţirea ţării, poporul Israel a intrat într-o stare de semianarhie, mai ales din punct de vedere politic. Deşi unite prin credinţa într-un singur Dumnezeu şi prin aceleaşi interese legate de luarea în posesie a pământului, după primirea unei părţi din moştenire, cele 12 triburi au început să trăiască într-o semiautonomie, ceea ce a deterrminat căderea lor, rând pe rând, sub loviturile populaţiilor cananeene pe care le înfrânseseră iniţial, doar parţial.

De ce a permis Dumnezeu luptele sângeroase?

Împărţirea pământului făgăduinţei s-a realizat numai în urma cuceririi acestuia prin lupte sângeroase purtate de băştinaşi. Ceea ce creează un sentiment de derută în mintea unui cititor modern al Sfintei Scripturi este multitudinea şi intensitatea cu care sunt prezentate scenele devastatoare din momentul confruntării fiilor lui Israel cu băştinaşii pământului Canaan, cât şi imaginile sângeroase create de masacrările în masă ce rezultă din rândurile scripturistice.

Întrebarea firească pe care un creştin o adresează în această situaţie este: „Cum un Dumnezeu al milei şi al iubirii de oameni, aşa cum îl prezintă Scriptura, a putut dispune exterminarea opozanţilor poporului Său, dispunând scene de o cruzime atât de mare?“ Pentru a găsi o explicaţie la această întrebare, am apelat la cartea părintelui profesor Petre Semen, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae“ din Iaşi, „Aşteptând mântuirea“:

„Pentru a înţelege acest lucru, se impune să ne transpunem în contextul istoric şi mai ales în mentalitatea timpului. În primul rând, nu trebuie să surprindă comportamentul, uneori prea brutal, din partea unui popor care se situa în faza incipientă a civilizaţiei, iar perioada grea a deşertului îl abrutizase. Pe de altă parte, se punea problema acută a supravieţuirii, cu orice preţ, ca naţiune şi mentalitate. Trebuia să se aleagă, acum, între religia revelată, purtătoare de adevărate valori spirituale. Fiii lui Israel n-ar fi putut menţine credinţa revelată atâta vreme cât contactul permanent cu credinţa idolatră a canaaniţilor punea serioase probleme pentru nişte oameni cărora abia li se revelase credinţa într-un singur Dumnezeu, credinţă care nu era bine consolidată. Se punea deci problema unei alegeri extrem de importante şi cu serioase perspective de viitor. Israeliţii trebuiau să aleagă acum între adevărata religie revelată de un Dumnezeu ce îşi dovedise din plin puterea ocrotitoare, o religie purtătoare de incontestabile valori spirituale, şi religia unor popoare păgâne cu vădite şi condamnabile manifestări imorale. Motivaţia exterminării popoarelor băştinaşe era, într-un fel, justificată şi pregătită de autorul cărţii Deuteronom: «Nu pentru faptele tale bune, nici pentru credincioşia inimii tale tu intri să iei în stăpânire ţara lor, ci pentru fărădelegea popoarelor acestora, Domnul Dumnezeu le-a alungat din faţa ta, întărind făgăduinţa pentru care Domnul s-a jurat strămoşilor tăi, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov» (cap. 9, 5). Era, prin urmare, o hotărâre divină de a-i pierde pe unii oameni care s-au dovedit incorigibili, iar Dumnezeu dispune de modul de pedepsire. Uneori, a bătut păcatul prin apă (potopul), alteori, prin foc (cetăţile Sodoma şi Gomora) sau prin sabia invadatoare.“.

Decalog - Duminica, ziua odihnei, nu a trândăvirii

„Adu-ţi aminte de ziua odihnei ca să sfinţeşti. Lucrează şase zile şi-ţi fă în acelea toate trebuinţele tale. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău; să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine. Că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul şi toate cele ce sunt într-însele. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a şaptea şi a sfinţit-o“ (Ieşirea 20, 8-11)

Porunca aceasta are în vedere modul în care omul trebuie să folosească timpul pentru împlinirea vocaţiei sale. Timpul, în Sfânta Scriptură, nu mai este doar o categorie filosofică, ci o realitate ce ţine de existenţa creată şi de comuniunea sa cu Dumnezeu. De aceea, timpul are şi o dimensiune liturgică. În contextul acestei porunci, ea se exprimă prin cuvintele: „Adu-ţi aminte“. Dintre toate fiinţele sensibile, doar unul este cel care-şi aducea aminte şi este invitat să-şi aducă aminte de „ziua odihnei Domnului“. În această zi, lucrarea sa umană trebuie să înceteze,

dar nu pentru a „trândăvi“, ci pentru a se „odihni“ în Dumnezeu, aşa cum Dumnezeu, în ziua a şaptea a Facerii, s-a odihnit în sufletul omului şi a „binecuvântat“ şi a „sfinţit“ ziua a şaptea, adică a unit întreaga creaţie cu Sine.

Trebuie să precizăm, în acest context, şi faptul că porunca cinstirii zilei de odihnă, care ne aminteşte de întâia creaţie a lumii şi de finalitatea ei, nu intră în contradicţie şi nu exclude cinstirea de către noi, creştinii, a duminicii, ca „zi a Domnului“, care s-a „odihnit“ în mormânt, în a şaptea zi, şi a înviat în „prima“ zi a săptămânii. Învierea este, în viziunea teologiei patristice, a doua creaţie a lumii, adică restaurarea ei în comuniune cu Dumnezeu. De aceea, creştinul nu-şi încheie, ci îşi începe săptămâna cu liturghia euharistică, din ziua de duminică, pentru ca toate celelalte zile ale lucrării sale să fie „binecuvântate“ şi „sfinţite“. (cf. pr. Gheorghe Popa, Introducere în Teologia Morală)

Dicţionar

Cuvântul canaan, pe care unii îl consideră a nu fi de origine semită, ci mai curând hurită, înseamnă negustor, comerciant (aşa cum apare la profetul Zaharia cap. 14, 21). Cu acelaşi sens îl foloseşte şi profetul Isaia 23, 8, când face aluzie la negustorii cetăţii Tyrului. La fel este utilizat acest cuvânt şi de către profeţii Osea (12, 8), Iezechiel (17, 4) şi Sofonie (12, 5). Referirile biblice sunt suficient de clare în acest sens, căci lasă să se înţeleagă că ar fi vorba de teritoriul locuit de Canaan, fiul lui Ham, unul din cei trei urmaşi ai lui Noe (Facerea 9, 18; 10, 6). Dacă ţinem seama de faptul că majoritatea vechilor locuitori ai Canaanului apar ca urmaşi ai lui Canaan: Heteii - urmaşii lui Het, Iebuseii - descendenţi din Iebuseu, Amoreii - din Amoreu, Ghergheseii - din Ghergheseu, Heveii - din Heveu, Archeii - din Archeu, Sineii - din Sineu, Arvadeii - din Arvadeu (cf. Facerea 10, 15-19), şi de faptul că Dumnezeu a destinat fiilor lui Israel Canaanul, şi nu altă ţară, este evident că, prin aceasta, Scriptura dovedeşte că divinitatea şi-a ţinut cuvântul rostit prin blestemul asupra lui Canaan: „«Blestemat să fie Canaan! Robul robilor să fie la fraţii săi!» Apoi a zis: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeul lui Sem; iar Canaan să-i fie rob! Să înmulţească Dumnezeu pe Iafet şi să se sălăşluiască acesta în corturile lui Sem, iar Canaan să-i fie slugă»“ (Facerea 9, 25-27). În orice caz, termenul de Canaan desemnează un locuitor neisraelit al pământului Canaan, aşa cum apare în numeroasele texte scripturistice.

Simboluri biblice: Ce reprezintă „pământul“?

Pământul, ca materie, este simbolul sufletului. Precum acela cere lucrare ca să producă roade, aşa trebuie lucrat şi sufletul, ca să rodească fapte bune. Pământul

este şi simbolul omului, care este făcut din pământ şi în pământ se va întoarce. Pumnul de pământ sau ţărână care-l aruncă creştinii în groapa mortului simbolizează credinţa în învierea cea de apoi, e semn de iubire şi e o aducere aminte de datoria creştinească de a îngropa pe cei morţi. În Sfânta Scriptură şi în iconografie, pământul e aşternut picioarelor lui Iisus.

Pământul, cu înţelesul de lume, este aşezat, în Biblie, în opoziţie cu cerul. În acest sens, pământul simbolizează înşelăciunea de suprafaţă a lumii cu o viaţă plină de pofte, de plăceri şi păcate.

Gabriel Tudor - Moise „faraonul ascuns”?

Conform celor scrise în Biblie, primii locuitori ai Tărâmului Făgăduinţei au fost evreii, cărora Moise, un personaj carismatic, considerat „ales al lui Dumnezeu”, le-a poruncit să fugă din robia egipteană, prin deşert. Uimitoarele întâmplări ale acestui „Exod” au fost larg dezbătute, prin intermediul a numeroase articole, cărţi şi chiar filme. În ziua de azi, oamenii, chiar şi cei aparţinând altor culte decât iudaismul, cred că Moise a fost un personaj real, asemenea lui Iisus Hristos sau Ioan Botezătorul. Originea sa rămâne însă un subiect controversat: cine a fost adevăratul evreu? Copilul evreu crescut din milă de fiica faraonului, un preot egiptean rebel, ori poate însuşi marele faraon Ramses?

De la Osarsef la Moise

Într-o zi, faraonul egiptean Amenofis a dorit să-i vadă cu ochii lui pe zei. El i-a chemat la curtea sa pe toţi înţelepţii imperiului şi i-a întrebat ce-ar putea face pentru ca dorinţa să i se îndeplinească. Unul dintre înţelepţi l-a sfătuit să cureţe Egiptul de leproşi şi alţi oameni impuri, din cauza cărora el nu putea să vadă faţa zeilor. Suveranul a trecut imediat la fapte. A adunat leproşii, infirmii şi neputincioşii şi i-a trimis la carierele de piatră de la est de Nil, la muncă silnică, despărţindu-i de restul poporului. Când înţeleptul ce-i dăduse acest sfat a văzut grozăviile comise s-a temut că zeii îl vor pedepsi şi, înnebunit de spaimă, s-a sinucis.

Leproşii au muncit la cariere multă vreme, înainte ca Amenofis să se îndure de ei şi să-i lase să locuiască în linişte în oraşul Avaris, rămas pustiu din vremuri imemoriale. La sosirea aici, leproşii l-au ales lider pe un preot egiptean din Heliopolis, numit Osarsef şi acesta le-a instituit o serie întreagă de reguli care

violau însă tradiţiile egiptene – de pildă el le-a cerut să nu mai mănânce carne de porc, o delicatesă pentru egipteni şi să renunţe la religia politeistă pentru a se închina unui singur zeu. Ulterior, Osarsef a trimis solie unui trib de păstori, hicsoşii, ce fuseseră alungaţi din Egipt de faraon, cerându-i să-şi unească vortele pentru răsturnarea tiranului.

Aflat în fruntea oştilor reunite ale proscrişilor şi hicsoşilor, Osarsef şi-a schimbat numele în Moise. Pentru cineva care a auzit despre sclavia şi exodul evreilor din Egipt, această poveste pare familiară. Ea a fost scrisă de Manetho, un preot egiptean care a trăit în sec. III i.Hr. şi care şi-a bazat, în mod evident, descrierea, pe inscripţiile hieroglifice străvechi găsite în templele egiptene. În mare măsură putem considera povestea sclavilor proscrişi şi a liderului lor, Osarsef, ca o versiune egipteană a Exodului biblic. Povestea lui Manetho continuă, descriind cum armata lui Moise a pătruns în Egipt, a vandalizat statuile şi templele zeilor şi a impus un regim tiranic asupra ţării, încercând să-i schimbe din temelii instituţiile religioase existente.

A fost aşadar Moise un preot egiptean răsculat împotriva propriei ţări? Nici până astăzi istoricii nu s-au putut pune de acord dacă versiunea pe care Manetho o dă apariţiei poporului israelit este o distorsiune deliberată a poveştii biblice a Exodului sau este bazată pe elemente istorice sigure, păstrate în Egipt şi transmise pe cale orală până la el.

Şarpele şi toiagul – simbolurile lui Moise şi ale faraonilor

În 2003, doi istorici francezi de origine ebraică, fraţii Messod şi Roger Sabbah, membri ai Academiei Franceze, lansau o ipoteză şi mai şocantă, anume că evreii nu au fugit niciodată din Egipt, iar Moise este un simplu mit, adevăratul Moise fiind, de fapt, nimeni altul decât faraonul egiptean Ramses. Ei au ajuns la aceste concluzii stupefiante după ce au comparat, ani de zile, scrierile din Vechiul Testament referitoare la Exod, cu hieroglifele egiptene datând din aceeaşi perioadă, adică anul 1300 i. Hr. „Evreii despre care se spune că ar fi fugit din robie nu au fost decât un grup numeros de egipteni, care fuseseră de fapt alungaţi, din pricina ereziei religioase pe care o susţineau, anume existenţa unei singure divinităţi, credinţa ce venea în contradicţie cu religia egipteană oficială, prin excelenţă politeistă”, este de părere Roger Sabbah.

Egiptologul Jan Assmann, autor al lucrării „Moise, egipteanul”, susţine că povestea istorisită de Manetho se bazează de fapt pe tradiţiile rămase de la două evenimente dramatice, în istoria Egiptului Antic: revoluţia religioasă a faraonului Akenaton,

cunoscut drept „Regele Eretic”, care a încercat să interzică venerarea idolilor şi să impună religia monoteistă a Zeului Soare - Aton, şi cucerirea Egiptului de către triburile nomade ale hicsoşilor. El afirmă că povestea fugii din Egipt, aşa cum este spusă de Biblie, este o versiune a acestor evenimente, care s-a păstrat în Canaan şi şi-a găsit expresie în cartea sacră a evreilor, Tora. În vreme ce istoricul roman de origine iudaică Flavius Iosephus neagă total povestea despre revoltă leproşilor, el oferă o alta, personală, în „Antichităţi Iudaice”, vorbind despre un capitol puţin cunoscut din viaţa lui Moise. Mai precis perioada dintre salvarea lui Moise de către fiica faraonului şi momentul când, ajuns la maturitate, el vede poporul său suferind din cauza împilării faraonului. Iosephus dezvăluie că Moise ar fi fost crescut în palatul faraonului şi, ajuns la vârsta adultă, a fost numit conducător al armatei, aducând triumful egiptenilor în lupta cu inamicii etiopieni.

Omorât de propriul său popor?

Experţii în studiu biblic Yait Zakovitch şi Avigdor Shinan pretind că vorbele lui Iosephus reflectă mai curând o tradiţie antică existentă între vechii israeliţi cu privire la aventurile lui Moise la curtea faraonului. Dar nu doar erudiţii antici au fost preocupaţi de enigma lui Moise ci şi cei creştini, din Evul Mediu şi Renaştere. Aceştia considerau că Moise ar fi fost iniţiat în credinţa monoteistă de un preot egiptean legendar, pe nume Hermes Trismegistus.

Poetul german Friedrich Schiller merge şi mai departe, susţinând, în eseul său „Misiunea lui Moise”, că acest personaj a fost un tânăr rob evreu care a urmat iniţierea dedicată castei egiptene a preoţilor, unde i-a fost inoculată ideea de monoteism. Dar, scrie Schiller, „întreaga structură a societăţii egiptene era bazată pe venerarea mai multor zei şi renunţarea la politeism ar fi însemnat colapsul acestei structuri. Preoţii egipteni nu erau siguri că noua religie, ce viza venerarea unui singur Dumnezeu, ar fi putut susţine acest edificiu”.

În timpul cât a fost preot, Moise a învăţat scrierea hieroglifică şi a practicat misterioasele ritualuri ale ordinului preoţesc. Când a ajuns să afle suferinţele poporului său, el a ales să dezvăluie acestuia secretul monoteismului şi şi-a călăuzit oamenii spre Tărâmul Făgăduinţei.

Şi Sigmund Freud a adoptat, în volumul „Moise şi monoteismul”, apărut în 1939, părerea că Moise fusese un preot egiptean. Dar, susţine celebrul psihanalist, el însuşi evreu, israeliţii, un neam foarte conservator, s-au ridicat împotriva lui atunci când el a încercat să le impună venerarea Soarelui. Aşa că l-au ucis înainte de a intra în Ţara Sfântă (un incident pe care textul biblic nu-l aminteşte dar care,

considera Freud, ar fi fost o anticipare a sacrificiului lui Iisus, de peste o mie de ani) şi l-au ales drept conducător pe fratele său, Aaron.

Freud mai crede că, după ce l-au asasinat pe Moise, evreii au renunţat la religia impusă de el şi, în locul lui Aton l-au venerat pe Iahve, „un zeu brutal, mărginit şi sângeros”, spune el, care le-a poruncit israeliţilor să-i distrugă pe oamenii care trăiau în Canaan.

Sfântul Serafim de Sarov - Rugăciunea este armă împotriva războiului văzut și nevăzut

Mare mijloc spre mântuire este credinţa şi mai ales rugăciunea neîncetată, din inimă.

Pildă ne este Sfântul proroc Moise. Mergând în rândurile cetelor lui Israil, se ruga în tăcere cu inima, şi Domnul i-a zis lui Moise: „Moise, Moise, ce strigi către Mine?” Iar când Moise şi-a ridicat mâinile la rugăciune, atunci l-a biruit pe Amalec.

Iată ce înseamnă rugăciunea! Este nebiruită biruinţă!

Sfântul proroc Danel spune: „mai bine să mor, decât să las rugăciunea fie şi pentru o clipită.” Prin rugăciune, prorocul Daniil a astupat gurile leilor, iar cei trei tineri au stins cuptorul cel de foc.

(Sfântul Serafim de Sarov, Rânduieli de viață creștină, Editura Sophia, București, 2007, p. 14)

Traian Dorz, Hristos - Puterea apostoliei - Despre Moise, omul lui Dumnezeu şi păstorul poporului ales al Domnului

Despre Moise, omul lui Dumnezeu şi păstorul poporului ales al Domnului, se spun lucruri minunate şi multe întâmplări din care se vede cât de bun, de blând şi de iubitor faţă de poporul Domnului a fost el.

Îndată ce a fost silit să fugă de la curtea lui Faraon, din pricina dreptăţii pe care a vrut s-o facă celor asupriţi pentru care era ales el de Domnul ca să fie păstor, Moise a ajuns în Madian, iar acolo, printr-o binefacere făcută unor suflete mai slabe, a ajuns să aibă o familie şi să pască o turmă. De la curtea împăratului unde crescuse în belşug şi în cinste, el ajunse într-o pustie păstor la oi, în singurătate, în frig, în căldură, în lipsuri şi în primejdii, având o mare răspundere pentru oile care erau date în grija lui (Exod 2, 11-22).

Se spune că, odată, păzind oile prin nişte locuri uscate şi fără apă, cum sunt de obicei acele locuri, Moise a văzut pe unul din mieluşeii turmei sale cum se desprinde din turmă şi o ia la fugă peste stânci şi peste nisipuri, tot mai departe. Moise cam cunoştea locurile acestea pe unde era turma acum, dar spre unde fugea mieluşelul nu mai fusese niciodată încă.

Se luă Moise în fugă şi el după mieluşel, cu milă, ca să nu se piardă şi să-l readucă în turma şi sub ocrotirea sa. Dar mielul era mai sprinten decât Moise şi fugea mai tare. Din stâncă în stâncă, din deal în vale, el alerga tot mai departe pe locuri necunoscute şi neumblate. Trecea vremea şi soarele se încingea tot mai fierbinte, iar nisipul era tot mai arzător. Moise, care nu fusese obişnuit nici cu nisipul, nici cu soarele, nici cu pustiul, alerga tot mai greu, dar din dragoste şi milă pentru mieluşel nu-l putea lăsa să se piardă. Abia după un timp lung de

fugă, mieluşelul se opri când ajunse la un pârâiaş de munte limpede şi răcoros. Acolo, el se aplecă însetat să bea cu nesaţ din apă. Moise se opri şi îl privea de departe, lăsându-l cu milă să bea liniştit, până îşi potoli setea.
- Nu am ştiut că ţi-e atât de sete, drag mieluşel, zise cu lacrimi Moise. Acum, desigur, nu mai poţi de oboseală…

Şi se aplecă Moise, luă mieluşelul care tremura pe umerii săi şi o porni fericit cu el spre turmă, mângâindu-l pe botişorul umed.

Domnul Dumnezeu din Ceruri privea cu drag la Moise şi, când îl văzu cu câtă milă şi iubire se purtă el cu mieluşelul, Îşi zise:
- Tu, Moise, care ai ştiut să ai atâta milă de un mieluşel neînsemnat şi care paşti şi îngrijeşti cu atâta dragoste oile unui străin, vei paşte în curând şi oile Mele…

Atunci Domnul Se coborî în rugul din faţa lui Moise şi rugul începu să ardă. Din clipa aceea Moise fu ales de Dumnezeu să fie păstorul poporului Său.

Căci mila şi dragostea faţă de semeni sunt cele două semne ale unui păstor bun. Şi cele două condiţii pe care cine nu le are nu trebuie niciodată să se facă păstor, părinte, învăţător sau frate.

(Traian Dorz, Hristos - Puterea apostoliei)

Pr. Andrei Zlăvog - Sfântul Moise - model al proorocilor din Vechiul Testament

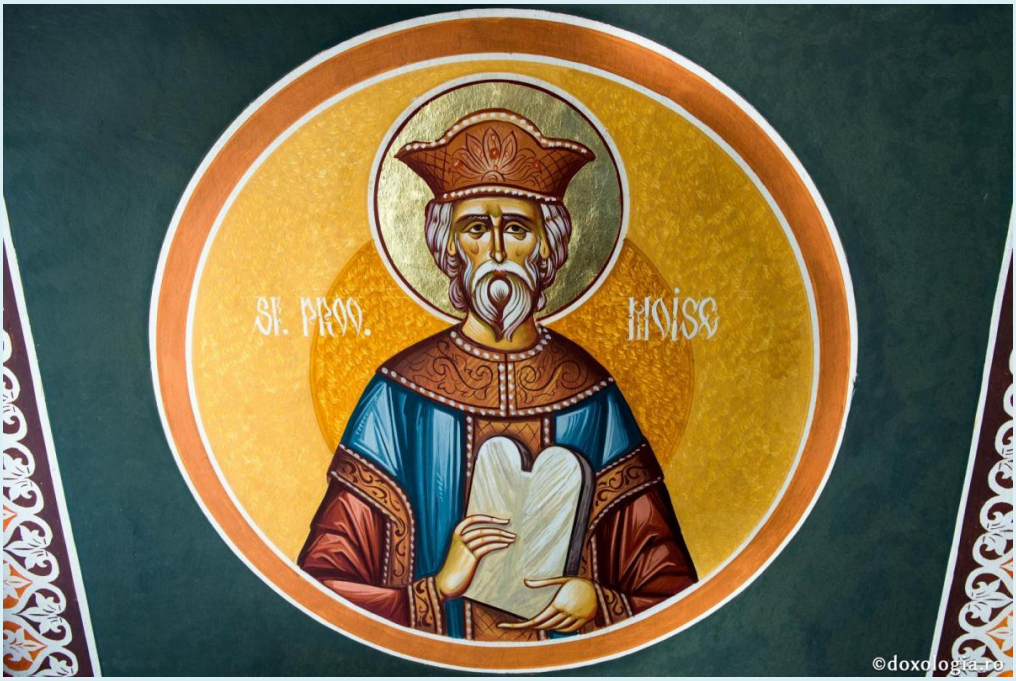

Întâlnirea lui Moise cu Dumnezeu arată că orice întâlnire cu Divinitatea determină o profundă și durabilă transformare a omului: „Domnul grăia cu Moise față către față, cum ar grăi cineva cu prietenul său!” (Ieșirea 33, 11). El a izbutit să ajungă la cea mai înaltă desăvârșire cu putință, fiind numit „prieten al lui Dumnezeu” de către Dumnezeu Însuși. Când a voit ca mai bine să fie pierdut împreună cu toți dacă nu-L poate înduplеca pe Dumnezeu să-i ierte pe cei care păcătuiseră, Moise a oprit mânia pornită asupra evreilor, făcând astfel pe Dumnezeu să-Și abată judecata Sa, pentru a nu-Și întrista prietenul.

Prorocii - instituție religioasă a Vechiului Testament

„...Dumnezeu, odinioară, în multe rânduri şi în multe chipuri, a vorbit părinţilor noştri prin proroci...” (Evrei 1, 1)

Prorocii au fost o instituție religioasă specifică poporului lui Israel, având rolul de a face cunoscută voia lui Dumnezeu. Profetismul apare în lume ca un fenomen unic de predicare a cuvântului divin printre oameni și de vestire a evenimentelor viitoare, pe care Dumnezeu a vrut să le descopere lumii.

Cuvântul proroc sau profet înseamnă „cel care vorbește pentru altul”, adică cel care se face interpretul cuvintelor altuia. Avertizările profeților aveau rol pedagogic și erau adesea alternate cu promisiunile. Profeții aveau și rolul de a transmite mesajul iubirii divine. Ei sunt mesageri prin excelență, căci prin intermediul lor Dumnezeu mustră poporul pentru abaterile sale și prevestește venirea lui Mesia.

Chemarea la profeție era independentă de voința omului, inițiativa aparținând exclusiv lui Dumnezeu și, din momentul consacrării lor, ei nu-și mai aparțin lor înșiși, ci devin proprietatea lui Dumnezeu. Mijloacele pe care le utilizau pentru a face cunoscută voia lui Dumnezeu erau cuvântările, iar misiunea profetică nu era o stare permanentă pentru cel chemat, ca în cazul preoției. Nu se poate stabili cu exactitate numărul profeților, șirul acestora începând cu Moise și încheindu-se cu Sfântul Ioan Botezătorul.

Moise - model al profeților din Vechiul Testament

„Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.” (Ioan 1, 17)

Personalitatea lui Moise a rămas în istoria biblică un nume de referință pentru contribuția adusă la izbăvirea lui Israel, icoana mântuirii lumii.

Crescut în cultura și civilizația Egiptului Antic, Moise a știut să pună în valoare toate bunele acumulări spirituale ale școlii timpului său. Israel a fost format și organizat ca popor prin Moise, primind legi sfinte și binefăcătoare pe care Domnul Hristos doar le-a desăvârșit: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii, n-am venit să stric, ci să împlinesc” (Matei 5, 17).

Legea nu înseamnă altceva decât cele poruncite prin Moise și din care se inspiră toți profeții Vechiului Testament: „...au pe Moise și pe proroci, să asculte de ei” (Luca 16, 29).

Personalitatea lui Moise este predominantă pentru istoria lui Israel, de la ieșirea din robia egipteană și până la cucerirea Canaanului, iar în scrierile Vechiului Testament numele său apare pomenit de 706 ori.

Chemarea lui Moise și revelația de pe Muntele Sinai

„Iar acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieșea dintr-un rug și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia.” (Ieșirea 3, 2)

După uciderea egipteanului, Moise a căutat refugiul în Madian, un ținut situat în pustia Arabiei. S-a atașat de preotul Ietro, cu a cărui fiică, Țippora (Sefora), se căsătorește, rămânând aici timp de 40 ani, gândindu-se mereu la planul de eliberare a confraților.

Chemarea lui Moise la misiune are loc tot în ținutul Madian, pe când păștea oile socrului său, aproape de Muntele Horeb. Aici i s-a arătat îngerul lui Dumnezeu deasupra unui rug, într-o flacără de foc, iar rugul nu era consumat de flacăra focului. Nedumerit și intrigat de fenomen, Moise încearcă să se apropie, dar este oprit și îndemnat să-și scoată încălțămintea pentru că se află pe un loc sfânt, aceasta arătând că pentru întâlnirea cu Dumnezeu omul trebuie să se pregătească.

Vederea dumnezeiască era înfricoșătoare: o lumină deosebită de cea a soarelui i-a fulgerat vederea. Ridicându-și privirea spre munte, a văzut un tufiș aprins de o lumină ca de foc, dar ramurile tufișului rămâneau verzi ca într-o rouă în mijlocul focului. Moise nu vedea numai cu ochii minunea luminii, ci și auzul îi era luminat de razele acesteia. Numele divin „Eu sunt Cel care sunt” (Ieșirea 3, 14), conjugat la timpurile trecut, prezent și viitor, semnifică atributul de veșnicie a lui Dumnezeu ca „Cel care a fost”, „Cel care este” și „Cel care va fi”.

Pe acest Dumnezeu Veșnic Îl întâlnește Moise în Horeb, care este unul dintre vârfurile munților Sinai, considerat ca „muntele lui Dumnezeu” sau „muntele lui Moise”, pentru faptul că aici i S-a revelat lui Moise în rug. Rugul se numește în limba arabă sinah și se găsește în Palestina și în împrejurimile Mării Moarte, iar aceasta ar putea fi originea numelui „Sinai”. Poate de aceea și în scrierile Pentateuhului Dumnezeu este numit „Cel care locuiește în rug” (Deuteronom 33, 16).

Ceea ce i se arată lui Moise în Sinai, după trecerea prin Marea Roșie, nu era numai ceva care înspăimântă sufletul și trupul. Poporul întreg era copleșit, încât nu mai putea să suporte ceea ce se arăta și se auzea. Moise, rămas singur, îndrăznea mai mult decât îndrăznise împreună cu cei ai lui. Îndrăznește față de negură și intră înlăuntrul celor nevăzute și învață că acela care vrea să fie cu Dumnezeu trebuie să iasă din toate cele văzute și să-și înalțe cugetul spre cele nevăzute și necuprinse ca pe o culme a muntelui, crezând numai că Dumnezeu există, iar cum, cât sau unde este să lase necercetat, fiind de necuprins.

Voind a-L vedea pe Dumnezeu, Moise învață cum poate fi văzut Cel Nevăzut: a-L vedea înseamnă a-L urma oriunde te-ai duce. Cel care călăuzește arată calea prin aceea că merge înaintea celui care-l urrmează, iar cel care urmează nu se va abate

de la calea cea dreaptă, dacă va vedea mereu spatele celui care-l călăuzește: „...tu vei vedea spatele Meu, iar fața Mea nu o vei vedea!” (Ieșirea 33, 23). Moise nu privește contrar lui Dumnezeu, ci privește cele dinapoi ale Lui. Căci cel care privește împotrivă nu va trăi și de aceea glasul dumnezeiesc zice: „...nu poate a vedea omul fața Mea și să trăiască” (Ieșirea 33, 20).

Întâlnirea lui Moise cu Dumnezeu arată că orice întâlnire cu Divinitatea determină o profundă și durabilă transformare a omului: „Domnul grăia cu Moise față către față, cum ar grăi cineva cu prietenul său!” (Ieșirea 33, 11). El a izbutit să ajungă la cea mai înaltă desăvârșire cu putință, fiind numit „prieten al lui Dumnezeu” de către Dumnezeu Însuși. Când a voit ca mai bine să fie pierdut împreună cu toți dacă nu-L poate înduplеca pe Dumnezeu să-i ierte pe cei care păcătuiseră, Moise a oprit mânia pornită asupra evreilor, făcând astfel pe Dumnezeu să-Și abată judecata Sa, pentru a nu-Și întrista prietenul.

Toate acestea sunt mărturie că viața lui Moise a urcat pe cel mai înalt vârf al desăvârșirii, iar prin tot ceea ce a făcut a dorit să transmită mesajul că trecem prin viață spre Împărăția cea veșnică la fel ca printr-o călătorie în care-L avem călăuză pe Dumnezeu.

Nicolae Pintilie - Moise – omul care L-a văzut pe Dumnezeu

Moise, prorocul poporului evreu, pomenit și de către Biserica creștină în ziua de 4 septembrie, a rămas în conștiința creștină drept singurul om care L-a putut vedea în mod fizic pe Dumnezeu.

„Am văzut lumina cea adevărată”, așa cântăm în finalul dumnezeiștii Liturghii, mărturisind prin acesta că Însuși Dumnezeu a fost prezent în mod real în mijlocul comunității euharistice. Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos nu sunt simbol, ci prezență reală, pâinea și vinul fiind „prefăcute”, prin pogorârea Duhului Sfânt invocat prin epicleza euharistică. „Am văzut lumina cea adevărată” se referă tocmai la perceperea lui Dumnezeu la nivelul simțurilor umane, drept Lumină.

În Sfanta Scriptura întâlnim două categorii de afirmații, cu privire la vederea lui Dumnezeu. Pe de o parte, se afirmă că Dumnezeu nu poate fi văzut, pe de altă parte ni se relatează că El este comunicabil, deci poate fi văzut. Pentru prima categorie, un text din Noul Testament exprimă neputința omului de a-L vedea la nivelul simțurilor pe Dumnezeu: „Dumnezeu singur are nemurire; El trăiește în lumina cea neapropiată; nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă” (I Timotei 6, 16).

În același timp, există un pasaj în Sfânta Scriptură, despre un om care L-a văzut pe Dumnezeu. Moise, prorocul poporului evreu, pomenit și de către Biserica creștină în ziua de 4 septembrie, a rămas în conștiința creștină drept singurul om care L-a putut vedea în mod fizic pe Dumnezeu: „Domnul însă grăia cu Moise, faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea, Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul. (…) Apoi, a adăugat: Faţa Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa Mea şi să trăiască.

Şi iarăşi a zis Domnul: Iată aici la Mine un loc, şezi pe stânca aceasta. Când va trece slava Mea, te voi ascunde în scobitura stâncii şi voi pune mâna Mea peste tine, până voi trece. Iar când voi ridica mâna Mea, tu vei vedea spatele Meu, iar faţa Mea nu o vei vedea!" (Ieşire 33; 11, 20-23).

Asadar, Dumnezeu rămâne nevăzut omului la nivel de simțuri, dar se face văzut prin Mântuitorul Hristos. Odată cu Întruparea Fiului lui Dumnezeu, vederea Sa devine posibilă. Acest lucru ne este arătat prin Moise, care înainte de întrupare nu vede decât spatele lui Dumnezeu pe când noi, creștinii, ne bucurăm de prezența reală - în cadrul dumnezeiștii Liturghii.

Orthodoxwiki - Moise

Sfântul și slăvitul prooroc Moise, văzătorul de Dumnezeu, este dătătorul legii celei vechi și, după tradiție, autorul Pentateuhului (primele cinci cărți ale Sfintei Scripturi). De la Sfântul Grigorie al Nissei încoace, viața lui este considerată ca o icoană a vieții duhovnicești, a înaintării omului spre Dumnezeu. Pomenirea lui se face la 4 septembrie și în „Duminica strămoșilor”.

Personalitatea lui Moise

Contestată de unii și revendicată poate prea mult de alții, personalitatea lui Moise a rămas în istoria biblică drept un nume de referință pentru aportul adus la izbăvirea lui Israel, icoana mântuirii lumii. Moise a rămas o personalitate de vocație universală "vrednică de respectul tuturor timpurilor", dacă avem în vedere, desigur, influența covârșitoare ce o mai are încă asupra întregii lumi, legea divină cu destinație permanentă dată prin el.

Personalitate marcantă a istoriei omenirii, „mare conducător al poporului evreu și primitorul Legii”, Moise este instrumentul prin care Dumnezeu i-a scos pe evrei din Egipt.

Moise e un personaj istoric, a cărui personalitate puternică, aspră, se înrudește cu cea a unui conducător de popor, laolaltă mistic, legiuitor și șef războinic. Moise, al cărui nume, Mosis, este mai degrabă egiptean, a fost crescut, educat, instruit la curtea faraonului Egiptului.

Etimologia numelui

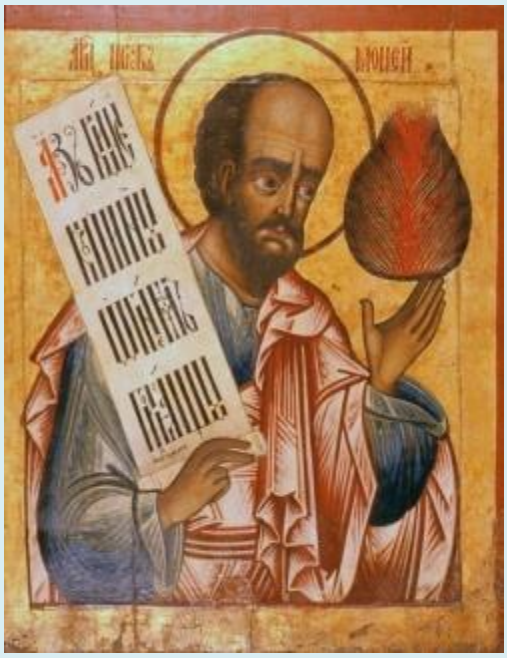

Moise profetul, icoană rusească, secolul al XVIII-lea

Moise cu Tablele Legii, sculptură din sec. XII de la Catedrala din Noyon, Franța. Metropolitan Museum of Art, New York City

Chiar dacă etimologia numelui, după unii învățați (cum am văzut puțin mai sus), ar fi de origine egipteană, semnificând cel născut, prin analogie cu unele nume egiptene teofore, ca Tutmes sau Ramses etc., el rămâne totuși în exclusivitate al israeliților, atât ca origine cât și ca destin. Conform cărții Ieșirea, atribuită lui

Moise însuși, numele acestui personaj ar avea o etimologie populară ebraică, însemnând „tras în sus” sau „scos din (apă)” - conform textului biblic de la Ieșire 2, 10.

Iosif Flavius deriva acest nume de la cuvântul coptic mo = apă și sese = mântuit. Este sigur că această formă ebraizată a numelui egiptean și forma primitivă egipteană a lui, după părerea majorității învățaților, este Mesu, care adesea se întâlnește pe monumentele egiptene și de scriitori greci se redă ca Mosis. Traducătorii alexandrini, evident, s-au ținut de derivațiunea lui Flaviu și redau acest nume Moisis. Poate că regina, în darea acestui nume copilului a avut în vedere să cinstească amintirea tatălui ei în numele căruia Totmes sau după transcrierea grecească Totmosis se aude numele Moise.

Viața

Moise provenea din seminția lui Levi: "Şi iată numele fiilor lui Levi după neamurile lor; … Amram a luat-o de femeie pe Iochebed, fata unchiului său, iar aceasta i-a născut pe Aaron și pe Moise, precum și pe Miriam, sora lor" (Ieșire 6, 16 și 20). Tribul lui Levi se remarca drept cel mai talentat și admirabil atașat la cultura egipteană, dar păstrând ca într-un sicriu viu, tradițiile părinților, credința strămoșilor și așezămintele lor.

Cunoaștem nașterea lui Moise și cum l-a izbăvit mâna lui Dumnezeu, ajungând ca fiu al fetei lui Faraon. Trebuie precizat că originea evreiască a lui Moise era cunoscută atât lui însuși cât și egiptenilor. De la palatul regal i se îngăduie să plece să-și viziteze rudele, iar acestea pot veni să-l vadă la palat. Contactul cu familia sa a fost important în cea mai mare măsură și anume din punct de vedere al convingerilor sale religioase și al simpatizării cu conaționalii săi.

Iosif Flavius istorisește că Moise era de o frumusețe rară și cu o minte ageră, încât fata lui Faraon se și gândea că va fi urmaș la tron. Într-una din zile își prezentă odorul său lui Faraon în brațe cu o mică cuvântare, atrăgând atenția asupra frumuseții mai mult decât omenești, având un spirit înalt și nobil.

Faraon își scoase coroana regală și o puse pe capul lui Moise. Speriat, copilul se smulse din mâinile lui, puse coroana jos, se urcă cu picioarele pe ea și încerca să stea pe ea. Se întâmplă să fie de față și un scriitor sacru, care, cu câtva timp înainte de nașterea lui Moise prezisese că trebuie să se nască un copil de evreu, care va sfărâma puterea Egiptului și văzând ce a făcut acest copil, strigă cu glas mare și spuse: Iată, o rege, acel copil, pe care zeii ne-au poruncit să-l omorâm pentru

propria noastră siguranță. Privește, cum adeverește el proorocia; el răstoarnă supremația ta și calcă în picioare coroana ta. Ucide-l dar! Şi să înceteze egiptenii de a mai fi chinuiți de frică, iar evreii să înceteze de a se mai trufi cu nădejdile lor. Principesa, auzind cuvântarea asta, se repezi la copil și apucându-l, fugi cu el afară. Regele nu voi să urmeze sfatul scriitorului și, astfel, Moise scăpă și de această a doua primejdie.

Ca și copil, tânăr și apoi matur, Moise era de statură înaltă, foarte inteligent, puternic și capabil pentru cea mai grea lucrare.

Pe lângă zecile de caractere și grupe de semne ale scrierii egiptene, Moise învață cu ușurință cele douăzeci de litere ale alfabetului liniar protocanaanit.

Odată ajuns la maturitate, bucurându-se de multe privilegii la curte, Moise este privit cu suspiciune, ură, îndoială și invidie. De aceea se gândește la două alternative: să intre în viața administrativă a Egiptului cu recunoașterea întâmplătoare sau treptată a idolatriei, ca religie de stat, ceea ce nu putea satisface tendințele lui; să îmbrățișeze cariera militară.

Într-adevăr, tradiția mărturisește că Moise a ales cariera militară. Iosif Flaviu istorisește că într-o bătălie între Egipt și Etiopia, Moise a comandat armata egipteană cu mare succes. Peste sute de ani, Sfântul arhidiacon Ştefan îl va caracteriza ca pe bărbatul puternic în cuvânt și în faptă (F.A. 7, 22). De fapt, așa se explică și forța și arta militară cu care Moise organizează foarte rapid scoaterea evreilor din Egipt.

Abia după acest război, Moise se află în mare cumpănă: să stea de partea lui Dumnezeu și a conștiinței sau contra lor. Pe de o parte se aflau toate ispitele pe care le prezenta lumea și trupul; comorile Egiptului (Evrei 11, 26), palatul regal, aurul, argintul, plăcerile și desfătările curții, ospețe, vânători, desfătările păcătoase, iar pe de altă parte erau conștiința, cinstea, atașamentul natural și patriotismul, acea înclinație spre viața superioară și nobilă; calea sacrificiului cu toate necazurile și greutățile ei.

Decizia lui Moise a fost pusă de Dumnezeu în inima sa, lucru intuit și explicat cu acuratețe marele Pavel: Prin credință Moise, când a crescut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând ca mai bine să îndure laolaltă cu poporul lui Dumnezeu decât să aibă desfătarea păcatului cea trecătoare, mai mare bogăție decât comorile Egiptului a socotit el ocara lui Hristos, fiindcă se uita înainte, drept la răsplată (Evrei 11, 24 – 26).

Nu putem înțelege cum s-a răzvrătit Moise împotriva societății faraonice vulnerabilă, coruptă, plină de conflicte și cinism, decât analizând starea socială total defavorabilă în care se aflau evreii.

Ei au fost pedepsiți de patru ori:
au fost făcuți sclavi (Ieș. 1, 11 - 12);
robia asupra lor a fost înăsprită (Ieș. 1, 13 - 14);
moașele au primit poruncă să ucidă pruncii născuți de parte bărbătească ai evreilor (Ieș. 1, 15 -16);
Faraon a poruncit întregului Egipt să arunce în Nil pe toți pruncii evrei de parte bărbătească (Ieș. 1, 22).

Starea socială împovărătoare în care se găseau evreii stârnește compasiunea lui Moise pentru frații săi, deși pe tot parcursul vieții sale, Moise a împletit armonios mila cu dreptatea. Că Moise a avut un deosebit simț al dreptății ne dăm seama din următoarele patru întâmplări:
Când a ieșit pentru prima dată în public …la fii lui Israel, a văzut muncile lor grele. Tot acum a văzut pe un egiptean bătând pe un israelit… și l-a ucis pe egiptean ascunzându-l în nisip (Ieș. 2, 11 – 12);
A doua zi a văzut doi israeliți certându-se, a încercat o reconciliere între ei, dar fără succes (Ieș. 2, 13);
Al treilea act de dreptate săvârșit de Moise a fost împlinit în Madian, când a luat apărarea celor șapte fiice ale preotului Ietro. Acestea vroiau să adape oile tatălui lor, dar erau împiedicate de păstori;
Cel mai important act de dreptate rămâne cel dovedit de Moise prin tot ce a făcut pentru poporul său, pentru care a intervenit de nenumărate ori la Faraon ca să-l elibereze și pe care l-a condus cu riscul propriei vieți timp de patruzeci de ani spre pământul Canaanului.
Uciderea egipteanului a ajuns la urechile lui Faraon și, de teama răzbunării, Moise fuge în ținutul Madian, unde Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov (Ieș. 3, 6) se descoperă prin rugul aprins care nu se mistuia.

Se căsătorește cu Sefora (Țippora), fiica preotului Ietro. Acest episod este important deoarece descoperim o altă virtute a lui Moise: smerenia. Aaron și Miriam, frații lui Moise, sunt indignați și-l critică pe Moise pentru căsătoria cu o femeie etiopiancă, neagră de culoare; Miriam se umple de lepră, se albește, în contrast cu etiopianca neagră. Deși mustrat, Moise nu ripostează, ci își păstrează calmul, se pleacă precum la rugul aprins.

Stă în pribegie, departe de fraţii oropsiţi, timp de patruzeci de ani, nu pentru că se căsătorise şi avea familie, ci pentru faptul că era un bun psiholog şi un mare analist politic şi social: unitatea evreilor nu era bine închegată; trebuia ca exploatarea să devină insuportabilă, pentru ca fiii lui Israel să-l dorească de conducător şi să dorească eliberarea; să vină la conducerea Egiptului alt faraon care să nu cunoască bine pe Moise şi să-l urmărească pentru a-l ucide; în fine Moise să se declare conducător.

Într-adevăr, urmaşul lui Faraon, identificat cu Seti I (1309 - 1290 î. Hr.), s-a dovedit un exagerat doritor de construcţii grandioase, pentru care folosea în exclusivitate mâna de lucru gratuită a supuşilor.

Din Muntele Sinai, Moise este trimis de Dumnezeu să izbăvească poporul evreu din robia egipteană. La început Moise şovăie, dar Dumnezeu îl încredinţează că va fi cu el. Nedumerit, Moise, întreabă cine este cel ce îl trimite, iar Dumnezeu îi dezvăluie numele Său: YAHVE, spunându-i: Eu sunt Cel ce sunt. Moise vrea să se sustragă de la această misiune, dar Dumnezeu, prin folosirea prezentului, arătând tocmai prezenţa Sa în mijlocul poporului ales, îi dă puterea de a săvârşi minuni: preschimbă toiagul în şarpe; îşi acoperă mâna de lepră; preface apa în sânge. Moise tot încearcă să dea înapoi spunând că este gângav şi neîndemânatic la vorbă. Atunci Yahve se mânie: Nu-l ai oare pe Aaron, fratele tău?Ştiu că el vorbeşte cu uşurinţă... el va vorbi poporului în locul tău, ca şi cum ar fi gura ta, iar tu vei grăi din partea Domnului.

A doua zi, în zori, Moise pleacă de la Ietro, luându-şi femeia şi pe cei doi copii. La un popas de noapte, este cuprins de un rău cumplit, care-i pune viaţa în primejdie. Sefora îşi dă seama că e pedepsită de sus, deoarece al doilea fiu al lor n-a fost tăiat împrejur, ceea ce ea face de îndată şi astfel pot să-şi continue cu toţii călătoria.

Imediat ce a ajuns în Egipt, Moise se întâlneşte cu Aaron şi cu bătrânii poporului. Au cerut lui Faraon să lase poporul pentru a aduce jertfă Domnului în pustie. Disprețuitor, Faraonul refuză sub pretext că evreii caută ocazii de a trândăvi.

Cele zece plăgi abătute asupra Egiptului i-au demonstrat lui Faraon puterea pe care o are Dumnezeul lui Israel atunci când judecă. În ajunul ultimei urgii, omorârea întâilor născuţi, familiile lui Israel trebuiau să junghie un miel fără meteahnă şi să ungă cu sângele lui uşorii uşii şi pragul de sus, aşa ca Dumnezeu să nu-i nimicească pe întâii - născuţi din casele lor: jertfa de Paşti pentru Domnul (Ieş. 12, 27). Ultima pedeapsă a fost atât de cumplită încât Faraon a chemat noaptea pe Moise şi pe Aaron şi le-a zis: Sculaţi-vă şi ieşiţi din mijlocul poporului meu; şi voi

și fiii lui Israel și duceți-vă de-I faceți slujbă Domnului Dumnezeului vostru precum ați zis. Luați-vă și turmele și cirezile și duceți-vă! Binecuvântați-mă și pe mine! (Ieș. 12, 31-32).

Şi poporul israelit plecă la drum, adunându-se după un plan dinainte pregătit, sub steagurile bătrânilor lor și concentrându-se împrejurul steagului central, unde se afla sufletul întregii mișcări naționale: conducătorul și eliberatorul poporului - Moise.

Faraon s-a răzgândit foarte repede; armata egipteană i-a urmărit pe israeliți până la Marea Roșie. Israeliții au trecut de cealaltă parte a mării, în timp ce armata lui Faraon a fost înecată. Trei luni mai târziu, poporul a ajuns la Muntele Sinai.

Timp de patruzeci de ani, poporul ales trece prin multe întâmplări prin pustiul Sinai, fiecare întâmplare avându-și semnificația ei. În tot acest răstimp, Moise a fost preocupat de ducerea la îndeplinire a planului divin. De multe ori Moise s-a întristat, dar tot de atâtea ori s-a rugat lui Yahve pentru iertarea poporului; tot de atâtea ori Moise se arată a fi recunoscător, îndemnându-i pe evrei: Să-I cântăm Domnului, căci cu slavă S-a prea mărit (Ieș. 15, 1).

Nu încape îndoială că Moise a fost o personalitate providențială. După ce și -a fixat tabăra la poalele Muntelui Sinai, Moise a urcat pe munte pentru a se întâlni cu Dumnezeu și pentru a primi condițiile legământului - Decalogul, Cele Zece Porunci, care vor sta la temelia rolului pe care l-a avut Israel, poporul ales al lui Dumnezeu. Astfel, Moise este cel care le-a comunicat israeliților Legea.

Timpul de patruzeci de zile și patruzeci de nopți petrecut pe Muntele Sinai, Moise a postit, după care a primit cele două table ale legii scrise pe piatră de degetul lui Dumnezeu. La poalele muntelui, sub conducerea lui Aaron, poporul ales cade în idolatrie, făurindu-și un vițel de aur.

După restaurarea legământului, încălcat așa de repede, au fost construite lăcașuri de închinare înaintea Domnului:
Cortul Întâlnirii;
Chivotul;
Uneltele sacre din interiorul cortului.

Am văzut că Moise se roagă pentru iertarea păcatelor poporului, dar de această dată, compasiunea lui față de frații săi e dusă la extrem: Dacă vrei să le ierți

păcatul, iartă-l; iar de nu, șterge-mă pe mine din cartea Ta, pe care Tu ai scris-o (Ieș. 32, 32).

Cu toată compasiunea, Moise nu-și ascunde mânia dreaptă față de Aaron și căderea poporului: a aruncat cele două table sfărâmându-le la poalele muntelui, apoi a sfărâmat vițelul de aur, l-a ars în foc, l-a pisat mărunt și l-a presărat în apă, pe care a dat-o fiilor lui Israel să o bea.

Cât privește lucrarea de legiuitor, Moise poate fi urmat de toți cei care au dat legi popoarelor. Au existat legi sociale și înainte de Moise, de exemplu Codul lui Hammurabi, împărat al Babilonului în jurul anului 1750 î. Hr., legi asemănătoare celor din Decalog, însă sunt fundamental diferite în special ca reguli de comportare.

Prin urmare, legile date prin Moise nu sunt rezultatul compilației altor coduri de legi mai vechi, ci ele exprimă voința divină descoperită pe Muntele Sinai. Moise a făcut tot posibilul ca să-i conștientizeze că, de respectarea sau nerespectarea acestora, depinde viitorul lor și chiar viața. Astfel, Moise a dovedit o fidelitate sublimă în îndeplinirea misiunii și o solidaritate cu poporul său cum nu s-a mai întâlnit la nici un alt conducător al omenirii.

Prin înțelepciunea sa legiuitoare, el i-a ridicat la treapta de viață socială bine organizată politic și religios, încât poporul ales, sub aspect duhovnicesc a devenit lumină pentru popoarele antice.

Ca personalitate religioasă, Moise a fost slujitorul lui Dumnezeu (Ieș. 14, 31; Num. 12, 7; Evr. 3, 5), așa după cum Avraam fusese prietenul lui Dumnezeu.

O altă particularitate a caracterului său a fost uimitoarea sa răbdare în cârmuirea poporului, popor care de multe ori era îndărătnic și nerecunoscător.

Chiar dacă a oscilat de câteva ori, totuși Moise rămâne unul dintre cei mai credincioși profeți ai Vechiului Testament. De aceea Sfântul apostol Pavel îl dă ca exemplu demn de urmat când scrie Epistola către Evrei: Prin credință, Moise ajungând mare, s-a lepădat de a se numi fiul fetei lui Faraon (Evr. 11, 24); Prin credință a părăsit el Egiptul, netemându-se de mânia regelui; ca și cum L-ar fi văzut pe Cel - Nevăzut, a rămas neclintit (Evr. 11, 27).

În viața lui de 120 de ani, Moise n-a căutat propria sa înălțare, n-a căutat slava deșartă, pământească (am văzut mai sus că de mic copil calcă în picioare coroana

regală a lui Faraon). Renunță la toate onorurile și dregătoriile pentru a se dărui slujirii neamului său atât de oropsit. Dă întâietate altuia, el rămânând pe planul al doilea, ajungând la un moment dat chiar să ceară lui Dumnezeu să fie șters din cartea vieții numai să cruțe poporul.

Măreția morală a lui Moise reiese și din modestia sa și, poate de aceea, urmașii l-au numit omul lui Dumnezeu (Deut. 33,1); Prooroc ca Moise nu s-a mai ridicat în Israel, pe care Domnul să-l fi cunoscut față către față (Deut. 34, 10); Alesul lui Dumnezeu (Ps. 103,23); om de omenie care a aflat bunăvoință în ochii fiecăruia, cel iubit de Dumnezeu și de oameni, Moise a cărui amintire e binecuvântată (Is. Sirah 45, 1)

Cu mintea sa a întrecut pe toți oamenii, iar ca și comandant de oștire el a avut puțini egali cu sine.

Prin Moise, evreii, bătuți, alungați, ponegriți, insultați, torturați, au biruit dăinuind.

Moise a fost mare în toate privințele. În același timp rege, legiuitor, arhiereu și prooroc și, în tot ce a făcut și a vorbit el a fost model pentru toți oamenii.

Proorocul Moise a fost o personalitate complexă: scriitor de excepție, narator istoric, legiuitor, poet, lider politic și religios. Faima lui s-a extins până în vremea Noului Testament. Mântuitorl amintește de scrierile lui Moise: Despre morți, că vor învia, n-ați citit oare în cartea lui Moise? (Mc. 12, 26); și când s-au împlinit zilele curățirii lor după legea lui Moise... (Lc. 2, 22); de aceea v-a dat Moise tăierea împrejur... (In. 7, 22). În Noul Testament, cei care au stat cu Hristos pe Muntele Taborului la Schimbarea la Față a Domnului Iisus Hristos, au fost Moise și Ilie Tesviteanul, reprezentanții Legii și ai proorocilor din Vechiul Testament.

Cel mai mare profet al tuturor timpurilor și-a împlinit menirea... astfel dispare acela care a făcut dintr-o colonie de sclavi un popor curajos, liber și mândru, unit cu Dumnezeul său și ascultând de propria lege.

Ca o concluzie la cele de mai sus desprindem ideea că prin tot ceea ce a făcut și întreprins Moise pentru poporul său a vrut să-l atenționeze și de fapt pe noi toți să trecem prin viață ca printr-o călătorie în care-L avem de ghid pe Dumnezeu. Dacă ni se pare că lipsește, avem poruncile Decalogului, prin care ajungem la finalul călătoriei, ce nu poate fi altul decât împărăția veșnică făgăduită fiecăruia, ca altă dată fiilor lui Israel.

Imnografie

Tropar, glasul al 2-lea: Prăznuind pomenirea proorocului Tău Moise, Doamne, printr-însul Te rugăm, mântuiește sufletele noastre.

Condac, glasul al 2-lea: Ceata proorocilor împreună cu Moise și cu Aaron cu veselie se veselește astăzi, căci s-a plinit sfârșitul proorociei lor asupra noastră. Astăzi strălucește Crucea, prin care ne-ai mântuit pe noi, Hristoase Dumnezeule. Cu ale lor rugăciuni, miluiește-ne pe noi.

Bibliografie

1). Biblia sau Sfânta Scriptură, Ediție jubiliară a Sf. Sinod, Versiune diortosită după Septuaginta, redactată și adnotată de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscopul Clujului, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 2001
2). Bondalici, Pr. Ic. Stavr. Dumitru, Enciclopedia marilor personalități din Vechiul și Noul Testament, Ed. Diecezană, Caransebeș, 2005
3). Comte, Fernand, Marile figuri ale Bibliei, traducere de Mihaela Voicu, Ed. Humanitas, 1995
4). Dicționar Biblic, Ed. Cartea Creștină, Oradea, 1995
5). Enciclopedia Bibliei, Ed. Logos, Cluj, 1996
6). Iorga, Nicolae, Cărți reprezentative în viața omenirii, Ediție îngrijită, note, comentarii și prefață de Mihai Gherman, Ed. Enciclopedică, București, 1991, vol. I
7). Lopuhin, Prof. A. P., Istoria biblică - Vechiul Testament, traducere de Nicodim, Patriarhul României, Ed. Ogorul Domnului, București, 1944
8). Simiot, Bernard, Suez -50 de secole de istorie, traducere din limba franceză și note de Iulia Giroveanu, Ed. Politică, București, 1979
9). Teologie și Viață, Revistă de gândire și spiritualitate, editată de Mitropolia Moldovei și Bucovinei, Iași, nr. 1 - 6, ian. - iun., 1996
10). www.caleasmereniei.ro, articol semnat de James Montgomeri

Video despre Moise

Legenda lui Moise:
https://www.youtube.com/watch?v=oOIkIT-DC24
sau
https://www.youtube.com/watch?v=D3FWuPjKEg0
sau
https://www.youtube.com/watch?v=YuC39yeTaUo

Ep.18 Vechiul Testament - Distrugerea vitelului:
https://www.youtube.com/watch?v=Un98mmQDGls

Pelerin pe Muntele Sinai (galerie foto)

©doxologia.ro

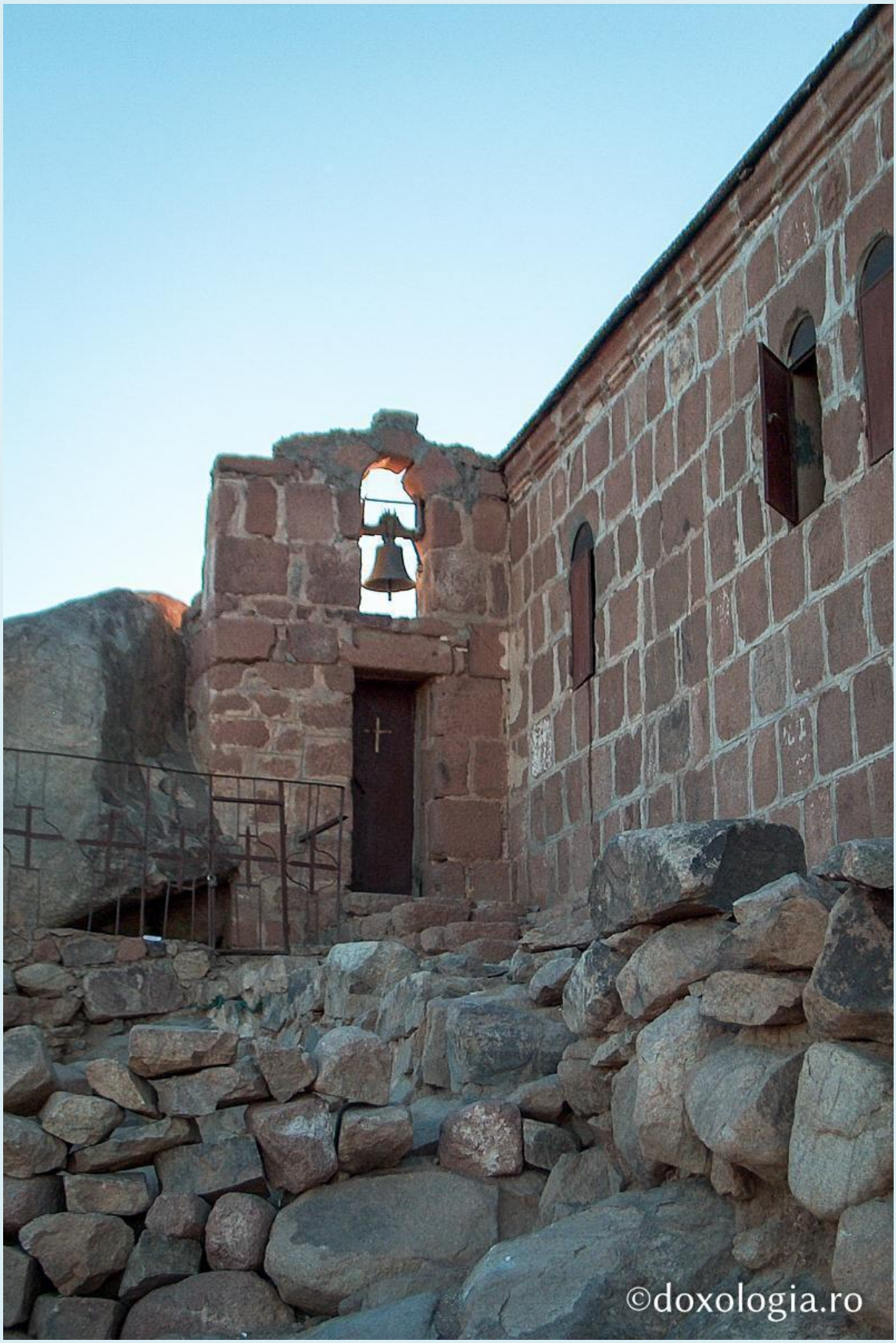
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

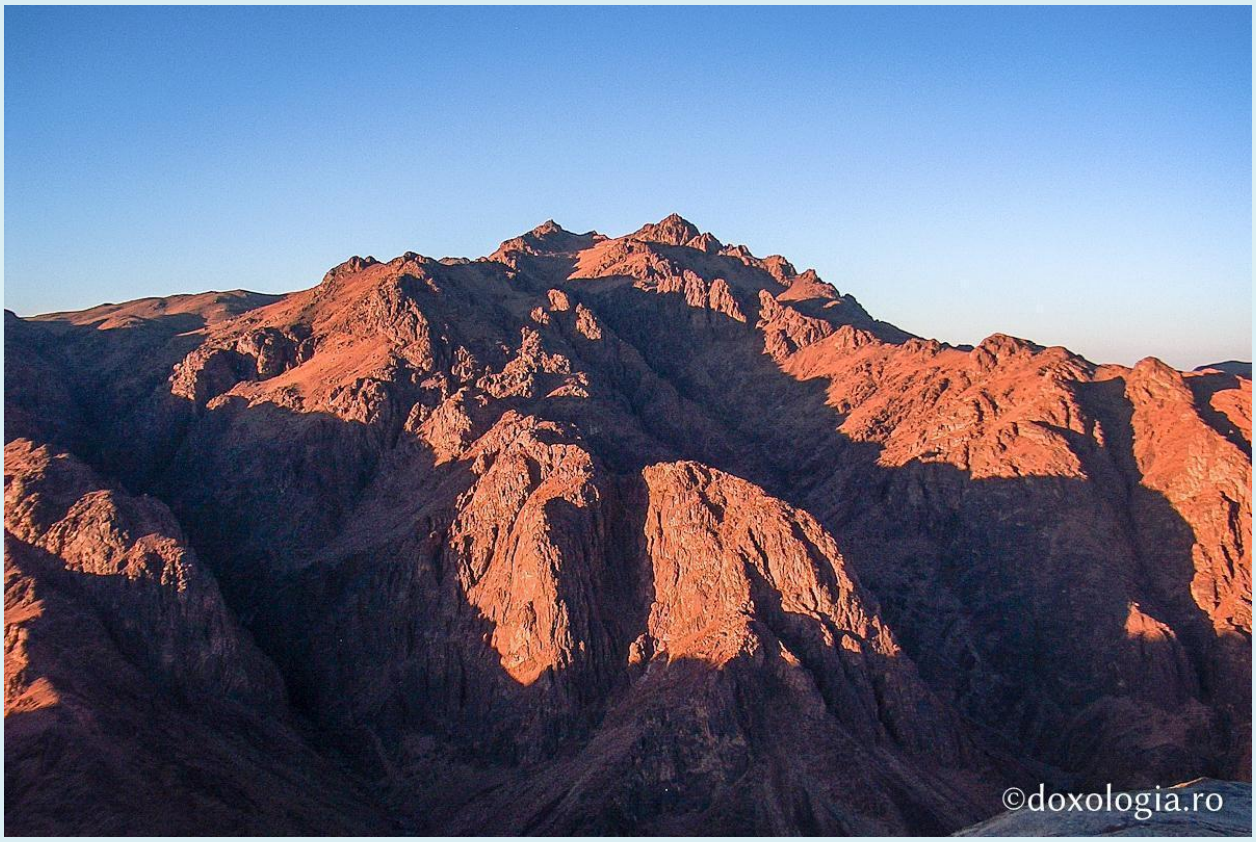
©doxologia.ro

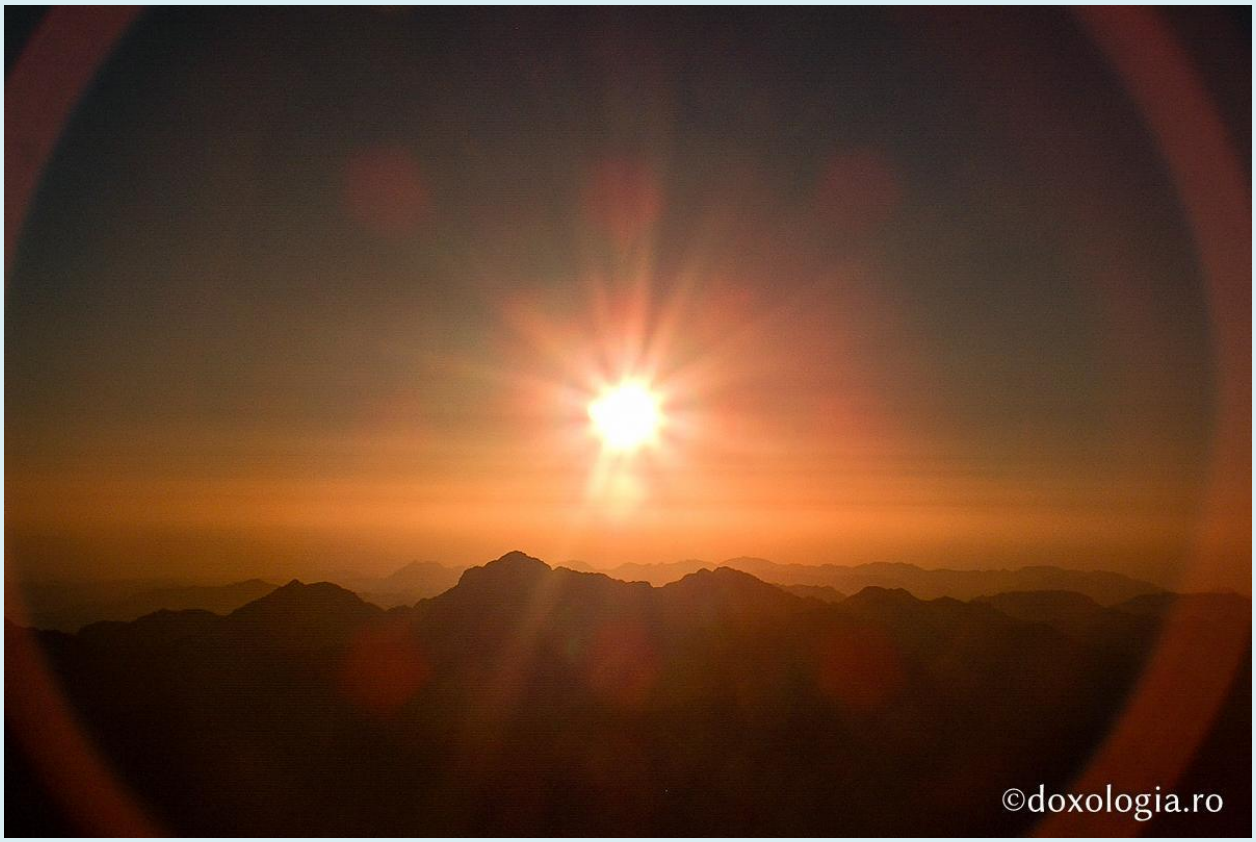
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

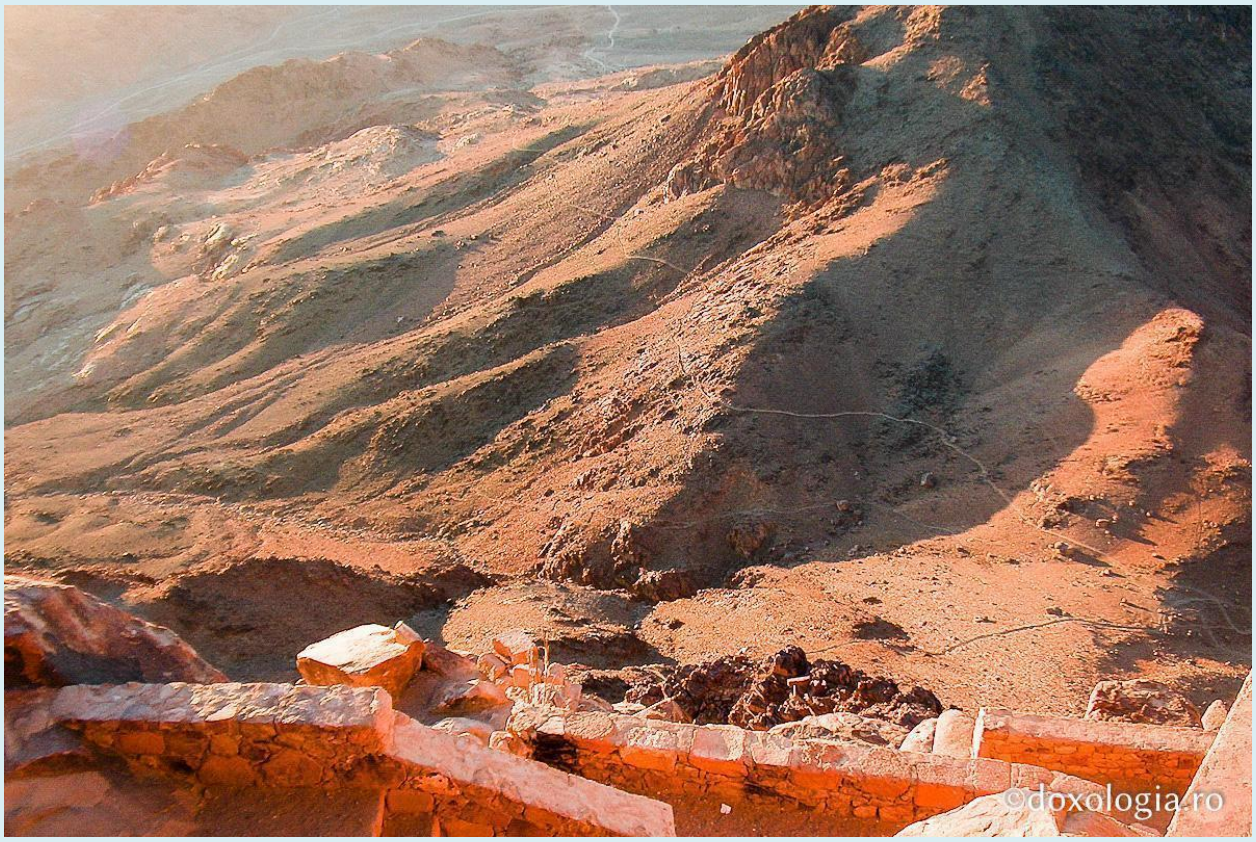
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

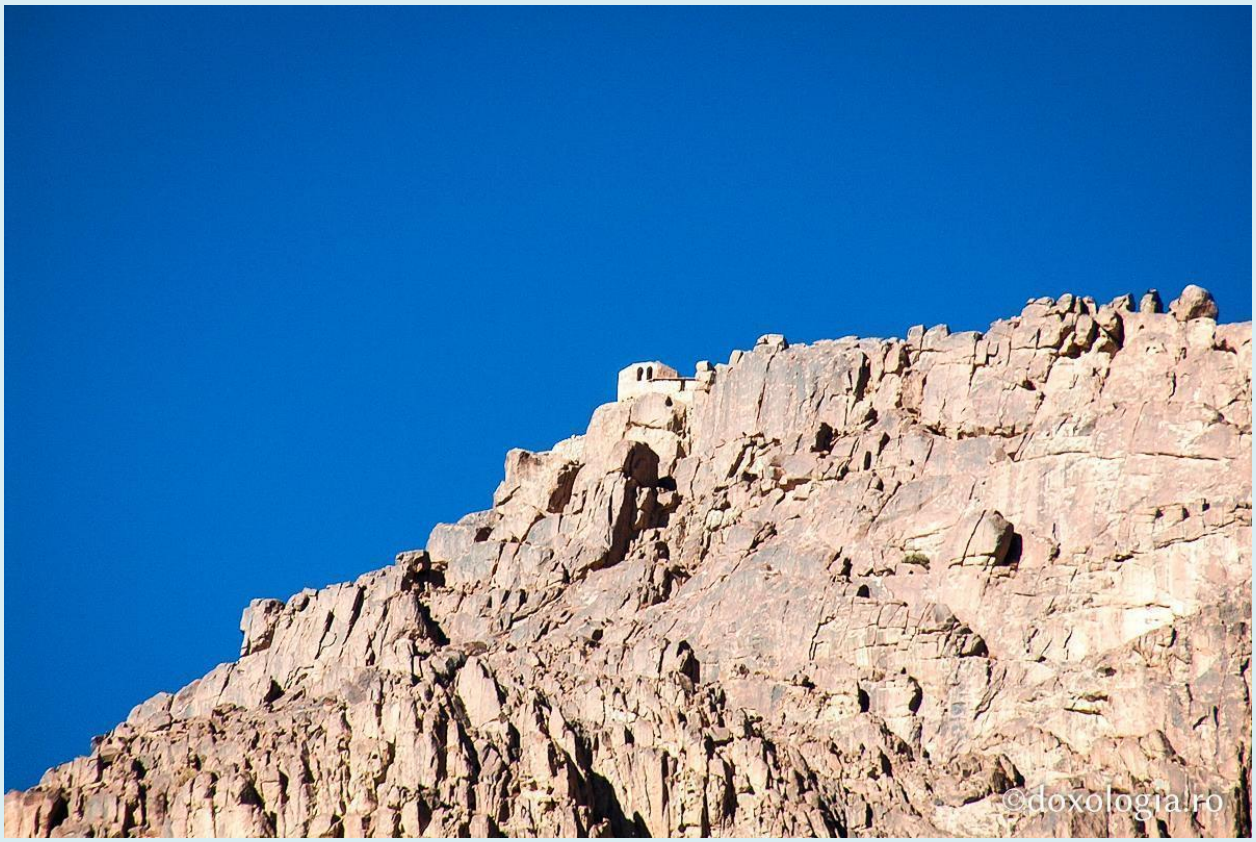
©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

Silviu Cluci - Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Muntele Sinai

Aşezată la poalele Muntelui Sinai, Mănăstirea Sfânta Ecaterina se înalţă chiar pe locul de unde Dumnezeu i-a vorbit lui Moise dintr-un rug cuprins de o flacără nepământeană - în acelaşi loc de unde Sfântul Prooroc a pornit pentru a se ruga lui Dumnezeu şi a primit tablele legii cu cele zece porunci.

Fugind din calea prigoanelor din Imperiul Roman, mulţi dintre creştinii primelor veacuri au găsit adăpost pe Muntele Sinai, iar din secolul al III-lea în locurile sfinte din jurul Muntelui Horeb şi din sudul Sinaiului s-au creat mici comunităţi monahale.

În anul 330, Sfânta Elena a construit în locul Rugului Aprins o mică biserică, închinată Născătoarei de Dumnezeu şi un foişor care să servească ca adăpost pentru monahi.

În secolul al IV-lea, pelerina occidentală Egeria consemna faptul că Rugul la care se închinase Moise încă exista, fiind cinstit de către credincioşi, dar menţiona şi existenţa, în Sinai, a unei comunităţi monahale semnificative şi înfloritoare.

O etapă importantă în istoria acestui loc sfânt începe în secolul al VI-lea, când împăratul Iustinian (527-565) a ordonat construirea unei cetăţi mari şi puternice,

care să împrejmuiască construcțiile Sfintei Elena, adică biserica mare și chiliile pentru monahi. Ctitoria Sfântului Împărat Iustinian a fost numită inițial „Sfânta Mănăstire Împărătească de pe Muntele Sinai, unde a păşit Dumnezeu”. Pentru a-i apăra pe călugări de repetatele raiduri ale triburilor arabe, împăratul a adus aici câteva detaşamente de soldaţi valahi, care trebuiau să apere lavra. Aşa se face că, timp de sute de ani, strămoșii noştri şi-au adus o contribuţie importantă la protejarea mănăstirii.

După cucerirea peninsulei Sinai de către arabi în anul 641, mănăstirea și-a continuat netulburată existența, după ce Mohamed a semnat celebrul Ahtiname prin care musulmanii au datoria de a-i apăra pe monahi și de a nu le percepe taxe.

Timp de câteva secole, Mănăstirea Sfânta Ecaterina a fost un puternic centru de pelerinaj pentru creştinii dornici să se închine la moaştele Sfintei Muceniţe Ecaterina. După o perioadă dificilă de ocupaţie mamelucă, a urmat cucerirea Egiptului și a Sinaiului de către otomani, în anul 1517. Noii stăpânitori au respectat drepturile mănăstirii.

Când Napoleon a cucerit Egiptul (1797-1804), a luat mănăstirea sub protecția sa și a reconstruit peretele de nord al acesteia, care se prăbușise în anul 1798, în urma unor ploi torențiale.

La începutul secolului al XX-lea, Sinaiul devenise o destinație greu accesibilă, încât pe la marea lavră nu treceau mai mult de o sută de pelerini anual. Din 1950, statul egiptean a iniţiat un amplu proces de consolidare a infrastructurii. Datorită noilor drumuri, pelerinii au început sa vină în număr tot mai mare pentru a se închina Sfintei Ecaterina. Astăzi, chiar și o mie de vizitatori trec zilnic pragul mănăstirii. Pentru aceştia s-a amenajat un arhondaric care oferă toate condiţiile pentru cazarea pelerinilor şi o trapeză specială pentru ei.

Mănăstirea Sfânta Ecaterina este deschisă de luni până sâmbătă, doar între orele 9-12. Duminica ea este închisă pe toată perioada zilei.

În prezent, în Mănăstirea Sfânta Ecaterina se nevoiesc 25 de monahi de mai multe naționalități, iar slujbele se oficiază în greaca bizantină.

Acasă la Sfânta Ecaterina în Sinai - mănăstirea înălţată pe locul de unde Dumnezeu i-a vorbit lui Moise (galerie foto)

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Οι Κορές του Ιοθωρ
Ο Μωυσης νυμφευεται την Σεπφορα
© doxologia.ro

Ο Μωυσης
ποιμαινων τα προβατα του πενθερου του Ιοθωρ
Ο Μωυσης προ της φλεγομενης και μη κατακαιομενης βατου
ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ο ΠΡΦ ΜΩΥΣΗΣ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΟΝ ΝΟΜΟ Στο ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ
Η ΛΑΤΡΕΙΑ Του ΧΡΥΣΟΥ
ΜΟΣΧΟΥ
Ο ΠΡΦ ΜΩΥΣΗΣ ΑΤΕΝΙΖΕΙ
Τη ΓΗ Της ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ
Ο ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ Του
ΠΡΦ ΜΩΥΣΗ
© doxologia.ro

Ο ΠΡΦ ΜΩΥΣΗΣ ΑΤΕΝΙΖΕΙ
Τη ΓΗ Της ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ
Το ΟΡΟΣ
ΣΙΝΑ ΤΟΠΟΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΕΩΣ
Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
Η ΘΕΟΥΜΑΣΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ Του ΠΡΦ ΜΩΥΣΗ Στη ΤΡΑΠΕΖΑ Της ΜΟΝΗΣ
© doxologia.ro

ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΜΩΥΣΗΣ
© doxologia.ro

Fântâna proroculuі Moise

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΑΓΙΑ
ΑΙΚΑ
ΤΕΡΙ
ΝΑ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΙΣ ΧΣ
ΝΙ ΚΑ
Γ Η
Π Γ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Sfântul Ştefan, sinaitul

Paraclisul Rugului Aprins

În curtea Mănăstirii Sfânta Ecaterina din Sinai, în spatele Sfântului Altar al bisericii mari, se află Paraclisul Rugului Aprins. În secolul al IV-lea, pelerina occidentală Egeria consemna faptul că Rugul la care se închinase Moise încă exista, fiind cinstit de către credincioşi.

Paraclisul Rugului Aprins. Rugul sfânt continuă să crească în spaţiul de dincolo de capătul estic al clădirii. Acest soi de rug este singurul care crește în toată Peninsula Sinai.

După tradiţie, paraclisul este ridicat chiar pe locul în care Dumnezeu i-a vorbit lui Moise dintr-un rug cuprins de o flacără nepământeană.

Sfânta Scriptură ne spune că, pe când păştea oile socrului său, Moise s-a apropiat de Muntele Horeb. Atunci a văzut un rug care ardea cu o flacără stranie - „rugul ardea, dar nu se mistuia” (Ieşirea III - 2). Scriptura ne spune că din acel rug i-a vorbit Dumnezeu Însuşi, Care l-a povăţuit să se întoarcă în Egipt, să îi strângă pe bătrânii poporului său şi să le spună că Domnul a hotărât să îi scoată din robie şi să îi ducă în Ţara Canaanului, „în pământul unde curge miere şi lapte”. Pentru a fi ascultat, Moise a primit şi puterea de a face minuni.

În amintirea poruncii Domnului către Moise: „scoate-ţi încălţămintea din picioarele tale, că locul pe care calci este pământ sfânt!” (Ieșire 3, 5), pelerinul poate intra numai descălţat în Paraclisul Rugului Aprins.

Peste milenii, Sfinţii Părinţi ai bisericii au văzut în acest rug o tipologie a Maicii Domnului. De aceea, în iconografia ortodoxă, Moise este reprezentat în faţa unui tufiş care e cuprins de flăcări, în mijlocul lor fiind reprezentată Maica Domnului cu Pruncul. Ca şi crengile care ardeau, dar nu se consumau, la fel şi trupul Preasfintei Fecioare a primit focul dumnezeirii, care nu a mistuit-o. Vedenia lui Moise este, aşadar, o prefigurare a Întrupării Mântuitorului Hristos.

Paraclisul Rugului Aprins are pentru aceasta hramul Bunei Vestiri a Maicii Domnului. Sfânta Masă, aşezată pe rădăcinile Rugului Aprins, are aşezată în partea stângă o icoană ce o prezintă pe Maica Domnului stând în mijlocul Rugului Aprins, cu Fiul ei în braţe şi pe Moise desculţ, închinându-se, în stânga. În absidă există o cruce din mozaic din secolul al X-lea.

Sfânta Liturghie se săvârşeşte în acest paraclis în fiecare sâmbătă.

Silviu Cluci - Oaza Feyran - vechiul Rafidin

La o distanţă de 60 km de Mănăstirea Sfânta Ecaterina, în aceeaşi parte sudică a peninsulei Sinai, se află o oază încărcată de istorie: oaza Feyran - biblicul Rafidim.

Aici a poposit poporul ales şi a fost adăpat de Moise care a lovit cu toiagul într-o stâncă din care a ţâşnit apa în mod miraculos, ca un izvor.

Şi tot aici israeliţii s-a înfruntat cu amaleciţii pe care i-a biruit prin rugăciunile lui Moise. Sfânta Scriptură ne spune că aceste rugăciuni îi ajutau atât de mult în luptă pe israeliţi încât, atunci când Moise îşi ridică mâinile către cer, soarta atârna de partea poporului ales, iar când le lăsa jos, amaleciţii câştigau teren. A fost nevoie ca marelui prooroc să i se aducă o piatră pe care să se aşeze, iar Aaron şi Or să îi sprijine braţele ostenite pentru ca armata israelită să poată ieşi învingătoare. (Ieşirea 17)

Locul din care a izvorât apă se mai vede şi acum în interiorul mănăstirii ortodoxe a Celor Şapte Maici, numită şi Mănăstirea Sfântului prooroc Moise.

Valea Feyran a fost primul centru creştin din Sinai, atestat documentar încă din secolul al II-lea - centrul Arhiepiscopului de Sinai. Săpăturile arheologice recente au scos la iveală urmele a şapte biserici din secolele V-VII.

Oaza Feyran este o adevărată desfătare în pustietatea muntoasă a Sinaiului. În centrul ei, de-a lungul unei văi, există o pădure de palmieri ce se întinde pe o distanţă de 4 kilometri. În trecut, aici se cultivau toate cele necesare vieţii – fructe, legume şi cereale. În prezent, oaza se confruntă cu o secetă severă.

Semnificaţie nume

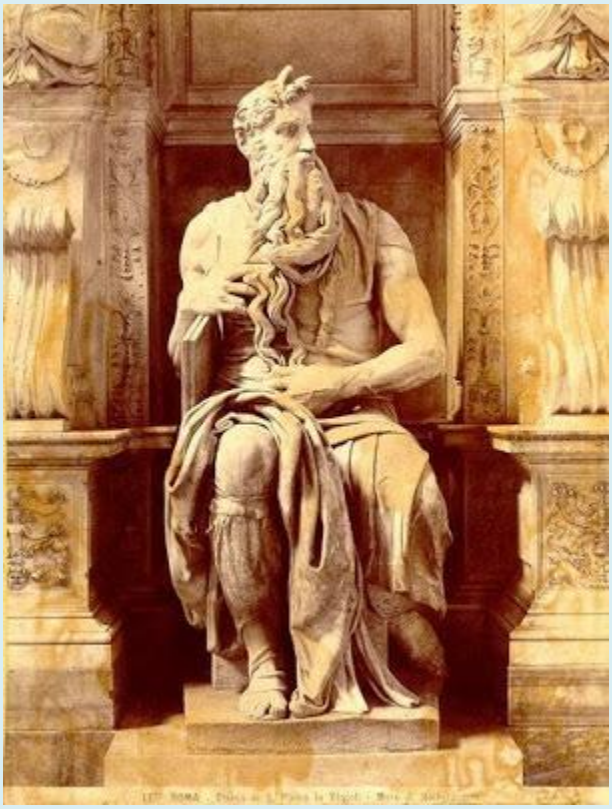

Moise (masc.) - nume biblic cu valoare afectivă, prezintă etimologie nesigură. Dintre ipotezele etimilogice moderne menţionăm:
1. ebraicul şi arabul mşh, „a scoate, a trage afară” (interpretare puţin probabilă, deoarece radicalul ebraic este rar);
2. radicalul egiptean mşi, „a naşte”;
3. radicalul ugaritic şi arab mşw, „fiu”;

Ipoteza originii egiptene a numelui este susţinută şi de existenţa unor antroponime egiptene compuse cu -mose, -m(o)ses etc.: Ahmose, Kamose, Ptahmosis, Thoutmes etc.

• Nume calendaristic creştin.
• Intermediar greco-slav
• Forme vechi cae au circulat la noi, folosite astăzi ca nume de familie sau toponime: Moisi, Moiseiu, Moisa, Moisin, Moisil, Moico, Moicea, Moici etc.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Moise

Icoane

СТЫЙ
ПРРОКЪ
МѠЇ
СЕЙ

ПРОКИЙ
ЎСЕЙ

Ο ΠΡΟ
ΗΣ
ΜΩΥ
CHC

SF. PROOROC
AARON
SF. PROOROC
MOISE

Ὁ ΩΝ
ΜΩΫΣΗΣ

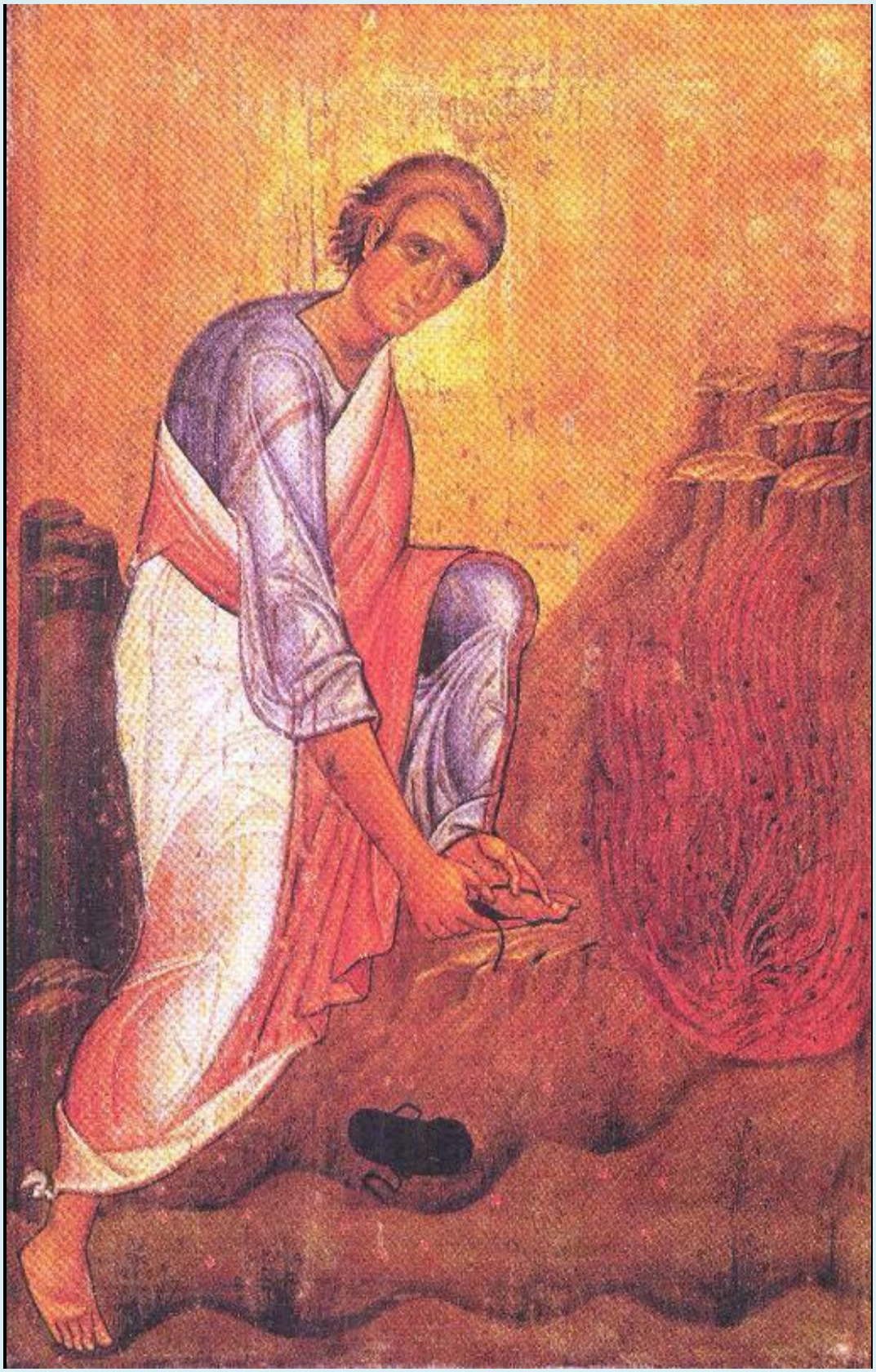

ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΗΡ
ΜΩΥΣΕΗΣ

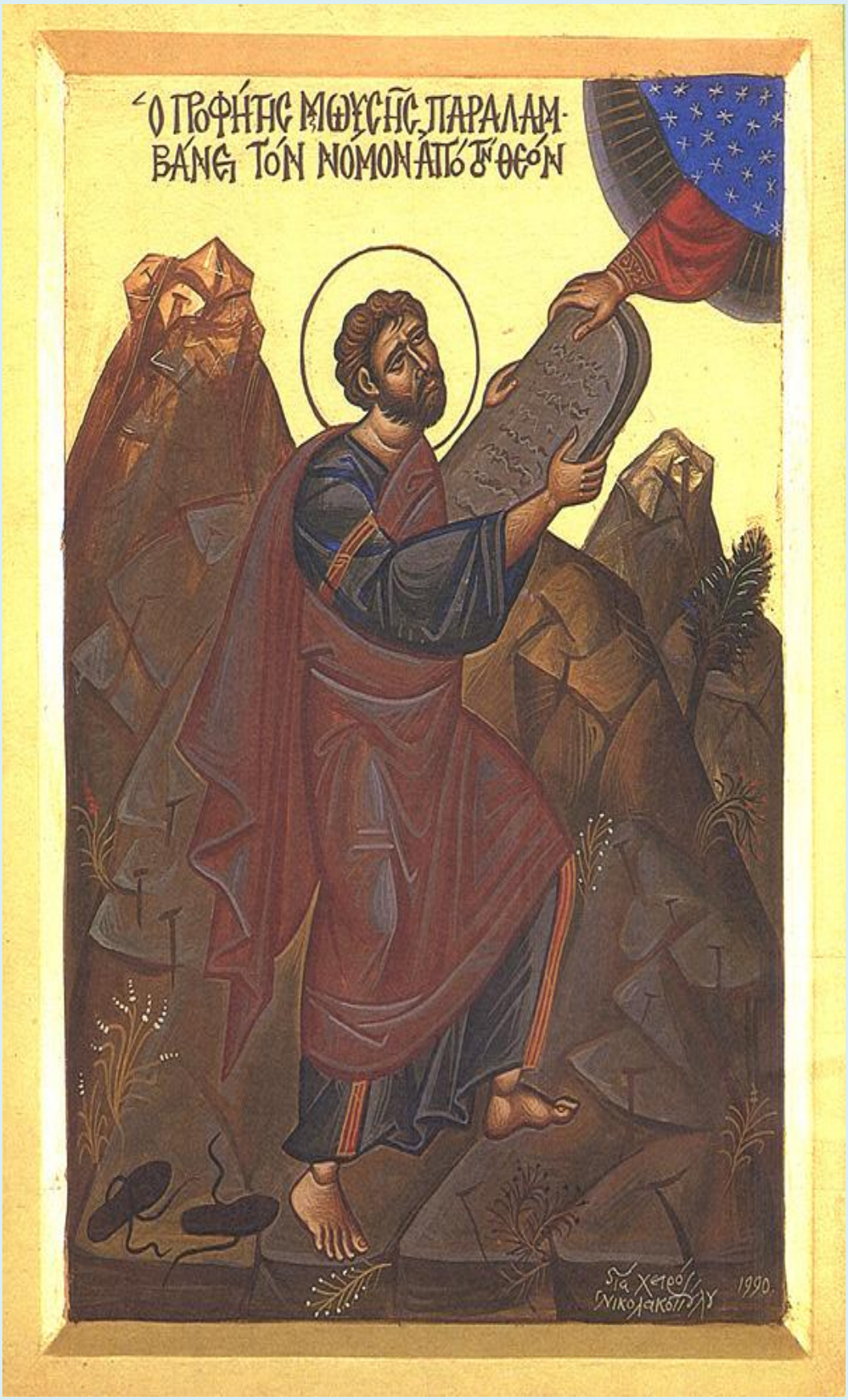
Ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΩΥΣΗΣ ΠΑΡΑΛΑΜ-
ΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
1990

PROPHET
MOSES

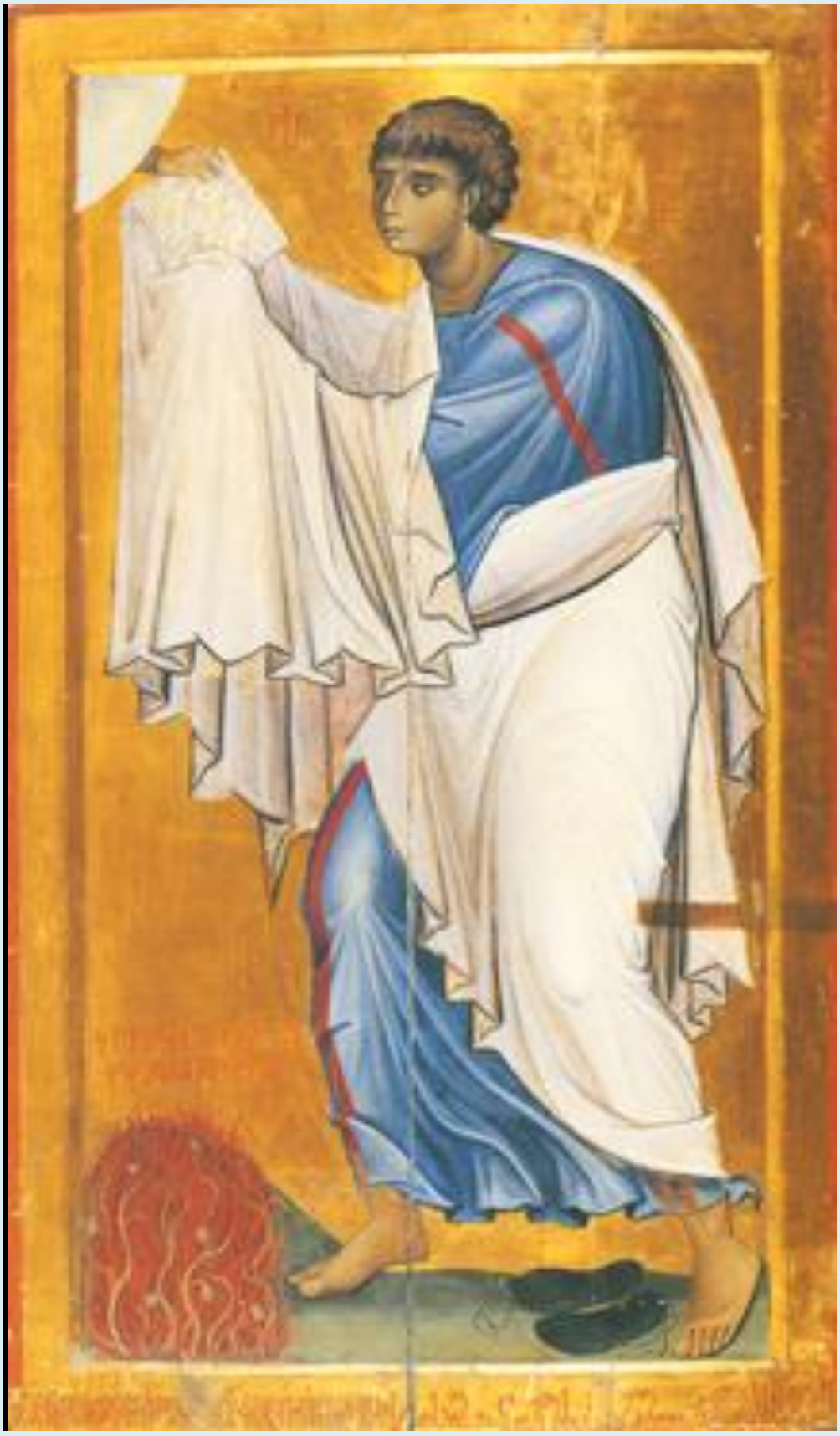

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ
ΤΙΜΙΟΥ
ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥ

Detail of the above icon: the Prophet Moses with his arms raised with the help of Aaron and Hur, as a symbol of Christ's Cross

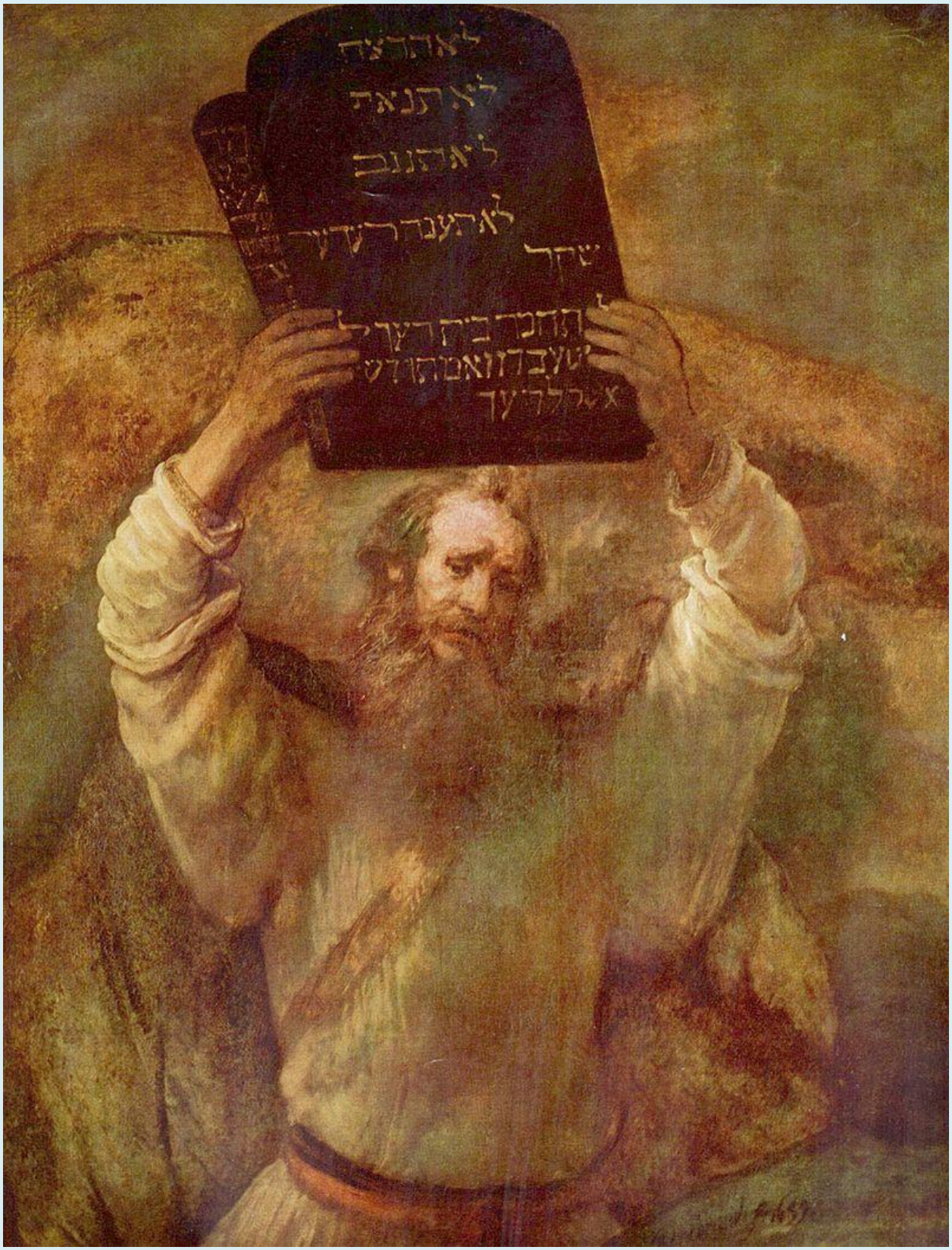

Moise ţinând Tablele Legii, pictură de Rembrandt

אנכי ה׳ אלהיך
לא תרצח
לא יהיה לך
לא תנאף
לא תשא את שם
לא תגנב
זכור את יום
לא תענה
כבד את אביך
לא תחמד

4 septembrie

4 septembrie

Ο Α. ΒΑΒΥΛΑΣ Ο Α. ΓΡΗΓ. ΜΩΥΣΗΣ Η Α. ΕΡΜΙΟΝΗ
Η ΠΡΟΦΗΤΙΣ

SF. PR
MOISE

DOXOLOGIA.ro
Sf. Proo. Moise

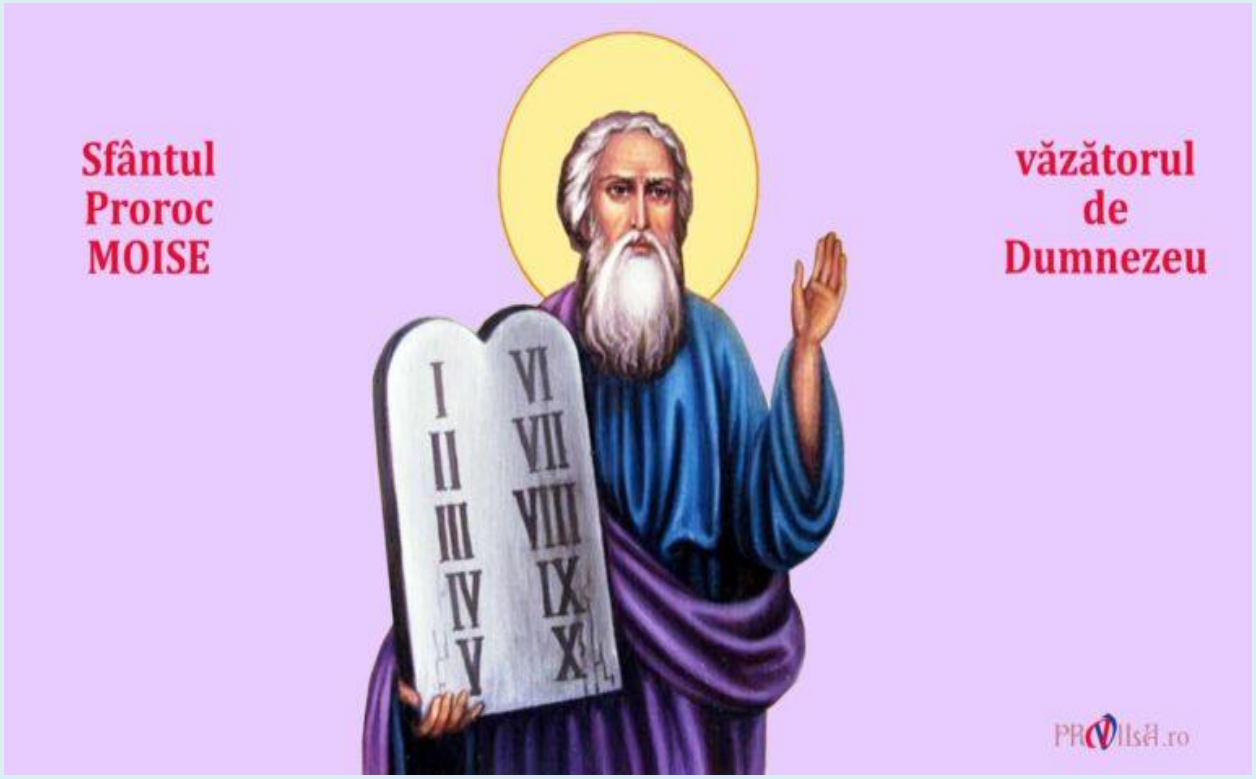
Sfântul
Proroc
MOISE
văzătorul
de
Dumnezeu
I II III IV V
VI VII VIII IX X

PROET
Moses
ΜΡ ΘΥ
ΙC ΧC

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΩΥΣΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ
ΦΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΜΗ ΚΑΤΑΚΑΙΟΜΕΝΗΣ
ΑΓΙΑΣ ΒΑΤΟΥ
ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΣΙΝΑ

Ὁ ΠΡΟΦ. ΜΩΥΣΗΣ Κ' Ἡ ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΒΑΤΟΣ

THE CROSSING OF THE RED SEA

сы́нове і҆и҃левы въ пꙋсты́ни
мѡѷсе́й

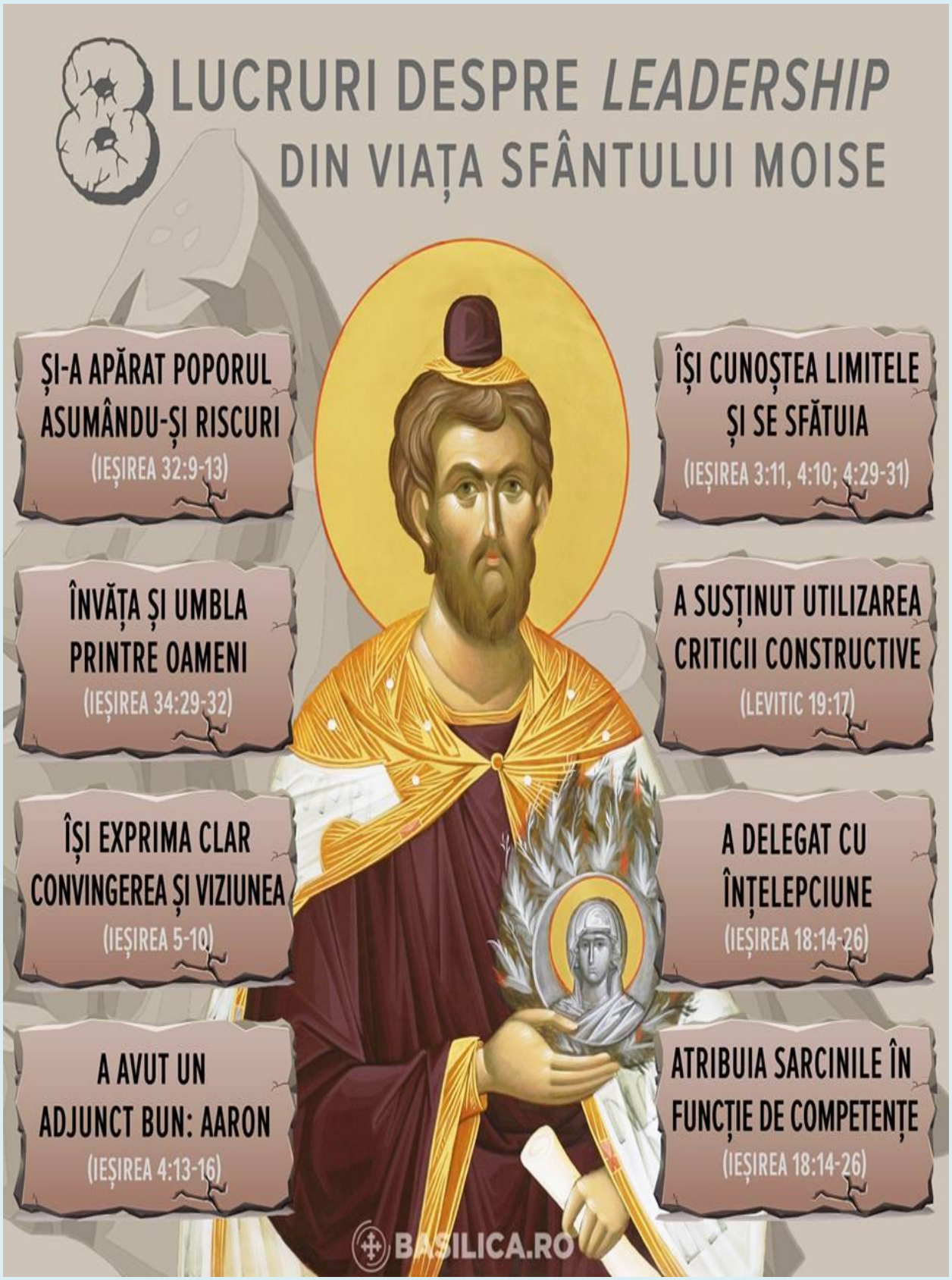
8 LUCRURI DESPRE LEADERSHIP
DIN VIAȚA SFÂNTULUI MOISE
ȘI-A APĂRAT POPORUL ASUMÂNDU-ȘI RISCURI
(IEȘIREA 32:9-13)
ÎȘI CUNOȘTEA LIMITELE ȘI SE SFĂTUIA
(IEȘIREA 3:11, 4:10; 4:29-31)
ÎNVĂȚA ȘI UMBLA PRINTRE OAMENI
(IEȘIREA 34:29-32)
A SUSȚINUT UTILIZAREA CRITICII CONSTRUCTIVE
(LEVITIC 19:17)
ÎȘI EXPRIMA CLAR CONVINGEREA ȘI VIZIUNEA
(IEȘIREA 5-10)
A DELEGAT CU ÎNȚELEPCIUNE
(IEȘIREA 18:14-26)
A AVUT UN ADJUNCT BUN: AARON
(IEȘIREA 4:13-16)
ATRIBUIA SARCINILE ÎN FUNCȚIE DE COMPETENȚE
(IEȘIREA 18:14-26)
BASILICA.RO

Troparul Sfântului Prooroc Moise

4 Septembrie - Glasul 2

Suindu-te către înălţimea bunătăţilor, Sfinte Proorocule Moise, te-ai învrednicit a vedea Strălucirea lui Dumnezeu, primind tablele cele date de Dumnezeu; şi purtând întru tine darul însemnărilor, te-ai făcut cinstită laudă proorocilor şi mare taină a dreptei credinţe.

Troparul Sfintei Ermioni, una dintre fiicele Sfântului Apostol Filip

4 Septembrie

Fecioară neîntinată rămânând, Cuvioasă, te-ai făcut mireasă Cuvântului, Care în trup luat din Fecioară Curată a grăit; ci cu harul aducător de cele dumnezeieşti ce ţi s-a dat, luminezi prin luptele pentru dreapta cinstire pe cei din înşelare. Pentru aceasta, Ermioni, Hristos te-a slăvit după vrednicie.

Bucură-te, Sfinte prooroc Moise!